

Raftul
Denisei

Michael Chabon

Băieți teribili

roman

EX
AND
RUGS.

Wonder
Boys

HUMANITAS
fiction

Băieți teribili este o incursiune plină de neprevăzut într-un campus universitar din Pittsburgh, printre hipsteri răzvrățiți. Aici trăiește Grady Tripp, profesor de engleză, scriitor în pană de inspirație, fumător inveterat de iarbă, soț adulter la al treilea mariaj și veșnic adolescent zigzagând spre criza vârstei a doua. În jurul lui pivotează studenții – Hannah, fanul declarat al lui Tripp, de care e îndrăgostită în secret, și James Leer, un băiat ciudat, obsedat de sinuciderile hollywoodiene și incapabil să spună adevărul. Suita e completată de Terry Crabtree, editorul lui Tripp, un tip flamboiant, care îi așteaptă cu sufletul la gură noul roman. Iar noul roman, intitulat *Wonder Boys*, e o babilonie plină de digresiuni și răsturnări de situație, ca și existența autorului. Din nefericire pentru el, Tripp trebuie să-l termine într-un weekend. O poveste tragicomică, cu tușe fine de umor negru, în care întâmplările se îmbină ca piesele unui lego spre un final exploziv, și totodată o meditație asupra artei scrisului, inspirației și alegerilor pe care fiecare trebuie să le facă în viață.

Raftul
Denisei

Traducere din engleză și note de
DENISA COMĂNESCU

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

MICHAEL CHABON

Băieți teribili

Traducere din engleză și note de
INES HRISTEA

HUMANITAS
fiction

Coperta de
IONUȚ BROȘTIANU

Redactor
IUSTINA CROITORU

Lui Ayelet

MICHAEL CHABON
WONDER BOYS
Copyright © 2000 by Michael Chabon
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2008, pentru prezenta versiune românească

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 73, fax 021/408 83 74
www.humanitas.ro

Comenzi CARTE PRIN POȘTĂ: tel./fax 021/311 23 30
C.P.C.E. — CP 14, București
e-mail: cpp@humanitas.ro
www.librariilehumanitas.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHABON, MICHAEL

Băieți teribili / Michael Chabon; trad.: Ines Hristea. —
București: Humanitas Fiction, 2008
ISBN 978-973-689-191-5

I. Hristea, Ines (trad.)

821.111(73)-31=135.1

*Lasă-i să creadă ce vor,
dar eu n-am avut de gând să mă înec.
Am vrut să înot până mă scufund –
dar nu e acelasi lucru.*

Joseph Conrad

*Lasă-i să creadă ce vor,
dar eu n-am avut de gând să mă înec.
Am vrut să înot până mă scufund –
dar nu e același lucru.*

Joseph Conrad

Autorul le mulțumește lui Mary Evans și lui Douglas Stumpf, Tibrul și Eufratul acestui mic imperiu.

Primul scriitor adevărat pe care l-am cunoscut a fost un bărbat care și-a scris opera sub numele August Van Zorn. A locuit la McClelland, hotelul bunicii mele. Stătea în cea mai de sus cameră din turn și preda literatură engleză la Coxley, un liceu micuț, aflat pe celălalt mal al râșorului din Pennsylvania, care taie orașul în două. Numele lui adevărat era Albert Vetch, iar domeniul său cred că era Blake; îmi aduc aminte că Albert ținea atârnată pe tapetul scorjit din camera lui o reproducere după *Zilele din vechime*¹. O agățase deasupra unui soi de policioară din lemn fixată cam în dreptul umerilor și de care se atârnavă costumele de haine. Policioara fusese cândva a tatălui meu. După moartea celor doi fii adolescenți într-o explozie în spatele casei, în urmă cu câțiva ani, soția domnului Vetch se internase într-un sanatoriu de lângă Erie. Întotdeauna am bănuir că domnul Vetch scria, măcar în parte, ca să câștige banii de care avea nevoie ca s-o țină pe soția lui acolo. Albert scria sute de povestiri de groază, multe dintre ele fiind publicate în periodicele vremii, precum *Povești stranii*, *Povestiri ciudate*, *Turnul negru* și altele. Povestirile erau în stil gotic, în genul lui Lovecraft² și se petreceau în orășele uitate de lume din Pennsylvania, care fuseseră vizitate de extraterestri însetați de sânge sau

1 Titlul unui tablou semnat de William Blake.

2 H.P. Lovecraft, autor american de povestiri fantastice, de groază și science fiction; este cunoscut pentru popularizarea conceptului de „horror cosmic“.

de indienii Iroquois care își torturau victimele, însă erau scrise pe un ton sec, ironic și într-un limbaj de-a dreptul bizar, pe care aveam să-l descopăr mai târziu în opera lui John Collier. Vetch scria noaptea, cu stiloul. Afundat într-un balansoar, cu o pătură Hudson Bay peste picioare și o sticlă de whiskey dinainte. Când avea inspirație, îl auzai în toate colțurile hotelului adormit cum se legăna nebunește în balansoar, în vreme ce-și „răsplătea” eroii în moduri dintre cele mai înspăimântătoare din cauza pasiunii acestora pentru lucruri de nenumit.

Când piața povestirilor de groază a secat în anii de după cel de-al Doilea Război Mondial, plicurile albe cu punctulețe întunecate și adrese fabuloase din New York au încetat să mai vină cu regularitate pe tava Belleek de pe pianul bunicii mele; până când au dispărut cu totul. Știu că August Van Zorn a încercat să facă niște modificări. A mutat acțiunea povestirilor în suburbii și a pus mai mult accent pe umor, străduindu-se, fără succes, să-și vândă scrierile glumețe și cumițite către *Collier's* și *Saturday Evening Post*. Apoi, într-o dimineață de luni, pe când aveam paisprezece ani, o vârstă la care începusem să apreciez opera bărbatului anonim, blând și care se detesta, a bărbatului care locuia de doisprezece ani sub același acoperiș cu mine și cu bunica, Honoria Vetch s-a aruncat în pâraul repede care trecea pe lângă sanatoriu, străbătea orașul și se vărsa în Allegheny-ul cel galben. Trupul ei n-a mai fost găsit. În duminica următoare, când ne-am întors acasă de la biserică, bunica m-a trimis sus să-i duc domnului Vetch prânzul. În mod normal, s-ar fi dus chiar ea – întotdeauna zicea că nu se poate baza nici pe mine, nici pe domnul Vetch că n-o să ne irosim timpul unul celuilalt –, însă acum era furioasă pe el fiindcă refuzase, ca în toate celelalte duminici goale ale vieții lui, să meargă la biserică. Așa că bunica a tăiat coaja feliilor de pâine de la două sendvișuri cu pui pe care le-a așezat pe o tavă alături de o solniță, o piersică albă și o Biblie, iar eu am urcat în camera lui, unde l-am găsit cu o găurică cu marginile negre

în tâmpla stângă, așezat în balansoarul lui care încă se mai legăna. În ciuda înclinației sale către literatura sângeroasă și spre deosebire de tatăl meu, care am înțeles că făcuse totul harcea-parcea în jurul lui, Albert Vetch s-a stins curat și cu minimum de sânge.

Zic că Albert Vetch a fost primul scriitor adevărat pe care l-am cunoscut nu pentru că, o vreme, a reușit să-și vândă operele unor reviste, ci pentru că a fost primul, dintre cei pe care-i știu, care a suferit de boala miezului nopții; adică a avut balansoarul, credincioasa sticlă de whiskey și ochii larg deschiși de o insomnie lucidă chiar și în timpul zilei. În orice caz, acum dacă stau și mă gândesc, a fost primul scriitor, adevărat sau de orice alt fel, care mi-a ieșit în cale, pe parcursul unei vieți un pic cam prea aglomerate cu reprezentanți ai acestei rase acrite și fricoase. El a devenit exemplul pe care, în calitate de scriitor, l-am urmat de atunci încolo. Sper doar că nu l-am inventat eu.

În vinerea aia, când mă duceam la aeroport ca să aștept avionul lui Crabtree, mă gândeam la povestea – și povestirile – lui August Van Zorn. Mi-era imposibil să mă întâlnesc cu Terry Crabtree fără să-mi amintesc de povestirile alea stranii și misterioase, mai ales că îndelungata noastră prietenie se putea spune că se clădise pe anonimatul lui August Van Zorn, pe eșecul abject care distrusese spiritul bărbatului pe care bunica mea îl compara cu o umbrelă stricată. După douăzeci de ani, și prietenia noastră ajunsese să semene cu unul dintre orașele din poveștile lui Van Zorn: era ca o structură ridicată, fără veste, pe o membrană subțire a realității de sub care pândeau, în semitrezie, o Chestie cu un ochi galben pe jumătate deschis, care se holba în sus, la noi.

Cu trei luni înainte, Crabtree fusese făcut membru al comitetului WordFest-ului de anul ăsta – eu îi făcusem rost de invitație – și, cu toate că Terry îmi lăsase nenumărate mesaje, nu mai vorbisem cu el decât o singură dată, preț de cinci minute, într-o seară de februarie când mă întorsesem acasă, cam afumat cu marijuana, de la o petrecere organizată

de rectorat. Trecusem pe acasă cât să-mi pun o cravată și să merg cu nevastă-mea la altă petrecere, pe care o dădea șeful ei în Shadyside. Cât am vorbit cu Crabtree, am fumat o țigară cu canabis. Mă țineam de receptor să nu cad și mă simțeam ca într-un tunel de vânt lung, rece și zgomotos. Îmi simțeam părul fluturându-mi în jurul feței și cravata fugindu-mi în spate. Cu toate că aveam vaga senzație că vechiul meu prieten îmi vorbea furios și dojenitor, cuvintele lui zburau ca niște fâșii buclate de hârtie de ambalaj sau de rumeguș, de care mă feream cu mâna în goana lor pe lângă mine. Vinerea aia a marcat unul dintre puținele momente din istoria prieteniei noastre când n-am așteptat cu nerăbdare să-l revăd pe Terry. De fapt, mi-era groază de acea revedere.

Îmi amintesc că, în după-amiaza aia, le-am dat drumul mai devreme studenților din ultimul an. Le-am spus că din cauza WordFest-ului. Însă, în timp ce se scurgeau afară din clasă, toți s-au uitat la bietul James Leer. Am terminat de strâns toate exemplarele corectate și toate criticile bătute la mașină ale celei mai recente povestiri a lui Leer și le-am îndesat în servietă, mi-am pus haina pe mine și am dat să ies din clasă. Abia atunci am văzut că băiatul era tot pe scaun, în fundul sălii, în spațiul pustiu. Știam c-ar fi trebuit să-i zic ceva să-l consolez – colegii lui fuseseră teribil de duri cu el –, iar James părea că ar fi dorit să-mi audă vocea, însă eram foarte grăbit să ajung la aeroport și eram nervos că băiatul era tot timpul așa de straniu. Ca atare, nu i-am spus decât la revedere și m-am îndreptat spre ușă.

— Stingeți lumina, vă rog, a zis el cu vocea lui blândă, voalată și sugrumată.

Știam că n-ar fi trebuit, dar am făcut-o.

Și-așa, iată că ați aflat epitaful meu, sau unul dintre ele, pentru că pe mormântul meu va trebui să fie un monument cu mottouri pline de regret pe toate cele patru fețe, dăltuite cu litere mici, foarte înghesuite. L-am lăsat pe James Leer singur, în întuneric și am ajuns la aeroport cu vreo jumătate

de oră înainte să aterizeze avionul lui Crabtree. Ceea ce mi-a oferit posibilitatea să stau în mașină, în parcare aeroportului, să fumez un joint și să-l ascult la Ahmad Jamal. N-o să mă prefac că nu mă gândisem la această idilică jumătate de oră atunci când le dădusem drumul studenților. De-a lungul anilor, renunțasem la multe vicii – la whiskey, la țigări și la diverse droguri non-newtoniene¹. Însă eu și marijuana rămăseserăm prieteni nedespărțiți. Aveam douăzeci și opt de grame parfumate de Humboldt County, California, ascunse în torpedou, într-un portofel cu fermoar.

Crabtree a coborât din avion cu o gentuță din pânză în mână. Pe un umăr mai avea atârnată o geantă, iar cu mâna cealaltă ținea de braț o persoană înaltă și atrăgătoare. Persoana în cauză avea părul lung, cu bucle negre, și era îmbrăcată cu un trenzi uluitor roșu peste o rochie neagră. În picioare avea niște pantofi negri, cu tocuri de doisprezece centimetri. Râdea încântată de ceea ce îi șoptea Crabtree la ureche. Cu toate astea, mie nu mi se părea că persoana aia ar fi femeie. Deși nu puteam băga mâna-n foc.

— Tripp, a zis Crabtree apropiindu-se de mine cu mâna liberă întinsă.

Apoi m-a îmbrățișat, iar eu am rămas așa o secundă sau două în plus, strângându-l tare la piept și străduindu-mă să judec după tăria coastelor lui Terry dacă mai ține la mine.

— Mă bucur să te văd. Ce mai faci?

I-am dat drumul și-am făcut un pas înapoi. Crabtree avea obișnuita-i expresie zeflemitoare, ochii îi erau strălucitori și tăioși, dar nu părea să fie supărat pe mine. Odată cu vârsta, își lăsase părul să-i crească, nu ca majoritatea bărbaților de patruzeci de ani interesați de modă, care încearcă să compenseze pentru vreo formă incipientă de chelie. Terry își lăsase părul lung din vanitatea cea mai pură și mai de netăgăduit: avea un păr superb, des, de culoarea castanei, care-i cădea

¹ Orice fel de substanță care poate da dependență și care se află, în general, în altă formă decât cea lichidă.

ca o perdea mătăsoasă până la umeri. Era îmbrăcat cu un pardesiu cu cordon, bine croit, de culoarea măslinelor verzi, peste un costum superb – marfă italienească, dintr-o mătase cu luciu metalic de un verde asemănător cu cel de pe spatele bancnotei de un dolar. În picioare avea niște pantofi sport din piele împletită, purtați direct pe piciorul gol, iar pe nas o pereche de ochelari cu rame rotunde, ca de școlar, pe care nu-i mai văzusem până atunci.

— Arăți nemaipomenit, am constatat eu.

— Grady Tripp, ți-o prezint pe domnișoara Antonia, ăăă, domnișoara Antonia...

— Sloviak, a intervenit persoana, cu o voce banală de femeie draguță. Încântată de cunoștință.

— S-a dovedit că locuiește la o stradă de mine, pe Hudson.

— Mă bucur de cunoștință, am zis eu. E strada mea preferată din New York.

Am încercat să studiez discret arhitectura gâtului domnișoarei Sloviak, dar tipa și-l înfășurase cu o eșarfă cu modele viu colorate. Ceea ce m-a făcut să intru la bănuieli.

— Aveți bagaje?

Crabtree și-a păstrat geanta de pânză albastră și mi-a întins-o pe cea de pe umăr. Care era surprinzător de ușoară.

— Numai asta?

— Numai asta, mi-a răspuns el. Crezi că putem s-o ducem cu mașina și pe domnișoara Sloviak?

— Cred că e în regulă, am încuviințat eu ușor neliniștit, pentru că începusem deja să-mi dau seama ce fel de seară ne aștepta.

Cunoșteam mult prea bine expresia din ochii lui Crabtree. Se uita la mine de parc-aș fi fost un monstru pe care el însuși îl crease, cu creierul și mâinile lui, iar acum era gata să apese pe butonul care m-ar fi trimis învârtindu-mă spasmodic prin peisajul rural al patriei, ca să distrug până-n temelii ferme rudimentare și să despoi de farmece fecioarele de la țară. Mai mult de-atât, odată iscată ideea asta, Terry putea deveni foarte imaginativ, iar dacă mijloacele de a crea un alt dezastru

aveau să-i fie la îndemână, atunci avea să le exploateze fără milă în cursul nopții. Dacă domnișoara Sloviak nu era un travestit, atunci Crabtree avea s-o transforme cu siguranță într-unul.

— La ce hotel stai?

— A, eu locuiesc aici, mi-a răspuns domnișoara Sloviak împurpurându-se. Adică, părinții mei locuiesc aici. În Bloomfield. Dar poți să mă lași în centru și-o să iau de-acolo un taxi.

— Ei, oricum și noi trebuie să ne oprim în centru, Crabtree, am zis eu din dorința de a le arăta tuturor celor implicați că eu cu el aveam treabă și că, după părerea mea, domnișoara Sloviak nu era altceva decât un apendice temporar la grupul nostru. Ca s-o luăm pe Emily.

— Unde se ține cina asta la care mergem noi?

— În Point Breeze.

— Și asta e departe de Bloomfield?

— Nu foarte departe.

— Atunci e grozav, a concluzionat Crabtree și a luat-o pe domnișoara Sloviak de cot și au pornit spre banda de bagaje, dând de zor din piciorușele lui scheletice ca să țină pasul cu ea. Haide, Tripp! mi-a strigat peste umăr.

A durat ceva până au început să sosească bagajele. Domnișoara Sloviak a profitat de întârziere ca să se ducă la toaletă – toaleta femeilor, desigur. Eu și Crabtree am rămas pe loc, rânjind unul la celălalt.

— Iar ești afumat, mi-a zis.

— Ticălosule, i-am răspuns. Cum o mai duci?

— Sunt șomer, m-a anunțat mândru.

Eu am zâmbit, dar apoi falca lui Crabtree a zvâcnit și am înțeles că nu glumea.

— Ai fost *concediat*? l-am întrebat.

— Încă nu, m-a lămurit el. Dar se pare c-o să vină și momentul ăsta. Curând. Dar o să fie bine. Aproape toată săptămâna am avut întâlniri în oraș. Am luat masa cu mai mulți indivizi.

Terry a continuat să ridice din sprâncene și să zâmbescă, de parcă situația dificilă în care se afla nu reușea decât să-l amuze – Terry Crabtree avea un talent deosebit de a se lua singur peste picior – și, într-o anumită măsură, eram sigur că așa și era.

— Nu s-au înghesuit prea tare.

— Dar, Dumnezeu, Terry! De ce? Ce s-a întâmplat?

— Se fac restructurări, a spus el.

Cu două luni înainte, Bartizan, editura mea, fusese cum-părată de Blicero Verlag, un uriaș conglomerat media nem-țesc, iar zvonurile ulterioare referitoare la o curățenie fără milă operată de noii proprietari reușiseră să ajungă chiar și în Pittsburgh.

— Presupun că nu corespund noului profil corporatist.

— Și anume?

— Competența.

— Și unde-o să te duci?

Crabtree a clătinat din cap și a ridicat din umeri.

— Deci? Cum ți se pare? a zis el. Domnișoara Sloviak?

A stat lângă mine.

Undeva a început să sune o alarmă care ne anunța că se pune în mișcare caruselul cu valize. Cred că amândoi am tresărit.

— Știi în câte avioane m-am urcat cu speranța să nimeresc lângă cineva ca ea? Și mai ales acum, că eram în drum spre Pittsburgh? Nu crezi că e o bilă albă pentru Pittsburgh, dacă a fost în stare să dea o domnișoară Sloviak?

— Care e, de fapt, un travestit.

— Vai! a exclamat el părând șocat.

— Nu-i așa?

— Pun pariu că aia e valiza ei, a spus Terry arătându-mi un geamantan mare din piele de ponei cu pete, învelit în ceva ca un plastic de protejat canapelele.

Geamantanul ieșea de sub fâșiile de cauciuc de la gura caruselului.

— Bănuiesc că nu vrea să i se murdărească.

— Terry, ce-o să faci? am întrebat eu.

Mă simțeam de parcă alarma de mai devreme continua să îmi reverbereze în piept.

Ce-o să se întâmple cu mine? m-am gândit. Ce-o să se întâmple cu cartea mea?

— În fond, de când ești la Bartizan? De zece ani? Sunt numai zece dacă nu-i numeri și pe ultimii cinci, mi-a răspuns el întorcându-se. Ceea ce presupun că ai și făcut, a continuat uitându-se la mine cu o privire blândă.

Ochii îi ardeau într-o combinație de malițiozitate și afec-țiune, exprimată atât de plastic de numele lui de familie. Înainte să deschidă gura, am știut ce avea să mă-ntrebe.

— Cum merge cartea?

M-am întins după valiza din piele de ponei înainte să ne depășească.

— Bine, i-am răspuns.

Crabtree se referea la cel de-al patrulea roman al meu sau la ceea ce se dorea a fi cel de-al patrulea roman al meu, *Wonder Boys*, pe care li-l promisesem celor de la Bartizan la începutul precedentei administrații prezidențiale. Cel de-al treilea roman, *Ținutul de la subsol*, câștigase PEN Award și, la douăsprezece mii de exemplare, se vânduse de două ori mai bine decât celelalte două romane la un loc. În urma acestui succes, Crabtree și șefii lui de la Bartizan fuseseră destul de încrezători în capacitatea mea de a atinge cel puțin statutul de favorit al publicului și-mi avansaseră o sumă de bani ridicol de mare în schimbul a nimic mai mult decât un zâmbet cretin din partea autorului lovit de dambă și a unui titlu inventat în vreme ce făceam pipi în troaca de aluminiu a toaletei pentru bărbați de la stadionul Three Rivers. Din fericire, în acel moment mi-a venit o idee superbă de roman – trei frați dintr-un orașel bântuit din Pennsylvania se nasc, cresc și mor – la care începusem să lucrez imediat. Iar de atunci mă tot căzneau cu abnegație să-l dau gata. Motivația și inspirația nu erau o problemă. Din contră, în fața mașinii de scris eram mereu vesel și pus pe treabă și nu suferisem

niciodată de ceea ce se numește blocajul scriitorului. Nici nu credeam în chestia asta.

Problema mea era chiar pe dos. Aveam prea multe de scris: prea multe clădiri grozave, dar nenorocite, de construit, prea multe străzi de botezat, prea multe ceasuri de turlă de pus să bată, prea multe personaje de scos din mizerie asemenea unei flori ale cărei petale le smulgeam ca să ajung la delicatele și complicatele organe interne, prea multe secrete terifiante de natură financiară de dezgropat, de îngropat și apoi de dezgropat iar, prea multe divorțuri de declarat, prea mulți moștenitori de dezmoștenit, prea multe întâlniri amoroase de aranjat, prea multe scrisori de trimis în mâini malefice, prea mulți copii neprihăniți de ucis cu febră reumatică, prea multe femei de lăsat neîmplinite și lipsite de speranță, prea mulți bărbați de împins pe calea adulterului și furtului, prea multe focuri de aprins în inima unor case străvechi. Romanul era despre o singură familie, iar în dimineața respectivă ajunsese la 2 611 pagini și fiecare în parte fusese revizuită și rescrisă de câte șase ori. Și totuși, în ciuda anilor care trecuseră de când lucram la roman și cu toate cuvintele cheltuite ca să descriu excentricele cărări ale vieții personajelor, prin cerurile de un albastru violent, pe unde tot eu le trimiseseam, personajele mele nu-și atinseseră încă zenitul. Nu mă apropiasem nici pe departe de final.

— E gata, am spus. În esență, e gata. Acum doar îl mai cârlesc pe ici, pe colo, înțelegi, amice?

— Excelent. Am sperat să-mi arunc un ochi pe el weekendul ăsta. A, uite încă una. Pun pariu că e tot a ei, a zis Terry, arătându-mi o gentuță drăgălașă din stofă și piele roșie, și ea băgată tot într-o husă de plastic și care se apropia pe banda de bagaje. Crezi că se poate?

Am pus mâna pe cea de-a doua valiză – era mai curând o geantă Gladstone, un flecușet ca o jumătate de lună cu mânere – și-am așezat-o pe jos lângă cealaltă.

— Nu știu, am răspuns. Uite ce-a pățit Joe Fahey.

— Da, a ajuns faimos, mi-a întors-o Crabtree. La a patra carte.

John Jose Fahey, un alt scriitor adevărat pe care-l cunoscusem, nu scrisese decât patru cărți – *Vești triste*, *Un pic cam trist*, *Adoratori și uitați* și *Opt ani lumină de plumb*. Mă împrietenisem cu Joe în urmă cu aproape doisprezece ani, în timpul rezidențiatului la colegiul din Tennessee, unde Joe predă *creative writing*. Când l-am cunoscut, era un scriitor disciplinat, cu un talent admirabil pentru digresiunile narative, pe care pretindea că l-a moștenit de la mama lui, care venise din Mexic, dar mai avea și vreo câteva obiceiuri proaste și imposibil de înțeles. Era un tip curtenitor, ba chiar plăcut, care la treizeci și doi de ani avea deja părul alb. După succesul moderat al celei de-a treia cărți, editorii îi dăduseră un avans de o sută douăzeci și cinci de mii de dolari, ca să-l încurajeze să le scrie și un al patrulea roman. Prima încercare s-a dovedit aproape instantaneu un fiasco. Încercător, s-a apucat de o a doua variantă la care a lucrat doi ani de zile, pentru ca în final s-o abandoneze pe motiv că era de rahat. Următoarea încercare a fost respinsă de editor înainte ca Joe s-o termine, din cauză că era deja mult prea lungă și, în orice caz, nu era genul de carte pe care editura era interesată s-o publice.

După asta John Jose Fahey a luat-o vijelios la vale pe panta eșecului. Și-a pierdut postul de la colegiul din Tennessee atunci când a început să se prezinte beat la ore și să le vorbească cu o cruzime impardonabilă studenților netalentați și după ce într-o zi a fluturat un pistol din spatele catedrei și le-a cerut cursanților să scrie despre frică. S-a distanțat de soție, iar ea, deși nu ar fi vrut, l-a părăsit, luând cu ea și jumătate din profiturile obținute de Joe în urma fabulosului contract. După o vreme, Fahey s-a mutat înapoi în Nevada natală și a trăit dintr-un motel într-altul. Câțiva ani mai târziu, când schimbam avionul la aeroportul din Reno, m-am întâlnit cu el. Joe nu se ducea nicăieri. Făcea doar act de prezență la McCarran. La început s-a prefăcut că nu mă recunoaște. Nu mai auzea cu o ureche și avea un

aer neatent și distant. Totuși, după mai multe pahare de margarita în barul aeroportului, mi-a spus că, în sfârșit, după șapte încercări, îi trimisese editorului ceea ce credea el că e un manuscris final pasabil. L-am întrebat ce părere are despre roman.

— E acceptabil, mi-a răspuns cu răceală.

Apoi l-am întrebat dacă nu era fericit că-l terminase. A trebuit să-i repet întrebarea de două ori.

— Fericit ca o nenorocită de moluscă, m-a lămurit el.

După asta am auzit tot felul de zvonuri. Se pare că, la scurt timp după întâlnirea noastră, Joe încercase să-și retragă a șaptea variantă a manuscrisului și se dăduse bătut când editorul, epuizat, îl amenințase că-l dă în judecată. Am auzit că paragrafe întregi din roman trebuiseră excizate, din cauză că nu aveau nici un rost, nici o logică și aveau o tonalitate nejustificat de amară. Am auzit tot felul de chestii de rău-augur. Totuși, într-un târziu, *Plumbul* s-a dovedit o carte destul de bună și, împreună cu publicitatea adusă de moartea prematură și absurdă a lui Joe – a fost lovit, dacă vă amintiți, pe Virginia Street, de o mașină blindată plină cu încasările unui cazinou –, s-a vândut relativ bine în librării. Editura și-a recuperat majoritatea banilor de avans și toată lumea a zis că era mare păcat că Joe Fahey nu mai trăise destul ca să se bucure de succesul cărții, dar eu nu eram sigur că le împărtășeam opinia. Dacă n-ați citit romanul, *Opt ani lumină de plumb* reprezintă volumul de metal în care ar trebui să te încastrezi dacă vrei să scapi de atingerea neutrinilor. Presupun că mititeii ăia dați dracului sunt peste tot.

— OK, sigur, Crabtree, am spus. Te las să citești, să zicem, vreo douăsprezece pagini.

— Oricare douăsprezece pagini vreau eu?

— Sigur. Care vrei tu.

Am râs, dar mi-era teamă că știam pe care avea să le aleagă: pe ultimele douăsprezece. Ceea ce avea să fie o problemă, fiindcă în ultima lună, știind că venea în oraș, scrisesem cinci „capitole finale” diferite, supunându-mi bieteile personaje,

dezvoltate abia pe jumătate, la o varietate de dezastre biblice, de băi de sânge shakespeariene, de mici accidente fericite de viață, toate într-o încercare disperată de a obliga imensul zeppelin care se deplasa cu viteză, dar fără vreo țință precisă, și al cărui comandant nebun eram să aterizeze forțat. Nu existau „ultimele douăsprezece pagini” sau, mai curând, existau șaiszeci de ultimele douăsprezece pagini, toate absurd de bruște, de aleatorii și de violente, echivalentul literar al unei piste în flăcări, bătute de vânt, din Lakehurst, New Jersey. I-am tras lui Crabtree un zâmbet larg, pe care l-am susținut cu un minut mai mult decât ar fi trebuit. Lui Crabtree i s-a făcut milă de mine și s-a uitat în altă parte.

— Fii atent, a zis el.

M-am uitat. Spre noi venea o valiză ciudată, din piele neagră, învelită, la fel ca și celelalte două geamantane, într-un plastic gros, transparent, prins cu scotch, mare cât tomberon și modelată conform unei geometrii ciudate, de parcă ar fi fost proiectată să transporte, în stare intactă, inima, valvele și ventriculele unui elefant.

— Aia trebuie să fie o tubă, am spus eu.

M-am uitat la Terry pe sub sprâncene.

— Crezi că...?

— Cred că da, mi-a răspuns Crabtree. E învelită în plastic.

Am ridicat-o de pe bandă – era mai grea decât părea – și am așezat-o lângă celelalte două, după care ne-am dus lângă toaleta femeilor și am așteptat-o pe domnișoara Sloviak. Când, după alte câteva minute, nu se întorsese, ne-am hotărât c-ar fi cazul să închiriem un cărucior. Am împrumutat un dolar de la Crabtree și, după o luptă scurtă cu aparatul care elibera cărucioarele, am reușit să iau unul, pe care l-am împins apoi pe covorul care ducea spre toaletă.

— Domnișoară Sloviak? a strigat Crabtree, bătând, ca un gentleman, în ușa toaletei femeilor.

— Ies imediat, a răspuns domnișoara Sloviak.

— Probabil că-și pune la loc husa de plastic peste puțică, am zis eu.

— Tripp! m-a apostrofat Crabtree.

S-a întors și, de data asta, s-a uitat direct în ochii mei, susținându-mi privirea cât de mult a putut, dată fiind starea agitată a receptorilor lui de plăcere.

— Sigur, am spus. Ai dreptate. Crabtree, o să mai fii editorul meu?

— Sigur, a zis și el.

Și-a dezlipit privirea din ochii mei și s-a întors să se uite la parada mișcătoare de bagaje care pluteau pe bandă.

— O să fie în regulă.

Apoi domnișoara Sloviak a ieșit din toaletă — coafura era refăcută, obrajii înroșiți, pleoapele proaspăt pictate cu un albastru-verzui și mirosea a ceea ce am recunoscut a fi Cristalle, parfumul cu care se dădeau și nevastă-mea, Emily, dar și amanta mea, Sara Gaskell. Mie mirosul ăla mi s-a părut un pic cam amărui, așa cum vă puteți închipui. Domnișoara Sloviak s-a uitat la bagaje, apoi la Crabtree, după care buzele rujate i s-au lățit într-un zâmbet larg, cu toți dinții la vedere, aproape intolerabil de cochet.

— Vai, domnule Crabtree, a spus domnișoara Sloviak imitând-o pe Mae West, acolo, pe căruciorul ăla de bagaje, e o tubă, sau doar te bucuri să mă vezi?

Spre uluirea mea, Crabtree s-a făcut roșu ca racul. Trecuse multă vreme de când nu-l mai văzusem așa.

Eu și Crabtree ne-am cunoscut în facultate, un loc unde nu avusesem de gând să fac cunoștință cu nimeni. După ce absolvisem liceul, am făcut eforturi uriașe ca să evit înrolarea într-o facultate și, mai ales, ca să nu ajung la Coxley, care-mi oferise atât o bursă anuală, cât și un loc între primii unsprezece boboci. Eu am fost și rămân un ticălos bătrân de 1,92 m, cam gras acum și conștient de asta și, cu toate că pe vremea aia aveam o siluetă de o delicatețe cetaceică în mișcările executate în marea cea largă a terenului de 91 de metri, purtam

ochelari cu rame pătrate, negre, pantofi de piele lucioasă, nădragi din serj și niște pulovere sobre, cu decolteu în V, pe care mă obligase bunică-mea să le port, deci ar fi fost nevoie de o oarecare încredere și imaginație ca să fiu văzut în postură de fotbalist-vedetă cu bursă de patru ani. Dar, în orice caz, eu nu nutream nici cea mai mică dorință să joc pentru Coxley — sau pentru oricine altcineva — și într-o zi, la sfârșitul lunii iunie din 1968, i-am lăsat bieteii bunică-mea un bilet destul de obraznic și am fugit departe de dealurile mohorâte, de orașele și de turlele strâmbe din vestul Pennsylvaniei, care-l bântuiseră atâta pe August Van Zorn. Nu m-am întors acolo decât după douăzeci și cinci de ani.

O să sar peste multe chestii care s-au întâmplat după ce-am fugit ca un laș. Să spunem doar că, înainte cu un an, îl citisem pe Kerouac, și-mi imaginam că sunt un soi de poet-renegat-deschizător de drumuri, în genul lui John C. Frémont, mare maestru Zen și dependent de amfetamine, cu un carnețel de dictando de doi bani, cu coperte marmorate, îndesat în buzunarul de la spate al blugilor. Presupun că și acum mă văd tot la fel, deși nu mă prea încadrez în acest profil. Plin de abnegație, am făcut autostopul, am sărit din mers în tot soiul de vagoane de tren, am mozolit provinciale frumușele în mașinile lor rablagite din parcurile locale, am lucrat ca muncitor pe câmp, zilier și vânzător de sucuri, am văzut spectacolul brut al peisajului american trecând pe lângă mine în vreme ce stăteam întins în vreo remorcă și beam vin roșu ieftin. Și dacă n-am făcut sau n-am văzut nimic din toate astea, atunci e posibil ca toate să se fi întâmplat chiar așa. Într-o vară, am lucrat o vreme la un bălci de doi bani din Texas, pe post de clovn insolent pe care lumea îl putea arunca într-un bazin cu apă după ce personajul îi făcea „puță mică”. Am fost împușcat în mâna stângă într-un bar din afara orașului La Crosse din Wisconsin. Am folosit tot acest bogat material în primul meu roman, *Primele tinuturi*, din 1976, care a avut parte de cronici bune și pe care, în momente de disperare, îl consider cea mai sinceră și mai

adevărată operă a mea. După o existență nefericită și deseori depravată, care a durat câțiva ani, am aterizat, din nou, în manieră clasică, în California, unde m-am îndrăgostit de o studentă la filozofie de la Berkeley, care m-a convins să nu mi irotesc talentul hoinărind prin lume. A reușit fiindcă vorbea cu o pasiune care-ți cotropea complet sufletul, dar o pasiune care nu a adus decât necazuri și pe care nu am uitat-o nici o secundă. M-a dat gata cu acest emoționant tribut adus geniului meu și am rămas locului cât să aplic pentru un loc la Universitatea din California. Eram gata să-mi iau tălpășița din oraș – singur –, când am primit scrisoarea de acceptare.

Eu și Terry Crabtree ne-am cunoscut la începutul celui de-al treilea an de facultate, când am aterizat la același curs de povestiri și nuvele, un curs introductiv la care încercasem să intru în fiecare semestru. Crabtree se înscriesese dintr-un impuls și fusese acceptat datorită impactului unei povestiri scrise de el în clasa a zecea despre o întâlnire într-un spațiu lacustru dintre un Sherlock Holmes bătrân și un Adolf Hitler tânăr, care venise de la Viena la Carlsbad ca să jefuiască de bijuterii doamne invalide. Era o realizare remarcabilă pentru un băiat de cincisprezece ani, dar ea rămăsese un unicat. Crabtree nu mai scrisese nimic de atunci, nici măcar un rând. Povestea era plină de insinuări sexuale stranii, așa cum, trebuie spus, era și autorul. Terry era un tip ciudat, fragil, cu fața numai frunte și dinți, un tip retras, care stătea singur în clasă, îmbrăcat într-un costum strâmt și demodat, cu cravată și un fular din cașmir roșu îndesat sub reverele ridicate ale sacoului, atunci când vremea se răcea. Eu, la rândul meu, stăteam izolat într-un colț, expunându-mi barba proaspăt crescută și perechea de ochelari cu rame rotunde. Și luam notițe riguroase.

Profesorul era tot un scriitor adevărat, un cowboy slăbuț și frumos, dintr-o veche familie de fermieri din Central Valley. Îl venera pe Faulkner, iar în tinerețe publicase un roman stufos și controversat, după care se făcuse și film cu

Robert Mitchum și Mercedes McCambridge. Tipul era pasionat de epigrame, iar eu am umplut un caiet întreg, care între timp s-a pierdut, cu enunțurile lui aforistice pe care, în fiecare seară, le încredințam memoriei personale. Care, de atunci, s-a ruinat și ea. Jur, deși nu pot să bag mâna-n foc, că una dintre ele suna cam așa: „La sfârșitul fiecărei povestiri, cititorul trebuie să se simtă de parcă un nor s-ar fi ridicat de pe fața lunii“. Profesorul acesta avea tot timpul maniere patriciene și niște cizme din piele de șarpe cu clopoței și conducea un Jaguar E-type, însă avea dinții stricați, probabil întotdeauna descheiat, iar viața personală era un amestec notoriu de procese pe rol, vătămări corporale accidentale și internări în aziluri de nebuni. Ca și Albert Vetch, părea a fi, simultan, bătut de amărăciuni și neatent, genul de om care acum îți poate ghici, cu o detașare care-ți taie respirația, cea mai ascunsă durere din inimă, pentru ca în secunda imediat următoare să se întoarcă, să-ți facă vesel din mână și să plece fericit și fără nici o grijă și doar ca să se izbească de o ușă de sticlă, iar obrazul lui să aibă nevoie de douăzeci și două de copii.

La cursurile lui am început să mă întreb, pentru prima dată, dacă oamenii care scriu ficțiune nu suferă cumva de vreun soi de tulburare psihică – de ceea ce, amintindu-mi cum se legăna noaptea Albert Vetch, am ajuns să numesc boala miezului nopții. Boala miezului nopții e un fel de insomnie emoțională. În fiecare clipă conștientă, victima – chiar dacă el sau ea scrie la răsăritul soarelui sau după-amiaza – se simte ca un om întins pe pat într-un dormitor sufocant, cu fereastra larg deschisă, iar el privește în sus la cerul spuzit de stele și avioane și ascultă povestea storului zgâlțâit de vânt, a ambulanței sau a unei muște prinse în capcana unei sticle de Coca Cola. Și asta în vreme ce toți vecinii dorm duși. După părerea mea, asta e motivul pentru care scriitorii – ca și insomniacii – sunt atât de predispuși la accidente, atât de obsedați de calcularea ghinioanelor și a oportunităților ratate, atât de înclinați spre meditație, dar totodată incapabili de a

renunța la un subiect chiar și atunci când sunt implorați, în mod repetat, s-o facă.

Dar astea sunt niște observații pe care le-am făcut abia mai târziu, în decursul acelor mulți ani în care am fost expus la simptomelor bolii miezului nopții. La vremea aia, eram doar intimidat de faima profesorului nostru, de cizmele lui din piele de șarpe și de secretele meșteșugului pe care credeam că le posedă. De fiecare dată, cursul acoperea două povestiri, iar în prima rundă eu am căzut ultimul pe listă, împreună cu Crabtree, care nu făcea nici un efort să-și noteze axiomele care umpleau atmosfera încinsă din clasă și nici nu avea niciodată vreo contribuție la discuții, cu excepția unor comentarii politicoase, lapidare și fără excepție legate de banalitatea lucrării discutate în după-amiaza cu pricina. Evident, atitudinea lui a fost luată drept aroganță, iar ceilalți îl credeau snob. Mai ales atunci când purta fularul ăla de cașmir. Însă, încă de la început, am sesizat cât de roase îi erau unghiile, cât de blândă și deloc gravă îi era vocea și cum tresărea de fiecare dată când cineva i se adresa. Crabtree stătea în colțul lui, în costumul lui prost croit, cu chipul lui veșnic palid și ușor scârbit, ca și cum compania noastră l-ar fi dezgustat, dar el era mult prea amabil ca să ne lase să ne dăm seama.

Bănuiam că Terry suferea de boala miezului nopții – dar oare nu sufeream și eu de aceeași tulburare?

La vremea aia eram sigur de talentul meu, dar, pe măsură ce săptămânile treceau, iar noi eram din ce în ce mai apăsați de povara ineluctabilelor coduri și obiceiuri ale meșteșugului scrisului – să știi ce „miză” are povestea, unde să plasezi focul mistic și misterios al epifaniei deasupra capului unui personaj, cât de important era ceea ce profesorul nostru numea „pericolul spiritual” al unei caracterizări reușite – inevitabila umbră a eforturilor mele de calmul și detașarea lui Crabtree a făcut imposibil să mai termin ceva. În săptămâna de dinaintea termenului de predare a povestirii mele, am stat treaz noapte de noapte în fața mașinii de scris, bând

whiskey și chinuindu-mă să descâlcesc îngrozitorul talmeș-balmeș de simboluri în care transformasem o povestioară simplă, pe care mi-o spusese bunică-mea, despre un cocoș negru și rău care-i omorâse câinele pe când era doar o copiliță.

În ultima zi, la ora șase dimineața, m-am dat bătut și m-am hotărât să fac o chestie absolut neprincipială. În ultima oră, mintea îmi rătăcise prin camerele în care bunică-mea își dusesese viața (cu un an înainte de momentul ăla, sunasem acasă dintr-o cabină telefonică de undeva, de la mama dracului, și aflasem că femeia care mă crescuse murise de pneumonie chiar în dimineața aia) și, dintr-odată, cu aroma de caramel a coniacului pe limbă, m-am trezit gândindu-mă la Albert Vetch și la sutele de povestiri uitate, în care își revărsase amărăciunea insomniei lui cosmice. Era o poveste pe care mi-o aminteam destul de bine – una dintre cele mai bune povești ale lui, intitulată *Sora întunericului*. Era despre un arheolog amator, firește, care trăia cu sora lui invalidă și rămasă față bătrână într-o casă veche, cu turnulețe, și care, în timp ce scotocea prin ruinele unui tumul funerar indian din zonă, a dat peste un sarcofag bizar, care nu era opera indienilor și care acum era gol, dar purta imaginea aproape ștersă a unei femei cu un rânjet sinistru. La adăpostul nopții, arheologul a cărat sarcofagul la el acasă, ajungând obsedat de acel artefact. În timp ce încerca să restaureze obiectul, s-a tăiat la mână cu o lamă. Sângele a țâșnit pe sarcofagul care, dintr-odată, a început să se încălzească și să emită o lumină ciudată. Mâna i s-a vindecat și, în același timp, arheologul s-a simțit copleșit de un sentiment intens de bine. După câteva teste făcute pe niște biete animale de casă, pe care tipul le rănea și apoi le vindeca, omul nostru și-a convins sora infirmă să se întindă în sarcofag spunându-i că, în felul ăsta, avea să-și vindece picioarele poliomielitice. Numai că femeia s-a transformat, în mod inexplicabil, din câte-mi aduc aminte, într-o incarnare a Yshtaxtaei, un sucub dintr-o galaxie îndepărtată, care l-a forțat pe erou să se culce cu ea – genul literar al lui Van Zorn permitea o oarecare doză de picanterie, atâta

timp cât scenariul era grotesc și eufemistic –, iar apoi, după ce a supt toată energia vitală din trupul ghinionistului, s-a pornit să cucerească și restul orașului, sau cel puțin așa îmi imaginasem eu întotdeauna, o parte din mine sperând că o femeie luminiscentă, înaltă de trei metri, cu colți și niște poște nesățioase avea să-mi apară cândva la fereastră, în cel mai însingurat ceas al nopților mele din Pennsylvania.

M-am apucat de lucru, străduindu-mă să pun cap la cap întreaga poveste cât mai bine cu putință. Am redus elementele oculte, transformând acel lucru-nenumit-de-peste-timp într-o psihoză stranie a naratorului care relatea povestea la persoana întâi singular, am jucat, în continuare, cartea incestului și am adăugat mai mult sex. Am scris febril și după aproximativ șase ore am terminat. Apoi am fost nevoit să alerg într-un suflet tot drumul până la școală și am intrat în clasă cu cinci minute întârziere. Profesorul începuse deja să citească, cu voce tare, povestea lui Crabtree. Asta era metoda lui preferată de a ne face să „trăim” o poveste. Nu mi-a luat mult timp până când am recunoscut ce auzeam. Nu era vorba de o variantă deformată, o supă reîncălzită într-un fals stil faulknerian după o poveste de groază, gotică și obscură a unui autor necunoscut. Ceea ce ascultam era *Sora întunericului* în original, proza clară, suplă și neincitantă a lui August Van Zorn în persoană. Șocul că fusesem prins, înfrânt și, mai cu seamă, precedat la propriul meu joc n-a fost egalat decât de surpriza descoperirii că nu eram singura persoană din lume care citise opera bietului Albert Vetch. Și, în culmea umilirii și a fricii care-mi cuprindeau inima pe măsură ce profesorul mai întorcea câte o pagină a manuscrisului, am simțit prima scânteie a afecțiunii pâlpâitoare pe care continui să i-o port lui Terry Crabtree.

În timpul discuției care a urmat lecturii poveștii lui Van Zorn, n-am spus nimic. Nimănui nu i-a plăcut prea tare – cu toții eram mult prea serioși ca să savurăm o astfel de prostioară neagră și mult prea tineri ca să înțelegem tonalitatea subtilă și plină de durere a stilului –, dar nici n-a

recunoscut cineva scriitura. Eu eram cel care avea să și-o ia după ceafă. I-am predat lucrarea profesorului, iar el a început s-o citească, în maniera lui uscată ca pământul de la o fermă monotonă și plată. Niciodată n-am fost în stare să mă hotărâsc dacă explicația a constat în felul lui plictisitor de a citi propozițiile bombastice, labirintine și fără punctuație ale prozei de o falsă complexitate cu care era obligat să se mulțumească sau totala și exagerata incomprehensibilitate a finalului meu demistificat și foarte, foarte sexy, compus în zece minute după patruzeci și șase de ore de nesomn, dar, în final, nimeni n-a sesizat că, în esență, era vorba de aceeași poveste pe care o propusese și Crabtree. Profesorul a terminat de citit și s-a uitat la mine cu o expresie care era, în același timp, și tristă, și blagoslovitoare, de parcă omul vedea cu ochii minții viitoarea și superba mea carieră de vânzător de sârmă și cabluri. Cei care adormiseră prin bănci s-au trezit. Lectura a fost urmată de o discuție scurtă și lipsită de entuziasm, în cursul căreia profesorul a catadicsit să aprecieze că scrisul meu dovedea „o energie de netăgăduit”. După zece minute, mă îndreptam spre casă pe Bancroft Way. Eram rușinat, dezamăgit, dar, într-un fel, nu mă descurajasem. În fond, povestea nu fusese *a mea*. Mă simțeam straniu de amețit, aproape bucuros, gândindu-mă la energia de netăgăduit a scrisului meu, la torentul de povestiri care aveau să cutremure lumea și care acum mi se revărsau în creier, cerându-mi să le aștern pe hârtie, și la simplul, dar fericitul fapt că scăpasem basma curată în urma fraudei pe care o comiseseam.

Sau aproape că scăpasem. Când m-am oprit la întretăierea cu Dwight Street, am simțit o mână pe umăr. M-am întors ca să-l descopăr pe Crabtree, cu ochii strălucitori și cu fularul roșu de cașmir fluturând.

— August Van Zorn, a zis el întinzând mâna.

— August Van Zorn, am spus și eu.

Ne-am strâns mâinile.

— Care-i scuza ta?

— Disperarea. Ai mai citit și alte povești de-ale lui?

— Multe. *Mâncătorii de oameni*, *Cazul lui Edward Angell*, *Casa din Polfax Street*. E grozav! Nu-mi vine să cred că ai auzit de el.

— Ascultă, i-am spus, gândindu-mă că făcusem mai mult decât să aud de Albert Vetch, vrei să bem o bere?

— Nu beau niciodată alcool, mi-a răspuns Crabtree. Cumpără-mi o cafea.

Eu voiam bere, dar era limpede că era mult mai simplu să găsești o cafea pe lângă universitate, așa că am intrat într-o cafenea pe care, în ultimele două săptămâni, o evitasem pentru că îmi amintea de acea studentă caldă și sensibilă, specializată în filozofie, care mă rugase cu atâta dulceață să nu-mi irosesc talentul. După vreo câțiva ani aveam să mă căsătoresc cu ea. Pentru scurtă vreme.

— E o masă în spate, sub scări, a zis Crabtree. Stau deseori acolo. Nu-mi place să fiu văzut.

— De ce?

— Prefer să rămân un mister pentru semenii mei.

— Înțeleg. Și-atunci cu mine de ce vorbești?

— *Sora întinericului*, m-a lămurit el. Mi-au trebuit vreo câteva pagini până să mă prind. Ceea ce m-a convins a fost fraza aia despre unghiul borului pălăriei purtate de văduvă, care era „puțin strâmb față de restul feței”.

— Pe aia probabil că mi-am adus-o aminte ca atare, am spus. Am lucrat din memorie.

— Atunci înseamnă că ai o memorie bolnavă.

— Dar eu măcar am talent.

— Poate, a zis Crabtree coborându-și privirea sașie către flacăra chibritului, pe care a apărât-o cu palma făcută căuș la capătul țigării fără filtru.

Pe-atunci Terry fuma Old Gold. Acum a optat pentru niște țigări cu conținut scăzut de gudron, de un albastru diluat. Adică niște țigări de poponar. Așa-i zic când vreau să-l văd pe Crabtree prefăcându-se că se supără pe mine.

— Dacă n-ai talent, cum ai fost acceptat la curs? l-am întrebat. N-a trebuit să le duci o povestire-mostră?

— Am avut talent, mi-a răspuns el, stingând chibritul cu o fluturare nepăsătoare a mâinii. Cât pentru o poveste. Dar e-n regulă. N-am de gând să mă fac scriitor.

După asta, Terry a făcut o pauză ca să lase cuvintele să mi se infuzeze în creier, iar mie mi s-a părut că băiatul din fața mea aștepta de mult să poarte discuția asta. Mi l-am imaginat acasă, suflând rotocoale sofisticate de fum către propria reflecție din oglinda din dormitor și înnodându-și și reînnodându-și fularul de cașmir.

— Urmez cursul ăsta ca să învăț nu numai despre scris, ci și despre scriitori.

Terry s-a lăsat pe spătarul scaunului și a început să-și desfacă fularul.

— Am de gând să devin un Max Perkins al generației noastre.

Expresia îi era gravă și serioasă, dar micile riduri de la colțurile ochilor îi trădau sarcasmul. Era ca și cum Crabtree m-ar fi provocat să recunosc că nu știam cine era Maxwell Perkins.

— A, da? am zis eu, hotărât să țin piept tonului superior și aroganței lui Terry, de la egal la egal.

Și pierdusem destul timp la oglindă exersând remarci inteligente și priviri de scriitor curajos. Obișnuiam să port un pulover de pescar grec și mă flatam singur că aveam căutătura lui Hemingway.

— Ei, atunci eu intenționez să fiu Bill Faulkner.

Crabtree a zâmbit.

— Ai un drum mai lung de parcurs decât mine, a zis el.

— Du-te-n pizda mă-tii, i-am răspuns, luându-i o țigară din buzunarul de la piept.

Cât ne-am băut espressourile, i-am povestit despre mine și despre peregrinările mele din ultimii ani, înflorindu-mi istorisirile cu referințe nerușinate la tot felul de partide de sex nebunești, fără să dau totuși prea multe detalii. Am simțit

că atunci când venea vorba de subiectul fete, Terry era puțin stânjenit, așa că l-am întrebat dacă se vede cu cineva, însă a devenit monosilabic iar eu am bătut rapid în retragere. Prin urmare, m-am apucat să-i spun povestea lui Albert Vetch. La sfârșit, mi-am dat seama că îl emoționase.

— Așa deci, a zis cu o expresie solemnă pe chip.

A băgat mâna în buzunarul hainei și a scos o carte subțire, cu coperte cartonate și cu o supracopertă de un cenușiu-prăfos. Mi-a întins cartea peste masă, cu ambele mâini, de parcă ar fi ținut o cupă plină ochi.

— Probabil c-ai mai văzut-o.

Era o antologie publicată de Arkham House cu douăzeci de nuvele ale lui August Van Zorn.

— *Ticăloșiile din Plunkettsburg și alte povestiri*, am citit eu. Când a fost scoasă?

— Acum vreo câțiva ani. Sunt o editură specializată. Ar trebui să vezi ce publică.

Am întors paginile cu margini late ale cărții pe care Albert Vetch nu mai apucase s-o țină în mână. Pe supracopertă era imprimat un text laudativ și o fotografie surprinzătoare a unui bărbat banal, cu frunte înaltă și ochelari bifocali, care se luptase ani de zile, în camera lui din turnul hotelului McClelland, cu un regret nenumit, cu pustiul vieții lui exterioare și cu ravagiile bolii miezului nopții. Însă în fotografia aia nu vedeai nimic din toate astea. Omul părea relaxat, era chiar frumos. Doar părul era puțin răvășit, așa cum îi ședea bine unui cărturar, specialist în Blake.

— Ia-o, mi-a spus Crabtree. De vreme ce l-ai cunoscut.

— Mulțam, Crabtree, am zis inundat, încă o dată, de un val de afecțiune irațională pentru persoana aceea cu fular, micuță, slăbuță, ciudată și cu gesturi studiate anume să transmită aroganță și dispreț.

Mai târziu, desigur, gesturile lui Terry și-au pierdut calitatea aceea căutată și s-au transformat într-un automatism care nu era universal admirat.

— Poate că într-o zi o să devii editorul meu, ce zici?

— Poate, mi-a răspuns el. Ai nevoie de un editor. Asta e sigur.

Ne-am zâmbit, ne-am strâns mâinile, apoi tânăra pe care o evitasem a venit pe la spate și mi-a turnat în cap o carafă cu apă rece ca gheața, făcându-mă flească și distrugând în mod ireparabil cartea lui August Van Zorn. Sau, cel puțin, așa îmi amintesc eu că s-au întâmplat lucrurile.

Ștergătoarele își continuau jocul nesfârșit, în vreme ce noi stăteam parcați pe Smithfield Street, fumând un Humboldt County și așteptând-o pe cea de-a treia mea soție, Emily, care trebuia să iasă din holul de la Baxter Building, unde lucra pe post de copywriter la o agenție de publicitate. Principalul client al celor de la Richards, Reed & Associates era o marcă de cârnați polonezi, populară pe plan local, care-și construisese faima pe baza dimensiunilor generoase ale produselor. Chestie care făcea din conceperea unei reclame o treabă simplă, dar delicată. Am văzut-o pe secretara lui Emily ieșind prin ușile pivotante și deschizându-și umbrela, apoi pe prietenii lui Emily, Susan și Ben, după care pe un bărbat pe care uitasem cum îl chema, dar pe care l-am recunoscut ca fiind Marele Cârnat, pe care-l cunoscusem la petrecerea firmei, de Crăciun, în urmă cu câțiva ani. Fel de fel de oameni au ieșit afară în noaptea blândă și cenușie: dentiști și podiatri, contabili, etiopianul trist care vindea flori pe jumătate veștejite în micul chioșc din hol. Toți își ridicau privirile către cer, apoi își acopereau capetele cu ziare desfăcute, râzând la gândul unei serii de vineri, în orașul podidit de ploaia sclipitoare și alunecoasă. Dar, după cincisprezece minute, Emily tot nu apăruse. Cu toate că întotdeauna, în vinerile când mă duceam s-o iau de la serviciu, mă aștepta jos. Într-un târziu, am fost obligat să recunosc față de mine însumi ceea ce negasem cu fervoare toată ziua: că, la un moment dat, în cursul dimineții, înainte să mă trezesc, Emily abandonase căsnicia. Găsisem în bucătărie, lipit de filtrul de cafea, un bilet, iar toate

sertarele și dulapurile care îi aparținuseră lui Emily erau goale.

— Crabtree, am zis. M-a părăsit, băiete.

— Ce-a făcut?

— M-a părăsit. Azi-dimineață. Mi-a lăsat un bilet. Nici nu știu dacă s-a dus la serviciu. Cred, mai degrabă, că s-a dus la părinții ei. E Paștele evreiesc. Măine e prima noapte.

M-am întors și m-am uitat la domnișoara Sloviak. Stătea pe bancheta din spate cu Crabtree, crezând că Emily va urca în față, lângă mine. Lângă ei era și tuba. Deși nu eram prea sigur cum de ajunsese și instrumentul ăla acolo. Nici măcar nu știam dacă era al domnișoarei Sloviak sau nu.

— Sunt opt în total. Nopti.

— Glumește? a spus domnișoara Sloviak, care se pare că pe drum își refăcuse machiajul destul de rudimentar. Culoarele i se întindeau la doi centimetri spre colțurile ochilor și buzelor, așa că întreaga față avea un aspect mângălit, cam ca o fotografie dublu-expusă.

— De ce n-ai zis nimic, Tripp? Adică, de ce-ai mai venit încoace?

— Cred că... nu știu.

M-am întors la loc, cu fața la parbriz și am ascultat ce avea de zis ploaia care cădea pe capota mașinii – o deopotabilă Galaxie '66, de un verde-albăstrui iridiscent, pe care o conduceam de mai puțin de o lună de zile. Fusesem nevoit s-o accept ca plată pentru o sumă consistentă, pe care fusesem destul de nebun să i-o împrumut lui Happy Blackmore, un vechi prieten de băute, care scria rubrica sportivă de la *Post-Gazette* și care acum era pe undeva prin Blue Ridge, Maryland, la o clinică de reabilitare pentru ghinionistii cronici, unde se desfășura ultimul act al spectaculosului colaps emoțional și financiar al prietenului meu. Fordul era vechi, dar stilat și mare cât un iaht. Și avea o transmisie țepănă, o instalație electrică proastă și bancheta din spate cu un potențial aproape infinit. Nici nu voiam să știu exact ce văzuse bancheta aia la viața ei.

— M-am gândit că mi-am imaginat eu totul, am zis.

În calitate de consumator de-o viață de marijuana, eram obișnuit ca, în urma unor cercetări mai minuțioase, să mă asigur că toate fenomenele alea terifiante nu fuseseră decât produsul imaginației mele paranoide, așa că, toată ziua respectivă, mă chinuisem să mă conving singur, de pe la șase dimineața, când eu încă mai sforăiam, cu picioarele lungite peste jumătatea de pat recent rămasă vacantă, că mariajul meu nu ajunsese pe butuci.

— Cel puțin speram, am continuat.

— Te simți bine? m-a întrebat domnișoara Sloviak.

— Mă simt minunat, i-am răspuns, încercând să-mi dau seama cum mă simțeam de fapt.

Îmi părea rău c-o făcusem pe Emily să mă părăsească, nu pentru că aș fi putut s-o fac să se răzgândească, ci pentru că se străduise din răputeri, de-a lungul anilor, să evite acest moment, căruia i se opunea moralmente, un motiv care depășește puterea mea de înțelegere. Părinții ei se căsătoriseră în 1939 și erau în continuare împreună, într-o stare de aproximativă fericire, iar eu știam că Emily considera divorțul primul refugiu al celor cu caracterul slab și ultimul pentru cei de o incompetență incurabilă. Mă simțeam așa cum te simți atunci când obligi o persoană cinstită să mintă pentru tine sau o persoană economă să-și cheltuiască tot salariul pe unul dintre ponturile tale fără nici o valoare. În plus, simțeam c-o iubeam pe Emily, dar în felul fragmentat, semi-narativ în care iubești oamenii atunci când ești amețit de droguri. Am închis ochii și m-am gândit la mișcarea biciuitoare a fustei lui Emily, atunci când a dansat, într-o seară, într-un bar din South Side, pe melodia *Barefootin'*, care se revărsa dintr-un tonomat, la arcuirea gâtului ei și la decolteul cămășii de noapte atunci când se apleca deasupra chiuvetei să se spele pe față, la sendvișul cu ton pe care mi l-a dat într-o după-amiază vântoasă, când stăteam la o masă în Lucia, California, și urmăream trecerea balenelor. Am simțit c-o iubeam pe Emily așa cum iubeam toate lucrurile astea – mai

presus de rațiune și copleșit de o dorință care mă făcea să simt nevoia să-mi plec capul – dar era o dragoste care semăna teribil de tare cu nostalgia. Mi-am plecat capul.

— Grady, ce s-a întâmplat? m-a întrebat Crabtree, lipindu-și bărbia de spătarul scaunului meu.

Îi simțeam în ceafă vârful pletelor. Acum și el emana un damf lejer de Cristalle și amintirea dublă a lui Emily și a Sarei m-a răscolit deosebit de crud.

— Ce-ai făcut?

— I-am frânt inima, am răspuns. Cred că a aflat de mine și Sara.

— Cum?

— Nu știu, am spus.

De câteva zile, de când luase prânzul cu soră-sa, Deborah, la Ali Baba, Emily păruse nițel cam pierdută. Deborah lucra ca asistent cercetător la Catedra de arte frumoase la Universitatea din Pittsburgh. Probabil că aflase ceva zvonuri prin telefonul academic fără fir și, ca o soră bună ce era, i le transmisese și lui Emily.

— Nu cred că am fost prea discreți.

— Sara? a întrebat domnișoara Sloviak. Acolo o să fie petrecerea?

— Exact, am lămurit-o. Acolo o să fie petrecerea.

Mai presus de orice, era un exercițiu formal de bune maniere. Era prima petrecere a corpului didactic din weekendul WordFest. Era o strângere de mâini preliminară, înainte să sune clopoțelul iar invitații să iasă în pași de dans. Începea destul de devreme pentru ca oamenii să fie în stare să-și țină farfuriile în echilibru pe genunchi. Apoi, pe la opt fără un sfert, imediat după ce se termina masa, iar străinii reușiseră să se cunoască între ei și începea să curgă băutura, era timpul să plece la Thaw Hall, pentru conferința de vineri seara, care era ținută de unul din cei mai distinși doi membri ai corpului academic din acel an. De unsprezece ani, facultatea, sub

conducerea soțului Sarei Gaskell, Walter, președintele Catedrei de engleză, cerea scriitorilor aspiranți mai multe sute de dolari pentru privilegiul de a cunoaște și de a primi sfaturi de la un grup de scriitori mai mult sau mai puțin cunoscuți, alături de agenți, editori și tot felul de astfel de newyorkezi cu o capacitate uluitoare de a da peste cap pahare cu alcool și de a toca bârfe. Conferențiarii erau găzduiți în căminele facultății, care rămăseseră libere în timpul vacanței de primăvară și erau ghidați, asemenea pasagerilor unei nave de croazieră, după un program foarte strâns de discuții literare, consiliere pentru îmbunătățirea tehnicii de scris și lecții despre cha-cha-cha-ul editorial newyorkez. Același lucru se întâmplă peste tot în țară, și nu cred că e o chestie proastă, așa cum nu cred că e rău să umpli o enormă replică plutitoare a Las Vegasului cu o liotă de americani fricoși, pe care, după aceea, să-i plimbi prin fața unei duzini de debarcadere pline de turiști, la o viteză de treizeci de noduri pe oră. De obicei, se întâmpla ca printre invitați să se nimerească și unu, doi prieteni de-ai mei și o dată, în urmă cu mai mulți ani, am întâlnit un tânăr din Moon Township, care avea o povestire atât de incredibil de bună, încât doar pe baza valorii acelei lucrări reușise să semneze un contract cu agentul meu pentru un roman nescris, roman care, între timp, fusese terminat, publicat, laudat, vândut spre a fi ecranizat și apoi trecut la solduri. La vremea respectivă, eu ajunsesem cam pe la pagina 300 din *Wonder Boys*.

Deoarece WordFest fusese conceput de Walter Gaskell, prima petrecere se ținea întotdeauna la familia Gaskell, într-o casă excentrică din cărămidă, în stil Tudor, o casă ca o pălărie strâmbă de vrăjitoare, aflată departe de stradă, într-o oază împădurită din Point Breeze, care reprezenta o rămășiță – îmi povestise Sara odată – a fostei proprietăți a lui H.J. Heinz. Pe domeniul Gaskell se mai păstrau vestigiile unui vechi și masiv gard din fier forjat, care borda trotuarul, iar în curtea din spate, dincolo de sera Sarei, se mai puteau vedea niște șine ruginite, îngropate în iarbă, resturile unei mici căi ferate,

care fusese hobby-ul copilăresc al unui demult răposat moștenitor de-al lui Heinz. Casa era mult prea mare pentru soții Gaskell, care, asemenea lui Emily și mie, nu avuseseră niciodată copii, așa că întreaga construcție era plină, din subsol până în pod, cu inventarul colecției de suveniruri din domeniul baseballului a lui Walter Gaskell. Ceea ce însemna că până și în rarele ocazii când mă duceam acolo ca s-o văd pe Sara, iar în casă eram numai noi doi, nu eram niciodată singuri. Spațiile largi și întunecoase ale clădirii erau bânuite de prezența soțului ei și de fantomele mai firave ale jucătorilor de baseball și finanțatorilor decedați. Îmi plăcea de Walter Gaskell și nu m-aș fi putut întinde în patul lui fără să simt un fior de rușine străbătând iridiscența mătase a dorinței mele pentru soția lui.

Cu toate astea, n-o să pretind că nu avusesem niciodată intenția de a mă încurca cu Sara Gaskell. Sunt un bărbat care se îndrăgostește atât de ușor și cu o atât de nesăbuită lipsă de considerație față de consecințele acțiunilor mele, încât, din prima clipă când m-am angajat într-o căsătorie, am devenit, aproape prin definiție, adulterin. Până acum am trecut prin trei căsătorii și, de fiecare dată, dizolvarea căsniciei s-a produs doar din vina mea. Și asta în mod clar și de netăgăduit. Am vrut să mă încurc cu Sara Gaskell din prima secundă în care am văzut-o, am vrut să mă încurc printre degetele ei suple, printre melcii severi formați cu ajutorul pieptenilor și cordeluțelor care îi împiedicau părul roșcat să-i cadă în valuri până la șolduri, am vrut să mă încurc în vorbele ei care se scurgeau în meandre nenavigabile, printre malurile tandrețurilor și invectivelor ironice, am vrut să mă încurc în fumul interminabilelor ei țigări. Aveam un apartament în East Oakland, care aparținea facultății. Sara Gaskell era rector și am cunoscut-o în prima zi de muncă. Legătura noastră dura de aproape cinci ani, conform nici unei alte progresii decât aceea generată de tremurul înnebunit al mâinilor a doi oameni care încercau să folosească cheia potrivită ca să deschidă încuietoarea necunoscută și să instaleze în

apartamentul de oaspeți cablul TV, astfel încât eu și Sara să putem sta întinși în pat, doar în chiloți, și să ne uităm la filme vechi în fiecare după-amiază de miercuri. Nici unul din noi nu voia să-și părăsească soții sau să facă ceva care să strice tiparul a ceea ce devenise deja o dragoste veche.

— E drăguță? a șoptit domnișoara Sloviak în timp ce urcam, anevoie, treptele de piatră de la intrarea în casa familiei Gaskell.

Domnișoara Sloviak m-a împuns cu degetul în burtă, reproducând perfect gestul condescendent, dar în esență generos, al unei femei frumoase puse în fața unui bărbat urât. Se presupunea că trebuia să răspund cu „Eu cred că da”.

— Nu e la fel de drăguță ca tine, a fost răspunsul meu.

Sara nu era mai drăguță nici decât Emily. Nu avea nici delicatețea trupului și nici grația jucăușă a lui Emily. Era o femeie zdravănă – era înaltă, avea bustul proeminent și fundul mare – și, asemenea tuturor roșcatelor, frumusețea ei era proteică și stranie. Fruntea și obrajii îi erau invadați de pistrii, iar nasul, cu toate că părea dulce și cărn din profil, din față arăta bulbos. La vârsta de doisprezece ani, ajunsese deja la înălțimea și dimensiunile actuale. În plus, după mine, din cauza acestei traume – și a rigorilor impuse de poziția ei profesională –, garderoba de zi cu zi a Sarei era compusă aproape în întregime din ciorapi cu burtieră, bluze simple din bumbac alb și costume din tweed, fără nici o formă și în niște culori care traversau un spectru sclipitor de la bej la cenușiu-prăfos. Sara își încarcera părul splendid într-o construcție edificată cu ajutorul multor ace. Machiajul se reducea la o linie subțire, cărmizie, de-a lungul buzelor. Iar în afara verighetelor, singura bijuterie pe care o purta era o pereche de ochelari de citit, cu lentile în formă de semilună, pe care-o ținea atârnată de gât cu un șiret. S-o dezbraci pe Sara era o nesăbuiță, o formă de vandalism care semăna cu eliberarea tuturor animalelor dintr-o grădină zoologică suprapopulată sau cu aruncarea în aer a unui baraj de pe un râu.

— Ce mă bucur să te văd, i-am murmurat la ureche, în vreme ce ea se trăgea într-o parte ca să le facă loc să intre în hol lui Crabtree și domnișoarei Sloviak.

Am fost nevoit să murmur destul de sonor și asta din cauza câinelui, un malamut de Alaska, pe care-l chema Doctor Dee și care se distra să mă întâmpine, de fiecare dată când veneam în casa soților Gaskell, indiferent de circumstanțe, cu o gamă uluitoare de lătrături sălbătice. Doctor Dee era orb din copilărie, din cauza unei febre cerebrale, iar acum, ochii ăia de un albastru nefiresc se întorceau neliniștitor spre tine, deși capul îi rămânea îndreptat într-o altă direcție. Așa că ție nu-ți rămânea decât să crezi sau, în cazul meu, să sper că animalul nu te mai ținea minte. Sara puneă întotdeauna primirea ostilă pe care mi-o făcea câinele pe seama creierului său terciuit de febră – în primul rând, câinele era nebun de legat, avea mania să șterpelească una, alta și era obsedat de aranjatul bețelor; dar, înainte de a deveni câinele Sarei, fusese al lui Walter, deci presupuneam că treaba asta avea o oarecare legătură cu sentimentele pe care fostul stăpân le nutrea față de mine.

— Taci din gură, Dee. Nu-l băga în seamă, draga mea, i-a spus Sara domnișoarei Sloviak.

Apoi a luat-o de mână pe nou-venită. În ochi avea o ușoară sclipire de curiozitate științifică.

— Terry, mă bucur să te văd din nou. Ești foarte elegant.

Sara era foarte pricepută la capitoul „întâmpinarea oaspeților” și părea încântată de venirea noastră, dar privirea îi era puțin cam răăcită, iar în voce avea o undă de neliniște. Mi-am dat seama imediat că se întâmplase ceva. Când s-a aplecat ca s-o sărute Crabtree, a călcat strâmb și s-a împiedicat. Eu m-am repezit și am prins-o de cot.

— Ai grijă, am zis, aducând-o cu picioarele pe pământ.

Una dintre principalele plăceri de la petrecerea de inaugurare a WordFest-ului, cel puțin pentru mine, era posibilitatea de a o vedea pe Sara Gaskell în rochie și cu pantofi cu toc.

— Îmi cer scuze, a spus ea roșindu-se până pe brațele spuzite de pistrui. E din cauza nenorociților ăstora de pantofi. Nu înțeleg cum poate cineva să meargă cu chestiile astea în picioare.

— Te obișnuiești, a lămurit-o domnișoara Sloviak.

— Trebuie să vorbesc cu tine, am anunțat-o pe Sara printre dinți. Acum.

— Ciudat, mi-a răspuns Sara în felul ăla al ei, ușor zeflemitor.

Nu s-a uitat la mine, în schimb i-a adresat lui Crabtree un zâmbet sardonice. Știa că Terry e la curent cu relația noastră.

— Și eu trebuie să vorbesc cu tine.

— Cred că el are mai multă nevoie decât tine să discuți, a remarcat Crabtree, întinzându-i Sarei haina lui și cea a domnișoarei Sloviak.

— Mă îndoiesc, i-a răspuns Sara.

Rochia – un model destul de amorf, din vâscoză neagră, cu întăritură de burete la săni și fără mâneci – se strâmbase un pic la spate și se lipise de ciorapi, în vreme ce Sara se foia prin hol cu brațele și gâtul dezgolite, cu glezne tremurânde și părul cățarat în vârful capului într-un coc oarecum dezordonat, pe care îl avea rezervat pentru ocazii festive. Mișcările Sarei aveau o grandoare nesigură, un stil inconștient repezit, care mie mi se părea foarte atrăgător. Sara n-avea nici cea mai vagă idee cum arăta sau ce efect putea avea trupul ei asupra unui bărbat. Clătinându-se pe tocurile ei modeste de cinci centimetri, oferea o imagine de îndrăzneală calculată – te ducea cu gândul la zgârie-norii ăia ce par cu susul în jos, șaizeci și trei de etaje de sticlă și lumină care converg spre pământ, către un unic punct de oțel.

— Tripp, ce i-ai făcut câinelui ăsta? m-a întrebat Crabtree. Pare că nu-și mai ia ochii de la laringele tău.

— E orb, i-am replicat eu. Nici măcar nu poate să-mi vadă laringele.

— Dar pun pariu că e în stare să ți-l găsească.

— Of, taci din gură, Doctor Dee, a intervenit Sara. Pe bune.

Domnișoara Sloviak s-a uitat neliniștită la câine. Acesta se așezase în poziția lui preferată: fix între mine și Sara, cu colții dezveliți, labele bine înfipite în pământ și lătrând cu niște acute ca pe scena operei.

— De ce nu te place? a vrut să știe domnișoara Sloviak.

Eu am ridicat din umeri, dar am simțit cum încep să mă îmbujorez. Nu e nimic mai jenant decât să cazi din grațiile unui animal sensibil.

— Îi datorez niște bani, am spus.

— Grady, dragule, a zis Sara punându-mi în brațe cele două haine, te duci tu să le arunci pe pat în camera de oaspeți?

— Nu cred că sunt în stare să găsesc camera de oaspeți, am răspuns, cu toate că deseori o aruncasem chiar pe Sara pe patul în cauză.

— Ei, a zis Sara, de data asta cuprinsă de panică, atunci ar fi mai bine să-ți arăt drumul.

— Cred c-ar fi mai bine, am încuviințat.

— Noi o să ne simțim ca acasă, a spus Crabtree. Ce ziceți? Gata, bătrâne doctor. Gata, cățeluș bătrân.

Terry a îngenuncheat ca să-l mângâie pe Doctor Dee. Și-a lipit capul de fruntea chinuită a câinelui, murmurând dezmiardări editoriale secrete. Imediat, Doctor Dee s-a oprit din lătrat și-a început să amușineze părul lung al lui Crabtree.

— Terry, vrei tu să-l cauți pe soțul meu și să-i spui să-l închidă pe Doctor Dee în spălătorie până se termină petrecerea? Mulțumesc. E imposibil să nu-l depistezi. Are ochii la fel ca ai lui Doctor Dee și e cel mai frumos bărbat din încăpere.

Ceea ce era adevărat. Walter Gaskell era un manhattanez înalt, cu părul argintiu, talie subțire și umeri lați, iar ochii lui albaștri aveau acea privire luminoasă, dar goală a unui alcoollic convertit.

— Domnișoară Sloviak, ai o rochie o foarte drăguță, a spus Sara în vreme ce urcam scările.

— Domnișoara Sloviak e bărbat, am informat-o pe Sara pe când urcam treptele în urma ei, cu brațul încărcat de haine.

În vara lui 1958, în ziarele din Pittsburgh, s-a anunțat că Joseph Tedesco, originar din Napoli, asistent de îngrijitor la Forbes Field, a fost suspendat din funcție pentru că întreținea o grădină de legume ilegală pe o bucățică de teren viran care se întindea dincolo de gardul stabilimentului. Era a treia vară de când Tedesco lucra la Forbes Field. În anii dinainte, eșuase în niște inițiative de afaceri modeste, printre care și o grădină în curtea propriei case, o livadă de meri și o seră. Tedesco era foarte scrupulos la muncă, dar nu se pricepea deloc la bani. Două dintre afaceri le pierduse din cauza contabilității haotice. Pe restul le pierduse din cauza băuturii. Straturile lui bine îngrijite, deși mult prea aglomerate, de tomate, zucchini și fasole cățărată pe araci înalți, toate sădite cam la un metru de gardul terenului de golf deținut de Forbes Field, atrăseseră atenția nefavorabilă a unui agent imobiliar care încerca să vândă terenul Universității din Pittsburgh. Curând, domnul Tedesco s-a trezit stând în sufrageria lui din Greenfield, îmbrăcat în chiloții lui mari, în vreme ce foștii săi colegi de echipă continuau să tragă linii dubioase și să respire jegul de pe teren. Apoi, povestea nedreptăților suferite de Tedesco a ajuns în ziare. S-a iscat un protest al societății, dar și al sindicatului. La o săptămână după izbucnirea scandalului, domnul Tedesco s-a întors la lucru. Asta după ce-și îndeplinisese promisiunea de a scoate din pământ plantele ofensatoare și de a le transplanta în grădina lui cât un timbru de pe Neeb Avenue. După alte câteva săptămâni, chiar după ce i se încheiasă vacanța, la aniversarea de opt ani a celui mai mic copil și unicei lui fiice, domnul Tedesco a băut prea mult, s-a înecat cu o bucată de carne în timp ce râdea la un banc și a murit, înconjurat de nevastă și copii, de cei doi nepoți și de rândurile

lui de tomate și de fasole. Cu o afecțiune aproape misterioasă, fiică-sa avea să și-l amintească ulterior ca fiind un tip masiv, gras, leneș, un meșteșugar de ocazie, dar excesiv de exuberant, cu obiceiuri proaste și care s-a făcut vinovat de un soi de sinucidere prin poftă de mâncare.

Nu sunt sigur cât de corect am priceput povestea, dar eforturile mele dovedesc cât de departe am fost nevoit să merg ca să înțeleg de ce o femeie sensibilă și îngrozită de orice formă de dezordine ca Sara Gaskell era dispusă să-și irosească chiar și o oră din viață cu un bărbat ca mine. Mama ei, pe care o întâlnisem de câteva ori, era o doamnă poloneză tristă, puternică și închisă în ea, cu o garderobă neagră și o mustață albă, care lucra într-o spălătorie. Când o crescuse pe fiică-sa pe jumate orfană, doamna Tedesco își folosisese toate armele într-un efort, încununat cu destul succes, de a șterge moștenirea evanescentă de eșec și exces lăsată de soțul ei și de a crește o femeie care să aleagă întotdeauna varianta sigură, indiferent de cât de modestă ar fi aceea. Astfel că Sara își sufocase dragostea precoce pentru literatură în favoarea studiului contabilității, pe care îl continuase cu un doctorat în administrație. Refuzase cererile în căsătorie ale primelor două mari iubiri ale vieții ei ca să se realizeze în carieră, apoi, după ce s-a trezit rector al colegiului nostru la treizeci și cinci de ani, și-a permis să se mărite.

L-a ales pe șeful Catedrei de engleză: conturile îi erau în ordine, cariera, desăvârșită, omul avea obiceiuri casnice, iar cele șapte mii de cărți și le păstra în ordine alfabetică și grupate în funcție de perioadă și de țara de origine. În calitate de al optulea copil al unei familii sărace din Greenfield, Sara fusese atrasă de manierele alese ale lui Walter, de educația lui de Dartmouth, de cunoștințele sale marinărești, de apartamentul de la ultimul etaj al părinților lui, apartament care se găsea în Central Park West. Mama Sarei a fost de acord cu alegerea ei. Sara își spusese că tipul era, literalmente, cea mai bună variantă la care putea să spere. Și totuși, în ciuda tuturor eforturilor mamei ei, în Sara rămăsese o fibră sălbatică și

sentimentală de napoletană, așa că, din cauza asta, dar și din cauza unui reziduu slab, importat direct de la Electra, reziduu pe care-l văzuse plutind în atmosfera din preajma mea, se putea explica faptul că Sara fusese dispusă să-și pună în pericol existența stabilă pentru o plăcere nesigură în compania mea.

Cealaltă explicație pe care obișnuiam să mi-o servesc era aceea că iubita mea era dependentă, iar eu eram producătorul drogului care-o înrobise. Sara citea orice îi puneai în mână – Jean Rhys, Jean Shepherd, Jean Genet – într-un ritm constant de șaizeci și cinci de pagini pe oră. Citea cu înverșunare și cu o totală dăruire, dar fără vreo plăcere aparentă. Sara citea când se trezea dimineata, așezată pe toaletă sau întinsă pe bancheta din spate a mașinii mele. Când se ducea la film, își lua o carte cu ea, ca să citească înainte de stingerea luminilor, și nu era deloc o chestie neobișnuită s-o găsești stând în fața cuptorului cu microunde cu o carte într-o mână și cu o furculiță în cealaltă, încălzind un castron cu supă cu tăiței în timp ce citea, să zicem, *La Lady Molly* pentru a treia oară (Sara adora seriile sau romanele cu legătură între ele). Dacă nu mai avea nici o carte la dispoziție, atunci devora toate revistele și ziarele din casă – pentru ea, cititul era un soi de piromanie –, iar atunci când și astea se terminau, punea mâna pe broșuri de asigurări, pliante de la hoteluri, garanții de produse, fluturași publicitari sau cupoane de cumpărături. Odată avusesem parte de un spectacol deosebit oferit de Sara: terminase un volum din C.P. Snow când ajunsese abia la jumătatea uneia dintre lungile băi pe care le făcea ca să-și aline durerile de spate, iar acum scana disperată eticheta de la o sticlă de Listerine. Sara citise până și prima mea carte. Și asta cu mult înainte să mă cunoscă. Îmi plăcea să cred că era cel mai bun cititor al meu. Fiecare scriitor are un cititor ideal sau, cel puțin, așa consideram eu. Unde mai pui că avusesem și norocul să vrea să se culce cu mine.

— Poți să le arunci acolo, mi-a spus Sara, cu voce tare, indicându-mi, ca un ghid profesionist, o cameră mică, azurie,

cu parchet, o fereastră cu bovindou și tavan înalt, asemenea celorlalte încăperi din restul casei.

Am dus hainele înăuntru. Sara a intrat după mine și a închis ușa în urma ei. Pe peretele din stânga, alături de un șifonier Empire, stăteau atârinate două seturi mari de poze cu jucători de baseball, în rame dreptunghiulare. Le mai examinaseam și știam că erau de la campionatele echipelor New York Yankee, din 1949 și 1950. Peretele opus era acoperit cu fotografii înrămate ale stadionului Yankee, care fuseseră făcute în diferite epoci ale existenței sale. Pe acest perete, se afla tablăa unui pat cu baldachin, cu stâlpi de lemn și un material alb-prăfos, drapat, cu volane la capete. Suprafața patului era albă, întinsă și lipsită de orice zorzoane. Am întins-o pe Sara pe el. Haina lui Crabtree și cea a domnișoarei Sloviak au alunecat pe podea. M-am urcat lângă Sara și m-am uitat la fața ei îngrijorată.

— Salut, am spus eu.

— Salut, voinicule.

I-am ridicat rochia și mi-am pus palma pe ridicătura șodului ei stâng, acolo unde banda chiloților săpase un șanț în piele. Mi-am strecurat degetele pe sub elastic și am căutat, automat, pentru a mia oară, lâna vulvei ei, asemenea unui bărbat ghinionist care-și înfige mâna în buzunar în căutarea lăbuței de iepure. Sara și-a lipit buzele de gâtul meu, chiar sub ureche. Am simțit-o cum încerca să-și relaxeze trupul lipit de al meu la nivelul bazinului. Se chinuia cu nasturele de sus al cămășii mele. A reușit să-și bage o mână prin cămașă și mi-a luat în palmă sânul stâng.

— Asta e al meu, a zis ea.

— Așa e, am răspuns eu. E numai al tău.

Preț de un minut, nici unul din noi n-a mai scos nici o vorbă. Camera de oaspeți era chiar deasupra sufrageriei și auzeam o vultură melodică a lui Oscar Peterson unduindu-se sub noi.

— Deci? am spus eu într-un final.

— Zi tu întâi.

— Bine.

Mi-am scos ochelarii, m-am holbat la petele de pe lentile și mi i-am pus la loc, pe nas.

— Azi-dimineață...

— Sunt gravidă.

— Cum? Ești sigură?

— Mi-a întârziat ciclul nouă zile.

— Totuși, nouă zile, asta nu înseamnă...

— Sunt sigură, a spus Sara. Sunt sigură că sunt gravidă, Grady, pentru că, deși am abandonat orice speranță de a avea vreodată un copil încă de-acum un an, când am împlinit patrușcinci, n-am reușit să mă împac cu gândul asta decât acum vreo două săptămâni. Sau, mă rog, atunci mi-am dat seama că m-am împăcat cu gândul asta. Îți aduci aminte c-am și discutat pe tema asta.

— Îmi aduc aminte.

— Deci e normal.

— Ce părere ai despre asta?

— Dar *tu* ce părere ai despre asta?

M-am gândit puțin.

— E o completare interesantă la vestea pe care o am eu, i-am răspuns. Și anume că, azi-dimineață, Emily m-a părăsit.

Am simțit cum Sara îngheață lângă mine. De parcă ar fi ascultat niște pași afară, pe hol. Am tăcut și am ascultat și eu, dar asta doar până când am înțeles că mă aștepta să continui.

— Cred că e pe bune. A plecat la Kinship pentru weekend, dar nu cred că are de gând să se mai întoarcă acasă.

— Aha, a spus de parcă n-ar fi fost mare lucru, de parcă i-aș fi împărtășit o informație de oarecare interes despre producerea cimentului. Deci presupun că acum o să divorțăm amândoi, ne căsătorim și facem copilul. Așa e?

— Simplu, am răspuns eu.

Am rămas întins câteva secunde, cu capul dat pe spate, privind chipurile visătoare și bronzate ale jucătorilor de baseball din spatele nostru. Eram atât de conștient de respirația

greoaie și neregulată a Sarei, încât nici eu n-am mai fost în stare să respir normal. Brațul stâng îmi rămăsese prins sub ea, iar acum începusem să simt primele împunsături ale sângelui rămas captiv în vârfurile degetelor. M-am uitat în ochii triști și competenți ai lui Johnny Mize. Mi se părea genul de bărbat care n-ar ezita să-și sfătuiască amanta să avorteze primul și singurul copil pe care-l va putea concepe vreodată.

— Prietena prietenului tău Terry e chiar bărbat ? a spus Sara.

— Cred că da, i-am răspuns. După cum îl cunosc eu pe Crabtree...

— Și el ce ți-a zis ?

— Vrea să vadă cartea.

— Și ai să i-o arăți ?

— Nu știu, am spus.

De-acum mâna îmi amorsea, iar umărul stâng începuse să mă înțepă și să îmi înțepenească.

— Nu știu ce-o să fac.

— Nici eu nu știu ce-o să fac, m-a anunțat Sara.

O lacrimă i s-a strâns în colțul ochiului, apoi s-a vărsat peste șaua nasului. Și-a mușcat buzele și a închis ochii. Stăteam destul de aproape ca să pot să-i studiez cartografia venelor imprimată pe pleoape.

— Sara, iubito, am spus, am înțepenit.

Am tras ușor de braț, încercând să mi-l eliberez.

— Stai pe mâna mea.

Nu s-a clintit. N-a făcut decât să deschidă ochii, din nou uscați, și să mă privească lung.

— Ei, atunci presupun c-o să fii nevoit să ți-l rozi ca să scapi, mi-a zis ea.

Am băut ani de zile, după care m-am lăsat și am descoperit tristul adevăr despre petreceri. La o petrecere, un om treaz e singur ca un ziarist, implacabil ca un medic legist, amar ca un înger care privește în jos, din ceruri. E un lucru

absolut prostesc să mergi la o petrecere cu bărbați și femei fără să ai parte de binefacerile unui soi de filtru sau de praf magic care să te orbească și să-ți slăbească spiritul critic. Apropo, nu vreau să fac mare caz pe seama celor care nu beau. Dintre toate modurile de conștientizare umană aflate la dispoziția consumatorului modern, consider că starea de trezie este cea mai supraestimată. M-am lăsat de băut nu pentru că aș fi fost alcoolic, deși presupun că eram, ci pentru că, în mod misterios, alcoolul devenise atât de otrăvitor pentru trupul meu, încât, într-o noapte, o jumătate de sticlă de George Dickel mi-a oprit inima pentru aproape douăzeci de secunde (s-a dovedit că eram alergic la marfa aia). Dar când, după ce am numărat cinci minute discrete, am urmat-o pe Sara și sclipitoarea perlă de proteine adăpostită în pliurile cele mai ascunse ale abdomenului ei la Prima Petrecere a Weekendului, mi-am dat seama că ideea de a naviga prin cameră în stare de trezie era mai mult decât puteam îndura și, pentru prima dată în luni de zile, am fost tentat să-mi torn ceva de băut. Mi s-a făcut, din nou, cunoștință cu un tip timid, cu aspect de spiriduș, al cărui stil de prozator era printre cele mai admirate din țară și în compania căruia mă simțisem bine în trecut. De data asta însă, am văzut că tipul era un flecar șmecheros, plin de el, care flirta cu fete tinere ca să țină la distanță frica de moarte. M-am întâlnit cu o femeie ale cărei povestiri îmi frânseseră inima de nenumărate ori pe parcursul ultimilor cincisprezece ani, dar n-am văzut decât gâtul zbârcit și privirea goală a unei persoane care-și irosise viața. Am dat mâna cu studenți talentați, cu membrii tineri și nerăbdători ai corpului didactic, cu colegi din departamentul meu, pe care aveam motive întemeiate să-i admir și să-i plac, am auzit râsetele lor false, le-am simțit disconfortul din trupuri, disconfortul generat de statutul și de hainele lor, am mirosit duhoarea de bere dulce și de whiskey din respirațiile lor. L-am evitat pe Crabtree, pentru care simțeam că devenisem nimic mai mult decât o datorie colosală de pe extrasul de cont al vieții lui. În ceea

ce o privea pe domnișoara Sloviak, acel bărbat în rochie, cocoțat pe tocuri – era mult prea trist fie și să mă gândesc la ea. Nu aveam dispoziția necesară ca să fac conversație cu careva. Așa că m-am strecurat prin bucătărie și am ieșit pe terasa din spatele casei ca să fumez o țigară cu marijuana.

Cu toate că nu mai ploua, atmosfera era încă jilavă iar jgheburile de apă răsunau în tot Point Breez-ul. O ceață subțire de lumină stătea aninată în norul din jurul casei iluminate a soților Gaskell. Vedeam panourile din sera Sarei sclipind negre în depărtare, de parcă ar fi fost bucăți de fier umed. Sara era obsedată de câțiva ani să-și disciplineze tufele de gălbenele și să-și țină în frâu crizantemele de seră, dar presupuneam că, dacă se hotăra să crească un copil, planțele din seră aveau să se cam sălbăticească. Ceea ce nu părea însă a fi o opțiune probabilă, dat fiind că rectorul unui colegiu era una dintre ultimele persoane din State căreia i se cerea să-și clădească o carieră cu ajutorul unor materiale demodate precum probitatea, sobrietatea și o bună reputație. Printr-un program hotărât de noroc chior și aplicații liberale ale THC¹-ului reușisem ca, până atunci, să nu las gravidă nici o femeie, însă știam că Sara și Walter nu mai făcuseră dragoste de ani de zile, deci copilul trebuia să fie al meu. Eram uluit și puțin înfricoșat să mă trezesc pierdut, după atâta vreme, între dealurile albe, elefantine ale ținutului avortului. *O operație teribil de simplă*, așa se spunea. *Nu înseamnă decât că se pompează aer înăuntru*. Mi-era milă de Sara și mă simțeam vinovat față de Walter, dar, mai mult decât orice altceva, mă simțeam profund dezamăgit de mine însumi. Îmi petrecusem toată viața așteptând să mă trezesc într-o dimineață obișnuită, în orașul care era destinat să-mi devină acasă, în brațele femeilor pe care eram destinat să le iubesc, să cunosc oamenii și să mă ocup de o treabă care să se constituie în peisajul mobil, dar în esență invariabil, al destinului meu. În loc de asta, mă trezisem acum, la patruzeci și unu de ani,

1 Principala substanță chimică activă din marijuana.

după ce lăsasem în urmă zeci de case, după ce cheltuisem o grămadă de bani pe posesiuni dispărute și distracții de moment, după ce mă îndrăgostisem cu disperare și mă răcisem brusc de cel puțin șaptesprezece femei, după ce-mi pierdusem mama în fragedă pruncie și după ce tata se sinucisese, că viața mea avea să se schimbe din nou, iar rezultatul nu putea fi prevăzut. În ciuda întregii istorii personale pe care o aveam în spate, încă nu mă obișnuisem cu efemeritatea lucrurilor care-ți tăia răsuflarea. Singura parte a lumii mele care mergea înainte, în mod continuu și de nezdrcinat, era *Wonder Boys*. Nu era prima dată când îmi trecea prin minte ideea deprimantă că romanul meu avea să-mi supraviețuiască neterminat. Apoi am băgat mâna în buzunarul de la cămașă și am scos ultimul rest de țigară din care eu și Crabtree fumaserăm în timp ce o așteptam pe Emily.

Tocmai aprinsesem capătul zdrențuit și mă uitam blocat la unul dintre aranjamentele criptice de bețe ale lui Doctor Dee, când am auzit scârțâitul unor tălpi de cauciuc pe iarba umedă. Am ridicat ochii și-am văzut pe cineva ieșind din umbră în spatele terasei și înaintând prin curte, către seră și lumină. Era un bărbat înalt, îmbrăcat cu o haină lungă. Mâinile îi erau înfundate în buzunare. A luat-o pe după seră și a ținut-o așa până când a ajuns în dreptul perechii de șine lungi, inutile și strălucitoare care traversau iarba din grădina soților Gaskell de la est la vest și care îl transportaseră cândva pe tânărul făuritor de imperiu de-a lungul domeniului său în miniatură. Am tresărit când l-am văzut pe bărbatul din curtea familiei Gaskell și preț de-o clipă mi-a fost frică – cu câteva luni înaintea, Sara și Walter fuseseră jefuiți –, dar apoi am recunoscut haina aceea lungă, umerii încovoiați și părul lins, dat pe spate, negru și strălucitor asemenea panourilor din care era construită sera. Era studentul meu, James Leer. Se opri între șine, cu capul ridicat spre cer, de parcă ar fi așteptat ca o drujbă-fantomă, în plină viteză, să apară din nori și să-l taie în două.

Am fost surprins să-l văd acolo. Studenții invitați la Prima Petrecere de la casa rectorului erau, de obicei, interni de conferință, dactilografi și oameni care răspundeau la telefoane, cei care capsau programele și șoferii desemnați ad-hoc. Întotdeauna puteai să mai nuanțezi regulile pentru un scriitor tânăr și talentat. Puteai să-i oferi șansa să cunoască niște scriitori adevărați, în mediul lor natural. Iar James era, într-adevăr, talentat, însă nu era genul care să-i inspire pe oameni să mai uite de reguli în favoarea lui. Am încercat să-mi aduc aminte dacă nu cumva îl invitasem chiar eu. James a rămas o clipă în loc, privind cerul fără stele, apoi și-a scos mâna dreaptă din buzunar. Ceva din sticlă sau metal a strălucit argintiu. Parcă fusese sclipirea unei oglinzi prinse la capătul unui braț infirm.

— James? am zis eu. Tu ești? Ce faci?

Am coborât de pe terasă, cu țigara în mână și-am pornit spre el prin iarbă.

— Nu e adevărat, mi-a spus James Leer, întinzând mâna spre mine, cu palma în sus.

În palmă avea un pistol argintiu micuț, un „model de damă” cu patul din sidef, nu mai mare decât un pachet de cărți de joc.

— Bună seara, domnule profesor.

— Bună seara, James, am spus. Nu știam ce faci acolo.

— E al mamei, mi-a zis el. L-a câștigat la o sală de jocuri mecanice din Baltimore, de la o mașinărie din alea cu manetă. Când era la școala catolică. Pistolul mergea cu niște capse mici din hârtie, dar acum nu se mai găsesc.

— De ce-l cari după tine? l-am întrebat, întinzând mâna spre armă.

— Nu știu.

Degetele i s-au strâns în jurul micului pistol, apoi l-a vârât la loc în buzunar.

— L-am găsit acasă într-un sertar și-am început să-l port cu mine. Așa, ca să-mi poarte noroc.

Trenciul era marca lui James. Era un impermeabil cum-părat de la un magazin de vechituri, cu o căptușeală simplă din flanel și niște revere largi. Arăta de parcă se străduia de mulți ani să țină ploaia la distanță de umerii gârbovi ai unei lungi serii de furioși, de pierde-vară și de vagabonzi. Trenciul ăla mirosea atât de dezolant, a stație de autobuz, încât numai stând lângă el simțeai cum începe să-ți dea ghinionul târcoale.

— N-ar trebui să fiu aici. Asta în caz că vă întrebați, a zis James.

Apoi și-a îndreptat umerii sub greutatea rucsacului pe care-l avea în spate și, pentru prima dată, m-a privit în ochi. James Leer era un puști frumușel. Avea niște ochi mari și întunecați, care păreau mereu că strălucesc din cauza lacrimilor, un nas drept, tenul curat și buze roșii. Însă trăsăturile lui aveau ceva cețos și nedefinit, ca și cum James încă nu se hotărâse ce fel de față voia să aibă. În lumina blândă care radia din casa soților Gaskell, băiatul arăta dureros de tânăr.

— Am venit neinvitat. Am venit cu Hannah Green.

— E-n regulă, l-am asigurat.

Hannah Green era cea mai talentată scriitoare din tot departamentul. Avea douăzeci de ani, era foarte frumoasă și publicase deja două povestiri în *The Paris Review*. Avea un stil simplu și poetic ca picăturile de ploaie de pe o margaretă – era deosebit de pricepută la descrierea terenurilor pustii și a cailor. Locuia în subsolul casei mele pentru o sută de dolari pe lună, iar eu eram îndrăgostit cu disperare de ea.

— Poți să spui că te-am invitat eu. Oricum ar fi trebuit s-o fac.

— Ce faceți aici?

— Voiam să fumez niște marijuana. Vrei și tu?

— Nu, mulțumesc, mi-a răspuns el evident stingherit.

Și-a descheiat trenciul; era îmbrăcat cu același costum negru și strâmt, iar la gât avea aceeași cravată subțire, haine pe care le considerase potrivite pentru discuția din acea

după-amiază, legată de povestea lui. Pe sub costum avea o cămașă cadrilată decolorată, pe fond verde.

— Nu-mi place să-mi pierd controlul asupra emoțiilor.

Mi s-a părut că James tocmai își diagnosticase problema vieții lui, dar am lăsat replica să treacă și am tras adânc din țigară. Era plăcut să stai afară, în întuneric, în iarba umedă, cu primăvara apropiindu-se și în inimă cu sentimentul unui dezastru iminent. Nu credeam că James se simțea în largul lui stând așa, lângă mine, însă, în același timp, știam că s-ar fi simțit și mai rău înăuntru, pe o canapea, cu un aperitiv în mână. James Leer era un suflet ascuns, care trăia în umbră. Nu-și găsea locul nicăieri, dar îi mergea mult mai bine în locurile unde nimeni nu-și găsea locul.

— Tu și Hannah vă întâlniți? am spus după o clipă.

Știam că, în ultima vreme, cei doi ieșeau destul de mult împreună. Se duceau să vadă filme la Playhouse and Filmmakers.

— Sunteți împreună?

— Nu! mi-a răspuns el imediat.

Era mult prea întuneric ca să văd dacă roșise, dar James și-a coborât privirea în pământ.

— Tocmai am venit de la *Fiul furiei*, de la Playhouse.

James a ridicat din nou capul, iar chipul i s-a însuflețit. Așa cum se întâmpla, în general, când ajungea la subiectul lui preferat.

— Cu Tyrone Power și Frances Farmer.

— Nu l-am văzut.

— Cred că Hannah seamănă cu Frances Farmer. De asta am vrut să vadă și ea filmul.

— Frances Farmer a înnebunit.

— Ca și Gene Tierney. Și ea e-n film.

— Pare un film bun.

— Nu e rău, a zâmbit James.

Avea un zâmbet cu dinți mari și strâmbi, care-l făcea să pară și mai tânăr.

— Presupun că aveam nevoie de ceva care să mă binedispună.

— Îmi închipui, am zis eu. Au fost foarte duri azi cu tine.

Puștiul a ridicat din umeri și și-a mutat din nou privirea. În după-amiaza aia, dintre toate persoanele din sala de curs, numai un singur participant la seminar spusese ceva de bine despre povestea lui James: Hannah Green; și până și critica ei fusese constituită din părți egale de echivoc și tact. Din câte ne puteam da seama, luându-ne după liniile generale ale subiectului, care se deslușeau printre fragmentele de propoziții și semnele de punctuație proprii stilului lui James Leer, povestea era despre un băiat care a fost molestă de un preot. Apoi, când au început să se manifeste semnele șocului emoțional – un comportament straniu și distructiv –, băiatul a fost dus de maică-sa la același preot ca să-și mărturisească păcatele. Povestea se încheia cu băiatul care privea printre gratiile ferestrei confesionalului la maică-sa, care ieșea din biserică în lumina soarelui și cu cuvintele „O rază. De lumină”. Povestea se intitula, fără nici un motiv evident, *Sânge și nisip*. Ca toate celelalte povești ale lui James, și asta avea un titlu împrumutat de la Hollywood. Băiatul scrisese povești care se numiseră *Vremea swingului*, *Frumoasa din New Orleans*, *Lăcomie*, *Picioare de un milion de dolari*. Toate erau opace, fracturate și focalizate pe niște carențe grave în relația copiii-adulți. Niciodată titlurile nu păreau să aibă o legătură cu poveștile. Există și tema recurentă a catolicismului care o ia razna. Studenților mei le era foarte greu să-l înțeleagă pe James Leer; vedeau cu toții că puștiul știe ce face și că fusese născut să scrie astfel de povestiri, însă rezultatele erau atât de năucitoare și de neprietenoase cu cititorii, încât provocau tot felul de reacții furioase, ca acelea care inflamaseră spiritele la seminarul din acea după-amiază.

— Nu le-a plăcut deloc, a spus James. Cred că le-a plăcut mai puțin decât oricare dintre poveștile mele.

— Știu, i-am răspuns. Îmi pare rău că am lăsat lucrurile să-mi scape puțin de sub control.

— E în regulă, m-a asigurat el ridicând din umeri ca să-și așeze la loc curelele rucsacului care-i alunecaseră de pe umeri. Cred că nici dumneavoastră nu v-a plăcut.

— Ei, James, nu, eu...

— Nu contează, m-a întrerupt el. Nu mi-a luat decât o oră ca s-o scriu.

— O oră? E remarcabil!

Cu toate problemele ei îngrozitoare, povestea fusese o mostră de scriitură densă și plină de tensiune.

— E greu de crezut.

— Mai întâi le compun în minte. Nu prea pot să dorm, așa că asta fac în timp ce stau întins în pat, a oftat James. Ei, presupun că trebuie să vă întoarceți înăuntru. Cred că se apropie ora să plecați la conferință.

Mi-am ridicat mâna cu ceasul ca să prind o rază de lumină. Era aproape opt fără douăzeci și cinci.

— Ai dreptate, am încuviințat. Hai să mergem!

— Aăă, păi... a făcut el, cr... cred că eu o să mă duc acasă. Cred că mai reușesc să prind 74-ul.

— Prostii, am intervenit eu. Hai înăuntru să bei ceva înainte să plecăm la conferință. Nu se poate s-o pierzi. Și ai văzut casa rectorului? E o casă foarte frumoasă, James. Haide, te prezint eu.

I-am spus despre cei doi scriitori care erau invitații de onoare din acel an.

— I-am cunoscut, mi-a răspuns el cu răceală. Și ce e cu toate pozele alea cu jucători de baseball?

— Doctorul Gaskell le colecționează. Are multe obiecte de... ah.

Aerul din fața ochilor mi s-a umplut, dintr-odată, cu stele verzi și am simțit cum genunchii mi se lovesc unul de celălalt. Am întins mâna ca să-mi recapăt echilibrul și m-am prins de brațul lui James. L-am simțit ușor și subțire ca un tub de carton.

— Domnule profesor? Ați pățit ceva?

— Nimic, James. Sunt doar puțin amețit de la droguri.

— Nici azi, la curs, nu arătați prea bine. Și Hannah a fost de-acceași părere.

— N-am dormit prea bine în ultima vreme, i-am răspuns.

De fapt, în ultima lună, avusesem parte de tot felul de episoade de amețală și buimăceală care mă cuprindeau din senin, în cele mai neașteptate momente ale zilei și-mi umpleau creierul cu o inspirație sclipitoare.

— O să-mi revin. Cred c-aș face mai bine să-mi târăsc corpul ăsta bătrân și grăsan înăuntru.

— Bine atunci, a spus James, eliberându-și brațul din strânsoarea mea. Ne vedem luni.

— Nu vii la nici o conferință, la nici un seminar, la nimic? Puștiul a clătinat din cap.

— Nu prea cred. Am... am multe teme.

Și-a mușcat buzele, s-a întors și a pornit prin iarbă spre casă, cu mâinile vârâte din nou în buzunare și înconjurând cu degetele mâinii drepte – îmi închipuiam – patul neted și sidefat al pistolului de jucărie. Rucsacul i se bătea de spate, și, în vreme ce se îndepărta de mine, tălpile de cauciuc ale pantofilor au început să scârțâie. Nu știu de ce, dar îmi părea rău să-l văd plecând. Simțeam că el era singura persoană a cărei prezență m-ar fi putut bucura în clipa aia, așa ciudat, izolat și lipsit de speranță cum era puștiul, așa tulburat și uluit de simptomele proliferante ale bolii miezului noptii. A, da, băiatul suferea cu siguranță de asta. Chiar înainte să ajungă la colțul clădirii, James s-a uitat în sus la ferestrele din spate ale casei și a împietrit. Pe chip i se revărsa lumina petrecerii. James se uita la Hannah Green, care stătea lângă fereastra de la sufragerie, cu spatele la noi. Părul blond îi era răvășit în toate direcțiile. Spunea o poveste cu mâinile. Toți oamenii din fața ei râdeau dezvelindu-și dinții.

După o clipă, James Leer și-a mutat privirea și a luat-o din nou la picior. Capul i-a fost absorbit de umbra neagră și ascuțită care cădea din lateralul casei.

— Stai puțin, James, am zis eu. Nu pleca încă.

Băiatul s-a întors, astfel că fața i-a ieșit iarăși din umbră. M-am dus spre el, aruncând capătul arzând al țigării.

— Intră în casă un minut, i-am spus aproape în șoaptă, o șoaptă care a părut atât de sinistru și de neprietenoasă încât, dintr-odată, mi s-a făcut rușine. E ceva la etaj. Ceva ce cred c-ar trebui să vezi.

Când am intrat din nou în bucătărie, petrecerea începuse să se spargă. Walter Gaskell condusese deja un contingent masiv de membri ai corpului didactic la Thaw Hall, printre aceștia aflându-se și spiridușul cu pulover pe gât, care urma să se adreseze tuturor în seara aia pe tema *Scritorul ca Doppelgänger*¹. Sara și o tânără îmbrăcată într-o uniformă cenușie erau ocupate să râcăie resturile de mâncare de pe castroane și să le arunce la gunoi, să întindă folii de plastic peste farfuriile cu prăjituri și să îndese dopurile în gâtul sticlelor de vin golite pe jumătate. Apa curgea la chiuvetă, așa că nu ne-au auzit când ne-am furișat pe lângă ele înapoi, în sufragerie, unde o echipă de studenți strângea farfuriile din hârtie și scrumierele pline cu mucuri de țigară. Eu eram foarte amețit, și acum, că intrasem, mă simțeam ușor și imaterial ca o fantomă și eram mai puțin sigur decât în urmă cu câteva minute de motivele pentru care voiam să-l strecor pe James Leer în dormitorul soților Gaskell ca să-i arăt ce atârna pe un umerăș argintiu din șifonierul lui Walter Gaskell.

— Grady... a zis unul dintre studenți, o tânără pe care o chema Carrie McWhirly.

În după-amiaza aia, Carrie se numărase printre cei mai cruzi detractori ai lui James Leer, deși era ea însăși o scriitoare execrabilă. Cu toate astea, o priveam cu bunăvoință și milă. Fiindcă lucra la un roman intitulat *Liza și oamenii-pisică*,

¹ *Doppelgänger*, un spirit care arată exact la fel ca un om viu sau o persoană care seamănă perfect cu o alta, fără să fie însă rude.

de când avea nouă ani, adică aproape de-o jumătate de viață, deci chiar de mai mult timp decât lucram eu la *Wonder Boys*.

— ...te căuta Hannah. Salut, James.

— Salut, i-a răspuns James posomorât.

— Hannah? am întrebat eu.

La gândul că Hannah mă căutase, inima mi s-a strâns din cauza panicii sau a încântării.

— Unde s-a dus?

— Sunt aici, Grady, a strigat Hannah din foaier.

Și-a băgat capul în sufragerie.

— Mă întrebam ce s-a întâmplat cu voi, băieți.

— A, am fost afară, i-am răspuns eu. Am avut câteva chestii de discutat.

— Nu mă îndoiesc, a spus Hannah citind scrisul rozaceu caligrafiat pe albul ochilor mei.

Hannah era îmbrăcată cu o cămașă bărbătească din bum-bac, cu un imprimeu în carouri. Cămașa era perfect îndesată în perechea bufantă de blugi Levi's, iar în picioare avea cizmele roșii și scâlciate de cowboy, pe care nu le dădea niciodată jos, nici măcar atunci când se preumbla prin casă, în halatul de baie din prosop sau când avea pe ea pantaloni de trening sau șort. În momentele de leneveală, îmi plăcea să-mi chem în minte imaginea picioarelor ei goale, lungi și inteligente, asortate cu niște unghii roșii ca pielea cizmelor. Totuși, în afara clăii zăpăcite de păr blond și murdar și a maxilarului cam lat — Hannah era din Provo, Utah, și avea o față lată și încăpățânată de cowboy-iță —, era greu de descoperit vreo altă asemănare cu Frances Farmer. Însă Hannah Green era foarte frumoasă și era conștientă de asta, motiv pentru care, credeam eu, se străduia din toate puterile să nu lase acest atribut să-i distrugă viața. Poate că exact această luptă condamnată din start la eșec era trista asemănare pe care o vedea James Leer între cele două femei.

— Nu, pe bune, a zis Hannah, James, vrei să te duc cu mașina? Aveam de gând să-i duc și pe prietenii tăi, Grady.

Pe Terry și pe prietena lui. Apropo, cine e fata... hei! Grady! Ce s-a întâmplat? Arăți cam terminat.

Hannah a întins o mână ca să mă ia de braț – era genul de persoană căreia îi place să atingă oamenii –, dar eu m-am dat un pas înapoi. Tot timpul mă trăgeam în spate în preajma lui Hannah Green, când treceam unul pe lângă celălalt, pe coridorul lung și pustiu. Mă lipeam de perete și mă ascundeam în spatele ziarului atunci când eram singuri în bucătărie, cu o admirabilă și deosebit de necaracteristică încăpățănare, pe care nici chiar eu nu mi-o puteam explica. Bănuiesc că era derivată dintr-un soi de confort psihic pe care mi-l dădea faptul că relația mea cu tânăra Hannah Green rămânea în stadiul de dezastru pe punctul de a se întâmpla. Și nu era, spre deosebire de restul situațiilor, un dezastru deja consumat.

— Sunt foarte bine, i-am răspuns. Cred că mă paște o răceală. Unde sunt ăia doi?

— Sus. S-au dus să-și ia hainele.

— Grozav.

I-am strigat pe Crabtree și pe prietena lui, dar mi-am adus aminte de James Leer și de piesa din colecția lui Walter pe care promisesem să i-o arăt. James stătea sprijinit de ușa de la intrare, uitându-se la nimic prin ceața luminilor casei, cu mâna dreaptă jucându-se în buzunarul hainei.

— Hei, ăăă, Hannah, poți să-i duci tu pe ăia doi, iar eu o să vin cu James? Mai avem, ăăă, mai avem puțină treabă aici.

— Sigur că da, a acceptat Hannah. Numai că prietenii tăi au urcat să-și ia hainele acum vreo zece minute.

— Iată-ne, a zis Crabtree, ținând-o de degete pe domnișoara Sloviak, pe care o urma în jos, pe scări.

Domnișoara Sloviak era foarte atentă la fiecare pas pe care-l făcea, iar sprijinul pe care i-l oferea Crabtree nu părea a fi doar un simplu gest de gentleman. Gleznele domnișoarei Sloviak se clătinau în pantofii negri, cu toc înalt, iar eu mi-am dat seama că nu era deloc ușor să fii un travestit beat. Costumul de un verde metalic al lui Crabtree nu avea nici

o cută, dar își luase mina aia impertinentă și inexpressivă pe care obișnuia s-o afișeze atunci când credea că e pe punctul să stârnească un scandal. Dar cum l-a văzut pe James Leer, a căscat ochii și a dat imediat drumul mâinii domnișoarei Sloviak care, fără să vrea, a alunecat pe ultimele trei trepte și s-a lovit de mine, cuprinzându-mă cu brațele ei lungi și catifelate împrăștiind o aromă de Cristalle și încă un miros foarte puternic și condimentat.

— Îmi cer scuze, a zis ea cu un zâmbet tragic.

— Salutare, a spus Crabtree întinzându-i mâna lui James Leer.

— James, am intervenit eu, acesta este cel mai vechi și mai bun prieten al meu, Terry Crabtree. Iar aceasta este prietena lui, domnișoara Sloviak. Terry este și editorul meu. Terry, sunt sigur că ți-am vorbit despre James.

— Da? a zis Crabtree.

Încă nu dăduse drumul mâinii lui James Leer.

— Sunt sigur că mi-aș fi amintit.

— A, ascultă, Terry, a spus Hannah Green, trăgându-l pe Crabtree de cot de parcă l-ar fi cunoscut de-o viață-ntreagă. Țasta este tipul despre care ți-am povestit. James Leer. Întrebă-l de George Sanders. James o să știe sigur.

— Ce să mă întrebe? a chestionat-o James, eliberându-și, finalmente, mâna din strânsoarea lui Crabtree.

Vocea îi tremura puțin, iar eu m-am întrebat dacă și el vedea în ochii lui Crabtree același lucru pe care îl vedeam și eu: sclipirea de conchistador nebun, privirea sălbatic-bănuitoare pe care o pironise asupra lui James Leer.

— A jucat în *Fiul furiei*.

— James, Terry zicea că George Sanders s-a sinucis, dar nu-și mai aducea aminte cum. I-am spus că tu o să știi.

— Cu pastile, a răspuns James Leer. În 1972.

— Bravo! Știi și data! a exclamat Crabtree întinzându-i haina domnișoarei Sloviak. Poftim, a zis el.

— A, James e uluitor, a spus Hannah. Nu-i așa, James? Nu, pe bune, fiți atenți, fiți atenți!

Hannah s-a întors spre James Leer, privindu-l dragăstos ca o soră mai mică convinsă că fratele ei poate face numere de magie. Se vedea că dorința lui James de a-i face pe plac lui Hannah îi paralizase toți mușchii feței.

— James, cine s-a mai sinucis? Mă refer la alți actori de cinema.

— Vrei să ți-i spun pe toți? Sunt mult prea mulți.

— Ei, atunci spune-ne numai câțiva, cei mai mari.

James nici măcar nu și-a dat ochii peste cap și nici nu și-a scărpinat bărbia, așa cum fac oamenii când vor să-și amintească ceva. N-a făcut decât să deschidă gura și să înceapă să-i înșire pe degete.

— Pier Angeli, 1971 sau '72, tot cu pastile. Charles Boyer, 1978, din nou, pastile. Charles Butterworth, 1946, cred. Într-o mașină. S-a spus că a fost un accident, dar știți cum e, a zis el lăsându-și cu tristețe capul într-o parte. A fost neatent.

Se simțea în vocea lui James o undă de ironie, însă mie mi se părea că ea fusese adăugată exclusiv pentru deliciul nostru. Era limpede că puștiul lua sinuciderile de la Hollywood – și rugămintile lui Hannah – foarte în serios.

— Dorothy Dandridge a luat pastile, cam în 1965. Albert Dekker, 1968, s-a spânzurat. Și-a scris biletul de adio cu ruj de buze pe abdomen. Știu, e straniu. Alan Ladd, '64, tot pastile, Carole Landis, iar pastile, am uitat când. George Reeves, Superman la televizor, s-a împușcat. Jean Seberg, pastile desigur, 1979. Everett Sloane – a fost un actor bun – pastile. Margaret Sullivan, pastile, Lupe Velez, multe pastile. Gig Young. A împușcat-o pe nevastă-sa și s-a sinucis în 1978. Mai sunt și alții, dar nu știu dacă ați auzit de ei. Ross Alexander? Clara Blandick? Maggie McNamara? Gia Scala?

— N-am auzit nici de *jumătate* din ei, a spus Hannah.

— I-ai înșirat în ordine alfabetică, a remarcat Crabtree. James a ridicat din umeri.

— Așa funcționează creierul meu, a explicat el.

— Nu cred, a zis Hannah. Creierul tău funcționează și mai ciudat decât. Haideți! Trebuie să mergem!

În drum spre ieșire, Crabtree a dat din nou mâna cu James. Nu era greu de sesizat că domnișoara Sloviak se simțea jignită. În mod clar, nu era îndeajuns de beată încât să nu-și mai aducă aminte ce făcuseră ea și Crabtree în camera de oaspeți de la etaj sau ca să nu se considere îndreptățită să rămână în raza atenției lui măcar pentru restul serii. Nu l-a lăsat pe Crabtree s-o ia de braț și i-a dat peste nas luând-o ea de braț pe Hannah Green, care a zis:

— Cu ce ești dată? Mi se pare foarte cunoscut.

— De ce nu ieși cu noi după conferință? i-a spus Crabtree lui James Leer. E un loc în Hill unde-l pun întotdeauna pe Tripp să mă ducă.

Urechile lui James s-au făcut roșii ca sfecla.

— A, eu nu – n-am fost...

Crabtree s-a întors spre mine cu o privire imploratoare.

— Poate că profesorul tău o să te convingă.

Eu am ridicat din umeri, iar Terry Crabtree a ieșit pe ușă. După câteva clipe, domnișoara Sloviak a reapărut în cadrul ușii. Buzele îi erau colorate impecabil cu un ruj roșu-cireșiu, părul lung și negru era lucios și bătea în albastrui asemenea unei arme, și l-a muștrat din ochi pe James Leer.

— N-ai uitat pe cineva, băiat teribil ce ești? a zis ea.

Când Marilyn Monroe s-a măritat cu Joe DiMaggio, pe 14 ianuarie 1954 – la o săptămână după ce eu împlinisem trei ani –, era îmbrăcată cu un costum simplu maro, peste care avea o jachetă scurtă, din satin negru, cu un guler din hermină albă. După moartea ei, jacheta a devenit doar un alt obiect dintr-un bogat inventar de rochii de cocteil, etole din blană de vulpe și ciorapi negri-perlați, pe care Marilyn le-a lăsat în urmă. Jacheta i-a fost dată de executorii testamentari unei vechi prietene de-ale actriței, care n-a recunoscut-o din fotografiile făcute în fericita după-amiază, în San Francisco, cu ani înainte. Femeia a purtat jacheta deseori

la bahicele mese-maraton pe care le lua în fiecare miercuri la Musso & Frank. La începutul anilor '70, când vechea prietenă – o actriță de filme de categorie B, al cărei nume fusese de mult uitat de toată lumea, cu excepția lui James Leer și a celorlalte persoane de genul lui – a murit la rândul ei, jacheta cu guler de hermină, cu coatele tocite de-acum și cu un nasture din sticlă lipsă, a fost vândută, împreună cu restul averii destul de subțirele a starletei, la o licitație publică din East Hollywood, de unde a fost cumpărată și imediat identificată de un fan înrăit al lui Marilyn Monroe. Astfel, obiectul vestimentar a intrat în regatul amintirilor. A făcut un pelerinaj prin sanctuarele mai multor admiratori ai lui Marilyn, pentru ca apoi să depășească bariera sectară și să cadă în mâinile unui bărbat din Riverside, New York, care deținea – spre exemplu – nouăsprezece bâte de baseball folosite cândva de Joe DiMaggio și șapte ace de cravată cu diamante marcate Yankee Clipper. Trecând printr-o perioadă de jenă financiară, omul i-a vândut jacheta pribeagă lui Walter Gaskell, care a agățat-o într-un loc special, cu umiditate scăzută, din șifonierul lui. Haina avea câte un spațiu liber de treizeci de centimetri în fiecare parte și era atârnată pe un umeras special, care nu ruginea.

— E chiar aia? a întrebat James Leer cu o tușă de venerație timidă în voce, pe care o anticipasem de când îi promiseseam, pentru prima dată, c-o să-i arăt prostioara aia.

James stătea chiar lângă mine, în dormitorul tăcut al soților Gaskell, pe un covoraș în formă de evantai care fusese aplatizat de traficul constant al ușii grele și ignifuge a dulapului, în decursul vizitelor periodice pe care Walter le făcea comorilor personale, ocazie cu care se îmbrăca în costumul dungat al echipei Yankee, iar lacrimile i se prelingeau pe obraji supli și angulari, ca și cum și-ar fi deplâns copilăria din Sutton Place. În cinci ani de zile, nu ajunsesem să descifrez motivul pentru care Sara îl ura pe soțul ei, știam doar că sentimentul ăla avea o arie largă, era profund și nici un

secret de-al lui Walter nu-mi era necunoscut. Soțul Sarei ținea dulapul încuiat, numai că știam combinația cifrului.

— E chiar aia, i-am răspuns lui James. Poți s-o atingi, dacă vrei.

Puștiul s-a uitat la mine, de parcă nu m-ar fi crezut, apoi și-a întors privirea la dulapul căptușit cu plută. De fiecare parte a jachetei de satin, se găseau atârinate, pe umerase speciale, cinci tricouri dungate, toate inscripționate cu numărul 3 pe spate. Tricourile erau uzate, iar la subsuoară erau pătate de transpirație.

— Sunteți sigur că e în regulă? Sunteți sigur că avem voie să intrăm aici?

— Sigur că da, i-am răspuns, aruncând un ochi spre ușă, peste umăr, pentru a cincea oară de când intrasem în cameră.

Aprinsesem lumina de sus și lăsasem ușa de la dormitor larg deschisă, ca să vadă că nu era nevoie să ne ascundem, ba dimpotrivă, chiar aveam dreptul să fim acolo cu James, însă fiecare scârțâit din casă și fiecare zdrăngănit de vase de la parter făceau să-mi sară inima din piept de teamă.

— Numai vorbește mai în șoaptă, da?

James a întins două degete temătoare și abia a atins gulerul îngălbenit. Parcă i-ar fi fost frică să nu se facă țândări.

— E moale, a spus el cu ochi visători și cu buzele întredeschise.

James stătea atât de aproape, încât îi simțeam parfumul demodat al briantinei pe care o folosea ca să-și netezească părul. Era un parfum greu, de liliac, care, combinat cu mirosul de stație de autobuz al trenului și cu valurile de camfor venind toaletă, mă făcea să mă întreb dacă n-ar fi fost tocmai potrivit în secunda aia să dau la rațe.

— Cât a dat pe ea?

— Nu știu, i-am răspuns, cu toate că auzisem pomenindu-se o sumă absolut fantastică.

Uniunea DiMaggio-Monroe era una dintre obsesiile majore ale lui Walter și subiectul propriului său *magnum opus*, al variantei lui de *Wonder Boys*, o „scriere” critică

impenetrabilă, de șapte sute de pagini, care nu fusese încă publicată și care se referea la căsătoria lui Marilyn cu Joe și la „funcția” acesteia în ceea ce Walter numea, când era în toane bune, „mitopoetica americană”. Din câte înțelegeam eu, Walter pretindea că găsisese în acea scurtă și nefericită poveste de gelozie, afecțiune, autoiluzionare și ghinion, un exemplu tipic american de hiperbolă și dezamăgire, „căsătoria ca antieveniment spectaculos”, o alegorie a Soțului în calitate de Trântor și o dovadă concludentă a ceea ce Walter numea, într-un pasaj memorabil, „tendința americană de a considera fiecare căsătorie o combinație între exogamia văzută ca tabu și o fuziune corporatistă”.

— Nu-i spune niciodată Sarei cât dă exact pe chestiile astea.

Treaba asta l-a interesat pe James. Iar eu mi-am dorit instantaneu să nu fi spus nimic.

— Sunteți foarte bun prieten cu doamna rector, nu-i așa?

— Destul de bun, i-am zis. Dar sunt prieten și cu doctorul Gaskell.

— Îmi închipui că da, de vreme ce știți combinația cifrului de la dulapul lui, iar pe dânsul nu-l deranjează că sunteți aici, în dormitorul lui.

— Exact, am încuviințat eu, urmărindu-l cu atenție ca să-mi dau seama dacă James își bătea joc de mine.

Undeva, la parter, o ușă s-a trântit, iar noi am tresărit, după care am rânjit unul la altul. M-am întrebat dacă zâmbetul de pe fața mea arăta la fel de fals și de speriat ca și al lui.

— Mi se pare așa de fragilă, a spus el întorcându-se cu fața la dulap și ridicând cu trei degete mâneca stângă a jachetei de satin, pentru ca apoi s-o lase să cadă. Nu pare reală. Parcă e un costum.

— Poate că tot ceea ce poartă o vedetă de cinema pare a fi un costum.

— Hei, asta-i o chestie foarte profundă, a exclamat James tachinându-mă pentru prima dată de când ne cunoșteam.

Cel puțin eu am crezut că mă tachina.

— Ar trebui să vă drogați mai des, domnule profesor Tripp.

— Domnule Leer, dacă ai de gând să mă mai iei peste picior, atunci ar fi mai bine să începi să-mi spui Grady, l-am anunțat eu. Sau Tripp.

Mi-am zis să-l tachinez și eu puțin, însă James a luat vorbele mele foarte în serios. S-a înroșit și și-a coborât privirea la modelul fantomatic de evantai imprimat în fibrele covorului.

— Mulțumesc, a spus el.

După asta, James a simțit nevoia s-o șteargă de lângă mine, așa că a ieșit din dressing și a făcut un pas în dormitor. Eu eram bucuros să stau mai la distanță de părul lui. James s-a uitat prin dormitorul soților Gaskell, a studiat tavanul înalt, cu modele, șifonierul vechi, de culoarea untului, în stil Biedermeier, dulapul înalt, din lemn de stejar, cu ușa acoperită de o oglindă care, în timp, își mai pierduse din luciul, a aruncat un ochi la pernele mari și la cuvertura din bumbac de pe patul făcut, care arăta atât de alb, de catifelat și de rece de parc-ar fi fost îngropat în zăpadă.

— E o casă drăguță. Probabil că se descurcă destul de bine cu banii dacă-și permit toate lucrurile astea.

Cândva, bunicul lui Walter Gaskell deținuse aproape întregul Manatee County, Florida, plus zece ziare și un cal de curse campion. Dar nu i-am mai spus și asta lui James.

— Se descurcă, i-am zis. Familia ta e înstărită?

— Familia mea? a repetat el împungându-se cu degetul în stern. În nici un caz. Tata a lucrat într-o fabrică de manechine. Vorbesc serios. Seitz Plastics. Fabrica producea manechine de plastic pentru magazinele de haine, capete pentru expunerea pălăriilor și picioare din alea sexy, aplatizate, pe care magazinele le folosesc ca să vândă ciorapi. A ieșit însă la pensie. Taică-meu e bătrân. Acum se chinuie să crească păstrăvi în curtea din spatele casei. Nu, suntem foarte săraci. Înainte să moară, mama a fost bucătăreasă. Și uneori mai lucra și într-un magazin de suveniruri.

— Unde? am spus surprins.

Fiindcă în ciuda trenului care putea a eșec și a costumelor amărâte cumpărate de la magazinele de caritate, James avea chipul și manierele unui băiat bogat. Iar uneori venea la ore cu un ceas Hamilton din aur, cu curea din piele de crocodil.

— Niciodată n-am știut de unde ești.

James a dat din cap.

— De nicăieri, mi-a zis el. De lângă Scranton. N-ai auzit de orașul ăla. Se numește Carvel.

— N-am auzit de el, am încuviințat eu, cu toate că denumirea mi se părea vag familiară.

— E o fundătură, mi-a explicat el. O groapă de gunoi. Toată lumea mă urăște acolo.

— Dar asta e de bine, am spus, gândindu-mă ce copil era și regretând vremurile de mult apuse, când și mie mi se părea că adunasem în sufletul meu de fugăr cele mai mari temeri și cele mai meschine forme de ură ale vecinilor mei din orașelul ăla străbătut de-un râu. Ce sentimente frumoase mă încercau în acele zile, când mă credeam oaia neagră a tuturor celorlalți oameni, nu numai a mea personală!

— Acum ai un motiv foarte bun ca să scrii despre ei.

— De fapt, a spus James, deja am scris.

Și-a pus rucsacul de pânză pătată pe umăr și s-a aplecat spre el. Rucsacul era genul ăla de boccea de la paratrupele israeliene, cu insignă cu aripi roșii prinsă pe clapetă, care fusese în vogă printre studenții mei în urmă cu vreo cinci ani de zile.

— Tocmai am terminat un roman care e cam despre toate chestiile astea.

— Un roman, am repetat eu. Să fiu al naibii, James! Ești uluitor. Semestrul ăsta ai scris deja patru povestiri! ăsta cât ți-a luat să-l scrii? O săptămână?!

— Patru luni, mi-a răspuns el. L-am început acasă, în vacanța de Crăciun. Se numește *Parada dragostei*. În carte am schimbat numele orașului. I-am zis Sylvania. Ca în film.

— Care film?

— *Parada dragostei*, m-a luminat el.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama. Să mi-l dai să-l citesc. James a clătinat din cap.

— Nu. N-o să-ți placă. Nu e deloc bun. E nașpa, domnule prof Grady. Tripp. Mi-ar fi mult prea rușine.

— Cum vrei, am spus.

Ca să fiu sincer, ideea de a-mi arunca ochii pe sutele de pagini scrise de James în stilul lui tăios și fragmentat niște cioburi de sticlă, nu mă atrăgea prea tare, așa că eram bucuros că mă lăsase să scap după ce mă oferisem, fără să gândesc, să-i citesc cartea.

— Te cred pe cuvânt. E nașpa.

I-am zâmbit, dar de cum am rostit cuvintele, am văzut ceva înotându-i în ochi și am încetat să mai zâmbesc.

— Hei, James, hei! N-am vorbit serios. Am glumit, amice.

Dar James Leer începuse să plângă. S-a așezat pe patul familiei Gaskell și și-a lăsat rucsacul să alunece pe podea. Plângea în tăcere, acoperindu-și fața. O lacrimă i-a căzut pe vechea lui cravată din acetat și s-a lătit încet, formând un cerc cu marginea neuniformă. M-am dus lângă el. Conform ceasului de pe noptieră, se făcuse de-acum șapte și cincizeci și trei de minute. Auzeam, de jos, zgomotul produs de tocurile Sarei care se agita de colo-colo, stingând luminile, luându-și geanta și aruncându-și o ultimă privire în oglinda de pe peretele din hol. După o clipă, ușa de la intrare s-a văitat în balamale, apoi s-a închis cu o bufnitură și s-a încuiat. Eu și James eram singuri în casa soților Gaskell. M-am așezat pe pat lângă el.

— Chiar aș vrea să mă uit pe romanul tău, am spus. Pe bune, James.

— Nu e de-asta, domnule profesor Tripp, mi-a răspuns el cu o voce aproape șoptită.

Și-a șters ochii cu dosul palmei. Într-una din nări avea o perlă de muci și a inhalat-o.

— Îmi pare rău.

— Ce s-a întâmplat, amice? Hei, știu că cei de la seminar au fost îngrozitor de duri cu tine, e vina mea, ar fi...

— Nu, a zis el. Nu e vorba de asta.

— Atunci despre ce e vorba?

— Nu știu, a oftat el. Poate că sunt doar deprimat.

A ridicat capul și și-a întors ochii înroșiți spre dulap.

— O fi din cauză că am văzut haina lui Marilyn. Mi se pare că arată așa, nu știu, foarte tristă, cum stă atârnată acolo.

— Chiar că arată tristă, am confirmat.

Am auzit afară motorul mașinii Sarei prinzând viață. Țsta era unul dintre puținele gesturi cu stil pe care reușise să le facă doamna Gaskell – un Citroën DS23 decapotabil, de un roșu aproape negru, în care îi plăcea să se învârtă prin campus cu o eșarfă cu picățele roșii și albe pe cap.

— Am probleme foarte mari cu chestii de genul ăsta, a spus James. Cu lucruri care le-au aparținut unor oameni. Și stau atârinate în dulapuri.

— Știu ce vrei să spui.

Am văzut, cu ochii minții, un șir de rochii nepurtate, care stăteau atârinate într-un șifonier de la etaj, dintr-o casă din cărămidă roșie afumată din Carvel, Pennsylvania.

Preț de un minut, am rămas așa, așezați unul lângă celălalt pe patul răcoros, alb ca zăpada, uitându-ne la frântura de satin întunecat care atârna în dulapul lui Walter Gaskell și ascultând șoapta cauciucurilor Sarei scrâșnind pe pietrișul de pe alee, în vreme ce doamna Gaskell se îndepărta de casă. Peste încă o secundă, avea s-o cotească pe strada principală și să se întrebe de ce Galaxie-ul lui Happy Blackmore stătea încă întunecat și pustiu, parcat în curba drumului.

— Azi m-a părăsit nevasta, am zis atât pentru mine, cât și pentru James Leer.

— Știu, mi-a răspuns James. Mi-a spus Hannah.

— Hannah știe?

Acum era rândul meu să-mi acopăr fața cu mâinile.

— Presupun că a văzut biletul.

— Probabil, mi-a replicat James. Ca să fiu sincer, mi s-a părut că Hannah era destul de fericită din pricina asta.

— Poftim?

— Nu... vreau să spun că Hannah a zis câteva chestii care, ei bine... Nu prea mi-a dat impresia că s-ar fi plăcut una pe alta. Foarte tare. De fapt, cred că soția dumneavoastră o ura pe Hannah.

— Presupun că da, am spus, amintindu-mi de tăcerea apăsătoare care se instalase precum limba unui ghețar asupra câșniciei mele după ce o invitasem pe Hannah să ne închițieze subsolul. Bănuiesc că nu știu prea multe despre ceea ce se întâmplă în propria mea casă.

— Se prea poate, mi-a răspuns James.

În voce i se strecurase un ton destul de ambiguu.

— Știți că Hannah Green e îndrăgostită de dumneavoastră?

— N-am știut, am zis, lăsându-mă să cad pe spate, pe pat.

Era așa de bine să stau întins și cu ochii închiși, că mi s-a făcut frică să rămân așa. M-am ridicat, puțin cam prea rapid, așa că un nor strălucitor de diamante mi s-a condensat în jurul capului. Nu știam ce să mai spun. Să zic că mă bucuram? Sau că ăsta era ghinionul ei?

— Cel puțin eu așa cred, a continuat James. Hei, știți pe cine am mai uitat? Pe Peg Entwistle. Cu toate că ea n-a fost niciodată o mare vedetă. N-a făcut decât un singur film, *Treisprezece femei*, 1932, și până și acolo a avut o apariție scurtă. Țla a fost singurul rol pe care l-a primit.

— Și?

— Și s-a aruncat de pe semnul cu „Hollywoodland“. Așa s-a spus. Cred că de pe al doilea *d*.

— Asta a fost bună.

Norul de steluțe se risipise, dar acum nu reușeam să-mi descâlcesc capul dintr-o păclă deasă și albăstruie care începuse să mi se formeze în creier. Iar mirosul de liliac al uleiului de păr pe care-l folosea James era prea mult. Am simțit că, dacă nu mă ridic imediat și nu mă pun în mișcare, o să leșin sau o să vomit sau amândouă. Brațele și picioarele mi le

simțeam moi și am încercat să-mi aduc aminte când mâncasem ultima dată. În ultimul timp cam uitam să mănc. Ceea ce este periculos pentru un bărbat de talia și volumul meu.

— James, ar trebui s-o luăm la picior, am spus ușor panicat, apucându-l pe Leer de brațul subțire ca al unei sperietori de ciori. Hai s-o ușchim de-aici.

M-am ridicat în picioare și m-am grăbit să ies din cameră, uitând că lăsasem ușa de la dulapul lui Walter Gaskell larg deschisă. Am stins lumina din dormitor și l-am lăsat pe James Leer, pentru a doua oară în aceeași zi, singur și pe întuneric. Când am ieșit pe hol, am auzit un sunet înfundat, ca un huruit, sunet care mi-a ridicat tot părul de pe ceafă. Era Doctor Dee. Sara îl eliberase din închisoarea spălătoriei și animalul stătea ghemuit în hol, cu burta lipită de pământ, cu labelle rășchirate și cu buzele negre răsfărâte, dezvelindu-și dinții bătrâni și galbeni. Ochii sălbatici scrutau aerul pustiu de lângă mine, zarea unui vârf arctic îndepărtat.

— James? am zis. Ghici cine-i aici! Salut, Doctor Dee. Salut, bătrân ticălos.

M-am lipit de zidul din dreapta al holului și am încercat să trec pe lângă el, însă Doctor Dee s-a repezit la mine. M-am panicat și mi-am pierdut echilibrul, m-am împiedicat de el și, din greșeală, i-am tras o scatoalcă țeapănă în coaste. În secunda următoare am simțit o durere fulgerătoare în picior, undeva în vecinătatea gleznei și am căzut ca bolovanul pe podea. Doctor Dee s-a ridicat și a sărit pe mine. Din gât nu i se rostogolea decât o singură silabă curgătoare.

— Dă-te de pe mine, i-am zis.

Mi-era frică, dar nu într-atât de tare încât să nu mă gândesc la ce valoare mitică ar avea să mori sfârșiat în bucățele de un câine orb și nebun și cât de bine și-ar fi găsit locul chestia asta în capitolul din *Wonder Boys* în care aveam de gând să-l fac pe Curtis Wonder, cel mai în vârstă dintre cei trei frați care erau personajele principale ale cărții mele, să plătească cu vârf și-ndesat pentru mândria fără margini și

ticăloșia de care dăduse dovadă. Am ridicat pumnul, așa cum ar fi făcut și Curtis, și-am încercat să-l pocnesc pe Doctor Dee așa cum ai pocni un om, dar am nimerit în dinții câinelui, care a început să-mi roadă mâna.

Apoi, dintr-odată, s-a auzit o pocnătură similară cu aceea produsă de o piatră care lovește parbrizul unei mașini. Doctor Dee a scheunat. Coada i s-a ridicat în aer ca un semn de exclamație, apoi s-a rotit de câteva ori în jurul propriei axe. După care s-a prăbușit pe picioarele mele. Am ridicat privirea. Urechile îmi vâjâiau. L-am văzut pe James Leer, care stătea pe jumătate ascuns în umbra ușii. În mână avea pistolul mic și drăguț, cu pat sidefat. Mi-am extras picioarele de sub Doctor Dee și animalul a aterizat cu o ușoară bufnitură pe podea. Mi-am dat jos șoseta. În piciorul meu, de ambele părți ale tendonului lui Ahile, se căscau patru găuri de un roșu aprins.

— Parcă ai zis că ăla e un pistol cu capse, am remarcat.

— E mort? V-a mușcat rău?

— Nu chiar așa de rău.

Mi-am tras șoseta și m-am ridicat în genunchi. Am pus mâna, cu grijă, pe capul lui Doctor Dee și i-am cuprins cu degetele vârful umed al nasului. Nu se simțea nici urmă de respirație.

— E mort, am constatat ridicându-mă încet în picioare.

Începeam deja să simt primele furnicături delicate ale durerii din gleznă.

— La naiba, James. Ai omorât câinele doamnei rector.

— A trebuit să-l omor, a răspuns el amărât. Nu-i așa?

— Nu puteai să-l tragi doar de pe mine?

— Nu! Vă mușca! N-am... am crezut c-o să...

— Calmează-te, i-am spus, punându-i o mână pe umăr.

OK. Să n-o iei razna acum.

— Ce ne facem?

— Presupun c-o s-o găsim pe Sara și-o să-i spunem, am răspuns, simțind cum planează deasupra capului meu, ca o

ceață, nevoia de a bea un pahar otrăvitor de whiskey. Dar mai întâi o să mă curăț. Nu. Întâi o să-mi dai mie pistolul ăla cu capse.

Am întins mâna, cu palma în sus, iar el mi-a dat ascultător pistolul. Arma era caldă și mai grea decât părea.

— Mulțumesc, am zis.

Am strecurat pistolul în buzunarul blazerului, apoi m-am dus la baie, unde mi-am spălat rănilor cu apă oxigenată spumoasă și am găsit vreo doi plasturi cu care să le acopăr. Apoi mi-am pus din nou șoseta și mi-am tras în jos cracul pantalonului. M-am întors în hol, acolo unde frumosul câine bătrân zăcea mort.

— Nu cred c-ar trebui să-l lăsăm aici, am spus.

James n-a făcut nici un comentariu. Era atât de pierdut în analiza ramificațiilor a ceea ce tocmai făcuse, încât nu cred că în clipa aia era în stare să vorbească.

— Nu-ți face griji, l-am asigurat. O să-i spun Sarei că eu l-am omorât. Că a fost legitimă apărare. Haide!

M-am aplecat lângă Doctor Dee și i-am luat capul greu în brațe. O pată de un roșu întunecat, întinsă în blana de la baza urechii drepte, se transforma încet-încet în purpuriu, iar în aer mirosea a păr ars. James s-a aplecat și el și a apucat partea din spate a câinelui. Pe chipul neted avea o expresie amestecată, aproape dulce.

— I-a ieșit un rotocol mic de fum din gaură, a spus James.

— Uau, am răspuns eu. Îmi pare rău că nu l-am văzut.

Apoi l-am cărat pe Doctor Dee pe scări în jos și de-a lungul nesfârșitei alei care ducea la strada principală, unde l-am așezat pe bancheta din spate a mașinii mele, lângă tubă.

Când am ajuns noi, ambele parcări ale facultății erau pline ochi, așa că am tras mașina pe una dintre străzile liniște de la celălalt capăt al campusului. Am parcat sub un șir de fagi bătrâni, în capătul aleii casei vreunui profesor fericit. Am oprit motorul și am rămas pe loc preț de-un minut, ascultând

ploaia care cădea precum boabele de jir ale fagului și se risipeau pe capota din cârpă a mașinii.

— Ce frumos sună! a spus James Leer. E ca și cum am fi într-un cort.

— Nu vreau să fac chestia asta, am exclamat cuprins, dintr-odată, de dorința de a sta întins pe spate, într-un cort mic și de a mă uita prin ferestruica de mătase la Orion.

— Nu sunteți obligat. E o prostie să-i spuneți că dumneavoastră l-ați omorât, domnule profesor Tripp. Vreau să spun că e o minciună, a zis James trăgând de ațele care-i ieșeau din tivul hainei lungi și negre. Sincer să fiu, nici nu-mi pasă ce-o să-mi facă. Probabil chiar *ar trebui* să mă dea afară.

— James, am intervenit eu dând din cap. A fost vina mea. În primul rând n-ar fi trebuit să te duc pe ascuns acolo sus.

— Dar, a zis el nedumerit, ați știut combinația.

— Adevărat, am încuviințat eu. Ia gândește-te puțin la chestia asta.

M-am uitat la ceas.

— De fapt, n-avem timp pentru asta, fiindcă suntem în întârziere.

Am pus mâna pe mânerul portierei și m-am sprijinit de ușă.

— Haide să mă ajuți să-l bag în portbagaj.

— În portbagaj?

— Da, amice, probabil că, după conferință, va trebui să duc cu mașina o grămadă de oameni la Hi-Hat. Ceea ce înseamnă că n-o să fie prea mult loc pentru *oameni* lângă tubă și câinele mort de pe bancheta din spate.

M-am dat jos din mașină și mi-am tras scaunul mai în față. Degetele îmi înghețaseră, dar când mi-am băgat mâinile pe sub Doctor Dee, am simțit de-a lungul corpului său un val abia perceptibil de caldura. Am ridicat cadavrul fără să mă las pe genunchi, ca să pot să-l trag mai bine, și-atunci am fost străfulgerat de un junghi în șale. Nasul mi-a fost invadat de mirosul puternic de oțet al sângelui. Între timp, James se dăduse și el jos și ocolise mașina, venind să mă ajute

să azvârl cățelul cel bătrân și înțepenit în portbagaj, alături de bagajele domnișoarei Sloviak. Am împins cadavrul cât mai în spate cu puțință, chiar sub lunetă. Am tot împins până când am auzit un zgomot, ca de creion rupt în două, și-atunci ne-am tras repede mâinile înapoi.

— Câh! a exclamat James ștergându-și mâinile de poalele parpalacului.

Haina aia purta deja urmele a tot felul de chestii îngrozitoare, urmele vremii proaste și ale ghinionului, dar eu m-am întrebat dacă mai fusese vreodată folosită ca să șteargă efluviile invizibile ale unui câine mort. Îmi imaginam că era foarte posibil.

— Și-acum tuba, am zis.

— Ce portbagaj mare, a constatat James în timp ce înde-sam geamantanul vechi, din piele, care arăta ca inima cea neagră a unui căpcăun. Încap în el, aproape perfect, o tubă, trei valize, un câine mort și o geantă cu haine.

— Așa scria și în reclamă, am replicat eu întinzându-mă după geanta lui Crabtree.

I-am pipăit buzunarele, apoi am tras de fermoarul cel mai mare. Spre surpriza mea, am văzut că era gol. Am pipăit următorul buzunar ca dimensiune, apoi pe al treilea și-am descoperit că toate erau goale. Am așezat geanta peste celelalte bagaje și am tras fermoarul compartimentului principal. Înăuntru erau două cămăși albe, elegante, câteva cravate de lână și două costume care scliffeau ușor în lumina de pe stradă.

— Sunt la fel, a zis James ridicând costumul de deasupra și holbându-se sub el.

— Poftim?

— Costumele. Arată exact ca ăla cu care e îmbrăcat acum.

James avea dreptate: ambele costume erau la două rânduri, cu revere ascuțite și erau croite din același fel de mătase metalică și netedă. Cu toate că era dificil să le distingi culoarea, era limpede că nu se deosebeau unul de celălalt și nici de ăla cu care Crabtree era îmbrăcat. M-am gândit la șifonierul

lui Superman, de la Polul Nord, la șirul de costume scliffeate atârinate pe umerașe din vibranium.

— Foarte ciudat, am spus, cu toate că situația mi se părea mai curând demnă de milă.

Întotdeauna am considerat că și Superman are ceva demn de milă, cum stă el așa, în Fortăreața Solitudinii.

— Presupun că nu-i prea place să se gândească cu ce-o să se îmbrace, a zis James.

— Presupun că nu-i prea place să-și *amintească* să se gândească.

Am tras la loc fermoarul genții și am îndesat-o în portbagaj.

— Haide, Crabtree, am zis, știu că ai.

Am tras de mânerele genții din stofă, care era așa de ușoară, încât atunci când i-am dat drumul aproape că mi-a zburat din mâini.

— De fapt, a cui e tuba asta? a întrebat James.

— A domnișoarei Sloviak, i-am răspuns cufundându-mi mâna în gentuță și sperând, cu sentimentul straniu al unei iminente orori, că nu voi găsi absolut nimic.

Spre ușurarea mea, am descoperit trei perechi de boxeri, împachetate în câte un mic ghemotoc. Chiloții se rostogoleau prin geantă ca niște mingi. Într-una dintre perechi am simțit învelit ceva tare. Degetele mi s-au strâns în jurul obiectului respectiv.

— De fapt, nu e a ei. Nu știu a cui e.

— Pot să vă întreb ceva despre ea? a spus James.

— E un travestit, i-am răspuns scoțând la lumină ceea ce s-a dovedit a fi o sticlură de Jack Daniel's, una din alea cu care ți se permite să urci în avion. Ei! Ce zici de asta?!

— Nu-mi place whiskey-ul, m-a lămurit James. A! Deci. Prietenul dumneavoastră, Crabtree, e... e... e homo?

— Nici mie nu-mi place whiskey-ul, am comentat întinzându-i sticlura. Deschide-o. E în majoritatea timpului, James. Mai ai puțină răbdare. O să mai fac o scufundare în epavă.

Mi-am înfipt la loc mâna în gentuță și-am mai pescuit o pereche de chiloți făcută ghem.

— Alteori nu e. O, Doamne-Dumnezeule! Ce avem noi aici?

În cea de-a două pereche de boxeri se afla o sticluță cu pastile.

— Fără etichetă, am zis examinând sticluța.

— Ce credeți că sunt?

— Arată ca vechiul meu prieten, domnul Codeină. Asta o să-mi prindă bine la gleznă, am spus rostogolind în palmă două pastile albe și mari.

Fiecare din ele era marcată cu câte un 3 mic.

— Ia una.

— Nu, mulțumesc, m-a refuzat James. Mă descurc și fără ele.

— A, bine, am spus. De-aia stăteai în curtea din spate a soților Gaskell încercând să te hotărăști dacă să te sinucizi sau nu. Nu, amice?

Leer n-a zis nimic. O pală de vânt a scuturat o parte din stropii de ploaie aninați în copaci și ni i-a trimis direct peste fețe. Clopotul din clopotnița Mellon a bătut de sfert, iar eu m-am gândit la Emily, al cărui tată, Irving Warshaw, fusese tânărul metalurgist căruia i se trasase sarcina de a turna clopotul din oțel cândva, la sfârșitul anilor '40. În producerea clopotului se folosisse o metodă experimentală și, mai târziu, discreditată, având în vedere că bătaia clopotului suna fals și ușor funebru. Chestie care, de cele mai multe ori, îmi amintea de bătrânul Irv, pentru care fusesem o sursă constantă de dezamăgiri.

— Îmi pare rău c-am spus ce-am spus, James.

I-am luat sticla și am deșurubat capacul. Mi-am aruncat în gură una din pastilele de codeină, ca pe un M&M, și-am dat-o pe gât cu o înghițitură de Jack Daniel's. Whiskey-ul avea gust de friptură de urs, de noroi de râu și de scoarță de stejar. Am mai luat o gură. Așa de bun era gustul.

— N-am mai pus gura pe nici una dintre chestiile astea de patru ani, am spus.

— Ia dați-mi, a zis James, mușcându-și buza de furie și agitație și din dorința copilărească de a se forța să devină bărbat.

I-am dat pastila și sticluța închisă la culoare. Știam că e un gest iresponsabil, dar asta a fost singurul gând care mi-a trecut prin minte pe tema asta. Mi-am spus că băiatul nu avea să se simtă mai rău decât se simțea deja și presupun că mi-am mai spus că, în fond, nici nu-mi pasă cum se simte. James a luat un gât prelung și nepăsător de whiskey. O jumătate de secundă mai târziu a scuipat totul pe jos.

— Ia-o încet, l-am sfătuit.

Mi-am desprins pastila umedă de pe reverul jachetei și i-am înapoiat-o.

— Poftim! De ce nu mai încerci o dată?

De data asta a avut mai mult noroc. James s-a încruntat.

— Are gust de cremă de ghetă, a zis el întinzând din nou mâna după sticluță. Încă o gură.

— Nu mai e, l-am lămurit scuturând sticluța demonstrativ. Chestiile astea nu te țin prea mult.

— Uitați-vă și în cealaltă pereche de chiloți.

— Bună idee.

În boxerii care mai rămăseseră mai era o sticluță de whiskey.

— Salut, am zis. Mă tem că va trebui s-o confiscăm și pe asta.

James a zâmbit.

— Mă tem că da, mi-a ținut el hangul.

Am alergat lipăind tot drumul până la Thaw Hall, trecându-ne sticluța de whiskey de la unul la celălalt. Am evitat un grup de tinere doamne care se uitau dușmănoase la noi. Când am ajuns și am intrat răsând în holul înalt și aurit, James Leer părea încântat. Obrajii i se îmbujoraseră, iar ochii îi erau umezi de la vântul care îi mușcase fața. În vreme ce stăteam aplecat în fața ușilor închise ale auditoriului, încercând să-mi recapăt suflul, l-am simțind punându-mi pe spate o mână care voia să mă sprijine.

— Am alergat ciudat ? l-am întrebat.

— Puțin. Vă doare rău glezna ?

Am dat din cap.

— O să-mi revin în câteva minute. Tu cum te simți ?

— Bine, mi-a răspuns el.

Și-a șters nasul cu dosul palmei și am văzut că se străduia să nu râdă.

— Cred că sunt oarecum bucuros că nu m-am sinucis în seara asta.

M-am îndreptat, am pus o mână pe umărul lui, iar pe cealaltă am întins-o ca să deschid ușa.

— Ce altceva ți-ai mai putea dori ? am spus.

Thaw Hall servise drept exercițiu preliminar pentru arhitecții care aveau să construiască vechea moschee Syria. Exteriorul era bordat cu sfincși, cartușe și scarabei, iar holul și auditoriul aveau bolți ascuțite, coloane zvelte și o vegetație încâlcită de arabescuri. Scaunele și lojile erau aranjate în jurul unei scene într-un soi de oval leneș, ca într-o veche și îndelung pomenită sală de concerte, numai că erau mult mai puține – scaune, vreau să spun –, iar scena era mult mai mică decât aceea a moscheii. În sala asta erau cam cinci sute de locuri și încă vreo cincizeci deasupra. Când am intrat noi, toate scaunele îmbrăcate în catifea roșie ca sângele erau ocupate, iar la auzul scârțâitului balamalelor ușii, toate cele cinci sute de capete s-au întors înspre noi. În spate, pe culoarul de trecere, fuseseră instalate niște scaune pliante. Eu și James Leer am deschis două și ne-am așezat.

Nu pierdusem mare lucru. Am descoperit mai târziu că romancierul bătrân, cu aspect de spiriduș își începuse discursul cu citirea unui fragment foarte lung din *Acționarul secret*. Nu mi-a luat mult până când am prins ideea disertației, și anume aceea că, pe parcursul vieții lui de scriitor, omul – știți la cine mă refer, dar haideți să-l numim Q. –

devenise propriul lui *doppelgänger*, o umbră malignă care trăia în oglinzi, pe sub dușumele și în spatele cortinei proprii lui existențe, bântuind toate relațiile personale ale lui Q. și întregul lui comerț cu lumea; o ființă care nu se lăsa ușor impresionată de tragedie, căreia nu-i păsa de sentimentele celorlalți, fără vreo înclinație spre oricare dintre acțiunile omenesti cu excepția supravegherii și stocării amintirilor. Acest acționar secret, a spus Q., se manifesta numai din când în când – copleșindu-l pe cel care-l făcuse captiv fără să vrea, ca să zicem așa, asumându-și poziția dublurii lui destul cât să spună sau să facă un lucru lipsit de înțelepciune și reprobabil, asigurându-se astfel că nenorocirea omului, obiectivul constant al sistemului de supraveghere al celui alt Q. și tema tuturor amintirilor lui, continua să se manifeste neabătută în viața lui Q. Desigur, altfel nu ar mai fi existat nimic despre care Q. să scrie.

— Toată vina îi aparține, a declarat omulețul pedant, spre deliciul publicului, vina pentru întregul dezastru care s-a dovedit a fi viața mea.

Am avut impresia că Q. se referea la natura bolii miezului noptii, care apăruse dintr-o simplă stare de deconectare față de ceilalți, dintr-o neputință de „a te integra“ obișnuită nu doar în cazul scriitorilor, dintr-un sentiment de gelozie și de răceală, sentimente asemenea celor pe care le are cineva care se foiește fără încetare într-o lume plină de oameni care dorm. Totuși ceea ce se întâmpla foarte rapid în cazul bolii miezului noptii era că ajungeai să tânjești după acest sentiment de separare, ajungeai să-l cultivi, ba chiar să înflorești la sânul lui. Te îndepărtați din ce în ce mai mult până când, într-o zi neagră, te trezeai și descopereai că tu însuți ai devenit obiectul propriei tale priviri ostile.

Erau multe lucruri în dizertația lui Q. cu care puteam să fiu de acord, dar în scurt timp m-am trezit că-mi era foarte dificil să mă concentrez asupra cuvintelor lui. Semnul colților lui Doctor Dee de pe gleznă îmi amortise din cauza codeinei, transformându-se într-o slabă durere pulsatilă, dar,

în același timp, marginile tuturor obiectelor din jurul meu începuseră să se șteargă. Simțeam cum îmi funcționa în piept mecanismul inimii, iar în stomac aveam o crampă zimțată tot din cauza codeinei. Mă îmbătasem din cinci guri de Jack Daniel's și o doză zdravănă de oxigen inhalat în timp ce alergasem prin campus. Toate lucrurile care gravitau în jurul meu – luminile de pe scenă, aplicele de pe pereții auriți, partea din spate a capului auriu al lui Hannah Green care stătea cu șapte rânduri mai în față, candelabrul masiv din cristal suspendat deasupra publicului cu niște lanțuri incredibil de subțiri – păreau învăluite în niște halouri palide și tremurătoare, așa cum sunt învăluite în ceață luminile de pe stradă. Totuși, cum reușeam să-mi focalizez privirea asupra lor, halourile dispăreau. Simțeam ceva umed și cumva nostalgic în aerul din Thaw Hall, praf și mătase și efectul unui organism devorator – rochii de bal putrezite, haine vechi de copil, steagul decolorat cu patruzeci și opt de stele, pe care bunică-mea îl ținea într-un cufăr de vapor sub scările din spatele casei, steag care flutura pe prispa hotelului McClelland pe 4 Iulie. M-am afundat în spătarul scaunului și mi-am împletit degetele pe burtă. Durerea caldă a codeinei mi se părea acolo, în spațiul ăla, tristă și potrivită. Nu-mi făceam griji pentru zigotul minuscul care se învârtea ca un satelit pe sub domul înstelat al pântecului Sarei și nici pentru mariajul care se destrăma sub nasul meu, nici pentru deraierea carierei lui Crabtree și nici pentru animalul mort care înțepea în portbagajul mașinii mele. Și, mai presus de toate, nu mă gândeam la *Wonder Boys*. M-am uitat la Hannah Green care a dat din cap, și-a trecut o șuviță de păr pe după ureche și, cu un gest pe care îl știam foarte bine, și-a ridicat genunchiul la frunte și și-a strecurat mâinile în cizmă ca să tragă cu forță în sus de șosetă. Am petrecut zece minute fericite, în care nu m-am gândit la nimic.

Apoi James Leer a izbucnit în râs, un râs zgomotos, generat de vreo istețime personală care îi explodase undeva, în adâncul creierului. Oamenii s-au întors ca să se uite

încrunțați la el. James și-a acoperit gura, a pus capul în pământ, apoi s-a uitat la mine, cu fața la fel de roșie ca cizmele lui Hannah Green. Eu am ridicat din umeri. Toți cei care întorseseră capul ca să se uite la James și-au întors privirile spre podium. Toți, mai puțin unul. Terry Crabtree stătea la trei scaune depărtare de Hannah. Între ei erau domnișoara Sloviak și Walter Gaskell. Terry l-a privit pe James cu o secundă sau două mai mult decât ceilalți. Apoi s-a uitat la mine, mi-a făcut cu ochiul și a luat o expresie jucăușă care voia să spună ceva de genul „Ce faceți voi doi acolo?” Fără să vreau, i-am răspuns cu o încruntare iritată, care se traducea prin „Lasă-ne în pace”. Crabtree a părut uimit și s-a întors rapid.

Smocurile de iarba-fiarelor ale extazului provocat de codeină se dispersează ușor; dintr-odată, în urma hohotului nebunesc al lui Leer, mi-am adus aminte pentru a mia oară o scenă deosebit de chinuitoare din roman. Parcă eram o maimuță lunatică, închisă într-o cușcă la grădina zoologică, care-și plimbă degetele în sus și-n jos pe barele din fier ale căminului ei. Era o scenă care se petrecea chiar înaintea celor cinci nefericite finaluri cu care mă luptasem pe parcursul ultimei luni, o scenă în care Johnny Wonder – cel mai tânăr dintre cei trei frați glorioși, dar sortiți pieirii – cumpără un Rambler American din 1955 de la un personaj minor numit Bubby Zrzavy, un veteran al experimentelor cu LSD ale armatei americane. Încercam de săptămâni întregi să încarc scena asta cu senzația de tunet de orgă al finalului și cu sentimentul unei decizii de neclintit. Era un moment iremediabil pivotal al cărții: cu această mașină – reconstruită de la șasiu încolo de nebunul de Bubby Z. vreme de zece ani, conform cripticelor norme de mecanică auto din neuronii lui cloțiți – Johnny Wonder urma să plece într-o călătorie prin țară, de unde avea să se întoarcă împreună cu Valerie Sweet, o fată din Palos Verdes, care va aduce familia Wonder la sapă de lemn. Faptul că scrisesem deja atât de mult, fără să ajung însă la Valerie Sweet, era unul dintre lucrurile care

mă împiedicau să termin cartea în vreun fel. Muream după Valerie Sweet. Mă simțeam de parcă toată viața aș fi scris numai ca să ajung la pagina în care ochelarii ei de soare roz și ieftini, își făceau apariția pentru prima dată. În vreme ce creierul meu de maimuță închisă într-o grădină zoologică revenea la insolubila întrebare legată de cum aș putea să ies din încurcătura de șapte ani în care singur mă băgasem, la gândul întâlnirii cu Valerie am simțit că toată forța care până atunci se revărsase în Thaw Hall s-a retras instantaneu. Apoi o explozie orbitoare de electricitate statică mi-a izbucnit precum ploaia în ochi. Am simțit un damf de sânge în nas, iar un val amar de acid mi s-a ridicat din stomac.

— Trebuie să ies de-aici, i-am șoptit lui James Leer. Îmi vine să vomit.

M-am ridicat și am împins ușile care dădeau în holul pustiu, cu excepția a vreo câțiva puști – dintre care doar pe unul l-am recunoscut vag – care stăteau prăvăliți pe ușile de la intrare, ținându-le deschise cu trupurile lor. Copiii fumau și expirau fumul plictisit afară, în noapte. I-am salutat din cap, apoi m-am grăbit spre toaleta bărbaților, mergând cât de repede puteam, fără să arăt ca un om pe punctul să borască și se chinuie să nu facă chestia asta pe covor. Nu era ceva nou pentru mine să văd un mănunchi de steluțe ca de electricitate statică, să mă bușească sângele roșu pe nas, să îmi vină să vomit. În ultima lună aceste simptome puseseră stăpânire pe mine în cele mai neașteptate momente, fiind însoțite de un sentiment straniu de exaltare, o senzație de imponderabilitate, de drum parcurs spre fâșia sclipitoare de soare dintr-o piscină. M-am uitat înapoi la copiii de la ușă și l-am recunoscut după bărbuța de țap pe un fost student de-al meu, un tânăr scriitor cu un aspect năucit și un talent moderat de genul H.S. Thompson, adică genul jazz, droguri și paranoia, un tip care, cu un an înainte, într-o după-amiază, trecuse pe la mine pe la birou ca să mă informeze, cu toată insensibilitatea unei inimi inocente, că era de părere că facultatea îi ia banii de pomană, de vreme ce-l trimite la

cursuri ținute de un nimeni pseudofaulknerian ca mine. Apoi am simțit cum coridorul care ducea spre baie se răstoarnă cu susul în jos. Mi-era așa de cald, încât am fost nevoit să-mi lipesc obrazul de zidul foarte rece.

Când m-am trezit, stăteam întins pe spate, cu capul puțin mai ridicat. Sara Gaskell era în genunchi, deasupra mea și-mi pusese o mână ușoară pe frunte. Pernuța pe care mi-o pusese sub cap era moale la exterior, dar în centru avea ceva tare ca o cărămidă.

— Grady? a zis ea cu o voce nepăsătoare, de parcă n-ar fi încercat decât să-mi atragă atenția asupra unui articol interesant din ziar. Mai ești cu noi?

— Bună, i-am răspuns. Cred că da.

— Ce s-a întâmplat?

Privirile Sarei alergau pe fața mea, apoi și-a umezit buzele și-atunci mi-am dat seama că, în ciuda tonului ei care nu exprima vreo grijă, o speriasem teribil de tare.

— N-ai avut iar una din ametelele alea ale tale, nu?

— Ba cam așa. Nu știu.

Câinele tău e mort.

— Cred c-o să-mi revin.

— Ce zici? Să te duc la urgență?

— Nu e nevoie, i-am spus. S-a terminat treaba?

— Încă nu. Te-am văzut ieșind din sală și am... m-am gândit..., și-a frecat puțin mâinile, ca și când i-ar fi fost frig. Grady...

Înainte ca Sara să apuce să rostească acel ceva dificil, orice ar fi fost el, pe care avea de gând să mi-l comunice, m-am ridicat și am sărutat-o. Buzele îi erau crăpate și alunecoase din cauza rujului. Dinții ni s-au atins. Jocul degetelor ei de-a lungul cefei mele era răcoros ca o ploaie. După o clipă, ne-am dezlipit unul de celălalt. M-am uitat la chipul Sarei, care era pistruiat, palid și animat de expresia dezamăgită care deseori bântuie chipurile dificile ale femeilor roșcate. Ne-am sărutat din nou, iar eu m-am înfiorat sub atingerea degetelor ei care

mi se scurgeau pe gât ca niște picături de ploaie. Mi-am strecurat mâinile prin decolteul de la spate al rochiei.

— Grady...

Sara mi-a dat drumul și s-a scuturat. A tras adânc aer în piept. Am simțit fizic cum își întărea hotărârea, promisiunea, pe care o luase deja, de a nu-mi da voie să-i alung temerile cu sărutări.

— Știu că seara asta nu e deloc potrivită ca să încercăm să ne ocupăm de problemele de care trebuie să ne ocupăm, dar, iubitule, eu...

— Vreau să-ți spun ceva, am zis. Ceva dificil.

— Ridică-te, mi-a cerut ea pe cel mai impunător ton de rector, reacționând imediat la nota de teamă care mi se strecurase în voce. Sunt prea bătrână pentru toată hârjoneala asta pe podea.

S-a ridicat puțin cam nesigură pe tocuri, și-a tras de poala rochiei celei negre și mi-a întins o mână. Am lăsat-o să mă ridice în picioare. I-am simțit verigheta ca o scânteie rece în palmă.

Sara mi-a dat drumul la mână și s-a uitat peste umăr, de-a lungul coridorului. Nu venea nimeni. S-a întors spre mine, străduindu-se să-și compună o față lipsită de expresie, ca și când eu aș fi fost contabilul colegiului și-aș fi venit să-i dau o veste proastă de natură financiară.

— Ce e? Nu, stai puțin.

Și-a scos din geanta pe care o purta uneori la ocazii festive un pachet de țigări Merit. Geanta era o chestie cu mărgele argintii, care-ți lua ochii și care nu era cu mult mai mare decât un pachet de douăzeci de țigări și un ruj. Fusese un cadou de la tatăl ei pentru maică-sa, un cadou făcut în urmă cu cincizeci de ani și care nu se potrivea cu caracterul nici uneia dintre femei. Geanta de zi cu zi a Sarei era un soi de cutie de scule din piele, cu o încuietoare din alamă, care era mereu plină cu hârtii, manuale și un breloc aglomerat cu chei, la fel de ghintuit și de greu ca un buzduhan.

— Știu ce-o să spui.

— Nu, nu știi, i-am replicat.

Chiar înainte să-și aprindă țigara, mi s-a părut că am simțit în aer un miros foarte slab de marijuana arsă. Copiii ăia care stau în hol, m-am gândit. Mirosea îngrozitor de bine.

— Sara...

— O iubești pe Emily, a zis ea privind în jos, la flacăra regulată a chibritului. Știu asta. Trebuie să rămâi cu ea.

— Nu cred că, din punctul ăsta de vedere, am de ales. Emily este cea care *m-a părăsit* pe mine.

— O să se întoarcă.

Sara a lăsat flacăra să ardă până la capăt, până i-a ajuns la degete.

— Au! De asta n-o să... n-o să fac copilul ăsta.

— N-o să-l faci, am zis văzând-o cum se străduia să-și păstreze expresia sobră de administrator, așteptând să simt senzația de ușurare pe care știam c-ar fi trebuit s-o încerc.

— Nu pot. E imposibil.

Sara și-a trecut degetele prin păr și, preț de-o clipă, inelul i-a sclipit pe deget, de parcă i-ar fi strălucit chiar părul roșcovan.

— Nu ți se pare că e imposibil?

— Ba da, i-am răspuns.

Am întins un braț ca s-o strâng de mână.

— Știu cât de greu e... pentru tine să... să pierzi șansa asta.

— Nu. Nu știi, mi-a replicat ea trăgându-și mâna cu violență. Și să te ia dracu' fiindcă-ai spus că știi. Și să te mai ia dracu' și pentru c-ai zis...

— Ce, fata mea? am întrebat-o când am văzut că nu mai continuă. Să mă ia dracu' fiindcă-am zis ce?

— Fiindcă-ai zis că e imposibil să fac copilul ăsta.

Și-a luat privirea de la mine, apoi a revenit.

— Pentru că, Grady, nu e imposibil. Ar putea exista o variantă.

Din holul de la intrare s-a auzit un vaiet sonor de balamale și o explozie de murmure.

— Probabil c-a terminat, a spus Sara uitându-se la ceas.

A expirat un nor de fum ca să-și acopere fața și a ridicat mâna ca să-și șteargă lacrima care-i stătea aninată de genele ochiului stâng.

— Ar trebui să mergem.

Și-a tras nasul. O dată.

— Să nu-ți uiți haina.

Sara s-a aplecat ca să-mi recupereze jacheta cea veche din catifea reiată, pe care o scosese de pe mine și o împăturise în chip de pernă. Când a ridicat-o de pe podea, ceva s-a rostogolit dintr-un buzunar și a căzut cu zgomot pe jos, unde a rămas să zacă sclipind precum ornamentul de capotă al Ramblerului unui nebun.

— Al cui e pistolul ăsta? m-a întrebat Sara.

— Nu e adevărat, i-am spus aplecându-mă să-l iau înainte s-apuce ea să-l ridice.

Am fost tentat să-l îndes la loc, în buzunar, dar n-am vrut ca Sara să creadă că e ceva destul de important ca să fie ascuns. L-am păstrat o clipă în palmă, lăsând-o să-l vadă bine.

— E un suvenir din Baltimore.

Sara a întins mâna să-l ia, iar eu am încercat să închid palma în jurul lui, dar n-am fost destul de rapid.

— E drăguț, a zis ea urmărind cu vârful degetului arătător patul din sidef.

L-a apucat cum trebuie și și-a trecut degetul arătător prin piedica trăgaciului. Apoi a ridicat gura armei până în dreptul nasului.

— Îmmm, a spus ea adulmecând aerul. Chiar miroase a praf de pușcă.

— De la capse, i-am explicat întinzând mâna ca să-i-l iau.

Apoi Sara a îndreptat pistolul spre pieptul meu. Nu știam cu câte gloanțe funcționa arma, dar nu exista nici un motiv pentru care să cred că nu mai avea nici unul rămas pe țevă.

— Puf, a zis Sara.

— M-ai împușcat, am spus eu, după care m-am repezit asupra ei și-am prins-o într-o îmbrățișare plină de forță.

— Te iubesc, Grady, mi-a declarat ea după o clipă.

— Și eu te iubesc, maimuța mea, i-am răspuns dându-i ușor peste cap încheietura și dezarmând-o.

— A! a exclamat o voce din spatele nostru. Îmi cer scuze. Nu voiam decât...

Era domnișoara Sloviak, care stătea în capul coridorului, balansându-se pe tocurele înalte, cu o mână înfiptă în șold. Fața îi era roșie, dar obrajii îi erau mânjiți cu dăre de mascara și mi-am dat seama că roșul feței nu se datora sentimentului de jenă.

— E în regulă, a spus Sara. Ce s-a întâmplat, draga mea?

— E vorba de prietenul tău, Terry Crabtree, a răspuns domnișoara Sloviak, aruncându-mi o privire dură.

A tras adânc aer în piept și și-a trecut vârfurile degetelor de mai multe ori prin buclele negre, cu mișcări rapide și într-o manieră care mi s-a părut foarte masculină.

— Aș vrea să mă duci acasă, dacă nu te superi.

— Cu plăcere, am zis îndreptându-mă spre ea. Sara, cu voi o să mă văd mai târziu, la Hat.

— Te conduc până la mașină, a spus Sara.

— Ei, e cam departe, i-am explicat. Am parcat tocmai pe Clive.

— Aerul o să-mi facă bine.

Am ieșit în holul de la intrare, care acum era complet pustiu. Nu mai rămăsese decât în aer o amintire dulce a fumului de marijuana.

— O să am nevoie de una dintre gențile mele, a intervenit domnișoara Sloviak, când am ieșit din Thaw Hall. Una din portbagaj.

— Da? am replicat uitându-mă direct în ochii Sarei. Bine.

Niște uși s-au trântit în spatele nostru și am auzit un chicot înfundat, ușor nervos, ca acela al cuiva care se străduiește să rămână calmă în timpul unei curse în *montagne-russes*, chiar în secunda de dinainte de marea cădere. James Leer a ieșit din auditoriu cu brațele rășchirate și drapate pe umerii lui Crabtree, care-i stătea de-a dreapta, și pe umerii tânărului cu bărbuță de țap, care trecuse pe la mine pe la

birou ca să mă anunțe că sunt un impostor, de-a stânga. Fiecare dintre cei doi îl înșfăcase pe James de subsuori, ca și când acesta s-ar fi putut prăbuși în orice clipă, iar la ureche îi șopteau toate platitudinile obișnuite ca să-l încurajeze și să-l asigure că era în deplină siguranță. Deși avea o față de ziceai că nu mai are mult și vomită, James mergea destul de drept, iar eu m-am întrebat dacă nu stătea atârnat de cei doi numai pentru că-i plăcea să se deplaseze în felul ăsta.

— Ușile au făcut așa de mult zgomot! a urlat el, privindu-și uluit picioarele încălțate în pantofii lui cei negri, care se urmau, unul pe celălalt, de-a lungul covorului. Uauu!

În vreme ce companionii își ghidau încărcătura spre toaleta bărbaților, Crabtree mi-a aruncat o privire. A ridicat din sprâncene și mi-a făcut cu ochiul. Cu toate că nu era decât ora nouă, Terry făcuse deja un tur complet cu roata drogurilor în care se urcase, pentru toată seara. În plus, furase o tubă și jignise un travestit. Iar acum însoțitorii lui începuseră să borască, plini de încântare și aplomb. Era limpede că seara asta era exact ce-și dorea Crabtree.

— E așa de jenant! Ați fost nevoiți să mă cărați afară din sală!

— Se simte bine? am întrebat eu în timp ce băieții îl manevrau pe James ca să ne depășească.

— E în regulă, mi-a răspuns Crabtree, dându-și ochii peste cap. *Narează!*

— Mergem la toaleta bărbaților, a anunțat James. Numai că s-ar putea să nu ajungem acolo în timp util.

— Bietul James, am murmurat cu privindu-i intrând în hol.

— Nu știi ce i-ai dat, a intervenit domnișoara Sloviak, dar nu cred că mai are nevoie de încă o doză.

Sara a dat din cap.

— Terry Crabtree și James Leer, a zis ea lovindu-mă în umăr cu putere. Numai tu puteai să faci greșeala asta. Așteptă aici.

Sara s-a dus după băieți, iar eu am rămas stânjenit, preț de-o jumătate de minut, lângă domnișoara Sloviak, pe care am urmărit-o cum trăgea iritată din țigara Nat Sherman, pentru ca apoi să expire fumul în coloane lungi, albastrii.

— Îmi pare rău pentru tot.

— Chiar așa?

— Cam așa e comportamentul standard la WordFest.

— Nu e de mirare că n-am mai auzit de el până acum.

Un ropot slab de aplauze a izbucnit afară din auditoriu. Apoi ușile s-au dat din nou de perete și cinci sute de oameni s-au revărsat în hol. Toți vorbeau despre Q. și ticăloasa lui dublură, care se părea că încheiase discursul cu o remarcă neplăcută referitoare la succesele literare cumulate ale Universității din Pittsburgh, prin comparație cu cele ale universităților Luxembourg și Chad. Le-am făcut cu mâna câtorva dintre colegii mei ofensați și am salutat-o din cap, cu prudență, pe Franconia Epps, o tipă bogată și destul de purie, din Fox Chapel, care tot venea la WordFest de vreo șase ani în speranța de a-și găsi un editor pentru romanul ei, intitulat *Flori negre*, roman pe care, în fiecare an, cam ca Penelopa, îl tot încâlcea și descâlcea, în funcție de toanele și indicațiile contradictorii ale unei jumătăți de duzină de editori interesați de el. Cu fiecare reîncarnare, romanul izbutea totuși să-și păstreze surprinzătorul și nefericitul număr de scene în care personajele principale erau femei bogate și cam purii din Fox Chapel, o varietate de obiecte din piele, organe genitale masculine false și ponei de polo cu nume ca Goliat și Big Jacques. Eu și domnișoara Sloviak am fost înconjurați de o bandă de tineri literați, care vorbeau unul peste altul, se băteau pe umeri cu programe făcute sul și-și stingeau țigările. Câțiva dintre ei îmi erau studenți și erau pe cale să ne atragă în discuția lor – pusese ochii pe domnișoara Sloviak – când, dintr-odată, ca atinși de un baston electric, toți s-au dat în lături, făcându-i loc Sarei Gaskell.

— Bună seara, doamnă rector.

— Bună seara, doamnă profesor Gaskell.

— Domnilor, le-a răspuns ea și a dat sobru din cap.

Mie mi-a aruncat aceeași privire superioară, cu ochii ăia verzi, ușor condescendenți. Sara renunțase la tocurele înalte și nesigure, iar gentuța cu mărgelile argintii nu se vedea pe nicăieri.

— A vomat, dar cred c-o să fie în regulă, a anunțat ea, părând dezgustată în general, dar și la modul particular. Și asta nu mulțumită ție și prietenului tău cel idiot.

— Mă bucur să aud asta.

— Hai, du-o pe Antonia acasă. O să am eu grijă de domnul Leer.

— Bine.

M-am sprijinit de ușă, lăsând să intre în hol o pală de aer rece, de aprilie.

— Sara, am spus coborând vocea până la un nivel aproape inaudibil, n-am apucat să-ți spun...

— Mai târziu, mi-a tăiat-o scurt, împingându-mă afară cu piciorul drept desculț. O să-mi spui mai târziu.

— Voi fi nevoit să-i spun, i-am explicat domnișoarei Sloviak în timp ce alergam prin ploaie spre capătul împădurit al campusului, acolo unde îmi lăsasem mașina.

Era cald, iar în aer se simțea parfum de liliac. În timp ce alergam era greu să nu aud țâcănitul tocurelor domnișoarei Sloviak, un zgomot care părea a fi cel mai potrivit simbol al grabei romantice. Când am ajuns înapoi la mașină, domnișoara Sloviak s-a oprit lângă mine, în dreptul portbagajului. Când am ridicat capota, a căscat ochii incredibil de mult.

— Am avut un mic accident, am lămurit-o. Știu că arată destul de nasol.

— Ascultă, a zis domnișoara Sloviak extrăgându-și cu forță valiza din piele de ponei de sub coada ca o perie înțepenită a lui Doctor Dee, nu vreau decât — căh! —, nu vreau decât să ajung acasă și să nu vă mai văd cât oi trăi pe nici unul dintre voi, OK?

— Înțeleg ce simți, i-am răspuns privind cu tristețe în jos, la ceea ce mai rămăsese din Doctor Dee.

— Bietul de el, a adăugat domnișoara Sloviak după câteva clipe.

Și-a așezat valiza pe buza portbagajului, a scos-o din folia de protecție și a tras fermoarul.

— Deși m-a cam băgat în sperietți cu ochii ăia ai lui.

— Sara nu știe încă, am continuat. N-am fost în stare să-i spun.

— Ei, nu-ți face griji din cauza mea, m-a asigurat domnișoara Sloviak în timp ce își desprindea extensiile alea lungi și negre și le așeza în valiză cu o privire încărcată de un regret afectuos, o privire care aducea cu aceea a unui violonist care-și duce la culcare instrumentul. Eu n-o să suflu o vorbă.

Povestea spune că am supt cu prea multă aviditate de la sânul maică-mii și, din cauza asta, în carnea fragedă a sfăr-cului ei stâng, a înflorit un abces. Bunică-mea, care la vremea aia era mai puțin blândă decât a devenit mai târziu, s-a opus cu vehemență atunci când maică-mea s-a măritat la șaptesprezece ani. În schimb, bunică-mea a reușit să inducă în maică-mea sentimentul foarte puternic că nu are ce-i trebuie ca să ducă la bun sfârșit sarcina creșterii mele. Incapacitatea sânelui ei de a îndura ardoarea buzelor mele de copil a umplut-o pe mama de rușine. Nu s-a dus la doctor pe cât de repede ar fi trebuit. Când a găsit-o taică-miu, mama se prăbușise peste clapele pianului. Tata a dus-o la spitalul regional, unde s-a dovedit că o infecție cu stafilococi i se răspândise în sânge. A murit pe 18 februarie 1951, la cinci săptămâni după naștere, așa că, în mod firesc, eu nu mi-o amintesc. Totuși am câteva amintiri legate de tatăl meu, George Tripp, numit George cel Mic, asta ca să poată fi deosebit de bunicul patern, pe care îl chema la fel și de la care se presupune că am moștenit trupul și apetitul de George cel Mare.

George cel Mic s-a căptușit cu o faimă regretabilă, în partea noastră de țară, după ce l-a omorât pe tânărul care, printre alte posibile realizări, urma să devină primul absolvent evreu din istoria de opt ani a colegiului Coxley. Tata a fost polițist. Când l-a omorât pe acel tânăr isteț, al cărui tată era proprietarul magazinului Glucksbringer's, de pe Pickman Street, care se afla la două uși peste drum de hotelul McClelland, tata a fost convins – deși n-ar fi avut de ce, după cum s-a dovedit ulterior – că se apăraseră de un atacator înarmat. Se întorsese din Coreea cu o treime din partea de jos a piciorului drept lipsă, plus vreo câteva alte extremități cruciale, de natură spirituală, dispărute și ele. În urma criminalității sale erori și a sinuciderii ulterioare, s-a speculat foarte mult dacă tata ar fi trebuit să fie făcut polițist. Plecase în armată având o reputație de caracter instabil și se întorsese acasă în plină campanie de zvonuri referitoare la un colaps psihiatric. Dar, asemenea tuturor orașelelor mici, și al nostru avea o capacitate aproape infinită de a ierta eșecurile cetățenilor și, de vreme ce George cel Mare fusese șeful poliției timp de patruzeci de ani, înainte de a suferi un anevrism fatal, așezat la masa de poker din camera din spate a tavernei Alibi, tatălui meu i s-a permis să poarte o armă de calibrul 38 și să hălăduiască pe străzi, la miezul nopții, cu vederea periferică bântuită de umbre șoptitoare.

Nu împlinisem încă patru ani când tata s-a sinucis și majoritatea amintirilor mele legate de el nu sunt nimic mai mult decât niște schije, niște cioburi care au supraviețuit din întâmplare. Îmi aduc aminte de firele de păr de un blond roșiatic de la încheieturile vânoase ale mâinilor, fire de păr care stăteau captive în zalele curelei de ceas extensibile. Îmi amintesc de un pachet mototolit de Pall Mall care zăcea roșu ca o floare de piciorul cocoșului pe pervazul ferestrei din dormitorul lui. Îmi aduc aminte de clinchetul unei mingi de golf care cădea zbatându-se într-o ceașcă Belleek, când tata dădea pase de-a lungul salonului din față al hotelului. Și-mi mai aduc aminte de o zi când l-am auzit pe tata

întorcându-se acasă de la serviciu. Așa cum am mai spus, tata lucra în schimbul de noapte, de la opt la patru, și ajungea acasă la cea mai întunecată oră a dimineții. În fiecare zi, tata dispărea în spatele ușii de la dormitorul lui, pe când eu mă trezeam, și reapărea atunci când mă pregăteam de culcare. Invizibilele lui venituri și plecări erau, pentru mine, la fel de misterioase ca și căderea primilor fulgi de nea sau ca aspectul propriului meu sânge. Totuși, într-o noapte, eram încă treaz și am auzit clinchetul clopoțelului de argint de la ușa principală a hotelului, apoi scârțâitul deliberat al treptelor din spate, tusea furioasă a tatei, după care, primul lucru de care-mi amintesc este că stăteam în pragul ușii de la dormitorul lui și mă uitam la George cel Mic cum se dezbrăca. În trecut mă mințeam și pe mine, și pe iubitele mele, spunându-le că această amintire provenea din noaptea în care tata s-a sinucis. Dar adevărul e că, atunci când tata a înghițit capătul albastrui al revolverului de serviciu, fusese suspendat – deși urma să fie plătit în continuare – pentru două săptămâni. Așa că nu am habar care noapte a fost asta pe care mi-o amintesc, sau de ce amintirea ei a supraviețuit altora. Poate că aia a fost noaptea în care tata l-a împușcat pe David Glucksbringer. Sau poate că nu mai uiți niciodată imaginea propriului tată dezbrăcându-se de toate hainele.

Mă văd îțindu-mă prin ușa pe jumătate deschisă a dormitorului, cu obrazul lipit de unul din colțurile reci, de stejar, ale tocului, privind cum bărbatul masiv și trist, care locuia în hotelul nostru, bărbatul cu chipiu înalt, cu epoleți lați, cu insignă grea și aurie, cu gloanțe la brâu și cu o armă neagră și voluminoasă se transforma în altcineva. Și-a scos chipiul și l-a așezat cu susul în jos pe comodă. Câteva fire de păr subțiri și asudate se lipiseră de banda de piele din interior, după care i-au rămas în poziție de drepti pe vârful capului, unduindu-se ca niște plante subacvatice. Cu un gest neglijent, tata și-a turnat whiskey într-un pahar, pe care apoi l-a dat peste cap cu o mână, în vreme ce cu cealaltă își descheia și-și dădea jos de pe el cămașa de la uniformă. După asta,

s-a așezat pe pat ca să-și desfacă șireturile pantofilor negri, ca de înmormântare, pe care i-a aruncat apoi, cu un șut, într-un colț al camerei. Când s-a ridicat din nou în picioare, bărbatul părea mai mic, mai fragil și foarte obosit. Și-a scos pantalonii, expunându-și proteza de un portocaliu pal, proteza aceea cu degete discrete, abia sugerate și un mecanism complicat din curele de piele. Apoi cred că tata s-a dus la fereastră, unde a rămas puțin, uitându-se la topografia pustie a gheții de pe geam, la strada neînsuflețită, la manechinele așezate ca la poză, în rochii scurte, de primăvară, în vitrina luminoasă a magazinului Glucksbringer's. Apoi și-a tras maioul peste burtă și peste cap, și-a dat boxerii jos, până în jurul gleznelor și s-a așezat din nou pe pat, ca să-și desfacă strania drăcie care-i servea drept picior. Și-apoi nu mai rămăsese absolut nimic pe el care să poată fi îndepărtat. Eu eram, în egală măsură, fascinat și îngrozit de actul de diminuaire pe care tata tocmai îl executase. Era ca și cum mi s-ar fi permis să-l văd pe piticul infirm, cu început de chelie și grăsime pe trup, care sălășluia în interiorul aceluia simulacru insolent, în interiorul aceluia golem butucănos pe care învățasem să-l numesc tată.

La asta mă gândeam ducând-o pe domnișoara Sloviak acasă, în Bloomfield, în timp ce străbăteam Baum Boulevard, iar ea se transforma într-un bărbat. Domnișoara Sloviak a scos dintr-o gentuță neagră, pe care o avusese în valiza care stătea pe scaunul dintre noi, un borcănel de cremă și o sticlută cu dizolvant de lac de unghii pe care le-a așezat pe capacul deschis al torpedoului. Și-a îndepărtat machiajul cu o succesiune de ghemotoace de vată și și-a dezvelit unghiile din armura de un roz pal. A băgat mâna pe sub rochie și, trăgând de elasticul ciorapilor, și i-a dat jos, de-a lungul picioarelor lipsite de păr. Apoi a extras din valiză o pereche de blugi Levi's călcați, i-a despăturit și, cu oarecare dificultate, și i-a tras pe sub rochia neagră, pe care și-a ridicat-o peste cap și și-a scos-o de tot. Sutienul pe care-l purta era din lycra, negru, avea bureței, o fundiță perlată între cupe

și o pereche fină de protuberanțe care voiau să simuleze niște sfârcuri. Avea pieptul mic, dar musculos și de asemenea lipsit de păr. Domnișoara Sloviak a îmbrăcat un pulover dungat, și-a tras niște șosete albe brodate cu câte-un ponei de polo și s-a încălțat cu o pereche de Stan Smiths de culoare albă. Demachiantul și acetona s-au întors în gentuța cu fermoar, rochia neagră, pantofii negri și învâlmășeala delicată de ciorapi au fost împăturite și așezate în valiza din piele de ponei. Îmi părea rău că eram nevoit să mă concentrez asupra drumului, pentru că spectacolul oferit de domnișoara Sloviak era impresionant. Se transformase într-o persoană de sex masculin cu precizia și rapiditatea cu care asasinii din filme assemblează piesele unei puști.

— Numele meu e Tony, a spus fosta domnișoară Sloviak atunci când am intrat pe Liberty Avenue. Acum că am ajuns acasă.

— Încântat de cunoștință, am zis.

— Nu pari prea surprins.

— În ultima vreme am cam avut probleme la capitolul ăsta, am replicat.

— Ai știut că sunt travestit ?

Preț de-o clipă m-am gândit care ar fi răspunsul corect la întrebarea aia. Am cântărit natura răspunsului pe care voiam să-l dau în lumina decepțiilor pe care le provocasem lumii.

— Nu, am rostit. Am considerat că ești o femeie frumoasă, Tony.

Tony a zâmbit.

— O să ajung și acolo, s-a confesat el. Eu stau pe următoarea stradă. Mathilda. Faci stânga aici. Apoi mai faci o dată stânga pe Juniper.

Am parcat în fața unei căsuțe din cărămidă, cu două etaje, care era așezată aproape de casele învecinate, dar fără să le atingă. La una dintre ferestrele de la etaj lumina era aprinsă, iar pe peluza din față era așezată o statuie cu Fecioara Maria, care era adăpostită de un soi de cochilie albă, pe interiorul căreia erau pictate toate stelele din ceruri.

— Mi-ar plăcea să am și eu așa ceva în grădina din fața casei, am spus. Noi nu avem decât o lampă de prins insectele.

— Chestia aia sub care e așezată statuia e o fostă cadă, m-a luminat Tony. Cealaltă jumătate e îngropată în pământ.

— Mișto, am comentat eu.

Motorul a coborât la ralanti. O umbră a tras perdeaua de la fereastra cea luminată și s-a lipit de geam.

— Ei...

— Ei...

— Bine atunci, Tony.

— Bine, Grady.

Tony mi-a întins mâna, iar eu i-am strâns-o.

— La revedere. Mulțumesc că m-ai adus.

— N-ai pentru ce, i-am răspuns. Hei, ăăă, Tony, îmi pare rău dacă... dacă situația nu a... n-a avut un final fericit. Astă seară.

— Nu face nimic, m-a asigurat el. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Prietenul tău, Crabtree, nu caută decât, nu știu, nou-tatea sau ceva în genul ăsta. E genul care colecționează, înțelegi? Colecționează chestii ciudate. Te superi?

Tony a întors oglinda retrovizoare spre el și și-a studiat chipul în căutarea unor eventuale urme de machiaj, a urmelor rămase de la domnișoara Antonia Sloviak. Ca mulți alți travești, Tony era cu mult mai frumos ca femeie – ca bărbat, nasul îi era prea vulturesc, iar ochii prea apropiați. Preț de-o clipă, s-a privit în oglindă minunându-se de nuditatea chipului său. Și-a trecut degetele prin părul tuns scurt. Nu putea să aibă mai mult de douăzeci și unu de ani.

— Asta e o problemă de care mă lovesc deseori.

— Terry își scrie numele pe apă, i-am spus.

— Poftim?

Acest era termenul, pe jumătate plin de regret – împrumutat de pe piatra funerară a lui John Keats –, pe care Crabtree îl folosea ca să-și descrie propriul eșec, dar și pe ale altora, atunci când venea vorba de exprimarea harului literar așternând ceva pe-o coală de hârtie. Unii dintre ei, explica

Terry, nu fac decât să mintă. Alții împletesc povești din cioturile și nodurile minuscule ale propriilor existențe, povești pe care apoi le urmăresc până ajung la deznodământ. Țsta fusese genul pe care-l alesese Crabtree întotdeauna – născocea un dezastru atrăgător, apoi se străduia să scape din el cu ajutorul cuvintelor, astfel încât în urma lui să nu rămână nici un fel de dovadă, nimic care să amintească de eforturile lui, cu excepția unei reputații de nesăbuit și a unui dosar micuț aflat în custodia poliției din Berkeley și New York City.

— Asta a făcut el întotdeauna, am spus. Dar acum...

Mi-am pus mâinile pe volan și l-am învărtit dintr-o parte în cealaltă.

— Am senzația că nu-i mai prea pasă.

— Fiindcă, în esență, cariera lui e terminată? La asta te referi?

— Doamne! am exclamat.

Am strâns volanul cu putere, ca și când am fi fost pe punctul să deraiem pe un drum acoperit cu gheață, și-am apăsât frâna, cu toate că mașina stătea pe loc.

— Asta ți-a spus?

— Mi-a spus că n-a mai bifat nici un succes de zece ani și că toată lumea din New York îl consideră un ratat, mi-a detaliat Tony.

A întors din nou oglinda retrovizoare spre mine și-am apucat să-mi zăresc chipul umflat de nesomn.

— După asta ar fi fost greu să nu mi se facă milă de el.

— Și presupun că el a făcut tot posibilul în sensul ăsta, nu?

— S-a străduit din plin.

Tony a pus o mână pe mâneca jachetei mele. Cu toate că nu mai aveau nici strop de oja pe ele, unghiile lui continuau să fie extravagante și obraznice.

— Sunt convins că romanul tău e așa de bun, încât o să-și poată păstra slujba.

Am tăcut.

— Nu-i așa?

- Sigur că da, am răspuns. E o adevărată nestemată.
- Evident, a încuviințat el. Acum trebuie să plec, da? Am dat din cap.
- O să fii în regulă?

Atunci s-a auzit zăngănitul unei uși cu plasă trântite și amândoi ne-am uitat spre casă. Lumina de pe verandă fusese aprinsă. Era galbenă și, așa cum se vedea prin ploaie, parcă forma un halou. Am observat un bărbat scund, cu părul alb, care ne privea de pe treapta de sus a scărilor. O mână o avea ridicată la frunte.

— Taică-miu, a spus Tony. Hei!

Ceva s-a rostogolit în jos, pe trepte, a trecut în goană pe lângă statuia Fecioarei, apoi, pe portiera pasagerului s-a auzit un răpăit, iar la fereastră s-a ițit un zâmbet cu colți albi.

— Shadow¹!

Tony a deschis portiera ca să lase să intre un pudel gras, de un negru albastrui, care părea încântat să-l revadă pe Tony Sloviak.

— Salut, fetiță!

Cățeaua s-a chinuit să se urce mai întâi cu labele din față și apoi cu cele din spate în poala lui Tony, după care a început să-i lingă sârguincioasă fața cu limba ei roz. Tony și-a întors capul dintr-o parte în cealaltă, râzând și împing pudelul.

— Câinele meu! a zis el.

— Mi-am închipuit.

— Of, a continuat el, cine e puiul meu? Da. Tu. Tu. Of, cine e – hei! Shadow!

Câinele i-a sărit din brațe afară din mașină și a luat-o rapid la dreapta. În clipa următoare l-am auzit în spatele mașinii fluierând în surdină o melodie canină tristă.

— L-a găsit pe Doctor Dee, am constatat.

— Grady, a zis Tony ducându-și o mână la gură. Valizele mele. Va trebui să mă bag în portbagaj.

— Nici o problemă, l-am asigurat.

Am oprit motorul.

— Numai să și ieși de-acolo.

Ne-am dus în spatele mașinii, urmăriți cu atenție de Shadow și de bărbatul subțirel de pe verandă. Eu am deschis portbagajul.

— Jos, Shadow, a spus Tony coborându-și mâna ca un soi de ham în jurul umerilor pudelului, astfel că nu și-a mai putut pune în practică intenția de a sări în portbagaj ca să-și ia rămas-bun de la Doctor Dee.

— Hei, Grady, ce, ăăă, ce-a pățit bietul husky?

— James Leer l-a împușcat, am zis trăgând afară valiza cea simplă Gladstone și punând-o jos. A fost o neînțelegere.

— Copilul ăla e varză, a spus Tony. Și când prietenul tău, Crabtree, o să termine cu el, o să fie și mai varză.

Am pescuit geanta cea goală a lui Crabtree, după care am trântit capota portbagajului.

— Nu sunt sigur că așa ceva e posibil, am replicat mințind.

În adâncul sufletului, eram convins că James Leer mai putea fi salvat. Însă nu de către Terry Crabtree. Și chiar dacă James mai putea fi salvat, atunci era la fel de posibil să ajungă la un moment dat și mai varză decât era deja.

— Deci care-i treaba? Puștiul umblă cu o armă la el?

— Cam așa ceva, am răspuns.

Mi-am mutat geanta în mâna stângă și dreapta am băgat-o în buzunarul de la șold al jachetei, în căutarea pistolului inoxidabil.

— Avea ăsta. De fapt, sincer să fiu, la un moment dat, în decursul serii, l-am prins îndreptându-l chiar spre el.

— Pot să-l văd și eu? m-a întrebat Tony întinzând mâna. Dacă-ți vine să crezi, toți frații mei au adevărate colecții de arme.

I-am dat pistolul. Shadow a privit, nu foarte interesat, cum obiectul respectiv trece dintr-o mână în alta. Ca orice

¹ Umbră (engl.).

câine, își menținea opinia de nezdruccinat că orice se poate dovedi a fi bun de mâncat.

— Pat de sidef. Calibrul douăzeci și doi. Cred că genul ăsta de armă nu funcționează decât cu câte un glonț o dată.

Am ridicat privirea înspre verandă, dar se părea că bătrânul renunțase să-și mai aștepte fiul cel indecis și intrase înapoi în casă, stingând lumina și afară, dar și în restul casei. Începeam acum să înțeleg de ce domnișoara Sloviak nu se prea grăbea să ajungă acasă. Tony a ridicat privirea de la arma din palmă și a dat din cap.

— Normal, a zis el.

— Ce vrei să spui?

— Păi, ăsta e genul de armă pe care l-ar folosi cineva ca Bette Davis. L-ar purta în gentuța cu mărgele, nu? a rânjit Tony. Pun pariu că puștiul ar fi mult mai fericit dac-ar fi Bette Davis și ea s-ar sinucide, în locul unui băiețuș cu buze pline, îmbrăcat într-un parpalac vechi și împuțit.

Tony și-a strâns degetele în jurul pistolului. Pleoapele cu gene lungi au fluturat de două ori, apoi s-au închis de tot. A dus pistolul cu delicatețe până în dreptul buzelor. Cu toate că știam că arma era acum descărcată, imaginea asta m-a înfricoșat. Pentru prima dată, în clipa aia, creierul meu bătrân și bolnav a conștientizat faptul că James Leer, studentul meu, încercase în seara aia să se sinucidă.

— Ar fi cazul să plec, am spus. Cred că trebuie să-l salvez pe James Leer.

Tony și-a luat pistolul de la gură și a întins mâna să mi-l dea înapoi. Eu i-am împins-o.

— Ține-l. Cred că ți se potrivește.

— Mulțumesc.

Apoi a ridicat privirea spre fața întunecată și oblonită a casei și s-a încruntat.

— S-ar putea să am nevoie de el.

— Ha! am exclamat pipăindu-mi buzunarul jachetei în căutarea cheilor de la mașină.

Știam că le avusesem în mână cu două secunde înainte.

— Hei, știi ceva, ăăă, Grady, în locul tău, cred că m-aș duce direct acasă, mi-a spus Tony când m-am urcat în mașină. Arăți de parcă ar trebui să te salvezi pe tine însuși.

— Nu e o idee rea.

Am închis ochii. M-am văzut parcând pe alea din fața casei îmbrăcate în iederă de pe Denniston Street, agățându-mi haina de stâlpul de la baza scărilor interioare, prăbușindu-mă în vâlmășagul parfumat al așternuturilor de pe patul nostru veșnic nefăcut. Apoi mi-am amintit că nu exista nimic și nimeni care să mă aștepte acasă. Deși n-aveam nici un chef, am deschis ochii și am dat o dată din cap în direcția lui Tony. Am ridicat geamul, apoi m-am oprit.

— A, fir-ar al dracului, amice! am spus. Cum rămâne cu nenorocita aia de tubă?

— Ia-o tu, mi-a răspuns Tony.

A întins mâna și m-a bătut de trei ori pe obraz cu blândețe, cu același gest cu care ai mângâia obrazul înfricoșat al unui copil.

— Ți se potrivește.

— Mulțumesc foarte mult, am replicat și am ridicat geamul.

În timp ce mă îndepărtam de trotuar ca s-o iau pe Juniper Street, m-am uitat în oglinda retrovizoare și l-am văzut pe Tony Sloviak cărându-și valizele și urcând scara cea înaltă, din fața casei tatălui său, trecând pe lângă statuia protectoare a Fecioarei. Fiecare pas îi era urmărit de câinele mic și negru.

Crabtree și cu mine descoperisem barul Hi-Hat împreună, în timpul uneia dintre primele lui vizite la Pittsburgh, în perioada dintre cel de-al doilea și al treilea mariaj al meu – apusul unor vremuri glorioase, ultimele noastre zile de pirăți, înainte ca stelele din anumite constelații să dispară, pe vremea când pădurile, pustiurile pe unde nu trecea decât calea ferată și colțurile întunecate ale străzilor lumii mai ascundeau indienii, nebuni visători și femei drăcoase, cu ochi ca ai reginelor de pe cărțile de Tarot. Pe vremea aia încă mai

eram o chestie monstruoasă, un Yeti, o creatură a mlaștinilor, Sasquatch-ul cu pieptul dezvelit al prozei de ficțiune americane. Purtam părul lung și îndoiam cântarul sub o sută șapte kilograme dizgrațioase, dar manevrabile. Îmi satisfăceam toate poftele fără nici o reținere, cu rutina sălbatică a unui tânăr. Îmi unduiam statura impozantă de-a lungul podelelor barurilor ca un dansator cubanez, cu un cuțit înfipt în cizmă și o floare de zămoșită prinsă în bentița pălăriei Panama.

Descoperisem Hi-Hat-ul lui Carl Franklin sau Hat, cum era cunoscut barul în rândul clienților fideli, pe Hill, izolat într-o zonă păraginită din Centre Avenue, între un magazin evreiesc de pește, cu ferestrele baricadate împotriva furtunii și un depozit cu consumabile medicale, în ale cărui vitrine lugubre erau expuse atunci, ca și acum, o familie miniaturală de busturi umane fără capete și nici alte membre, îmbrăcate cu copii micșorate, dar exacte, ale mecanismelor de fixare în cazul herniilor. Pe partea dinspre stradă nu exista decât o ieșire în caz de incendiu și o firmă ruginită pe care scria cu litere buclate FRANKLIN'S. În bar se intra pe aleea din spate, acolo unde era o parcare mică și un bărbat masiv, pe nume Clement, te măsura de sus până jos ca să vadă câte parale faci și te pipăia dacă-i păreai suspect. Din prima, Clement nu-ți dădea impresia unei ființe blajine și nici mai târziu nu devenea mai prietenos. Proprietarul, Carl Franklin, era un băiat din zonă – crescuse pe Conkling Street, la câteva străzi depărtare –, fusese toboșar în orchestre mari și trupe mici în anii '50 și '60, ba chiar avusese și o perioadă în care fusese inclus într-una dintre orchestrele răposatului Ellington. Apoi se întorsese acasă ca să deschidă Hi-Hat, un soi de restaurant și bar de jazz, al cărui țel era să atragă o clientelă de lux. Înăuntru avea un pian vechi superb, un Steinway uriaș, un bar luminat din cărămizi de sticlă, iar pe pereți erau încă agățate fotografii cu Billy Eckstine, Ben Webster, Erroll Garner și Sarah Vaughan. De multă vreme însă, restaurantul se cam degradase, ajungând o cârciumioară în care se cânta

R&B cu volumul dat la maximum, luminată cu proiectoare roz, în care mirosea a fixativ de păr, bere vărsată și sos de friptură. Clienții care frecventau acum localul erau o gloată dubioasă, nu prea sociabilă, de bărbați de culoare de vârstă mijlocie și partenerile lor de diverse sorginți etnice, dar la fel de enervante.

Îmi amintesc că se împlineau deja vreo trei luni de când mă dădeam huța nefericit, agățat de funia noii mele existențe de profesor de engleză în Pittsburgh. Nu aveam prieteni, eram plictisit și locuiam singur într-un apartament îngheșuit, deasupra unei cafenele ucrainene din South Side. Și-atunci a apărut Crabtree, îmbrăcat într-o haină de polițist, din piele, lungă până la genunchi. Avea cu el o folie cu LSD Mickey Mouse și șase mii cinci sute de dolari, bani luați de la o revistă de modă pentru bărbați, care tocmai se hotărâse să-și concedieze redactorul și să pună capăt o dată și pentru totdeauna acestei afaceri neprofitabile care se cheamă proza de ficțiune. M-am bucurat atât de mult să-l văd. Am plecat imediat în recunoaștere, făcând turul barurilor din noul meu oraș de reședință – Danny's, Jimmy Post's, Wheel, toate dispărute azi – și am aterizat la Hat, într-o noapte de sâmbătă când celor de la Blue Roosters, trupa barului în acea vreme, li se alăturase pe scenă Rufus Thomas, aflat în vizită. Noi doi nu eram doar beți, ci și drogați țeapăn, așa că impresia inițială pe care ne-a lăsat-o primirea de la Hat și calitatea divertismentului de care ne-am bucurat n-a fost tocmai conformă cu realitatea – eram convinși că toată lumea de acolo ne iubea și, din câte-mi amintesc, mai eram siguri și că Rufus cânta în franceză versurile piesei *My Way* pe melodia de la *Walkin' the Dog*. Ba, mai mult, la un moment dat, în seara aia, unul dintre clienți a mâncat pe aleea din spate o mamă de bătaie ca la carte și s-a întors în bar împleticindu-se și cu o ureche atârânădu-i pe lângă obraz. Noi am băgat la ghiozdan patru porții de friptură la grătar, după care am petrecut o jumătate de oră intensă, timp în care am îngheșuit la toaleta bărbaților, ca să dăm afară ceea ce tocmai

ingurgitasem. De atunci, de fiecare dată când Crabtree venea în oraș, ne duceam acolo.

Era cam zece și jumătate când am intrat în Hat și m-am supus privirilor cu raze X ale lui Clement. Eram fericit că-mi venise ideea să-i dau pistolul lui Tony Sloviak. Se spunea că dacă încerci să intri în Hat cu o armă ascunsă chiar și în cele mai intime locuri, Clement făcea pe dracu-n patru ca să te ușureze de ea. Trupa casei era în pauză, între cântări, iar din tonomat se auzea Jimmie Rodgers. Am rămas un moment pe covorul portocaliu, care se întindea de jur împrejurul sălii. Încercam să mă orientez. Podeaua din placaj era vizibilă prin covorul găurit de jar de țigară și pătat cu tot felul de substanțe a căror natură nu aveam chef s-o ghicesc. Zidul pe care erau lipite bucăți de oglindă ciobită arăta ca o gură cu dinți lipsă. Cineva distrusese fresca uriașă din spatele podiumului pe care cânta trupa. Fresca îl întruchipa pe proprietar zbuciumându-se în spatele unui set de tobe mare cât o fortăreață. Acum bețele toboșarului erau echipate, fiecare în parte, cu câte o pereche de testicule păroase, iar pe față îi apăruse o mustață *à la* Dali. Ringul de dans era plin de găurele provenite de la tocuri cui. M-am uitat de jur împrejur, așteptându-mă să văd câteva mese pline de scriitori, participanți la WordFest și un nor de fum rozaceu, dar n-am văzut decât obișnuita gloată de clienți fideli, care mă priveau cu mutre batjocoritoare sau de vagă iritare. N-aveam nici un dubiu că aveam un aer cretin.

Pe ringul de dans erau o mână de oameni care dansau Buckethead, baracuda și samoanul sobru pe ritmul plictisitor și implacabil al melodiei *Baby What You Want Me to Do*. Aproape în mijlocul grupului de dansatori se aflau Hannah Green și Q., bărbatul care-și băntuia propria viață. Hannah era o dansatoare lipsită de grație, dar plină de energie, capabilă de mișcări admirabile de abandon pelvian. Despre bătrânul Q. nu se putea spune decât cel mult că nu făcea nici un efort ca să-și păstreze vreo brumă de demnitate. Știu că nu e

frumos din partea mea să spun asta, dar se părea că atenția lui era concentrată mai puțin asupra propriilor mișcări, și mai mult asupra mamboului lin și vertical al sânilor lui Hannah Green. I-am făcut cu mâna lui Hannah, care mi-a zâmbit. Când mi-am aruncat ochii de jur împrejur și am ridicat din umeri cu un gest exagerat, ea mi-a indicat o masă dintr-un colț retras, departe de dansatori, de podiumul pe care cânta trupa și de toți ceilalți clienți. La masa respectivă stăteau Crabtree și James Leer, în spatele unei înșiruii prelungi și nebunești de sticle de Iron City. James era prăbușit în scaun. Stătea cu capul sprijinit de perete și cu ochii închiși. Ai fi zis că doarme. În schimb, Crabtree se uita la sau peste oamenii care dansau, cu o expresie de concentrare fericită. Ținea mâna în jos un pic depărtată de corp, într-un unghi delicat. Arăta de parcă era gata-gata să înșface o bomboană de pe o tavă. Totuși, nu-i prea puteai vedea mâna; dispăruse pe sub masă, în apropierea prohabului tânărului James. M-am uitat la Hannah cu o privire destul de panicată, la care ea mi-a zâmbit și a dat ochii peste cap, așa cum faci atunci când pe lângă tine trece o ambulanță cu sirena cuplată.

Ducându-mă la masă, am oprit o chelneriță și am rugat-o să-mi aducă un pahar de George Dickel. Când am ajuns, mâinile lui Crabtree erau la vedere, iar James stătea într-o poziție mai mult sau mai puțin verticală. Doar obrajii îi erau îmbujorați. Fruntea înaltă și fără cusur care mă făcuse să-l bănuiesc a fi un băiețuș de bani gata arăta acum încinsă de febră, iar ochii îi luceau din cauza a ceva ce putea fi ori o stare euforică, ori teamă.

— Cum te simți, James? l-am întrebat.

— Sunt beat, mi-a răspuns pe un ton foarte sincer. Îmi cer scuze, domnule profesor Tripp.

M-am așezat lângă Crabtree, mulțumit că-mi odihnesc picioarele. Durerea din gleznă se intensificase.

— Nu-i nimic, James, am spus cu același zâmbet încurajator pe care i-l mai oferisem de două ori în ziua aia —

prima dată la seminar, când povestea lui fusese călcată-n picioare de-a binelea, și a doua oară când îl condusesem în dormitorul soților Gaskell, spunându-i că totul era în regulă...

— Totul e în regulă.

— Sigur că da, mi-a ținut Crabtree isonul.

Mi-a întins sticla lui de bere, pe jumătate plină. Am înclinat-o și am luat o gură mare de lichid cald.

— Am crezut că te-am pierdut, Tripp.

— Unde e toată lumea? am zis punând sticla goală de bere în fața lui, cu un gest curtenitor, ca și cum tocmai aș fi executat un truc de societate așa, ca-ntr-o bețivi. Cum de s-a-ntâmplat să rămâneți numai voi patru?

— Nimeni altcineva n-a mai venit, m-a lămurit Crabtree. Sara și cum îl cheamă, Walter, au zis că se duc mai întâi acasă și apoi o să vină încoace. Dar presupun că s-au hotărât să rămână acasă. Cuibăriți pe canapea cu câinele.

M-am uitat la James, așteptându-mă să văd o expresie vinovată înflorindu-i pe față, dar băiatul era mult prea dus pentru un gest ca ăsta. Nici nu cred că-și mai amintea ce făcuse. James începuse din nou să moțăie cu capul lipit de zid.

— Să fie doar efectul berii? am zis arătând în direcția puștiului.

— În mare, mi-a răspuns Crabtree. Deși, din câte-am înțeles, voi doi ați pus la cale un mic raid prin farmacopeea lui Crabtree.

— Asta s-a întâmplat cu ceva timp în urmă, am spus, aplecându-mă ca să-mi preseze cu degetele bandajul de pe gleznă. N-ar trebui să mai simtă nici un efect.

— Ei, ați ratat vreo două sticle, a continuat Terry bătându-se peste buzunarul de la șold al hainei verde ca dolarul. Iar James, aici de față, a fost curios.

S-a întors să se uite la tânărul care zăcea cu buzele întredeschise și cu un firicel de salivă curgându-i din colțul gurii.

— E dus, am constatat.

Câteva clipe nici unul dintre noi n-a mai rostit nici un cuvânt. Am privit mișcarea regulată, de ridicare și coborâre, a pieptului lui James Leer, era ascuns sub cămașa cadrilată, pe fond verde. Nodul cravatei subțiri se desfăcuse pe jumătate, așa că obiectul în cauză îi stătea atârnat de gât ca o floare vestejită. Crabtree a tapotat firul de salivă cu colțul unui șervețel. Mișcarea a fost atât de tandră, de-ai fi zis că șterge la gură un sugar.

— Puștiul are o carte, a zis Crabtree. Am auzit că are un roman.

— Îl știu. Ceva despre o paradă. Parada dragostei.

— De ce nu mi-ai spus?

— Și eu am aflat abia în seara asta. Îl cară după el în rucsacul ăla.

— E bun de ceva?

— Nu, i-am răspuns. Încă nu.

— Vreau să-l citesc, m-a anunțat Crabtree.

O suviță uleioasă de păr căzuse peste fruntea lui James Leer, iar Terry s-a întins s-o dea la o parte.

— Haide, Crabtree, am spus.

Apoi, coborând vocea:

— Nu face chestia asta.

— Ce să nu fac?

— E doar un copil, am spus. E studentul meu, frate. Nu sunt nici măcar sigur că e...

— E, mi-a tăiat-o Crabtree. Crede-mă pe cuvânt.

— Nu cred că e, i-am răspuns. Cred că situația e mult mai complicată. Vreau să-l lași în pace.

— Nu mai spune?!

— E varză rău de tot, Crabtree.

Am coborât vocea și am spus mai mult șoptit:

— Cred că-și pusese în gând să se omoare în seara asta. Poate. Nu știu. În orice caz, e dat rău peste cap. E un adevărat dezastru. Nu cred că mai are nevoie în tot amalgamul ăsta și de o stare de confuzie de natură sexuală.

— Din contră, a zis Crabtree. Se poate ca tocmai asta să fie salvarea lui. Hei! Ce s-a întâmplat, Grady?

— Sun în regulă, i-am răspuns. Ce vrei să zici?

— Mi s-a părut c-ai avut, nu știu, o tresărire.

— A, m-am lămurit. E de la picior. Mă doare piciorul de mor.

— Piciorul? Ce-ai pățit?

— Nimic, am spus. Am... am căzut.

— Da, să știi că arăți cam șifonat, m-a gratulat el.

Ochii lui Terry își pierduseră lucirea febrilă și, pentru prima dată în seara aia, mi s-a părut că văd în ei un sentiment real de afecțiune. Scaunele noastre erau foarte apropiate, iar Crabtree și-a lipit umărul de mine. Încă mai simțeam parfumul lui Tony pe obrazul lui. Chelnerița a venit cu paharul meu de Dickel, iar eu am sorbit din el, simțind cum otrava lentă își croiește drum spre inima mea.

— Îmi place cum dansează, a zis Crabtree privind spre ringul de dans la Hannah Green și Q.

Din tonomat se auzea acum *Ride Your Pony* de Lee Dorsey. Unul dintre lucrurile care ținuseră Hat-ul pe linia de plutire chiar și după încheierea ultimei mari ere a cârciumilor orașului Pittsburgh era tonomatul cu telefon. În local nu exista un tonomat propriu-zis. Nu era decât un telefon cu fise, negru și uriaș, ca un fier de călcat cu aburi, cățarat pe un stâlp plasat la unul dintre capetele ringului de dans. De acest telefon era atașată, cu o sârmă deseori înnădită, o listă cu melodii zdrențuite și pătate cu sos de friptură. Lista fusese bătută la mașină în urmă cu un milion de ani de un maniac al alfabetului. Pe ea erau înscrise peste cinci mii de piese, grupate pe genuri muzicale. Tu îți alegeai melodiile, băgai fisele, apoi purtai o conversație bahică și țipată cu o bătrână originară din Slovenia, care stătea ascunsă undeva, în Pittsburgh, într-un buncăr subteran din vinilin negru. După câteva minute, îți auzai melodiile. Cândva, după spusele Sarei, multe baruri din oraș fuseseră echipate cu astfel

de tonomate, acum însă Hat rămăsese unul dintre ultimele unde mai găseai așa ceva.

— Se întrevede o influență faraonică pronunțată în mișcările coatelor. Și poate și o tușă de Snoopy când vine vorba de picioare.

— De cât timp zici că dansează cu Q.? am întrebat.

— Cred că de prea mult timp pentru Q., mi-a răspuns Crabtree, clătînând din cap. Uită-te la el.

— Știu, am spus. Bietul ticălos.

Am încercat să nu dau atenție degetelor din ce în ce mai lungi ale dorinței pentru Hannah Green, degete care îmi urcau pe șira spinării în timp ce o priveam dansând.

— Hei, m-a interpelat Crabtree, uită-te la tipu' ăla.

Mi-a arătat o masă chiar la marginea ringului de dans.

— Cine? O, Doamne!

Am zâmbit.

— Țăla cu părul ca o sculptură.

Era un tip scund, cu pomeți delicați și cu o coafură uluitoare, strălucitoare și foarte elaborată, în stil Pompadour, un soi de tsunami negru cu creastă răsărit în vârful capului. Mi-am dat seama că multe dintre marile stiluri de coafură ale epocilor trecute supraviețuiseră în zone izolate ale Pittsburgh-ului. Tipul mai era și îmbrăcat cu un trening dintr-un velur cu dungi fine, brodat cu auriu și o fundiță de un roșu intens. Pufăia dintr-un trabuc lung și subțire. Măinile îi erau prea mari, prin comparație cu restul corpului, iar pe partea dreaptă a feței se mai vedeau urmele rozalii și zbârcite ale unei răni antice.

— E boxer, am zis eu. Categoria muscă.

— E jocheu, m-a contrazis Crabtree. Îl cheamă, îmmm, Curtis. Hardapple.

— Nu Curtis, am spus.

— Vernon atunci. Vernon Hardapple. Cicatricile sunt de la... de la copitele unui cal. A căzut în timpul unei curse și-a fost călcat în picioare.

— E dependent de analgezice.

— Are o plăcuță în cap.
— Și-a pierdut un deget de la picior din cauza diabetului zaharat.

— Nu poate să se mai pișe din picioare.
— Locuiește cu maică-sa.
— Exact. A avut un frate mai mic, care a fost... antrenor.
— Grăjdar.

— Și-l chema Claudell. Ăsta era retardat. Iar maică-sa dă vina pe Vernon pentru moartea lui Claudell.

— Pentru că, pentru că, pentru că Vernon i-a dat voie să țeșale un armăsar năvăș – care i-a înfundat capul. Sau...

— A fost omorât, a spus o voce somnoroasă, când un gangster pe nume Freddie Nostrils a încercat să-i împuște calul preferat. Claudell s-a pus în calea glonțului.

Amândoi ne-am uitat la James Leer, care deschisese un ochi injectat ca să se ștească la noi.

— Vernon, de la masă, a fost implicat.

— E foarte bine, a zis Crabtree, după ce și-a revenit din surpriză.

Apoi am văzut cum ochiul lui James se închide la loc.

— A auzit ce-am vorbit, am spus.

Crabtree n-a părut excesiv de îngrijorat din cauza asta. Era preocupat de a șasea sau a șaptea sticlă de Iron. Eu am mai luat vreo câteva guri de otravă din paharul meu. După câteva minute de tăcere, amândoi păream copleșiți de o greutate insuportabilă.

— Bietul Vernon Hardapple, a spus Crabtree dând cu tristețe din cap.

Apoi a zâmbit.

— Întotdeauna poveștile ăstora sunt pline de ghinioane.

— Fiecare poveste e povestea ghinionului cuiva, i-am ținut eu isonul citându-l pe scriitorul-cowboy cu păr argintiu, la al cărui curs ne întâlniserăm în urmă cu douăzeci de ani.

— Salut, profule, a zis Hannah Green, venind spre noi cu cizmele ei roșii, cu botul ascuțit. Vreau să vii să dansezi cu mine.

Am dansat pe *Shake a Tail Feather* și *Sex Machine* și o melodie hârâită de Joe Tex, al cărei titlu nu mi-l mai aminteam. Am dansat cu Hannah până când trupa și-a terminat pauza și, în timp ce băieții urcau pe podium și se așezau în spatele diferitelor instrumente, m-am întors la masă și i-am cerut lui Crabtree încă o codeină și vreo două pastile din ce mai avea. Aveam nevoie de ceva pentru gleznă și altceva pentru sentimentul de rușine – să nu credeți că nu m-am simțit ridicol bâțându-mă pe-acolo ca unul dintre minotaurii răniți ai lui Picasso, târându-mă orb după fetița cea angelică. Momentan, Crabtree reușise să-l resusciteze pe James Leer și amândoi erau angajați într-o conversație aparent alambicată cu Q. despre funcția sau sensul cacaduului din *Cetățeanul Kane*. Crabtree nu era nici pe departe un împătimit al filmelor, dar avea o memorie excelentă când venea vorba de povești, iar imaginația lui gotică găsisese foarte multe de apreciat în opera fratelui meu într-ale dimensiunilor, Orson Wells. Sau, cel puțin, asta era impresia pe care voia să i-o dea lui James Leer. Sub privirea glacială și ineluctabilă a lui Q. sau a *doppelgänger*-ului acestuia, Crabtree mi-a întins palma plină de ghiulele albastre, luni roz, peștișori cenușii și pentagoane micuțe și albe, subțiri ca foița de ceapă.

— Dumnezeu, mâna ta arată ca un castron plin cu amulete, am zis eu. Dă să-ncerc una dintre alea albe.

Am dat pastila pe gât cu ceva tulpure, care zăcea într-un pahar de pe masa din fața lui Crabtree și care putea a cetone și aldehide și despre care am conchis c-ar fi putut fi niște tequila de proastă calitate. Apoi m-am întors pe ringul de dans și m-am mai bâțait încă vreo oră pe ceea ce încărunțitul Carl Franklin numea stilul R & B propriu Pittsburgh-ului, în stil R&B. M-am oprit când mi-am dat seama că nu-mi mai

simțeam glezna și că-mi pierdusem mare parte din sentimentul de jenă. Hannah și-a suflecat mânecile și și-a deschiat primii doi nasturi ai cămășii din flanel, lăsând să se vadă capătul zdrențuit al unui tricou bordat cu alb și un pandantiv filigranat agățat pe un lăntșor din argint.

În timp ce dansa, Hannah își ținea ochii închiși și descria pe suprafața ringului cercuri solitare, dar intersectate, astfel că au fost momente când am simțit că fata nici nu dansa cu mine, ci mă folosea doar ca să se sprijine de ceva, că nu aveam decât un rol de pivot central de care ea își lega spițele roti-toare ale propriilor mișcări giratorii. Mi-am spus că nici nu era de mirare. Dacă-aș fi fost în locul ei, cu siguranță că nu mi-aș fi dorit să existe cineva care să creadă că-aș fi putut alege ca partener de dans un mecanism elefantin ca mine, un bărbat numai țevi de evacuare și roți dințate, conectate la o față ca un banal disc de telefon analog sau un tip gen Galaxie 500, vechi, ciobit și umflat de gaze. Dar apoi Hannah deschidea ochii, mă cadorea cu zâmbetul ei larg de Utah și-mi întindea mâinile ca s-o rotesc preț de câteva secunde. De fiecare dată când fețele ni se apropiu, mă simțeam obligat să vorbesc, să-mi exprim dubiile generalizate legate de înțelepciunea gestului de a dansa cu ea. Când Double Down și-au reluat cântarea, m-am simțit ușurat și-am vrut să mă întorc la masă. Numai că Hannah m-a prins de încheietură, m-a târât până la vechiul și magicul telefon negru și a format trei melodii.

— *Just My Imagination*, i-a spus ea operatoarei fără să consulte lista giorșăită. *When a Man Loves a Woman*. Exact. Și *Get It While You Can*.

— Oho, am exclamat eu. Am încurcat-o.

— Șșșșș, mi-a zis Hannah întinzând mâinile și punându-mi-le pe după gât.

— Măine o să regret chestia asta, m-am lamentat.

— Ce drăguț, a comentat Hannah. Toată lumea ar trebui să aibă câte-un hobby.

Câteva cupluri ni s-au alăturat pe ringul de dans, iar noi ne-am pierdut printre ei. Niciodată nu reușisem să pricep, cu exactitate, ce implica un dans lent, așa că m-am mulțumit, cum o făcusem încă din liceu, să-mi trag partenera lângă mine, să emit expirații stranie în urechea ei și să mă salt de pe un picior pe altul ca un om care așteaptă autobuzul. Simțeam transpirația lui Hannah răcindu-i-se pe brațe. Părul îi mirosea vag a mere. Undeva, pe la mijlocul declarației lui Percy Sledge, combinația de substanțe pe care mi-o introducesem în fluxul sangvin de-a lungul serii a atins un soi de stare de echilibru și, pe moment, am uitat de toate lucrurile rele care mi se întâmplaseră în ziua aia din cauza propriei prostii și a comportamentului meu reprobabil. Și-am uitat și toate motivele întemeiate pentru care ar fi trebuit s-o las pe biata Hannah Green în pace. Eram fericit. I-am sărutat părul bălan, cu aromă de mere. Simțeam cum bătrânul motor central, din interiorul boxerilor de pe mine, se trezea la viață. Cred că atunci am oftat. Întreaga melancolie care mi se revărsa în ventriculele inimii a făcut probabil ca oftatul meu să răsună teribil de trist.

— Am recitat *Incendiatorul*, mi-a spus Hannah, probabil ca să mă înveselească. E grozav.

Se referea la cel de-al doilea roman al meu, *Fata incendiatorului*, o povestioară neplăcută despre dragoste și nebunie, pe care o scrisesem în Ultimele Zile, în interiorul buncărului blestemat al celui de-al doilea mariaj cu o prezentatoare de rubrică meteo din San Francisco, pe care o s-o numesc doar Eva B. Era o carte subțirică, a cărei compunere mă costase multă suferință. Aveam o părere destul de proastă despre ea. Deși era adevărat că includea o descriere frumoasă a unui incendiu dintr-o grădină zoologică și o scenă destul de bună de sex, care se întindea pe două pagini și în care cititorului îi era descris rectul eroinei principale.

— E așa de al dracului de tragic și așa de frumos, Grady. Ador felul în care scrii. E așa de natural. Așa de simplu. Mă și gândeam că frazele tale par că au existat dintotdeauna și

c-au așteptat în Raiul Scrisului sau nu știu unde ca tu să te duci și să le cobori pe pământ.

— Îți mulțumesc, am spus.

— Și-mi place la nebunie ce-ai scris în dedicație, Grady.

— Mă bucur.

— Numai că eu nu sunt chiar așa de inocentă cum mă crezi tu.

— Sper că asta nu e adevărat, am zis și, în clipa aia, am surprins, în peretele de oglinzi afumate din Hi-Hat, imaginea unui Sasquatch supraponderal, șchiop, îmbătrânit, cu ochelari bifocali, cu părul slinos, cu umerii căzuți, cu găvanele ochilor întunecate și îmblânite, cu un mers nesigur, cu brațele înfășurate atât de strâns în jurul oaselor unui înger tânăr și neputincios, încât era imposibil de spus dacă ea îl susținea pe el sau dacă nu cumva, din contră, el o trăgea pe ea în jos.

M-am oprit din dansat și i-am dat drumul lui Hannah Green, după care Janis Joplin a încetat să ne mai îndemne să nu întoarcem spatele iubirii și astfel ultima dintre melodii cerute de Hannah s-a încheiat. Am rămas amândoi pe loc, abandonați dintr-odată de celelalte cupluri. Ne-am privit și-atunci, în vreme ce pastilele și whiskey-ul din fluxul meu sanguin au evadat din starea de echilibru, m-am simțit iremediabil terminat.

— Deci ce-o să faci? m-a întrebat Hannah, pocnindu-mă prietenește peste burdihan.

Răspunsul meu a fost ceva murmurat legat de cum aveam să dansz cu ea toată noaptea.

— Mă refeream la Emily, m-a lămurit ea ușor nerăbdătoare. Cred... cred că n-o să fie acasă când o să te întorci.

— Presupun că nu, am răspuns. Străduiește-te să nu mai arăți chiar așa de încântată.

Hannah s-a îmbujorat.

— Scuze.

— Cred că habar n-am. Ce-o să fac.

— Am eu o idee, a zis ea.

Preț de-o clipă, a băgat mâna în buzunarul blugilor, a pescuit ceva, după care mi-a pus în palmă trei monede calde.

M-am dus la telefon, am băgat monedele și am ridicat receptorul.

— Trebuie să mă ajuți, am spus.

— Cine-i acolo? a rostit vocea femeii rutene, bătrână de o mie de ani, cu părul de culoarea lavandei, cu ochelari cu rame ochi-de-pisică și cu un pulover de angora, femeia care sălășluia în inima secretă a Pittsburgh-ului, preluând cererile unei populații din ce în ce mai puțin numeroase, formată din bețivi și îndrăgostiți cu inimile frânte. Nu înțeleg ce spui.

— Am spus că am nevoie să ascult ceva care să-mi salveze viața, i-am explicat, mișcându-mă ca un leu în cușcă la capătul firului de telefon.

— Țsta e un tonomat, dragule, mi-a zis femeia pe un ton cald și ușor distrat, de parcă, indiferent unde-ar fi fost, televizorul era pornit sau în poala străveche ar fi avut deschis un exemplar din *Cosmo*. Țsta la care vorbești tu acum nu e un telefon adevărat.

— Știu asta, i-am spus nu prea convingător. Numai că nu știu ce să cer.

M-am uitat la Hannah și am încercat să-i zâmbesc cu zâmbetul unui zâmbăreț competent și rezonabil, al unui om care nu e deloc îngrijorat c-o să-l ia cu greață, c-o să cadă din picioare și c-o să mai rănească încă o tânără de-a lungul unei cariere de-o viață, clădită pe fundamentul unei desconsiderări împietrite. Judecând după expresia înspăimântată de pe chipul ei, mi-am spus că probabil am eșuat lamentabil, dar apoi l-am văzut pe Q. ridicându-se de la masă și croindu-și drum, prin încăperea aglomerată, spre Hannah. Din cât reușeam eu să văd, fața lui Q. era întunecată, hotărâtă și bătuită doar de alcool. Care este adevăratul coacționar secret al scriitorilor, fantoma care trăia în colțurile prăfuite și pustii ale vieții de miez de noapte a lui Albert Vetch și ale multor altora. Totuși, când Q. s-a apropiat de Hannah ca s-o invite la următorul dans, aceasta i-a întors pur și

simplic spatele și a venit direct spre mine, cu capul plecat, roșind de la frunte până la ceafă la gândul moșiciei comise.

— O secundă, i-am spus babei cu tonomatul, acoperind cu palma microfonul receptorului. Danseză cu el, Hannah.

Am încercat, din nou, să afișez unul din zâmbetele alea false.

— E un scriitor celebru.

Am ridicat iar receptorul la gură.

— Mai ești acolo? am zis.

— Unde să mă duc? mi-a replicat femeia. Ți-am spus, dragule, eu nu sunt o persoană adevărată. Asta e slujba mea.

— Dar nu vreau să dansez cu el, Grady.

Hannah și-a strecurat brațul pe sub al meu și s-a uitat în sus, la mine, printre șuvițele răvășite. Îmi căuta fața. Ochii îi erau așa de mari și de disperați, că m-am speriat. Niciodată n-o mai văzusem pe Hannah comportându-se altfel decât ca o fată calmă și optimistă de religie mormonă, mereu politicoasă, capabilă să accepte cu placiditate lăcustele, nenorocirile și cele mai stranii știri despre univers.

— Vreau să dansez tot cu tine.

— Te rog.

L-am văzut pe Q. ducându-se cu o precizie de bețiv la masa din cel mai îndepărtat colț al încăperii, unde a ajuns tocmai când mutrele lui James Leer și Crabtree răsăreau în lumina roz a reflectorului după un sărut foarte profund. Ochii lui James erau complet opaci, iar gura îi descria un O pustiu.

— Îmi pare rău, am spus în telefon, dar trebuie să închid.

— Bine, bine, mi-a răspuns femeia.

Apoi baba a oftat scurt și a bătut în receptor cu unghiile lungi de douăzeci de centimetri, pictate într-un roz tropical.

— Ce zici de *Sukiyaki*?

— Perfect, am spus. Și de ce nu mai alegi încă două melodii care-ți plac ție?

Am închis telefonul, am îmbrățișat-o pe Hannah cu un gest sentimental și fâstâcit și mi-am cerut scuze față de ea de vreo patruzeci și șapte de ori, până când nici unul din noi n-a mai știut la ce mă refeream, iar ea mi-a zis că e în regulă. După care eu m-am dus grăbit la masa din colț, unde mi-am pus degetele reci pe gâtul înfierbântat al lui James Leer.

— În zece secunde, le-am spus în timp ce-l ajutam pe James să se ridice în picioare, ringul ăsta de dans o să fie plin de lume.

Hannah mi-a spus că nu fusese niciodată acolo, dar credea că James Leer închiriasse o cameră la mătușă-sa Rachel, în podul casei acesteia de pe Mt. Lebanon. Cum nici unul dintre noi nu avea chef să conducă până în South Hills, la două noaptea, l-am împachetat pe James în mașina rablagită a lui Hannah și i-am trimis pe amândoi la mine acasă. Crabtree și Q. aveau să meargă cu mine. M-am gândit că așa era cel mai sănătos pentru toată lumea.

Dădeam să închid portiera, când James s-a mișcat prin somn, iar fața i s-a boțit.

— Are un coșmar, am spus.

L-am privit câteva clipe.

— Pun pariu că toate coșmarurile lui James sunt foarte nasoale, a comentat Hannah. Așa cum sunt și filmele nasoale.

— Cu xilofone pe coloana sonoră, am zis. Și cu o grămadă de polițiști mexicani.

James și-a dus o mână la umărul drept, pe care l-a bătut cu palma de câteva ori, dar fără să deschidă ochii. Apoi și-a tratat în același fel și umărul stâng. Era ca și când s-ar fi crezut acasă, în pat și nu mai știa unde-i e perna.

— Rucsacul meu, a exclamat el făcând ochii mari.

— Geanta lui, mi-a explicat Hannah. Chestia aia mare, verde și jerpelită?

James și-a pipăit poala cu mâna lui palidă, pe urmă a pipăit scaunul, spațiul dintre picioarele lungi, apoi a înșfăcat mânerul portierei.

— Stai acolo, Micuțule James, i-am zis, îndesându-l la loc, în mașină.

I-am făcut semn lui Crabtree, care era ocupat să-i prop-tească de mașină trupul ca de marionetă al lui Q., și i-am strigat că mă întorc în bar să caut rucsacul lui James. Crabtree nici nu s-a deranjat să mă privească. Totuși, înainte să-mi dau seama că Terry mă ignora, i-am aruncat cheile. Acestea s-au lovit de umărul lui stâng, apoi au picat într-o baltă de la picioarele lui. Crabtree mi-a aruncat o privire înveninată, în lungul parării, după care s-a aplecat să le recupereze. Cu o mână continua să-l țină cu putere pe Q. de cureaua de la pantaloni.

— Scuze, i-am spus.

Am șchiopătat înapoi, am intrat în Hat și m-am îndreptat spre colțul nostru. Bărbatul pe care-l botezasem Vernon Hardapple s-a postat, fără prea mult succes, între mine și masă. Respirația lui acră și caldă mi se lovea de față. Părul sculat, sub formă de tsunami, i se dezintegraseră într-un soi de pampon tremurător răspândit de jur împrejurul țestei. Tipul era pus pe harță.

— La ce te uiți? m-a întrebat el.

Avea o voce răgușită și un stil lent de a vorbi. Cum stăteam așa aproape de el, am văzut că cicatricea de pe față reprezenta urma lăsată de un obiect zimțat, dar nu foarte ascuțit.

— E ceva în neregulă cu mine?

— Nu mă uitam la tine, i-am răspuns zâmbind.

— A cui mașină o conduci?

— Poftim?

— Fordul ăla Galaxie 500, verde, din 1966, ăla care e parcat afară și are numărul YAW 332. Aia e mașina ta?

I-am zis că da.

— Pe dracu', m-a luat el tare, împingându-mă ușor în piept. Aia e mașina mea, nenorocitul.

— O am de ani de zile.

— Pe dracu', a continuat el aducându-și obrazul cu cicatrice la nici doi centimetri de față mea.

— A fost a lu' maică-mea, l-am lămurit.

De obicei, nu sunt niciodată atât de ocupat încât să nu mă bag într-o ceartă cretină cu un personaj furios și cu potențial de pericolozitate, într-un spațiu de prost-gust. Numai că acum mă grăbeam să-l duc pe James acasă și să-l bag în pat, așa că am trecut pe lângă tipul cu pricina.

— Scuză-mă, te rog.

El însă mi-a sărit din nou în față.

— La ce vă uitați, nenorociților?

— Îți admiram părul, i-am răspuns.

Tipul a întins mâna spre pieptul meu, de parc-ar fi vrut să-mi dea un brânci. Eu am făcut un pas involuntar înapoi, așa că omu' s-a împiedicat de mine. În timp ce se chinuia să-și regăsească echilibrul, s-a înclinat într-o parte și s-a prăbușit peste scaunul din vinilin negru dintr-un separeu gol din spatele lui. După o clipă, a decis că scaunul respectiv era destul de comod și n-a mai dat semne c-ar dori să-l părăsească.

— Îmi pare rău pentru fratele tău, Vernon.

Masa noastră nu fusese încă debarasată. Când m-am apropiat, am văzut sub ea nu rucsacul lui James, ci ceea ce am crezut – preț de-o clipă, o clipă în care mi s-a oprit inima în loc – că e trupul strivit al unei păsări care zăcea moartă pe covorul portocaliu. S-a dovedit că era, de fapt, vorba de portofelul meu. Cardurile mele de credit și o parte din cărțile de vizită gravate, pe care Sara mi le comandase pentru ziua mea de naștere, erau împrăstiate pe podeaua din jurul mesei. Le-am strâns pe toate și le-am îndesat înapoi în portofelul care era, în esență, doar o bucată de piele neagră, bine burdușită, pe care mi-o aduseseră părinții lui Emily din excursia pe care o făcuseră în Italia și care era croită astfel încât să încapă în ea bancnote de dimensiuni europene. Mi-am băgat

portofelul în buzunarul de la piept al jachetei, fără să mai controlez dacă banii erau acolo sau nu. Mă comportam de parcă mi-aș fi lăsat intenționat elegantul portofel florentin să zacă pe podea. De parcă aș fi știut că era în perfectă siguranță. Oricum, n-aș fi fost în stare să spun câți bani ar fi trebuit să fie înăuntru. M-am îndreptat spre ușă, simțindu-mă foarte mulțumit și felicitându-mă, așa cum făceam întotdeauna în astfel de momente, pentru că nu mă născusem un bețiv ghinionist. Mi-am pipăit umflătura încurajatoare a portofelului care stătea lipit de piept.

— Vezi tu, i-am zis lui Vernon când am trecut pe lângă separeul în care se instalase. Nu trebuie decât să înveți să fii norocos ca mine.

Apoi am ieșit din Hat. Mașina mea și cea a lui Hannah stăteau, în așteptare, una lângă cealaltă, în mijlocul parcarii aproape pustii, lăsând în urmă o trambă lungă de gaze de eșapament. Toate ferestrele erau aburite. Pe scaunele din față ale mașinii mele stăteau două forme întunecate. Cea mai mică dintre ele, așezată pe scaunul pasagerului, s-a mișcat puțin înspre dreapta. Nu știu din ce motiv, dar m-a enervat faptul că Terry se așezase la volanul Galaxie-ului lui Happy Blackmore. M-am dus la mașina lui Hannah și i-am bătut în geam. Apoi aerul din jurul meu s-a umplut, încetul cu încetul, de lumina chipului fetei și de plânsetul tragic al unui acordeon. Hannah Green se dădea în vânt după tangouri.

— N-am găsit nici un rucsac, am zis. Probabil că l-a lăsat la Thaw.

— Ești sigur? m-a întrebat ea. Poate că l-a luat cineva.

— Nu, nu l-a luat nimeni.

— De unde știi?

Am ridicat din umeri și m-am aplecat ca să mă uit la James. Se prăbușise peste Hannah astfel că țeasta i se sprijinea pe umărul fetei într-o scenă cât se poate de intimă.

— E în regulă? am întrebat.

— Cred că da, mi-a răspuns Hannah mângâind de câteva ori, cu gesturi inconștiente, părul de după urechea lui James. O să-l duc acasă și-o să-l instalez pe canapea.

Și-a coborât capul și s-a uitat la mine cu o expresie imploratoare.

— Canapeaua de la tine din birou, da?

— De la mine din birou?

— Da, Grady, știi că e cea mai confortabilă.

Iarna trecută, când citeam lucrările studenților sau îmi scriam corespondența la birou, Hannah adormise de multe ori, în timp ce studia vechiul meu catalog *Honor Bilt*, cu tocurile cizmelor cocoțate pe brațul scârțâitor al canapelei și cu fața acoperită de cortul format de o carte de sociologie.

— Hannah, nu cred că acum chestia asta o să însemne prea mult pentru el, i-am răspuns. Cred c-am putea să-l ducem și-n garaj, lângă lopețile de curățat zăpada.

— Grady.

— Bine. În birou.

Mi-am atârnat vreo două degete peste marginea ferestrei, iar Hannah a ridicat mâna și le-a strâns între-ale ei.

— Ne vedem acasă, i-am spus.

M-am dus în fața Fordului și am așteptat ca Terry să se dea jos. Portiera s-a deschis. Crabtree s-a uitat la mine cu o figură lipsită de orice expresie.

— N-ar trebui să conduci, mi-a zis el.

— Și tu ar trebui? i-am replicat. Treci în spate.

Preț de câteva clipe, Terry a continuat să mă trateze cu o privire glacială, după care a ridicat din umeri, s-a dat jos din mașină și s-a urcat în spate. M-am strecurat înăuntru, lângă Q. și am băgat în viteză. Urmând-o pe Hannah de-a lungul aleii pline de gropi, mi-am dat seama că în spate, la limita vederii mele periferice, apăruse o umbră pâlpâitoare. În secunda următoare, ceva mi-a sărit în lumina farurilor, ceva care ne făcea semn să ne oprim fâlfâind nebunește din brațele întunecate. Am pus frână. Brațele care secționau

lumina farurilor aruncau niște umbre lungi de nouă metri, care se profilau pe fundalul aerului plouat din spatele lor.

— Isuse Christoase, a șoptit, parcă sugrumat, Q. *El e.*

— Ce vrea? a zis Crabtree.

Nu era decât Vernon Hardapple, dar Q. părea să vadă pe altcineva.

— Nimic, i-am răspuns lui Terry. Am avut o mică problemă cu el când m-am întors în Hat.

— Ocolește-l, Grady.

— Bine, am încuviințat.

— Vai, Doamne, a țipat Q. punându-și capul în mâini, de parc-ar fi încercat să și-l susțină ca să nu i se rostogolească de pe umeri.

— Grady, ia-o pe lângă el!

— Bine!

Am încercat să mă strecur pe lângă el, dar aleea era prea îngustă. Tipul n-a făcut decât un pas în lateral și a fost, din nou, în fața mașinii.

— La naiba! N-am destul loc!

— Uită-te la cicatricea aia roz de pe obrazul lui, a zis Q. revenind la realitate. Arată de parc-ar mai avea o pereche de buze.

— Atunci dă-napoi, idiotule! a strigat Crabtree.

— Bine! am spus și am băgat mașina în marșarier.

Am revenit în parcare de la Hat, apoi am tras volanul la maximum spre stânga și, ignorând indicatorul de sens unic, am luat-o pe alee, în direcția opusă. Vernon era acolo, cu un zâmbet caraghios, aproape fericit, înflorit pe față. Am călcat iar frâna.

— La dracu', am zis chiar înainte ca Vernon să se întoarcă pe călcăie și să înceapă să fâlfâie, din nou, din brațe, când înainte, când înapoi.

Îi vedeam buzele mișcându-i-se, pentru ca apoi tipul să se arunce pe capota motorului mașinii, unde a aterizat cu fundul, cu o mișcare surprinzător de blândă. Imediat s-a lăsat să alunece pe capotă, înspre grila radiatorului, cu picioarele

rășchirate, ca un copil care glisează pe balustrada unei scări. Vernon a izbutit să coboare cu picioarele pe pământ, s-a întors și a executat o plecăciune din care nu și-a mai prea revenit la verticală și mi-a aruncat încă un zâmbet fericit. După care a dispărut.

— Cine a fost ăla? a întrebat Q., rânjind straniu, deși nu pentru prima oară, a groază și încântare. Ce s-a întâmplat?

— Tocmai mi-a sărit cineva pe mașină, i-am răspuns, de parcă ăsta ar fi fost un serviciu pus la dispoziție de Hat celor mai buni clienți.

— Și e în regulă?

M-am ridicat deasupra volanului, chinându-mă să văd cum arăta capota. Lumina de pe alee era chioară, așa că n-am văzut mai nimic.

— Cred că e în regulă, am concluzionat. Pe vremuri, mașinile erau făcute mai țepene.

— Hai să plecăm de-aici, a propus Crabtree. Înainte ca ăla să se mai întoarcă și cu câțiva prieteni.

Am pornit pe alee, am ieșit pe strada pustie și am luat-o spre Baum Boulevard, cu sentimentul că mai scăpasem încă o dată, la mustață, de un pericol de care însă îmi fusese scris să nu mă împiedic.

— Crabtree, după ce-l lăsăm pe Q., trebuie să mai facem o oprire la Thaw, am spus.

— Îhî, mi-a răspuns Terry.

Acum că trecuse criza, Crabtree se cufundase la loc în starea de bosumflare.

— Cred că James și-a lăsat rucsacul în auditoriu.

— Grozav.

— Îți amintești dacă l-ai văzut cumva atunci când, îmmm, l-ai înșoțit în seara asta?

M-am uitat la Terry în oglinda retrovizoare și nu mi-a plăcut ce-am văzut. Crabtree se rezemase relaxat de spătarul banchetei, cu brațele încrucișate la ceafă și urmărea cum treceau pe lângă el vitrinele întunecate ale magazinelor și stațiile pustii de autobuz. Pe față avea o expresie de amuzament

tâmp, de parcă ar fi fost cel mai fericit om din lume și tot ceea ce vedea în jurul lui nu făcea decât să sporească intensitatea și strălucirea stării lui de satisfacție. Asta era cea mai gravă formă de disperare a lui Terry. Nu era genul care să urle.

— Crabtree?

— Tripp?

— Da, Crabtree?

— Te rog să te duci în pizda mă-tii.

— Așa o să fac, i-am răspuns.

— Țasta nu e drumul înapoi, spre facultate? a întrebat Q. când am trecut pe lângă clubul The Electric Banana.

— Ba da, l-am lămurit, impresionat de faptul că era în stare să recunoască drumul pe întuneric și mai ales beat, plus că nu mai trecuse pe-acolo decât o singură dată.

— Ei, nu știu dacă... vreau să spun că eu n-o să dorm la facultate, Grady.

— Nu?

— Nu, stau la familia Gaskell.

— Nu mai spune!

Preț de-o clipă, piciorul mi-a alunecat de pe accelerație, iar mașina a plutit în derivă vreo câteva sute de metri, încetinind până aproape să se oprească de tot.

— Ei, tot pe-aici se merge și la ei acasă, am zis după ce mi-am recăpătat suflul.

Am pus din nou piciorul pe accelerație și am condus până la Point Breeze.

— Chiar mă întreb ce s-a întâmplat cu ei, mi-a declarat Q. când am început să coborâm pe strada care trecea prin fața casei soților Gaskell.

Cu cât ne apropiam mai mult de casa Sarei, cu atât nu mai voiam să înaintez. Mașina se târa de-acum de-a lungul unui gard cu niște țepe de fier înspăimântătoare.

— N-au mai apărut deloc.

Într-un târziu, n-am mai avut ce să fac și am intrat pe alea din fața casei Gaskell. Noaptea, Sara și Walter își parcau

mașinile în garaj, așa că alea avea un aer părăsit, iar casa părea abandonată. O pereche de reflectoare așezate în tufișurile de-o parte și de cealaltă a verandei înguste luminau fațada casei de-a lungul alveolelor, obloanelor și ferestrelor, pe care le îmbrăcau cu umbre stranii. Luminile alea crude păreau să fi fost instalate acolo nu atât pentru a ilumina, cât pentru a identifica și marca locuința soților Gaskell în ochii trecătorilor ca un edificiu cu o istorie infamă sau programat pentru o distrugere iminentă. Vântul umed sufla printre cren-gile a doi meri bătrâni din curtea din față și umplea aerul cu petale albe, care pluteau ca niște eșarfe sau ca niște fulgi de nea. După o clipă, am observat că la una dintre ferestrele de la etaj mai era aprinsă o lumină mică și, când am ridicat capul, am văzut ceva trecând prin spatele oblonului. Era fereastra dormitorului Sarei și al lui Walter. Încă nu se cul-caseră. Aș fi putut să intru chiar atunci cu Q. și să le spun ce povară căram în portbagajul mașinii.

— Ne vedem mâine, a spus Q. în vreme ce se chinuia să se elibereze din îmbrățișarea centurii de siguranță.

A apăsat clapeta, apoi a împins portiera cu vârful panto-fului marca Wallabee. Demn și cu un aer de îndelungată experiență, Q. și-a acordat o clipă în care să localizeze pământul, înainte să calce pe el.

— Ai grijă, l-a sfătuit Crabtree, care a sărit de pe bancheta din spate și a ieșit din mașină înainte ca Q. să apuce să-i trăn-tească portiera în cap.

Terry a dat mâna cu Q., mai mult ca să-l echilibreze, apoi s-a așezat pe scaunul de lângă mine.

— Aștept cu nerăbdare discursul tău de mâine, Terry.

Q. și-a scotocit buzunarele cu o figură foarte concentrată. Cămașa îi ieșise din pantaloni, iar șuvițele lungi și subțiri pe care și le pieptăna peste chelie se pleoștiseră pe-o parte și-am mai observat că, în decursul serii, Q. reușise să-și piardă unul din brațele ochelarilor. Când, în sfârșit, a găsit cheia pe care probabil că i-o dăduse Sara, a părut așa de fericit — așa de mulțumit de el însuși —, încât am fost nevoit

să-mi întorc privirea. Nu m-am mai uitat la casă decât după ce Q. a intrat înăuntru.

— Cred că acum bătrânul lui *doppelgänger* e foarte satisfăcut, am zis eu demarând.

Crabtree n-a făcut nici un comentariu.

— Ce-i? l-am întrebat. Haide, prietene! Nu face chestia asta. Vorbește. Ce s-a întâmplat?

— Nu știi?

— Ești supărat pe mine fiindcă nu te-am lăsat să-ți faci de cap cu bietul James Leer.

— De parc-ar fi fost treaba ta.

— Ai devenit lacom, frate, i-am zis. Domnișoara Sloviak nu ți-a fost de-ajuns pe seara asta?

Crabtree mi-a repetat înjurătura imposibil de pus în practică din punct de vedere tehnic. Altceva n-a mai avut de adăugat.

— OK, uite ce e! Îmi pare rău, am zis, numai că fără nici un efect.

Am mai făcut câteva încercări, nu prea convingătoare, să-mi cer scuze, după care am lăsat-o moartă și-am continuat să conduc în tăcere. În minte au început să-mi încolțească tot felul de gânduri triste, legate, de pildă, de castronul de mâncare gol al lui Doctor Dee și de jucăria lui în formă de pulpă de porc, de lungimea lesei agățate de un cui din debara și care, de-acum înainte, avea să rămână acolo pentru totdeauna. Zece minute mai târziu, fără să-mi dau exact seama în ce fel, m-am trezit în parcare de la Thaw Hall, garând mașina.

— Așteaptă aici, am zis. Mă întorc imediat.

— Unde-aș putea să mă duc? mi-a răspuns Crabtree.

Da, era noaptea mea norocoasă. Când am dat colțul clădirii spre ușile de la intrare, am văzut că omul de serviciu era încă la treabă, pregătind sala pentru programul aglomerat cu evenimente incitante marca WordFest de a doua zi. Omul de serviciu era un puști alb, înalt, cu umerii căzuți, și un păr lăptos. Era îmbrăcat într-un trening albastru și târa după

el, înainte și-napoi, de-a lungul covorului din hol, un aspirator pe care-l manevra cu un soi de hărnicie amețită, cam ca un băiat care livrează ziarele și care trage după el un vagon întreg plin cu publicații. Când am răpăit cu degetele în geam, băiatul a dat semne cum că m-ar fi recunoscut, iar eu m-am întrebat dacă nu era posibil să-mi fie cumva student.

— Traxler, a zis el când mi-a dat drumul în hol. Sam. V-am avut profesor în anul întâi. Dup-aia m-am lăsat de școală.

— Sper că nu din vina mea, am remarcat.

— Nu, m-a liniștit Sam Traxler.

Nu mă așteptasem să mă ia în serios. Mi-ar fi plăcut să-mi amintesc cine era.

— Acum sunt într-o trupă. Cântăm pe ici-pe colo. Am început să facem și ceva bănuți.

— Sam, am zis arătând cu degetul spre ușile auditoriului. Acolo ai apucat să faci curat?

— Da. Hei, ați pierdut cumva un rucsac, domnule profesor Tripp?

Puștiul îl pusese în debaraua de serviciu, pe podea, între o găleată de zinc cu mop și o cutie de chitară din piele neagră, acoperită cu tot felul de abțibilduri.

— Mi s-a părut mie că chestia aia dinăuntru arată ca un manuscris, s-a confesat Sam.

— Asta și e. Mulțumesc mult.

I-am luat rucsacul din mână și m-am îndreptat spre ușă.

— Cu plăcere, mi-a răspuns puștiul urmându-mă.

Era limpede că-i furnizasem un bine-venit moment de relaxare.

— Hei, e adevărat ce se spune despre Errol Flynn? Că-și pune cocaină pe puță? Ca să, aaaa, reziste mai mult?

— Dumnezeule, Traxler! am exclamat. De unde dracu' să știi eu?

— A, păi, a spus el indicându-mi rucsacul. Îi citești biografia, nu-i așa? Era învelită în pulover sau ce naiba e ăla.

— A, da, am zis. Așa e. Da, corect. Își dădea cu multe chestii pe puță. Cu ardei iute. Praf de fier. Carne de miel tocată.

— Ce tâmpenie, a concluzionat Sam deschizând ușa și ținând-o așa ca să pot ieși. Ei, aveți grijă de dumneavoastră, domnule profesor.

— Pa, Sam, am spus. Hei, cum se numește trupa ta? O să, ăă, o să vă caut.

— N-avem nici un nume, mi-a răspuns băiatul. Am găsit atâtea nume, că până la urmă am renunțat, știți? Bănuți de Carne. Zaț Amar. Cubitus. N-am putut să cădem de acord. Oamenii ne zic, nu știu, „Sam și gagiii ăia” sau „Trupa lui Greg” și așa mai departe.

— Deșteaptă chestie, am comentat stând pe prag, cu un picior înăuntru și unul afară.

În timp ce-l ascultam pe Sam, mă jucasem cu închi-zătoarea de la rucsacul lui James, care acum se desfăcuse. Am apucat strâns clapa, pentru că rucsacul era greu și atârna, căscat, pe lângă pulpa mea. Înăuntru, legat cu grijă pe un carton de cămașă, era manuscrisul lui James. Era gros de vreo cinci centimetri.

— Ță e noul roman? a vrut să știe Sam.

Eu am clătinat din cap. Nu exista nici o pagină de gardă, nici un fel de indiciu legat de autor. În partea de sus a primei pagini nu scria decât *PARADA DRAGOSTEI*. Urma nume-rul 1, după care, în introducere:

Într-o după-amiază de vineri taică-su i-a dat o sută de bancnote mototolite de un dolar și i-a spus să se ducă să-și cumpere o jachetă sport pentru bal.

Două personaje, o ocazie, șoapta unei lungi povești despre sărăcie și economii la sânge rostită pe deasupra unei grămezi de bani obosiți și, mai presus de orice, o voce ciudată de om, care să lege întreaga istorie. Era dificil să faci mai mult de-atât într-o primă frază, bine înche-gată. Mi-ar fi plăcut ca puștiul să fi renunțat la obiceiul lui și să fi folosit și o virgulă, dar măcar fraza aia nu semăna cu stilul lui de până atunci, cu acea risipire de cioburi și așchii. Una dintre nuvelele

lui James începea cu „Distrusă. A fost cina. Completa-mente”, dar în romanul ăsta se părea că băiatul lăsase în urmă genul criptic. Cea de-a doua frază suna așa:

A mers cu Greyhoundul până la Wilkes-Barre de unde și-a cum-părat un pistol cromat drăguț.

— E bun? m-a întrebat Sam.

— Nu știu, i-am răspuns. S-ar putea.

Am îndesat manuscrisul la loc în rucsac, lângă un pachet destul de rudimentar – presupuneam că era vorba de bio-grafia lui Errol Flynn – învelit, în grabă, într-o bucată moale dintr-o țesătură neagră. Luciul materialului mi se părea cumva familiar. Am tras de un colț și am văzut o frântură dintr-o hermină îngălbenită și-am simțit o aromă ușor afumată de plută. Instantaneu, am avut senzația că respirația lumii se oprește. A început să plouă. Cerneala de pe manuscrisul lui James Leer a început să se prelingă. Picăturile de apă se spargeau pe satinul jachetei purtate de Marilyn Monroe în ziua când ea și soțul ei cel cu chipul trist s-au urcat în De Soto ca să-și împlinească soarta de cuplu căsătorit.

— Asta nu e haina mea, i-am spus lui Sam Traxler.

— Mi-am cam dat seama, mi-a zis el.

Când am ieșit din Thaw Hall, am simțit că norocul mă părăsise. Iar când am ajuns în parcare, am văzut că mașina și Crabtree dispăruseră.

De la campus și până la casa mea de pe Denniston erau aproape trei kilometri și jumătate. Străzile erau largi și drepte, străjuite de arțari, castani și stejari care fuseseră plantați imediat după Primul Război Mondial. Toate casele pe lângă care am trecut erau întunecate. Mașinile parcate pe aleile din față erau aranjate cu grijă, ca niște rațe sculptate expuse pe șemineu. Am schiopătat direct pe mijlocul unor străzi și-am rămas un minut în centrul unei intersecții pustii. În

jurul meu, luminile se tot schimbau, iar semafoarele agățate pe cabluri se legănau din cauza vântului. Am mers o sută șazeci și două de ore printr-o ploaie mocănească, nemiloasă, care m-a trezit din mahmureală. Cu cât mergeam mai mult, cu atât durerea din gleznă se intensifica, iar eu mă trezeam din beție. Am ajuns să-mi doresc, cu o fervoare aproape religioasă, să fi avut la mine punguța de Humboldt County. În rucsacul lui James Leer nu era nici urmă de marijuana. Mi-am confirmat această nesurprinzătoare stare de fapt de mai multe ori. În afara celor trei obiecte despre care știam deja, în boccea nu se mai găsea decât un stilou Cross din aur, pe care era gravată inscripția DE LA PĂRINȚII TĂI IUBITORI, și o cartolină reprezentând-o pe Frances Farmer, pe care era și autograful actriței. Am recunoscut scrisul rotund al lui Hannah Green. Când am ajuns în vârful ultimului deal dinaintea străzii mele, am surprins ecoul unei vibrații triste, care răsuna asemenea mugetului înfundat al unui tren în trecere. Era clopotul din clopotnița Mellon, care bătea ora trei.

Mașina mea nu era pe aleea din fața casei. Mi se părea că aleea aia nu mai arătase niciodată așa de pustie. Locuiam într-o casă drăguță, mare, din cărămidă acoperită cu iederă, care fusese construită în 1915 în stilul Prairie. Avea formă de patralater și era spațioasă ca o bancă. Cele trei verande erau susținute de niște piloni îndesați, iar ferestrele erau nituite și pe interior aveau banchete încastrate. Casa era plină cu dulapuri și biblioteci. Sub scări era un mic birou. Mai exista și un salon și destule dormitoare ca să adăpostească o familie de cinci oameni. Debaraua era mai mare decât unele dintre apartamentele în care locuisem înainte și, cu certitudine, mult mai bine aprovizionată. Lemnăria și pereții fuseseră pictați cu grijă în tonuri de galben ca ceara și de coajă de ou. Straturile de flori care urmăreau aleea din fața casei erau întunecate, dar animate de primule, brândușe și narcise. M-am târât pe cele cinci trepte de la intrare și am intrat în casă. Dinspre vaza cu frezii așezată pe suportul de

pălării venea un miros de cereale Froot Loops. Am aprins lumina din hol, ca să dau nas în nas cu chipurile dispărute ale unor blănari, negustori de coloniale, tipografi și chiro-podiști, chipuri încadrate acum în rame de lemn care stăteau agățate sub scară, alături de cele ale nevestelor, copiilor și nepoților, de portretele a doi unchi bărboși și de acela al unui cocker mort demult, pe care-l chema Shlumper, și de figurile a nouă dintre membrii clubului sionist. Când am deschis dulapul din hol ca să-mi atârn jacheta udă, am fost învăluit de un nor de Cristalle. O clipă am rămas pe loc, mirosind hainele lui Emily. Frigiderul mormăia singur în bucătăria îndepărtată. I-am mirosit haina de mers la pescuit, jacheta verde și haina cea neagră și roasă pe care o purtase toată iarna epocii când îi făcusem curte, în urmă cu opt ani. Pe atunci, Emily avea casa ei, în Beacon Street, aproape de parc. Îmi amintesc cum am condus-o acasă, într-o seară, pe podul Panther Hollow. Pe la mijloc ne-am oprit, iar eu am lipit-o pe Emily cu spatele de parapetul înghețat și am sărutat-o. Îmi amintesc textura hainei între degete, materialul moale, dar și aspru, la fel pielea de pe gâtul lui Emily. Și-mi mai amintesc felul în care, atunci când i-am deschiat nasturii de lemn, haina a împrăștiat parfumul amețitor al pielii lui Emily. Era ca și cum m-aș fi coborât în adâncul profund și negru al patului ei.

Acum înțelegeam, pentru prima dată, că o gonisem pe Emily Warshaw din viața mea.

Era ceva ce încercam să fac de multă vreme – jur că nu intenționat și nici având vreun sentiment de satisfacție, ci în felul automat și metodic în care un băiat își tot zgâlțâie dintele care deja se clatină. Mi-e greu să explic exact motivul, fără să fac nici o referire la *doppelgänger* sau la boala miezului nopții. Dar se poate ca o contribuție serioasă s-o fi avut geniul meu înnăscut de a-mi exterioriza ura față de mine însumi. Nu numai că nu voisem niciodată să aparțin vreunui club care m-ar fi primit pe lista lui de membri – dar dac-aș

fi fost ales, aş fi purtat pantofi de stradă pe terenul de squash şi-aş fi dat foc draperiilor din sala de bal.

E adevărat că, în povestea cu Emily, nu fusese vorba de dragoste la prima vedere. Ne cunoscuserăm prin intermediul unei prietene de-ale ei, al cărei soţ preda romanul englez din secolul al XIX-lea la aceeaşi şcoală cu mine şi prezida partida săptămânală de poker profesionist pe care o frecventam şi eu uneori, în perioada primelor şi singuraticelor mele zile în Pittsburgh. La prima vedere, Emily mi s-a părut rece şi distantă, deşi frumoasă, iar ea şi-a spus că sunt lăudăros, exagerat, alcoolic şi zgomotos. Sigur că amândoi aveam dreptate. Ne-am întâlnit de vreo câteva ori întâmplător, dar nu s-a legat nimic între noi în afara unor conversaţii stângace. Apoi am aflat că Emily îşi pierduse slujba – fotografia lingouri şi cuptoare de topitorie pentru o agenţie de publicitate care avea multe contracte cu companii din industria oţelului – şi, prin intermediul prietenului meu dickensian, am pus-o în legătură cu o cunoştinţă de-a mea, un senior copywriter de la Richards, Reed. Tipului âstuia i-a plăcut ce făcea Emily şi-a angajat-o, iar ca să-mi mulţumească, Emily m-a invitat la masă. Apoi m-a invitat la ea. Un an mai târziu eram deja căsătoriţi. Pe vremea aia, eu eram sătul şi suspicios când venea vorba de dragoste la prima vedere. În cazul primelor două mariaje, exact asta păţisem şi se terminaseră prost, aşa că acum era firesc să pariez pe situaţia inversă.

Cred că m-a mânat să mă însor cu Emily Warshaw speranţa artificială legată de sex şi de banala dorinţă a orfanului de a-şi găsi un cămin. Strania aglomeraţie de membrii ai familiei Warshaw, produsul unei combinaţii de evrei şi coreeni, de intelectuali, de genii duse cu pluta, care nu aveau între ei nici un fel de legătură de sânge, părea să-mi ofere cea mai bună şansă de a-mi ancora meteoritul călător de sfera armilară a unei familii. Acesta era un motiv sincer, deşi nu şi vrednic de laudă, pentru a mă căsători, însă, de atunci, am descoperit că, în ciuda eforturilor unui soţ şi ale unei soţii de a sta împreună, o căldură vremelnică şi o tânjire după

cămin nu reprezintă nişte garanţii ale succesului mai solide decât sclipirea efemeră a unui fulger. Asemenea majorităţii celorlalte acţiuni dezastruoase din viaţa mea, şi căsătoria s-a dovedit a fi puţin mai mult decât o formă de protecţie împotriva oricărei viitoare lipse de inspiraţie.

M-am dus în birou şi l-am găsit pe James Leer dormind pe canapeaua verde şi lungă, sub un sac de dormit desfăcut care-l acoperea până sub bărbie. Era un sac de dormit demodat, care-i aparţinuse tatălui lui Emily, cu imprimeu cu raţe sălbatice, vânători şi câini de vânătoare. Vedeam toate astea fiindcă lampa de pe biroul meu era încă aprinsă. Am presupus că Hannah o lăsase aşa ca James să-şi dea seama unde era, în cazul în care se trezea în mijlocul nopţii. Capul băiatului se odihnea pe capătul dinspre birou al canapelei, însă Hannah modificase poziţia braţului lămpii astfel încât lumina să nu-i bată puştiului direct în ochi. M-am întrebat dacă Hannah mă aştepta la subsol, în patul ei îngust, aflat sub un portret al Georgiei O'Keeffe al lui Stieglitz. Mă întrebam dacă stătea sprijinită într-un cot şi vedea semne rău prevestitoare în scârţâitul tavanului. Preţ de-o secundă, mi-am îngăduit să visez cum mă duc la ea. Apoi m-am uitat la birou. Am văzut că Hannah întorsese lampa astfel ca lumina să cadă pe cărămida groasă şi albă, pe mormanul înalt, pe turnurile şi zidurile crenelate care-i adăposteau pe *Wonder Boys*. Dintr-odată m-am simţit foarte obosit. Am aşezat rucsacul lui James pe jos, lângă canapea şi am stins lampa. Într-un ultim şi nesăbuit puseu de speranţă m-am forţat să merg până la capătul holului, până la dormitorul de oaspeţi, ca să-l caut pe Terry Crabtree. Apoi mi-am obligat corpul să urce scările şi m-am prăbuşit în prima cameră goală.

Când m-am trezit sâmbătă dimineaţă, în patul meu mare, ca o sanie, pe fereastră se vedeau un cer negru şi stele. Nu era nici ora şase. Durerea din gleznă era tot acolo, mai enervantă

și mai febrilă ca înainte. În cursul nopții, bandajul pe care mi-l încropisem în grabă să desfăcuse, așa că pe așternuturi se putea vedea harta unei Japonii din sânge uscat. O clipă am rămas întins, purtat pe valurile mahmurelii, agățându-mă de saltea și de epava ultimului vis. Deja pierdusem majoritatea detaliilor, dar îmi mai aminteam fundalul sau tema centrală, care era regatul întunecat de mistere și picanterii ascuns în deschiderea coapselor lui Hannah Green. Am mugit cu voce tare, am strâns din dinți și am tras profund aer în piept. Ca un yoghin. După câteva minute disperate am renunțat și-am plecat gol-puşcă și pe jumătate orb la baie, ca să vomit.

Trecuseră mai mulți ani de la ultima mea mahmureală și mi-am dat seama că-mi pierdusem îndemânarea: în loc să aplic tehnica unei supuneri detașate, mă luptam împotriva stării respective. După ce am terminat, am rămas boțit mult timp pe podeaua băii, lângă toaletă, ca un adolescent pedepsit. Mă simțeam de doi bani și singur. Apoi m-am ridicat. Mi-am pus ochelarii, mi-am luat papucii și-am îmbrăcat halatul cel norocos. Ceea ce m-a făcut să mă simt nițel mai bine. Ca majoritatea hainelor mele preferate, și halatul ăla îi aparținuse cândva altei persoane. În urmă cu mulți ani, dădusem peste el atârnat în șifonierul de la etaj al unei case de pe plajă, din Gearhart, Oregon. O casă pe care eu și Eva B. o închiriaserăm peste vară de la o familie din Portland, care se numea Knopflmacher. Halatul respectiv era o chestie enormă, albă, dungată, roasă la coate, cu buchețele roz și roșii de mușcate brodate pe buzunare. Nu mă îndoiam prea tare că-i aparținuse doamnei Knopflmacher. De atunci îmi era aproape imposibil să mai scriu îmbrăcat în altceva. Acum, spre bucuria mea, am găsit într-unul din buzunare un joint ars pe jumătate și o cutie de chibrituri El Producto. M-am dus la fereastra de la dormitor, orientat cu fața spre est, și-am fumat țigara până la ultima particulă de scrum, uitându-mă la cer în căutarea unei șuvițe de lumină.

Într-adevăr, după câteva minute m-am simțit mult mai bine, așa că am coborât la parter și-am ieșit să-mi iau ziarul de la intrare. Când am pășit pe verandă, am văzut aripile nobile ale Fordului lui Happy ițindu-se din spatele gardului viu care separa aleea unde parcam de restul casei. Deci Crabtree găsisese drumul spre casă și era în regulă. Acum îl și auzeam sforăind tocmai din spatele casei, din camera de oaspeți. Crabtree avea o deviație de sept și-i era frică să lase un chirurg să i-o corecteze. Era recunoscut pentru rezonanța sforăitului leonin. Sforăitul lui Crabtree era îndeajuns de sonor ca să facă să zăngăne paharul cu apă de pe noptieră, să-i distrugă relațiile amoroase și să determine confruntări violente cu vecinii din moteluri ieftine. Era destul de sonor ca să omoare bacteriile și să desprindă straturile de jeg adunate de secole pe fațadele catedralelor. Când am intrat înapoi în casă – ziarul nu venise încă –, am urmat sforăitul de-a lungul holului, spre camera lui Crabtree, în fața căreia am rămas câteva secunde cu urechea lipită de ușă, ascultând cât de bine funcționau plămânii prietenului meu. Apoi m-am dus în bucătărie și am pus de cafea.

În timp ce cafeaua fierbea, am băut un pahar mare cu suc de portocale, în care am adăugat două linguri de miere. Asta ca să urmez teoria conform căreia un nivel ridicat al zahărului din sânge, precum și o doză masivă de cofeină aveau să elimine și ultimele urme ale mahmurelii. Canabis pentru starea de vomă și pentru povara din inimă, vitamina C pentru structura celulară, zahăr pentru sângele subțiat, cofeină ca să-mi disipeze ceața morală. Începeam să-mi amintesc – întregul ritual al alcoolismului și al traiului nesăbuit. Când cafeaua a fost gata, am turnat-o într-un termos și-am dus-o în biroul meu din spatele casei, acolo unde James Leer stătea întins pe canapea, cu capul așezat pe brațele împreunate ca pentru rugăciune. Arăta de parcă mima somnul. Sacul de dormit alunecase parțial pe podea și-abia atunci am văzut că puștiul se culcase complet gol. Costumul, cămașa și cravata erau așezate pe vechiul meu scăunel pentru picioare,

care venise în set cu fotoliul Eames. Chiloții albi erau împăturiți cu grijă și puși deasupra teancului de haine. M-am întrebat dacă Hannah fusese cea care îl dezbrăcase sau reușise singur să ducă la bun sfârșit operațiunea cu pricina. James avea aspectul unei persoane înalte intrate la apă, care doarme în poziție fetală și are genunchii, încheieturile și coatele prea mari prin comparație cu restul corpului. Pielea lui James era palidă și pistruiată. N-avea aproape nici un fir de păr pe corp și puța mică și circumcisă era aproape la fel de palidă ca restul trupului, era albă ca a unui băiețel – probabil că, în timp, organele genitale ies din rezervoarele gălgâitoare ale dragostei rămânând pe vecie pătate, asemenea mâinilor unui vopsitor de lână. Mi-a fost milă de James Leer când i-am văzut penisul. Cu grijă, am rearanjat sacul de dormit peste trupul lui.

— Mulțumesc, a spus el fără să se trezească.

Am zis „Cu plăcere” și-apoi am pus termosul cu cafea pe birou. Era șase și un sfert. M-am apucat de lucru. Până a doua zi, seara, trebuia să trântesc un final la *Wonder Boys*. Asta dacă voiam să-i arăt manuscrisul lui Crabtree. Am luat o gură de cafea și m-am pocnit peste obrazul stâng. Pentru a mia oară, am recurs la schița de nouă pagini a subiectului, scrisă la un rând, zdrențuită și pătată cu cafea. Era un plan pe care-l trăsesem dintr-un foc într-o dimineață superbă de aprilie, în urmă cu cinci ani. În dimineața asta eram cam pe la jumătatea paginii patru, deci mai aveam încă cinci. O otrăvire accidentală, un accident de mașină, o casă în flăcări, nașterea a trei copii și a unui nemaipomenit cal de curse botezat Faithless, un furt, o arestare, un proces, o electrocutare, o nuntă, două înmormântări, o călătorie prin țară, două dansuri, o scenă de seducție într-un buncăr, o vânatoare de câprioare – toate scenele astea și multe altele nu fuseseră încă scrise. Asta conform titlurilor îngrijite ale schiței mele cretine. În ultima lună de zile mă chinuisem să comprim în cincizeci de pagini de proză sobră, dar sclipitoare destinul a nouă personaje principale și al unei vieți întregi. Într-un

dispreț total, m-am apucat să recitesc adnotările încrezătoare și pompoase pe care le făcusem în acea zi îndepărtată: Nu te grăbi aici și Asta trebuie să fie foarte, foarte tare și, cel mai groaznic, Scena asta trebuie să sune ca o vastă Autostradă a Limbii, o autostradă lungă de patru mii opt sute de kilometri. Cât îl uram pe găozarul care scrisese nota aia!

Din nou și cu aceeași plăcere, m-am gândit să arunc totul pe fereastră. Odată scăpat de monstrul ăsta umflat, eram liber să mă apuc de *Îmblânzitorul de șerpi* sau de povestea astronautului concediat care nu și-a mai găsit nimic de lucru și s-a autoexilat în Disney World, sau de povestea celor două echipe de baseball blestемate, albaștrii și cenușiii, care joacă în ajunul Bătăliei de la Chancellorsville, sau de *Regele stilului liber* sau de oricare dintre celelalte duzini de romane imaginare, care zburaseră pe lângă mine ca niște fluturi sau ca niște păsări-liră, în vreme ce eu mă munceam cu lopata în țarcul cu struți al celor din *Wonder Boys*. Apoi mi-am permis la fel de obișnuita, dar nu și la fel de plăcuta fantezie de a mă confesa lui Crabtree și de a-i mărturisi că eram încă la ani-lumină de a termina *Wonder Boys* și de a mă abandona la mila lui. După care m-am gândit la Joe Fahey și, ca întotdeauna, am băgat o foaie albă de hârtie în mașina de scris.

Am lucrat timp de patru ore, bătând în ritm constant, coborându-mă pe o frânghie subțire în puțul rece, umed și colcăind de viermi al finalului, puț pe care îl mai explorasem încă de vreo trei ori. Această nouă expediție mă obliga să mă întorc în cele două mii de pagini precedente pentru a aplatiza și a marginaliza unul dintre actualele personaje principale și pentru a elimina completamente un altul. Dar mi-am spus că dintre cele cinci false încheieri ale romanului, pe care le născocisem în ultima lună, asta era cea mai bună variantă. Când lucram, îmi debitam singur minciuni. Scriitorii, spre deosebire de majoritatea oamenilor, inventează cele mai bune minciuni atunci când sunt singuri. Mi-am spus că asta era cea mai bună soluție pentru finalul cărții. De fapt, asta era și finalul spre care romanul meu se opintise în tot acest

timp. Văzută din perspectiva corectă, vizita lui Crabtree era un soi de accident creativ, un dar de la Dumnezeu, o lovitură de ciocan care să descleieze toate ferestrele imaginației mele, care până în clipa aia stătuseră sigilate sub un strat de vopsea. Cândva, în cursul zilei următoare, aveam să termin romanul, să i-l dau lui Crabtree și, în felul ăsta, să reușesc să salvez și cariera lui, și cariera mea.

Din când în când ridicam ochii din Selectric-ul meu mugitor, care mirosea a praf încins și fire arse – încercasem să lucrez pe un calculator, dar detestam felul în care scrisul devenea un soi de desen animat la care te uitai stând înfundat în scaun – și-l priveam pe James Leer care se foia sub imperiul inimaginabilelor lui vise. Zgomotul făcut de mine la mașina de scris nu-l trezise sau, cel puțin, nu-l deranja destul de tare ca să-l oblige să se scoale de pe canapea și să se mute într-o parte mai liniștită a casei.

Apoi, în vreme ce îmi îndesam familia Wonder în Piper-ul cu motor în doi timpi care, în drum spre înmormântarea rock-and-roll a lui Lowell Wonder, din New York City, avea să se proptească în fața impasibilă a munților Weathertop – ăsta era rahatul de struț pe care singur mă obligasem să-l adun cu lopata –, am auzit o șoaptă care semăna cu scrâșnetul făcut de baloanele de săpun care se sparg în linie, iar prin fața ochilor mi-a trecut o explozie strălucitoare de punctulețe.

— James! am strigat.

Am înșfăcat manuscrisul *Wonder Boys*, de parcă m-aș fi apucat de balustrada unei scări, fiind pe punctul să mă prăbușesc în josul unui număr infinit de trepte. Când m-am trezit, după doar câteva secunde, eram întins pe jos. James Leer stătea încruntat deasupra mea, înfășurat în sacul de dormit ca un indian acoperit cu o piele de bizon dintr-un film de categoria B.

— Sunt în regulă, am zis. Mi-am pierdut doar echilibrul.

— Eu v-am întins pe podea, mi-a explicat James. Mi-a fost frică să nu cumva, nu știu, să nu vă înghițiți limba sau ceva de genul ăsta. Mai sunteți încă beat?

M-am ridicat într-un cot și am privit ultimul meteorit galben care traversa bolta craniului meu.

— Sigur că nu, i-am răspuns.

James Leer a clătinat din cap, s-a cutremurat de frig și și-a strâns mai tare sacul de dormit în jurul umerilor. A făcut un pas înapoi, care s-a transformat rapid într-un soi de *plié* stângaci, apoi și-a regăsit echilibrul sprijinindu-se de spătarul scaunului meu.

— Eu sunt încă beat, m-a lămurit el.

Telefonul a început să sune în sufragerie. Era un telefon nou, dotat cu toate funcțiile moderne – fragmentarea apelului, deformarea vitezei și așa mai departe –, așa că nu suna, ci, mai curând, se manifesta ca o alarmă, cam ca un Porsche în care hoțul intră în mijlocul nopții.

— Vreți să răspund?

— Sigur, am zis lăsându-mi capul să cadă ușor pe podea.

Eram sigur că era Sara, care voia să mă anunțe nu numai că i-a dispărut câinele, ci și că lui Walter i-a fost furată o jachetă din satin negru, în valoare de douăzeci și cinci de mii de dolari. Am închis ochii; în spatele pleoapelor încă mai dansau ușor artificii strălucitoare și m-am întrebat dacă nu cumva există ceva malefic care și-a făcut culcușul în creierul meu, un soi de păianjen malign care-și desface picioarele negre și lungi, asemenea spițelor unei umbrele. M-am întrebat ce-aș face dacă doctorul mi-ar anunța un diagnostic fatal, după care m-ar trimite înapoi în lumea cea parșivă. Oare mi-aș lăsa de-o parte munca și m-aș concentra mai curând, să-mi scriu numele pe apă – aș agăța travestiți prin avioane, aș seduce virgini ambivalenți din punct de vedere sexual, aș conduce prin Pittsburgh la patru dimineata, într-o mașină decapotabilă împrumutată, căutând să mă bag în cine știe ce încurcătură? Mi-a făcut plăcere să-mi închipui preț de o clipă că așa aș proceda, dar, în secunda imediat următoare,

mi-am dat seama că, având moartea în trup, singura mea dorință ar fi să mă cuibăresc pe Honor Bilt, cu o jumătate de kilogram de păr pe cur, să învărt numere și să mă uit la reluări ale *Dosarelor Rockford*, până când fata îmbrăcată în chimonou negru ar veni să mă ia cu ea.

— Cineva pe nume Irv? a zis James Leer, lipăind înapoi în birou, cu un zâmbet strâmb pe față.

Am bănuir că era încă destul beat pentru ca starea de mahmureală să-l facă să se simtă matur și imoral.

— I-am spus că s-ar putea să vă ia ceva până să vă duceți la telefon.

— Mulțumesc, i-am spus.

I-am întins mâna, iar el m-a ajutat să mă ridic în picioare.

— De ce nu-ți iei ceva de mâncare? Ai și cafea în frigider.

James a clătinat din cap, oarecum absent, ca un băiețel care ignoră sfatul mamei, după care s-a așezat pe canapea.

— Poate puțin mai încolo, mi-a răspuns.

A întors capul spre raftul din colț, unde era așezat un televizor cu un video încorporat.

— Ți se merge?

— Ți se pare, i-am zis.

Întotdeauna fusesem puțin jenat de faptul că aveam un televizor în birou, cu toate că niciodată nu mă uitam la el atunci când lucram.

— Îl folosesc uneori ca să mă uit la meciuri. Atunci când Emily încearcă să lucreze sau să doarmă.

— Ce filme aveți?

— Filme? Nu prea multe. Eu nu sunt un colecționar de filme, James.

I-am arătat colecția subțirică de casete video, care zăceau unele peste altele lângă televizor.

— Cred că mai am acolo și *Nouă săptămâni și jumătate*. L-am înregistrat de la televizor.

James s-a strâmbat.

— *Nouă săptămâni și jumătate*, a zis el. Vă rog.

— Scuze, i-am replicat.

M-am dus spre telefon, adunându-mi poalele halatului meu norocos.

— Frumos halat, domnule profesor Tripp, mi-a spus James.

— Grady, sunt Irv, m-a anunțat tatăl lui Emily.

— Salut, Irv, i-am răspuns. Ce mai faci?

— Întotdeauna se poate și mai bine, a zis Irv. Acum am ceva probleme cu genunchiul drept.

— Ce-ai pățit?

Cu un an înainte, lui Irv îi fusese înlocuit genunchiul stâng. I se instalase o articulație din oțel inoxidabil, de care omul era teribil de mândru, de parcă noua articulație ar fi reprezentat o formă spontană de îmbunătățire fizică, datorată inteligenței propriilor celule.

— Nu sunt sigur, mi-a răspuns Irv. Dar nu vrea să se flexeze până la zece dimineața.

— Asta ar putea fi o problemă.

— Grozavă, mi-a dat el dreptate. Uite că tocmai a început să se îndoie...

A urmat o pauză, timp în care Irv și-a consultat ceasul. Tatăl lui Emily purta un ceas din Țara Șmecher, cu cronometru, mare cât o prăjitură, care era în stare să-ți spună nu numai ora, temperatura, altitudinea și presiunea barometrică, dar să și analizeze compoziția atmosferică și să-ți indice prezența unor forme de viață străine de Pământ. Irv își asamblase singur ceasul, dintr-o trusă comandată de pe ultima copertă a revistei *Popular Science*.

— ...în urmă cu douăzeci și unu de minute. Deci, tu ce mai faci?

— Sunt bine, i-am spus. Dar întotdeauna e loc de mai bine.

M-am așezat pe canapele de două locuri, dintr-un bumbac cerat, de un galben pal, brodat cu trandafiri roșii cățărători. Din cauza acestei canapele bătrânul meu Honor Bilt verde fusese exilat în birou.

— Ce face Emily?

— E bine. Ți-aș da-o să vorbești cu ea, dar nu e aici. E în oraș cu maică-sa. Fac ultimele cumpărături. Ascultă, Grady, știi ce zi e azi.

— Sâmbătă?

— Azi e *erev pesach*. Prima seară de Paște.

— Așa e, am zis. Paște fericit!

— Grady, în seara asta ținem Sederul.

— Știu.

— Deborah e aici. A venit aseară. Phil și Marie vin cu mașina din Aberdeen.

— Aha.

— O să începem la apus, desigur. Azi soarele o să apună la... așteaptă o secundă.

A urmat o altă pauză în care am presupus că Irv își verifica Chronotronul 5 000, în care avea deplină încredere.

— ...la șase și optsprezece minute.

— Ei, păi..., am spus. Uite ce e, Irv. Eu... eu sunt ocupat cu chestia asta cu WordFest-ul, înțelegi?

Discutasem mii de ore cu Irv Warshaw pe teme variind de la Mose Alison la cursele de câini și plăcile tectonice de sub Israel, dar niciodată nu-i suflasem nici măcar un cuvânt despre forțele geologice secrete care deformau starea mariajului meu cu fiică-sa. Irv nu vedea sensul unei conversații despre sentimentele omului. El era trist la înmormântări, mândru de Israel, dezamăgit de copiii lui și fericit pe 4 Iulie. Și nu avea nici cea mai vagă idee cât de mult îl iubeam eu.

— Facem chestia asta în fiecare an.

— Știu ce e WordFest-ul.

— Așa. Ei, iar eu am de ținut o grămadă de seminarii și de discursuri și așa mai departe.

Eram pe punctul să-i spun că am de susținut o conferință, dar m-am oprit. Cu toate că nu-i spuneam întotdeauna adevărul, nici nu-l mințisem niciodată.

— Pur și simplu nu cred c-o să reușesc să scap.

— Da, a zis el. Mi se pare logic.

Irv nu părea tocmai sincer.

— S-a întâmplat ceva, Irv?

— Nu, mi-a răspuns el. Da' știi cum e. Pesach-ul pică întotdeauna în ziua de după... de după comemorarea lui Sam. De după comemorarea morții lui.

Uitasem de coincidența asta nenorocită de date lunare, cu toate că, firesc, ea avea loc în fiecare an. Asta, deși Sam se înecase cândva, pe la sfârșitul lui aprilie.

— Vai! am exclamat.

Am țâțâit din limbă.

— E *yahrzeit*-ul lui. Nu-i așa?

— Da, mi-a confirmat Irv. Am aprins o lumânare aseară.

— Îmi pare rău, Irv.

În replică, Irv a scos un soi de mormăit interogativ, care era echivalentul gestului de a ridica iritat din umeri, de parc-ar fi vrut să spună „De ce-ți pare rău?”

— Deci, a continuat el după câteva clipe, expirând cuvântul ca pe un oftat. Bine atunci.

— Bine, Irv.

Dintr-odată am avut senzația că se putea ca asta să fie ultima oară când mai vorbeam cu tatăl lui Emily.

— Grady, prietene, mi-a spus Irv.

Am sesizat mica fisură de durere care-și croise drum în vocea lui.

— Amice, i-am zis. Emily știe c-ai avut de gând să mă suni?

— Da. N-a fost de acord.

— Ei, eu mă bucur că m-ai sunat.

— Da, eu... ei bine... Am sperat din tot sufletul să te văd în seara asta la masa noastră.

— Mi-ar face mare plăcere să fiu acolo, i-am răspuns. Mi-ar plăcea să pot veni. Numai că nu cred c-ar fi în regulă.

— Ai de susținut o conferință.

— Exact.

— Înțeleg.

— Transmite-le dragostea mea tuturor, am mai spus.

Când m-am întors în birou, l-am găsit pe James Leer așezat pe canapea, cu picioarele adăpostite sub cortul sacului de dormit, uitându-se la televizor, la ceva alb-negru. Sonorul era dat la mic. Când am intrat în cameră, James m-a privit de parcă n-ar fi știut cine sunt. Sângele i se scursese din obraji, maxilarul îi atârna, iar ochii îi erau împăienjeniți de ceva ce părea a fi un soi de tristețe. James începuse să se resimtă din cauza mahmurelii.

— Aveți *Nouă săptămâni și jumătate și Anul dragonului*, mi-a spus el, de parcă filmele respective ar fi fost niște forme de râie. Doar atât.

— Îmi place de Mickey Rourke, i-am explicat. La ce uiți?

— La *Ispitit*, mi-a răspuns el automat. 1947. Douglas Sirk.

— De ce-ai dat sonorul așa de ncet?

James a ridicat din umeri.

— Știi ce spun, m-a lămurit el.

Eu am aruncat o privire spre ecran.

— Ăla nu e bătrânul George Sanders?

James mi-a confirmat din cap și a înghițit în sec.

— Te simți bine, James?

— Ce caut aici?

— Cum adică?

— Cum am ajuns aici?

— Te-am adus aici aseară. Nici unul dintre noi nu era într-o formă suficient de bună ca să te ducă până în Mt. Lebanon.

Amândoi ne-am uitat la George Sanders cum își aprinde o țigară lungă și albă. Apoi eu mi-am întors privirea spre teancul imperturbabil de hârtii de pe birou, la cele șase pagini noi risipite lângă el și acoperite cu niște cuvinte negre și inutile.

— Am făcut ceva aseară? m-a întrebat Leer.

— La ce te referi?

— Am făcut ceva rău?

— Păi, James, i-am răspuns, ai furat jacheta nupțială a lui Marilyn Monroe din dulapul doctorului Gaskell. Ce zici de asta?

Cineva a bătut la ușă. Trei bătăi deliberate, care sunau de parcă persoana cu pricina ar fi testat lemnul, căutând să determine dacă era putrezit. M-am uitat la James. George Sanders și-a ridicat, în dreptul ochilor, un monoclu sclipitor.

— E cineva la ușă, am spus.

Era un polițist, cu un zâmbet plin de regrete și cu ziarul *Post-Gazette* rulat în mână. Era un tip tânăr, nu cu mult mai în vârstă decât James Leer. La fel ca James, era înalt și palid, cu un măr al lui Adam ascuțit și mobil. Obrajii erau o masă de mici tăieturi și urme de mustăți. Era dat cu un after-shave dulceag, de proastă calitate. Chipiul era cu un sfert de număr mai mare decât capul lui. Stătea în stilul tinerilor polițiști: cu pieptul scos înainte. Vorbea prea repede, de parc-ar fi mitraliat cuvintele către un cetățean imaginar, căruia i-ar fi livrat, în pragul unei case doar simulate, o mostră de dialog memorată dintr-un manual. Pe ecuson era înscris numele PUPCIK. Nu l-am invitat înăuntru.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, domnule profesor Tripp, a zis el. Investighez o spargere care a avut loc azi-noapte, în casa soților Gaskell și am câteva întrebări.

— Sigur că da, i-am spus, umplând cadrul ușii cu statura mea. Cu ce vă pot ajuta?

— Aseară a avut loc o spargere în casa soților Gaskell.

— Îhî.

— Sunt prieteni cu dumneavoastră.

— Foarte buni prieteni, l-am asigurat.

— Oricum, am înțeles că aseară, la ei acasă, a avut loc un fel de petrecere? Și că dumneavoastră ați plecat printre ultimii de-acolo?

— Presupun că da.

— OK. Bine.

Ofițerul Pupcik părea mulțumit de sine. Lucrurile începeau să se lege.

— Și ai văzut ceva? Ai văzut pe cineva învârtindu-se prin preajmă sau ceva de genul ăsta? Vreo persoană pe care să n-o cunoașteți?

— Nu cred.

Am ridicat ochii spre cer și mi-am mușcat buza. Mă gândeam. Voiam ca el să-și dea seama de asta.

— Nu.

Sprâncenele ofițerului Pupcik s-au încruntat dezamăgite deasupra nasului.

— A, a zis el.

— Ce-au luat?

— Poftim? A! Au dat iama în colecția doctorului Gaskell.

— Vai, nu!

— Da. La naiba! a exclamat ofițerul deviind oarecum de la scenariu. Are niște chestii foarte mișto.

Eram de acord cu evaluarea lui.

— Oricum, se pare că i-au spart încuietoea de la seif. Pupcik a ridicat din umeri.

— A, și câinele a dispărut.

— Asta e ciudat.

— Știu. Ne-am gândit că probabil i-a dat drumul afară. Hoțul adică. E orb și ne-am gândit că probabil s-a rătăcit și a fost călcat de-o mașină.

— Hoțul.

— Nu. Câinele.

— Glumeam, l-am luminat eu.

Ofițerul a dat din cap, apoi a rămas cu el înclinat într-o parte și mi-a aruncat o privire dură, de polițist, de parcă tocmai și-ar fi dat seama că nu ne-nțeleseserăm de la-nceput. Eu mă simțeam de parc-aș fi avut de-a face cu ultimul cretin din lume.

— Păi, am zis eu. Sper să-l găsiți. Să-i găsiți. Mult noroc.

— Ei, mulțumesc. OK.

Ofițerul Pupcik a simulat un zâmbet.

— Atunci asta e tot. N-o să vă mai deranjez.

— Dacă-mi mai aduc aminte de ceva...

— Da, exact. Dacă vă mai aduceți aminte de ceva, dați-ne un telefon. Pofțiți!

Omul a băgat mâna în buzunarul cămășii și mi-a întins o carte de vizită. A dat să se întoarcă, dar s-a oprit și s-a uitat iar la mine.

— A, a zis el, în legătură cu puștiul, ăsta, ăăă, cum îl cheamă, Leer. James Leer.

— E un student de-al meu.

— Așa am înțeles și eu. Știți cumva cum aș putea să iau legătura cu el?

— Cred că locuiește cu mătușa lui, undeva pe Mt. Lebanon, i-am răspuns. S-ar putea să am numărul lui în biroul din campus. Dacă aveți nevoie de el.

Pupcik s-a uitat la mine câteva secunde, trăgându-se de lobul urechii drepte, de parc-ar fi încercat să mai audă încă o dată ce-i spusese.

— Nu e nevoie, a zis el într-un final. Poate să aștepte până luni.

— Cum spuneți dumneavoastră.

Polițistul a coborât scările ducându-se la mașină.

— E frumoasă, a comentat el făcând un semn cu capul spre Fordul Galaxie de pe alee.

Uitându-se la mașină, pe fața polițistului a răsărit o expresie ciudată de durere. Apoi băiatul a început să clatine din capul mare și angular.

— Biata de ea.

N-aveam nici cea mai vagă idee la ce se referea. Ai fi crezut că polițistul a văzut prin oțelul portbagajului trupul lui Doctor Dee.

— Îhî, am remarcat eu închizând ușa. Mă rog.

M-am întors în sufragerie și m-am uitat la James. Din partea cea mai îndepărtată a casei a început să se audă, dintr-odată, o muzică superbă cântată la acordeon, după care, în secunda imediat următoare, aceasta a fost înlocuită de răpăielile scurte de tuse și de lamentațiile lui Crabtree, care-și dădea plămânii afară fumând prima țigară a zilei. Instantaneu,

l-am văzut pe Irv Warshaw, stând lângă telefon, în salonul de la parterul casei, rulând deznădăduit funcțiile ceasului, și-am fost cuprins de dorința imperioasă de a-l îmbrățișa, de a-i simți obrazul aspru lipindu-se de al meu, de a sta la masă și de a mânca alături de el și de Emily și de întreaga familie Warshaw pâinea suferinței. Ei nu erau familia mea, iar aia nu era sărbătoarea mea, însă eu eram orfan și ateu, așa că mă mulțumeam cu orice primeam.

— Ce facem acum ? a zis James.

Alarma sălbatică a telefonului a început să răsună, iar eu am șchiopătat încet înspre ea.

— Eu sunt, a anunțat Sara. Vai, Grady, ce mă bucur că ai răspuns. Atâtea lucruri rele se întâmplă în același timp.

— Poți să aștepți un minut, draga mea ? am spus înainte să închid telefonul.

M-am întors în birou și-am închis televizorul.

— Ce-ai zice să ne cărăm dracului de-aici ? am propus.

I-am împrumutat lui James o cămașă de flanel și o pereche de blugi, iar eu mi-am tras în picioare vechile mele cizme impermeabile. Din fundul șifonierului, am scos la suprafață vesta de pescar. Într-unul din cele nouă buzunare era un nod pătat de iarbă, pe care l-am consumat recunoscător. Apoi am umplut o sacoșă de pânză cu un termos plin de cafea, o sticlă de Coca-Cola, o cutie cu stafide, patru ouă fierte tare, o banană verde și o jumătate de pizza cu ardei învelită într-o folie de plastic și pe care am dezgropat-o din fundul frigiderului. Pentru orice eventualitate, am mai aruncat în sacoșă și un pachet de cârnați. Asta în cazul în care călătoria noastră avea să includă și focuri de tabără. Am mai găsit un borcan cu ardei iuți și un ȕipar murat, învelit în hârtie cerată, rămas probabil de la o masă de demult pregătită de Emily. Mi-am umplut buzunarele vestei cu pixuri, foițe de țigară, o brichetă, un carnețel cu spirală, un briceag elvețian, hărți pentru Idaho și Mexic și alte obiecte folositoare, pe

care le-am găsit în sertarul de lângă telefonul din bucătărie. Din dulapul din hol, am înșfăcat o pătură Navajo veche și o lanternă. Eram cuprins de aceea stare familiară ulterioară consumului de marijuana, starea aceea care stă la granița dintre fericire și panică, iar inima îmi bătea să-mi iasă din piept. Mă simțeam de parcă eu și James am fi pornit la pescuit de crap într-un râu sclipitor din Idaho și, în același timp, de parcă-am fi ars-o spre Tampico, având un avans de zece minute față de poliție.

— Pe curând, am strigat, lăsându-mi tulburata casă la mila locatarilor.

Din februarie plouase întruna, dar pentru *erev pesach* soarele începuse să strălucească. Cerul era așa de albastru că-mi bubuia în urechi ca un clopot. Din peluză și din straturile lungi și negre de flori care mărgineau alea de la intrare ieșeau aburi. În tufișurile de camelii erau muguri roz, înfoiați, picurați de ploaie și mi s-a părut că miros o aromă timpurie, misterioasă și dulce-acrișoară de gaz, care invadează Pittsburgh-ul vara, o aromă în egală măsură industrială și primitivă, apă de râu și dioxid de sulf, anvelope arse și blană de vulpe. Am pus mâna pe briceagul elvețian din buzunar și am privit dimineața simțind pe șira spinării și în vârful degetelor tremurul cofeinizat al speranței. Apoi am coborât pe alee spre locul de parcare și-am văzut în capota mașinii un soi de crater, un asterisc răsturnat de riduri și pliuri. *Biata de ea.*

— Cum s-a întâmplat asta ? m-a întrebat James urmărind cu vârful degetului buza zimțată a rânii.

Un solz lunguiet de vopsea s-a desprins de pe capotă și s-a înfășurat în jurul degetului băiatului ca un rest de panglică verde.

— Uuups !

— Fir-ar al dracului ! am exclamat. Nu-mi vine să cred.

Îmi ieșise totalmente din minte. Am închis ochii. Pe mânjeala luminoasă și plouată a început să danseze o umbră, care apoi a sărit în aer și-a zburat pe parbrizul mașinii. De

unde se auzea un vuiet înfundat ca de ceainic în care apa a ajuns la punctul de fierbere.

— Și-a aterizat în cur, a spus James.

— Exact, am zis. Cum de ți-ai dat seama?

James Leer s-a uitat la mine, apoi la capota Fordului. După care a ridicat din umeri.

— Se vede urma unui fund, m-a lămurit el, pentru ca apoi să-și arunce rucsacul de pânză în mașină.

Când să scot mașina de pe alee, în marșarier, am evitat la mustață distrugerea totală a Fordului lui Happy Blackmore. Sesizasem camioneta albă de livrări atunci când ieșisem din casă. Mașina se târa de-a lungul Denniston-ului, în vreme ce șoferul citea adresele de pe fațada caselor, dar nu mă mai deranjasem s-o mai caut cu privirea atunci când am dat să ies ca din pușcă din parcare. Aveam cel puțin treizeci de kilometri pe oră. Când mașina era în marșarier, trebuia să mergi repede, fiindcă motorul obișnuia să se oprească. În ultima secundă am văzut în oglinda retrovizoare o sclipire de alb și o pereche de boxeri pictați cu spray-ul: 220000 0017092 2'X1 IVARX. Am apăsat frâna. Șoferul camionetei a călcat-o și el, până la fund, și a tras cu sălbăticie de volan.

— Dumnezeu! am exclamat. Chiar c-am început-o bine de dimineață!

— De ce nu coborâți capota? mi-a sugerat James. Poate că așa o să vedeți mai ușor.

M-am înroșit și m-am întins ca să desfac încuietura chepengului.

— Tot uit că pot să fac chestia asta.

Pe drumul care ne scotea din oraș, ne-am oprit la Giant Eagle, pe Murray, iar James, care-și băgase nasul în stocul meu de provizii, a cumpărat doi litri de suc de portocale, un pachet cu gogoși pudrate industrial și un exemplar din *Entertainment Weekly*. Articolul de fond se referea la familia de actori Fonda. Pe copertă, era o fotografie mare cu Henry

cel frumos, într-o scenă din ceea ce James a identificat imediat ca fiind *Tobe pe Mohawk*.

— Dumnezeu! a rostit el cu solemnitate ținând revista ca s-o vad și eu.

— Arăta bine, am spus.

Eu am cumpărat o duzină de trandafiri roșii de la standul de flori, apoi am învelit codițele cu grijă, în șervețele îmbibate cu apă de la baie, astfel încât florile să nu se veștejească pe drum. Pe peretele de la toaleta bărbaților era prins un automat de prezervative, așa că am cheltuit cincizeci de cenți pe ceva numit Luv-O-Pus, o chestie care promitea să-mi învâluie partenera în tentaculele unduitoare ale plăcerii. Apoi, eu și James am rămas blocați la coada de la casă. Ca să treacă timpul mai repede, am vrut să-i arăt lui James Leer Luv-O-Pus-ul, dar, în ultima secundă, m-am răzgândit. Bănuiam că un astfel de obiect ar fi avut darul să-l sperie. În timp ce așteptam să plătim, puștiul a dat gata toată sticla de suc. Mărul cel ascuțit al lui Adam i se mișca repede când în sus, când în jos.

— Mi-e așa de sete, s-a confesat el ștergându-se la gură cu dosul palmei. Nu știu ce e cu mine.

Am izbucnit în râs.

— La naiba, James! Ești mahmur.

Leer a cântărit vorbele mele preț de-o secundă, după care a dat din cap.

— Mă simt cam trist, mi-a spus el.

Ieșind din Bigelow, eu îmi țineam ochii lipiți de capota deteriorată a motorului, străduindu-mă să-mi scot din minte respectiva avarie, cât și ceea ce indica ea despre felul în care îmi trăiam viața. Capota mașinii era coborâtă, așa că puteam să ascult șuieratul cauciucurilor pe șosea, foșnetul palelor de vânt care treceau peste mașină, muzica lui Stan Getz care se revărsa înfundat din boxe și se pierdea în aerul din spatele nostru ca un șirag perlat de bule ieșite dintr-o țevă. Nu avea nici un rost. Forma aia de cur avea să călătorească

pentru totdeauna în fața ochilor mei. Era ca un simbol de identificare.

— Credeam că mergem să vorbim cu doamna rector, a spus James cam deznădăjduit, în vreme ce mașina se îndepărta din ce în ce mai tare de Point Breeze.

— Așa trebuia să facem, i-am răspuns.

M-am uitat la florile de pe bancheta din spatele meu. Mi-am spus că un gest galant e primul ajutor dat unei conștiințe încărcate. De ce crezusem că Emily va simți altceva decât milă la vederea chipului meu vlăguit și a florilor fără parfum, cumpărate dintr-un supermarket? În orice caz, din cauza vorbelor lui James, un val de sentimente de vinovăție care se rotește perpetuu în pieptul fiecărui fumător de marijuana se aprinseseră acum pe acoperișul Sarei. Oare chiar îi închisesem telefonul în nas? Oare chiar păraseam orașul cu câinele ei mort în portbagaj?

— Da, James, ăăă, știi, poate că nu e cea mai bună idee. Poate c-ar trebui să ne întoarcem.

James n-a zis nimic. Stătea îndesat în portieră, învelit în haina lui pătată, cu genunchii la gură, cu coatele lipite de trup. În stomac i se zgâlțâiau doi litri de suc de portocale. Puștiul avea în mână, în stare intactă, o gogoasă pudrată cu zahăr. De parcă ăla era singurul balast care-l mai ținea ancorat de scaunul mașinii și de globul terestru care se învârtea sub noi. James arăta groaznic. De fiecare dată când treceam peste o ridicătură pe șosea, capul îi balansa înapoi și-nainte, asemenea acului unui aparat de măsură foarte sensibil. Eu tot conduceam spre ieșirea din Bigelow, dar reduceam viteza din ce în ce mai mult pe măsură ce ne apropiam de frontieră. Mă gândeam când la Sara, când la Emily și la părinții ei. Până când am atins un punct de complet echilibru volițional sau un punct de colaps și-am oprit mașina la culoarea roșie a unui semafor.

— Uitați-vă la ei, mi-a spus James. Parcă sunt trași la indigo.

O familie tânără și frumoasă traversa strada prin fața noastră: o pereche suplă de părinți blonzi, îmbrăcați în

pantaloni kaki, înconjurată de o îngrămădeală ordonată de copii drăgălași, blonzi, ca trași la indigo. Doi dintre copii aveau în mână punguțe sclipitoare cu peștișori aurii. Soarele le ilumina vârfurile fluturâde ale părului. Toată lumea se ținea de mână. Cu toții arătau ca o reclamă pentru o marcă de laxativ ușor sau pentru Adventiștii de Ziua a Șaptea. Mama ducea în brațe un copilăș cu părul auriu, iar tatăl fuma dintr-o pipă de lemn de trandafir. Trecând prin fața mașinii, cu toții s-au uitat la craterul din capotă, după care la mine și la James, cu niște priviri înotând într-o milă generată de incomprehensiune.

— E verde, m-a anunțat James.

Eu mă uitam la copilul cel mai mic. Își lipise fața de sânul stâng al mamei și flutura mânuțele în aer, într-o manieră declamatorie. Degetelele i se strângeau și i se relaxau și luau cele mai ciudate poziții asemenea degetelor pline de semnificație ale unui bodhisattva din piatră. O clipă, am simțit fizic povara acelei imagini. Era ca o durere poziționată în curbura brațului.

— Putem să pornim, domnule profesor.

Șoferul mașinii din spate a început să claxoneze. Când familia a ajuns pe trotuarul de vizavi, chiar înainte să rămână în urma noastră, am mai zărit încă o dată chipul bebelușului, ițit de după umărul mamei. Copilul avea un rânet straniu și strâmb – de parcă unul din mușchii obrazului ar fi fost paralizat –, iar ochiul stâng era acoperit de un petic negru. Mi-a plăcut chestia asta. M-am întrebat dacă eu aș fi fost în stare să produc un copil cu aer de pirat.

— Domnule profesor?

Am făcut o întoarcere de o sută optzeci de grade în intersecție și-am luat-o înapoi, spre Point Breeze.

Când am parcat în fața casei soților Gaskell, m-am uitat la James. Vântul îi dăduse pe spate părul negru și lipicios, astfel că bretonul i se ridicase în sus, ceea ce-i dădea un aer

de personaj de desene animate care tocmai primise o veste șocantă. Am văzut că pleoapele îi tremurau. Gogoșa i-a căzut dintre degete. Capul mirat i-a alunecat în spate și s-a oprit în spațiul dintre tetieră și fereastră. M-am gândit că puștiul mima starea de leșin ca să scape de obligația de a da ochii cu doamna rector Gaskell. Însă nu l-am condamnat pentru chestia asta. În fond, îi promisesem – deși mă îndoiam că mă crezuse – c-o să am eu grijă de tot.

— Bine atunci, i-am spus lui James coborând din mașină. Tu rămâi aici.

Când am bătut la ușă, nu mi-a deschis nimeni. Așa că am apăsat pe clanță. Ușa era descuiată.

— Sara? am strigat pășind înăuntru. Walter?

Pe aragazul din bucătărie era niște cafea, iar pe masă zăceau portofelul metalic uriaș al Sarei, un pachet de Merit și un exemplar cu coperte necartonate al unuia dintre romanele lui Q., deschis, peste o brichetă Bic roz. Deci Sara era acasă. M-am întors în holul de la intrare și-am început să urc scările.

— Sara? Sunt Gra-dy! E cineva acasă?

Mă așteptam ca-n orice secundă, dintr-un colț întunecat, un Walter Gaskell turbat să se năpustească asupra mea înarmat cu una dintre bătele, marca Hilleruch&Bradshys, ale lui Joltin' Joe. Am băgat capul pe ușa biroului Sarei, în camera de oaspeți și în celelalte încăperi de la etaj, după care, într-un târziu, m-am îndreptat spre ușa dormitorului cel mare, unde petrecusem o oră, mult prea de curând și într-o manieră mult prea cretină, ca să revin după un timp atât de scurt. Ușa era întredeschisă. Cu un ușor tremur, i-am dat încet un vânt, cu vârful papucului. Ușa s-a deschis cu un scârțâit vinovat.

— Sara?

Patul zăcea îngropat în neaua haotică de perne și cearșafuri. Un ceas ticăia pe noptieră. Două perechi de papuci, una în carouri și alta de culoarea lavandei, stăteau una lângă cealaltă, pe covor. Ușa căptușită cu plută stătea larg deschisă,

iar dulapul cel magic al lui Walter era pustiu. Fără îndoială că întreaga colecție fusese evacuată și depozitată într-un loc mai sigur. Fără să privesc în jos, la locul unde Doctor Dee își dăduse duhul, mi-am ținut respirația și am pășit în cameră, ca și cum aș fi trecut peste cadavruul unui malamut de Alaska. O pereche de ferestre uriașe dădeau înspre alea din fața casei, așa că-l vedeam pe James în Ford cu capul atârându-i într-o parte, cu ochii închiși și gura căscată. Arăta de parcă într-adevăr ar fi dormit. Am traversat camera spre o altă fereastră, aflată pe peretele opus și m-am uitat în grădina din spate, peste șinele de trenuleț abandonate, acolo unde, în seara precedentă, James stătuse pe loc și-și scărpinașe tâmpla cu țeava pistolului. Dincolo de acel punct era grădinița Sarei și, în spatele ei, sera cea mare și luxoașă, care fusese importată, în urmă cu trei ani, din Franța. După o clipă, am observat înăuntru, în spatele panourilor de sticlă aburită, o siluetă aplecându-se și apoi ridicându-se.

Când să ies din dormitor, mi-am ținut respirația și-am privit în jos, la covorul de sub picioarele mele și, mai exact, la bucata de lângă ușă, pe care se vedea o arsură circulară, ca și când cineva ar fi scăpat pe jos o țigară aprinsă. Alături erau niște fulgi maro-închis, care arătau ca petele de sos de pe pieptii unei cămăși. O parte din arsură și din petele de sos lipseau, fiindcă din covorul Berber fusese tăiată o mostră, astfel că triunghiurile isoscele de un verde palid de dedesubt fuseseră expuse. Am zgârnit partea de covor înnegrită cu vârful încălțării, apoi am coborât la parter și-am pornit spre grădină, spre Sara, căreia voiam să-i spun ce avea să-i comunice laboratorul de analize al poliției din Pittsburgh.

Grădina Sarei era micuță. Avea cam nouă metri pe șase și era împrejmuată de un garduleț de lemn alb, întărit cu sârmă ghimpată. Înăuntru erau opt sau nouă straturi pline de humus gras și negru, bordat de niște cărămizi roșii neregulate, îngropate pe jumătate în pământ și așezate în șiruri. Printre straturi se întindeau cărări din aceleași cărămizi care, de data asta, erau așezate pe un pat de pietriș, formând un model

în zigzag. Un unchi de-al Sarei, unul dintre frații lui taică-su, salvase cărămizile de pe șantierul de demolare de la Forbes Field. Straturile fuseseră curățate și săpate cu o toamnă în urmă. Vița întinsă pe spaliere era subțire și scheletică. Capetele aspersoarelor fuseseră învelite în plastic și legate cu scotch ca să reziste la frig. Iar trandafirii care se întindeau de-o parte și de cealaltă a aleii centrale fuseseră tunși cu rigurozitate. De crengile mărilor stăteau atârinate câteva fructe prăpădite, iar într-un colț mi s-a părut că văd prăbușite rămășițele înnegrite ale unui dovleac. Cu toate că știam că Sara plantase câte ceva în primăvara aia, pentru mine grădina arăta pustie și moartă.

Am pornit-o pe alea din cărămidă, care ducea la construcția de sticlă, înghițind în sec. Mi-am dres vocea și mi-am dat seama că inima mi se lovea cu putere de stern. Eram sigur că atunci când voi ieși din seră, după ce-i voi fi spus ceea ce aveam să-i spun, n-aveam să mă mai întorc niciodată în locul ăla. Sera era un palat de sticlă în miniatură. Era acoperit cu rouă și avea vreo cinci-șase metri înălțime. Era construit după planul unei cruci grecești și avea un atriu central înalt, cu un acoperiș țuguiat, ca o clopotniță din sticlă. Cadrul era din metal și lemn și era vopsit în același verde-închis ca unul din zidurile exterioare ale grădinii. Ferestrele erau încețoșate, dar tot am reușit să disting, înăuntru, cam o duzină de nuanțe de verde.

Am bătut în ușă, care mi-a zăngănit sub mână.

— Sara ? Sunt Grady.

Am auzit-o zicând ceva ce, peste câteva clipe, mi-am dat seama că era o invitație concisă să intru.

Un jet de aer rece m-a purtat peste prag. De parcă sera m-ar fi aspirat înăuntru. Pe jos nu era decât pietriș, așa că pașii mei scrâșneau și produceau un ecou care ricoșa în acoperișul înalt. Era așa de cald, c-am început imediat să asud. Iar atmosfera era așa de parfumată, că parcă mirosea urât. Mirosea a pământ de flori și a frezii, a busuioc și a apă de ploaie, a lemn putrezit, a tuburi de cauciuc, a mușchi și puțin

a clor, așa cum miroase clorul dintr-o piscină acoperită. Mii de plante se întindeau în cele patru colțuri ale serei, peste băncuțe scunde, în rânduri ordonate, expunând tot soiul de ramuri, de frunze și de bractee. În sera aia găseai totul, de la cactuși și trandafiri miniaturali plantați în ghivece până la cutii pline cu răsaduri micuțe sau un tufiș uriaș și rotund de gardenie, plantat într-o urnă mexicană. În partea din spate a serei erau instalate lumini fluorescente care-și revărsau întregul spectru de culori peste jardiniere cu cârciumărese, gălbenele, brumărele și peste o cutie cu sângele-voinicului, pe care Sara încercase să-l cațere pe stâlpii unui glasvand recuperat de la demolări. În atriumul central, dintr-un vas de teracotă de dimensiunile unui Volkswagen Beetle, se înălța un curmal de aproape doi metri. Lângă el se întindea un divan purpuriu uzat, încoronat cu niște struguri sculptați.

— Nu-mi vine să cred că mi-ai închis telefonul în nas, nenorocitul!

Sara a venit dinspre secțiunea cu cactuși. Nu părea să regrete că mă vedea. În picioare avea ghetele de grădinărit, încălțările alea uriașe, negre ca niște sobe afumate, cu metal în vârf – numai bune de dat un șut în curul cuiva –, roase, înnorioite și ponosite în ultimul hal. În sus era îmbrăcată cu vechea ei haină de piele, care avea o culoare nedefinită, variind undeva între verde-măsliniu și galben-deschis. Era o haină ponosită, tăiată și pătată de noroi, avea găici pentru curea, dar cureaua nu mai exista, iar gulerul bordat cu blană arăta de parc-ar fi fost ronțait cu bucurie de un câine. Haina îi aparținuse tatălui Sarei. Din buzunarul de pe șold se ițea o carte groasă, cu coperte necartonate – pentru cazuri de urgență, am presupus eu. Pe sub haina de piele, Sara avea un trening albastru, ca de mecanic. Părul îl avea strâns într-o eșarfă în carouri negre și verzi. În timp ce traversa atriumul, spre mine, Sara trăgea de degetele unei perechi de mănuși din pânză.

— Aha, am remarcat eu, deci fără mănuși.

— Te urăsc, mi-a replicat ea luându-mă în brațe.

— Și eu te urăsc, i-am răspuns.

Câteva clipe, am rămas așa, îmbrățișați, ascultând muge-
tul ventilatoarelor de evacuare, ticăitul radiatoarelor și veș-
nicul oftat al plantelor.

— Walter? am întrebat eu, într-un târziu.

— E acolo, m-a lămurit ea cu o înclinare din cap în
direcția campusului. Dar e înnebunit, a continuat Sara. Grady,
aseară am fost jefuiți. I-au luat jacheta. Jacheta lui Marilyn.
Iar Dee a dispărut.

— Am aflat.

Sara s-a tras cu un pas înapoi.

— Cum ai aflat?

— A, am zis eu lăsându-mi brațele să cadă în laterale,
unde au rămas atârdate, cu sentimentul că sunt goale și
nearticulate. A venit un polițai, azi-dimineață, să discute cu
mine.

— Ai mărturisit?

M-am forțat să râd.

— Păi, am spus, tocmai de-asta am venit la tine.

— Ca să mărturisești? m-a întrebat ea pocnindu-mă scurt
în stomac.

Apoi s-a așezat pe canapeleta purpurie. M-am așezat și
eu, cu greutate, lângă ea.

— Grady cel rău, a concluzionat Sara, lovindu-mă ușor
peste obraz cu mânușile. Grady. Cel rău. Amprente tale
erau peste tot.

— Pe bune?

Am simțit că-ncep să mă sufoc.

— Ce repede s-au mișcat.

— Am glumit. Alo? Glumă?

— Ha, am zis.

— N-am glumit, Grady?

— Sigur c-ai glumit.

— Ce faci? m-a întrebat Sara examinându-mă din cap
până-n picioare. Arăți de parc-ai pleca în excursie cu cortul.

— Mă duc la Kinship.

— La Kinship? Ca s-o vezi pe Emily?

Sara și-a pipăit buzunarul de la piept al treningului, în
căutarea țigărilor, apoi și-a coborât mâna în poală. Nu-și
îngăduia să fumeze în seră.

— De ce? Te-a sunat?

— M-a sunat tatăl ei.

— Tatăl ei.

— M-a invitat la Sederul lor. Diseară e prima noapte
de Paște.

— Așa deci. Am înțeles.

— Sara.

— E în regulă. Nu, e chiar foarte drăguț. Ar trebui să
fii acolo.

— Iubito...

— Nu, vorbesc serios. Ei sunt familia ta. Sunt ca o familie
pentru tine. Mi-ai spus asta de multe ori.

— Nu e vorba de asta, am zis. Vreau să spun că, ăăă, n-am
decis încă nimic. Nu mă duc acolo ca să, înțelegi, ca să mă
împac cu Emily.

— Nu?

— Nu.

— Te duci acolo ca să *nu* te împaci cu ea?

— Păi... da, cam așa. Nu știu.

— Eu *vreau* să știi, Grady.

— Știu.

— Acum. Vreau să te decizi acum.

Sara și-a pipăit din nou buzunarul gol de la piept.

— Îmi pare rău. Nu vreau să te presez, dar trebuie să știu.

Dacă ai de gând să rămâi cu Emily și cu familia ei, ceea ce
cred c-ar trebui să faci, fiindcă e o decizie demnă de laudă,
atunci vreau să-mi spui chestia asta. Dacă plănuiești să te
duci la Kinship și să-i spui lui Emily despre noi doi și despre
copil, atunci vreau să știu și asta. Dacă ai de gând s-o pără-
sești pe Emily pentru mine, ceea ce, desigur, nu te pot sfătui

să faci, trebuie să te gândești la consecințele pe care le voi avea de suportat și vreau să aflu și chestia asta.

— Da, am spus.

— Da, ce? m-a întrebat Sara.

Mi-am umezit buzele.

— Vreau să fiu cu tine, am zis.

Nu eram deloc sigur că asta era, într-adevăr, ce voiam și nici nu aveam habar care erau implicațiile acelei declarații, dar, de vreme ce intenționeam să livrez o poveste legată de uciderea unui câine, de un jaf la drumul mare și despre ce putea găsi în portbagajul meu, m-am gândit că e cel mai sigur mod de a-mi începe mărturisirea.

— Sara...

— O, Grady! a exclamat Sara.

Apoi m-a sărutat. Amândoi am căzut pe spate, pe canapeluță. Sara s-a lipit de mine.

— Am început să plantez grădina asta cam în aceeași perioadă când m-am îndrăgostit de tine, mi-a șoptit ea pe un ton aproape copilăresc, de incantație, continuând să stea cuibărită într-o rână, deasupra mea. Era în aprilie. Pe locul ăla nu era nimic. Nu era decât pământ și iarbă uscată. Așa eram și eu. Apoi, într-o zi, am venit aici ca să găsesc o floare sau ceva pe care s-o pun într-un bilețel pentru tine.

Sara a tăcut, iar eu am realizat că femeia aștepta ca eu să preiau ștafeta. Apoi mi-a scuturat umărul nerăbdătoare.

— Brândușele, am zis.

— Am ieșit în curte și peste tot izbucniseră brândușele. Nici acum nu știu de unde au apărut sau cine le-a plantat. Te-am rugat să mă duci cu mașina la locul ăla, din South Side, de unde se închiriază scule. Aia a fost a doua noastră întâlnire.

— Era începutul anului universitar.

— Ți-a plăcut că te-am lăsat să ascuți meciul. Am luat atunci mașina aia de săpat și am deștelenit tot terenul. Apoi am comandat tot bălegarul ăla. Pământul a respirat aburi

o săptămână-ntreagă. Apoi am instalat gardul. Am așezat straturile cu răsaduri. Am plantat spanac, broccoli și fasole.

— Îmi aduc aminte, am spus.

— O să-i spui lui Emily despre noi, a murmurat Sara pe același ton visător.

Apoi mi-a luat mâna dreaptă și mi-a așezat-o pe țuguilul modest al abdomenului ei.

— Și despre asta.

Eu am rămas așa, pe-o parte, uitându-mă la dantela încălțită din fier a acoperișului de deasupra capetelor noastre. Mi-am dat seama că Sara, singură într-o bărcuță fragilă, se apropia din ce în ce mai tare de cascada bubuitoare și înspumată a maternității și că acum era convinsă că eu o urmez, vâslind nebunește. Mi-am răscolit sentimentele. O activitate care întotdeauna aducea foarte tare cu căutarea unui șobolan mort în spațiul restrâns și plin de păienjeni de sub casă. M-am înspăimântat când am realizat că, după cinci ani de expunere la izotopii instabili ai iubirii mele, Sara încă mai nutrea speranțe în ceea ce mă privea. Cât de mult din încrederea ei în mine îmi mai rămânea de distrus! Cum puteam să-i spun toate lucrurile îngrozitoare pe care voiam să i le spun? Câinele tău e mort. Trebuie să faci avort.

— O să-i spun lui Emily, am zis.

După câteva clipe, mi-am luat mâna de pe abdomenul ei, am sărutat-o pe obraz, apoi m-am ridicat în picioare.

— Ar cam trebui s-o iau din loc. L-am lăsat pe James Leer în mașină.

— James Leer? Ce caută în mașină? Se simte bine?

— E bine, am asigurat-o. Doar că doarme ca să scape de o mahmureală de pomină. I-am spus că nu stau decât câteva minute. N-am știut că...

— Îl iei cu tine? La Kinship?

— Da, am răspuns. Cred că nu e prea interesat de WordFest și m-am gândit că mi-ar face bine să mai fiu cu cineva.

— Mai ales când te întorci, nu? a zis Sara.

— Mai ales, am încuviințat.

Am sărutat-o pe Sara de la revedere. Apoi am lăsat sera să mă expire afară.

Când m-am întors la mașină, James a deschis încet un ochi și s-a uitat la mine de parcă i-ar fi fost teamă să-și expună mai mult decât acel centimetru de retină umedă și injectată la pericolele unei vieți în stare de trezie.

— Deci? a mormăit el când m-am urcat în mașină. I-ați spus?

— Ce să-i spun? am răspuns.

James a clătinat din cap și a închis ochiul la loc. Eu m-am lipit de spătarul scaunului și-am întins mâna ca să-mi aranjez oglinda retrovizoare care, preț de-o clipă, s-a blocat, după care a sărit cu totul din locaș. Am aruncat-o pe bancheta din spate, lângă buchetul de trandafiri. Apoi am pornit motorul adormit al Fordului, am băgat în marșarier și-am ieșit de pe alee, orbi și cu spatele, cu șaiszeci și patru de kilometri pe oră.

Avusesem de gând să-l las pe James să doarmă tot drumul până la Kinship, dacă voia, dar, cam la zece minute după ce ieșisem din Pittsburgh, am dat, fără să vreau, într-o groapă adâncă și, din cauza zdruncinăturii, puștiul a icnit, s-a ridicat în capul oaselor și a privit de jur împrejur.

— Îmi pare rău, a zis el cu ochii larg deschiși.

Părea foarte sincer, așa cum sunt oamenii înaintea să se trezească pe de-a-ntregul.

— E-n regulă, i-am răspuns. Hei, încă mai ai gogoșa aia în poală.

James s-a uitat în jos, la gogoșă și a dat din cap.

— Unde suntem? Cât am dormit?

— Nu prea mult. Suntem încă în suburbii.

În mod inexplicabil, răspunsul ăsta a părut să-l îngrijoreze. S-a uitat pe geamul lui, apoi pe al meu, a privit șirurile regulate de copaci, gardurile înalte și coșurile pseudoenglezești

care se șteau deasupra vârfulor arborilor. Apoi s-a întors în scaun și s-a uitat în urma noastră. M-am întrebat dacă nu cumva e încă adormit și visează. Dar, dintr-odată, James s-a dovedit a fi foarte treaz și-a început să bată cu piciorul pe ritmul muzicii de la radio, în vreme ce cu vârful degetelor bătea măsura pe bordul mașinii. A ajustat unghiul bucatii de oglindă retrovizoare care mai rămăsese prinsă pe plafon, s-a jucat cu clapeta de deschidere a portierei, și-a ridicat fereastra, după care a coborât-o la loc. A luat gogoșa care i se rostogolise în poală, a dus-o la gură, apoi, fără să muște din ea, a pus-o din nou pe cerculețul alb și regulat pe care-l formase pe haină. Din câte văzusem eu până atunci, James Leer nu era genul de persoană fără stare, așa că mi-am închipuit că se străduia să-și ia gândurile de la senzația de vomă.

— Te simți bine? l-am întrebat.

— Sigur. Sunt bine.

A părut speriat, de parcă l-aș fi surprins rostogolind în minte gânduri necuviincioase.

— De ce mă întrebați?

— Pari puțin cam agitat, l-am lămurit.

— Nu, mi-a răspuns el dând din cap, ca și când nici în secunda aia și nici altădată nu s-ar fi făcut vinovat de-o stare de agitație.

A luat gogoșa, s-a holbat la ea câteva clipe și-a așezat-o la loc.

— Mă simt chiar foarte bine. Mă simt, nu știu, normal.

— Mă bucur să aud asta, am zis.

Mă întrebam dacă, în sfârșit, se luminase. Dacă începuse să-și dea seama că, după ce cu o seară în urmă avusese parte de diverse activități, precum aceea de a fi fost târât afară, în plină criză de râs, dintr-un auditoriu plin cu oameni, de a fi comis un furt calificat și apoi de a fi fost masturbat, acum mergea să petreacă Paștele alături de profesorul lui cel desfrânat și de familia nevestii care-și părăsise soțul. Mă întrebam dacă înțelegea că se deplasa într-un Ford Galaxie

deteriorat, în al cărui portbagaj zăcea trupul câinelui pe care el însuși îl omorâse.

— James, nu vrei să mergi cu mine? l-am întrebat cu o voce mai încrezătoare decât avusesem intenția să sune. Vrei să ne întoarcem?

— Dumneavoastră vreți?

— Dacă eu vreau? Nu! De ce-aș vrea să mă întorc?

— Nu știi, a zis el părând un pic speriat.

— Prietene, asta a fost ideea mea, dacă-ți aduci aminte! Nu, hei, abia aștept. Vorbesc serios. E Paștele! Pe bune. Cele zece pedepse. Mâncăm mult pătrunjel. Sincer, mă bucur că trebuie să merg acolo.

— De ce trebuie să mergeți?

— Înțelegi ce vreau să spun.

— Îhî, mi-a răspuns el nu prea sigur. Nu, domnule, nici eu nu vreau să ne întoarcem.

Și, din nou, James și-a verificat oglinda, întorcând-o când într-o parte, când în cealaltă, de parcă i-ar fi fost teamă că ne urmărea cineva.

— Vezi vreo mașină de poliție? am zis.

James m-a privit vreo două secunde, după care și-a zis că glumeam.

— Încă nu, mi-a răspuns el cu jumătate de gură.

— Ascultă, i-am spus. E-n regulă. Mi-am cam pierdut curajul la doamna rector, dar, ăăă, o să rezolvăm totul diseară, când ne întoarcem în oraș. Pe cuvânt. OK? Oricum, cei din familia Warshaw sunt interesanți. Cred c-o să-ți placă foarte tare de ei.

— OK, mi-a răspuns James, de parcă tocmai i-aș fi dat un ordin.

Chiar arăta de parcă-i venea să vomite.

— E din cauza sucului de portocale pe care l-ai băut, i-am explicat. Vrei să trag pe dreapta?

— Nu.

— Suntem în Sewickley Heights. Pot să-ți găsesc un teren frumos de golf pe care să vomiti.

— Nu.

James și-a înfipt ambele mâini în bordul mașinii. Torpedoul s-a deschis instantaneu, iar punga cu marijuana s-a rostogolit afară. James a prins-o și-a îndesat-o la loc, dar probabil c-a avut senzația că s-a comportat ca un prost sau ca un copil, pentru că în următoarea secundă a renunțat să mai încerce să bage punga în torpedou și-a rămas cu ea în mână, ținând-o rulată, între două degete, ca pe o țigară umflată și translucidă. Puștiul s-a îmbujorat sau cel puțin pielea de pe urechi și de pe ceafă i s-a înroșit.

— Vă rog, a spus el. Sunt în regulă. Nu vă opriți.

— Hei, prietene, dacă...

— Îmi cer scuze, domnule profesor Tripp, mi-a spus James. Numai că urăsc locul ăsta de căcat.

Am fost surprins să-l aud pe Leer vorbind așa. Genul ăsta de limbaj nu apărea niciodată în scriiturile lui. De fapt, era absent, aproape în mod artificial, chiar și din cele mai crude și mai ciudate povestiri ale lui. Era de parcă, în Hollywoodul miniatural din sufletul lui, se simțea constrâns să-și treacă toate producțiile prin fața unui soi de Comisie Hays interioară.

— Sewickley. Ce adunătură de, nu știi, ticăloși – ticăloși bogați, a continuat el cu privirea în poală. Mi-e milă de ei.

— Vrei să spui că ție nu ți-ar plăcea să fii un ticălos bogat? l-am întrebat.

— Nu, mi-a răspuns el rulând punga pe coapsa dreaptă.

Coapsa stângă era încă ocupată de gogoasă.

— Oamenii bogați nu sunt niciodată fericiți.

— Chiar așa?

— Nu sunt fericiți, mi-a repetat James cu gravitate. Vreau să spun că, sigur, nici oamenii fără bani nu prea au șansa să fie fericiți. Dar cred că bogații n-au absolut nici o șansă.

— Asta dacă nu și-o cumpără, am remarcat.

Însă eram din nou uimit de tinerețea lui James, eram îngrozit și invidios, așa cum e un jucător de baseball bătrân și cu mâna anchilozată care se uită la un puști fenomenal

mare cât un taur, care trimite niște pase sălbătice, niște pase complet greșite, care se ridică precum fumul, niște pase proteste, care aruncă mingea pe tot terenul.

— Trebuie să recunosc că teoria ta e teribil de originală. „Bogații nu sunt niciodată fericiți.“ Cred că *Cetățeanul Kane* ar fi fost mult mai interesant dacă scenariștii ar fi reușit să introducă, într-un fel sau altul, și tema asta.

— OK, a zis el. Am priceput ce spuneiți.

— Hei, nu te uita acum, dar cred că unul dintre prietenii tăi ticăloși și bogați din Sewickley Heights te place.

— Cum?

James a îndesat punga cu droguri sub coapsă. O femeie într-un Miata verde trăsese lângă mașina mea. Era o blondă mișto, cam de-o vârstă cu James, cu niște ochelari de schi negri pe față. Capota mașinii era coborâtă, iar vântul îi răsucea nebunește vârfulurile părului bălan, coafat sportiv. Când a trecut pe lângă noi, i-a zâmbit larg lui James, a ridicat o mână și a salutat din cap. James a întors capul.

— E vreo prietenă de-a ta? am spus privind-o pe fata care, trecând pe lângă noi, s-a uitat la urma fundului lui Vernon Hardapple de pe capota mea.

— N-o cunosc, mi-a răspuns James. Vă jur.

— Te cred, l-am asigurat.

O vreme, am continuat să mergem fără să vorbim. După un timp, James a pescuit punga cu droguri de sub coapsă și a desfăcut-o. Și-a strecurat nasul în gura pungii și a inhalat.

— Miroase a marfă bună, a declarat el pe un ton de expert.

— Și de unde știi tu chestia asta? l-am chestionat. Credeam că nu fumezi canabis. Ziceai că nu-ți place să-ți pierzi controlul emoțiilor.

James a roșit din nou. Presupun că era conștient că în noaptea precedentă, dacă-și mai pierdea nițel controlul emoțiilor, ar fi ajuns să se plimbe pe mijlocul lui Centre Avenue scoțând pe nări flăcări albastre, nucleare și încercând să lovească cu piciorul mașinile parcate pe margine.

— E din cauza lu' taică-miu, mi-a explicat el după un moment. El fumează. Îi dă doctorul.

— Doctorul? E bolnav?

Leer a clătinat din cap.

— Are... tata are cancer. De colon.

— Dumnezeu, James! am exclamat. La dracu', prietene, ce păcat.

— Da, ei... Presupun că se simte foarte rău de la chimioterapie. Mult prea rău ca să mai facă ceva. Mult prea rău chiar pentru o plimbare afară. Afacerea a început să i se ducă de răpă. Știți, bazinele cu crape. Au început să prindă mușchi și-așa mai departe, a continuat el să dea din cap cu o expresie tristă și ușor dezgustată, de parcă ar fi rememorat strălucirea iridescentă a putreziciunii de la suprafața bazinelor cu pești ale lui taică-su. În orice caz, doctorul i-a prescris drogul, a zis el scuturând puțin punga. Vreți să vă rulez o țigară? I le rulez și lui tata.

— Trebuie să le rulezi? Pe bune? Credeam că drogurile guvernului SUA sunt ambalate de mașini și sunt perfecte. Ca niște țigări adevărate. Așa am auzit.

— Nu și drogurile lui taică-miu, a zis James încruntându-și sprâncenele. Nu. Întotdeauna îi vin neprocesate, așa, în punguțe ca asta.

Am ridicat din umeri. Am trecut pe lângă rămășițele unui hambar prăbușit, pe al cărui acoperiș se mai vedea o reclamă decolorată pentru Red Man, apoi, imediat după hambar, un indicator ne-a anunțat că eram la o sută douăzeci de kilometri de ieșirea spre drumul care mergea la Kinship, PA. Am simțit cum mi se strânge inima și ceva s-a încordat în interiorul meu, de parcă cea mai profundă convingere a mea ar fi fost dărâmată.

— Ei, bine atunci, am spus. Dă-i drumul și rulează-mi o țigară. Dacă vrei.

Am băgat mâna într-unul din buzunarele vestei și am scos pachetul de Zig-Zaguri.

— Poftim. Ai doar grijă să nu-l ia vântul.

James a coborât din nou capacul torpedoului, a întins pe el o foiță de hârtie, a scos un smoc de marijuana din pungă și l-a așezat pe mijloc. A închis pungă și a băgat-o sub coapsă. Un vârtej de vânt a împresurat bucăți de hârtie și-a trimis-o la plimbare pe suprafața capacului de la torpedou.

— Ai grijă, am spus. Fii atent, omule! Marfa asta trebuie să-mi ajungă mult timp.

Când am întins mâna ca să prind din zbor bărcuța de hârtie aflată în derivă, am dat drumul volanului, așa că mașina s-a lovit de buza șoselei și-a ieșit din decor.

— Dumnezeu!

— Scuze, a murmurat James recuperând elementele dispartate ale țigării.

S-a uitat la mine, apoi a început să ruleze smocul intact de canabis, de parc-ar fi împachetat un cadou pe care voia să mi-l ofere.

— Nu, James, trebuie să rupi smocul puțin, altfel n-o să pot trage din țigară.

M-am uitat la el.

— Parc-ai zis că știi cum se face.

— Știu, s-a încăpățânat el, pe un ton atât de rănit, încât m-am hotărât să-l las în pace.

Am ridicat din umeri și m-am întors cu fața la râul negru și șerpuitor care era autostrada Pennsylvania și pe care navigasem împreună cu Emily de atâtea ori. Drumul ăla reprezenta, din multe puncte de vedere, principala cărare a vieții ei. Conducând pe lângă orașele roșii, negre și portocalii, cu terenurile lor nămolose de baseball, pe lângă turnurile lor în formă de ceapă, pe lângă casele lor ca niște clătite, pe lângă gardurile din fier ruginit, Emily marca trecerea verilor și vacanțelor, trecerea anilor școlari, a weekendurilor în care sărbătoream zile de naștere, a aniversărilor, a fugilor de supărări și rupturile din viața ei amoroasă din Pittsburgh. Ca majoritatea femeilor pe care le cunoșteam, Emily suferise pe parcursul relațiilor ei din cauza unei cantități remarcabile din ceea ce bărbaților le place să numească

ghinion. Nu eram primul trădător care alerga după ea pe Route 79 cu intenții îndoielnice.

— Poftiți, mi-a spus James întinzându-mi o țigară cam fleșcăită, dar fumabilă. Cum vi se pare?

— E perfectă, l-am asigurat cu un zâmbet. Mulțumesc.

I-am întins bricheta și amândoi am observat că degetele îmi tremurau.

— Vrei să mi-o aprinzi tu, amice?

— Bine, mi-a răspuns el nu prea convins. Cum... cum vă simțiți, domnule profesor? Și dumneavoastră păreți un pic cam agitat, a remarcat el băgând țigara în gură și trăgând din ea.

Apoi mi-a întins-o din nou.

— Sunt bine, i-am răspuns.

Am tras un fum, cu un gest lung și leneș, după care am privit cum vântul ia fumul pe sus, ducându-l departe.

— Cred că sunt puțin nervos din cauză că merg să-mi văd nevasta.

— E supărată tare pe dumneavoastră?

— Așa ar trebui să fie.

James a dat din cap.

— E drăguță, a comentat el. I-am văzut fotografiile în biroul dumneavoastră. E, ce... chinezoaică?

— E din Coreea. A fost adoptată. Ai ei au adoptat trei copii din Coreea.

— Au avut și copiii lor?

— Unul singur, i-am explicat. Un băiat. Sam. A murit destul de tânăr. De fapt, azi e aniversarea morții lui. Sau a fost ieri. Niciodată nu țin minte cum se calculează. Cu luna și chestii din astea. Familia aprinde o lumânare, care e lăsată să ardă timp de douăzeci și patru de ore.

James a meditat o vreme la ceea ce-i spusese. Între timp, eu am fumat țigara fleșcăită pe care mi-o pregătise. Nu curățase iarba de semințe, așa că, din când în când, mai simțeam câte una explodându-mi în gură, ceea ce mă făcea să scuip scrumul pe vestă. Am zburat pe lângă Zelenople, Ellwood

City și Slippery Rock. Numărul de posibile ieșiri de pe bucata de autostradă, din ce în ce mai scurtă, dintre mine și Emily, se reducea. Ieșirile rămâneau în spate, una după alta, până când am început să regret, la modul cel mai serios, faptul că pornisem în călătoria respectivă. Oricât de mult mi-aș fi dorit să mă integrez în familia ei zgomotoasă, sentimentală, nebună, dar cu spirit de supraviețuitor, nu exista nici un motiv suficient de bun ca să nu cred că binele cel mai mare pe care i-l puteam face atunci lui Emily era s-o las în pace. Deja o făcusem să sufere foarte tare, iar starea ei nu putea decât să se înrăutățească atunci când avea să afle că Sara era gravidă. Asta pentru că, de câțiva ani, noi doi încercaserăm să facem un copil. Emily înainta în vârstă, la fel și eu, iar în centrul căsniciei noastre nu exista altceva decât un gol care consuma tot ce era împrejur. Când ne-am dat seama că eforturile noastre inițiale eșuaseră, am apelat la doctori, la termometre și la un studiu obsesiv al comportamentului lunar al ouălor lui Emily. Merseserăm la o clinică specializată, ba chiar începuserăm să studiem posibilitatea adopției. Apoi, într-o zi, aproape ca prin farmec și fără să purtăm nici o discuție, amândoi renunțaserăm. Am oftat. Simțeam ochii lui James ațintiți asupra mea.

— Credeți c-o să se bucure să vă vadă? m-a întrebat el. Mă refer la soția dumneavoastră.

— Nu, i-am răspuns. Nu cred.

Puștiul a dat din cap.

— Paștele, a spus el după o clipă. Asta e sărbătoarea la care nu se mănâncă pâine.

— Exact.

— Dar gogoși?

— Îmi închipui că și ele ies din schemă.

James mi-a întins una dintre gogoșile din pachet, iar el a luat-o pe cea care-i zăcuse în poală în tot timpul asta. Fumul de marijuana probabil că-i trezise apetitul. Amândoi am mâncat cu îmbucături zdrene, mestecând gogoșile într-o

tăcere prietenoasă. Apoi băiatul s-a întors spre mine, cu buza de sus pudrată de o mustață de zahăr.

— Nu mi se pare că e așa o sărbătoare grozavă, mi-a mărturisit el.

La câțiva kilometri de ieșirea de pe autostradă, în punctul în care drumul cel vechi se întâlnește cu Youngstown Road, era un restaurant numit Seneca. În loc de o pancartă, localul avea o cușmă de pene amerindiană, făcută din crom și neoane. Așa găseam eu întotdeauna șoseaua, ca o fâșie risipită printre dealuri, care ducea la ferma familiei Warshaw: imediat după Seneca, făceai prima la stânga, treceai peste un pod din oțel care se înălța peste un afluent insignifiant al lui Wolf River, apoi depășeai magazinul universal, benzinăria și poșta, adică ultimele vestigii ale ceea ce fusese cândva orașul Kinship, P.A. Școala nu mai era decât un morman pitoresc de lemne, iar fosta stație de pompieri voluntari, abandonată deja de zece ani, arseese până la temelii. La parterul vechiului Odd Fellow's Hall, în ultimii ani funcționase un soi de magazin de antichități, dar și acesta se închisese între timp. De vreo sută de ani, întreaga situație din jurul Kinshipului se deteriorase. Comunitatea Kinship originală fusese abandonată, iar populația de utopici cu pălării întunecate se împrăștiase peste marele teritoriu al tuturor visurilor americane. Multiubită casă a lui Irv Warshaw era una dintre puținele construcții ale fostei comunități Kinship care mai rămăseseră în picioare. Irene Warshaw se chinuia de ani de zile să ducă la bun sfârșit formalitățile prin care casa urma să fie declarată monument național. Asta nu pentru că femeii i-ar fi păsat în mod deosebit de istoria comunității Kinship. Nu, Irene era însă convinsă c-ar fi fost o ofensă federală ca un bătrân să stea ascuns zile întregi – fumând El Productos, ascultând Webern și Karlheinz Stockhausen, inventând vopseluri magnetice și pucuri din teflon pentru zone cu climat deșertic –

într-o clădire care se afla pe lista Registrului Național de Monumente Istorice.

Alături de casa cea veche, la sfârșitul anilor '50, când Irv Warshaw cumpărase pământul, nu se mai găseau decât hambarul și debarcaderul acoperit de pe lac. Irv fusese nevoit să construiască principala clădire de la zero, în timpul weekend-urilor, concediilor și vacanțelor de vară, în timpul mandatelor lui Kennedy și Johnson. Pe fundația unei structuri anterioare, cu materiale recuperate de pe la alte ferme abandonate prin Mercer County, Irv ridicase o casă modestă, cu două etaje, cu niște olane cenușii, roase de vreme, cu un coș din piatră de râu, un amestec eclectic de vechi ferestre metalice, folosite pentru sufragerie și bucătărie și o pereche de ferestre din lemn, instalate la ultimul etaj, care erau mult prea apropiate una de cealaltă, astfel că-i dădeau construcției un aer sașiu. Podelele erau strâmbe, nici una dintre uși nu se ținea ca lumea în țâțâni, iar în zilele cu vânt puternic, curentul format în șemineu stingea cu violență focul. Toată casa se umplea cu nori învăltoși de fum negru. Însă Irv construise locuința în totalitate aproape singur. Nu fusese ajutat decât din când în când de răposatu' frate-su, Harry, și de un localnic pe nume Everett Tripp, un alcoolic țâfnos, care încercase s-o pipăie pe Emily pe când aceasta n-avea decât opt ani și care ar fi putut, foarte bine, să fie un văr de-a șaptea spiță al povestitorului. Când băieții lui crescuseră destul ca să-i dea o mână de ajutor, Irv s-a apucat să restaureze vechiul hambar, o arcă uriașă și cenușie prăbușită într-o rână în iarba înaltă, la vreo zece metri depărtare de casa principală care, în urma unei expertize făcute de cei de la State Penn s-a demonstrat că data din perioada de dinainte de Războiul Civil.

— N-am vizitat niciodată o fermă adevărată, mi-a spus James când am făcut dreapta, pe lângă Odd Fellow's Hall, intrând pe o alee străjuită de ulmi uriași încă lipsiți de frunze.

Arborii respectiv fusese plantati la intervale rezonabile, în decursul ultimei sute de ani, de mâini atente de utopici. Copacii aia reușiseră să scape mulți ani, printr-un noroc

straniu, de boala ulmilor olandezi. Acum însă, în dubla înșiruire se îțiseră multe goluri. Cu o vară în urmă chiar eu îl ajutasem pe Irv să doboare doi arbori bolnavi și se părea că încă vreo câțiva nu mai apucaseră să înmugurească în primăvară. În câțiva ani, grandioasa structură avea să dispară completamente.

— Nu-ți face iluzii, i-am răspuns lui James. Asta e o fermă așa cum sunt eu profesor de engleză.

— Ia uitați-vă, a exclamat James pe un ton contradictoriu, arătându-mi două vaci de lapte care, împreună cu un armăsar castrat gălbui și nervos, erau singurii locatari ai hambarului restaurat. Vaci!

— În Carvel n-aveți vaci? am replicat emoționat de ardoarea copilărească cu care James răspunsese privirilor îngăduitoare ale vacilor. Credeam că e un oraș micuț.

— Nu toate orașele micuțe au vaci.

— Adevărat, i-am dat eu dreptate. Aia galbenă e un cal. James a remarcat.

— Da? Am auzit de ei.

— Sunt buni la gust, am zis.

Am parcat mașina în spatele Volkswagenului nevستی-mii, la umbra intermitentă a unui castan, și-am coborât. Copacul avea vreo optzeci de ani și îi dăduseră deja frunzele. Peste numai câteva săptămâni avea să fie plin cu flori albe. În grădina din fața hotelului McClelland nu avusesem altceva decât castani din ăștia înalți, rotați, cu fructe ovoide. Când m-am dat jos din mașină, simțeam furnicături în obraji, urechile îmi țiuiau din cauza vântului și aveam senzația că cineva îmi sufla părul pe spate permanent, asemenea părului cromat, involburat de curent, al unui ornament de capotă de mașină. În timpul călătoriei, glezna îmi înțepenise și mi-am dat seama că abia dacă mai puteam să mă sprijin pe piciorul respectiv.

— Fii atent, am spus indicând pajiștea care se întindea dincolo de copacul cel frumos, acolo unde se găsea un Stonehenge primitiv, de bolovani văruiți.

I-am explicat lui James că sub fiecare dintre bolovani zăcea scheletul câte unuia dintre câinii și pisicile familiei Warshaw. Toți fuseseră îngropați în stil egiptean, împreună cu zgărzile cu strasuri, oasele de ros din plastic și șoriceii din material textil. Majoritatea numelor pictate pe bolovani fuseseră șterse de ploi, dar inscripțiile de pe ultimele locuri de odihnă ale oaselor lui Shlumper, Farfel și Earmuffs-pisoiful mai erau încă vizibile. Într-o parte, zăcea în solitudine un bolovan impozant, zimțat ca un molar. Acesta delimita mormântul unui schnauzer care fusese cumpărat pentru Emily ca s-o consoleze după ce murise fratele ei mai mare, în vara în care împlinise nouă ani. Fetița insistase să-l boteze cu numele fratelui înecat și atunci când cățelușul a murit, numele lui Sam a fost trecut pe bolovanul văruiat. Inscripția se decolorase, dar era încă lizibilă. Oasele lui Sam, băiatul, se odihneau sub o placă de bronz, în cimitirul Beth Shalom, în North Hills, la intersecția dintre Tristan Avenue și Isolde Street.

— Când eram mic, eu am avut pești, mi s-a confesat James. Când mureau, îi aruncam în WC și trăgeam apa.

— Fir-ar al dracului, am exclamat. Florile lui Emily!

M-am aplecat pe bancheta din spate a mașinii, unde am descoperit că, în timpul călătoriei, vântul își făcuse de cap și petalele trandafirilor zburaseră care încotro. Probabil că lăsasem în urma noastră, pe autostradă, de la Pittsburgh la Kinship, o trenă de petale. Nu era decât un aranjament de șase dolari, garnisit cu floarea-miresei și iarba-ursului, și cu toate astea, pierderea lui m-a tulburat și m-a făcut să mă simt cumva dezarmat.

— Ups! a zis James uitându-se la mine cu o expresie undeva între milă și dezaprobare.

În același fel te-ai fi uitat și la un bețiv care se ridică de pe scaun, doar ca să descopere că, de o oră, a stat pe pălărie.

— Pe aici, am spus nepăsător.

Am aruncat buchetul distrus pe mormântul lui Sam.

— Și nu-ți uita rucsacul.

Am schiopătat până la ușa care dădea în spălătorie și l-am băgat pe James în casă. Nimeni nu intra vreodată pe ușa principală. Am trecut prin aroma caldă și dulce a rufelor puse la uscat și-am ieșit în bucătăria plină de aburi. Atunci am surprins în ochii lui James o privire dezamăgită. Probabil că se așteptase la o bucătărie de țară, cu lemn de pin, vase de cupru învechite și perdele croșetate la ferestre. Irene redecorase însă bucătăria, în mijlocul sau pe la sfârșitul anilor '70, așa că încăperea arăta acum ca o veritabilă fiestă de auriu, verde-avocado și portocaliu stins. Dulapurile erau dintr-un prefabricat cu aspect de lemn de nuc și erau ornate cu mânere aurii, cu model alambicat. În aer mirosea a unt ars, a ceapă caramelizată și a un soi de praf de pușcă, aromă pe care am recunoscut-o ca provenind de la țigările canadiene ale lui Emily. Soția mea însă nu se vedea pe nicăieri. Irene și Marie, soția lui Philly, stăteau în fața aragazului, cu spatele la noi, aruncând chiftele *matzoh* crude într-o tigaie metalică. Când am intrat în bucătărie, amândouă s-au întors.

— Surpriză, am spus, gândindu-mă că nu mi-ar pica deloc bine dacă pe fața lui Irene Warshaw aş fi citit că nu se bucură să-mi vadă mutra.

— Salut, salut! a exclamat ea, întinzând brațele spre mine și dând din cap de parcă nu i-ar fi venit să creadă că eram acolo.

Irene nu era înaltă, dar avea cam cu vreo douăzeci de kilograme mai mult decât mine, iar atunci când își scutura una dintre părțile trupului, toate celelalte urmau exemplul. La țară – și cum din momentul pensionării lui Irv, cu cinci ani înainte, Irene era aproape tot timpul la țară – mama lui Emily își modelase interesele și îmbrăcăminte cât mai aproape de stilul lui Monet la Giverny. Așa că pe cap avea o pălărie de paie cu boruri largi, iar în jos își trăsesese pe ea o cămeșoaie albastră, până la genunchi, completată de niște mâneci largi. Irene era blondă de la natură, avea mâini și picioare delicate, iar în fotografiile din tinerețe descopereai o fată cu priviri

batjocoritoare și un zâmbet tragic. Viața avusese grijă ca acele două adjective să marcheze existența lui Irene.

Am sărutat-o pe soacră-mea pe obrazul catifelat. Am închis ochii și mi-am lipit zdravăn fruntea de buzele ei. Irene avea un parfum amărui, dar hrănitor, provenit din combinația de ulei de gătit, săpun din ulei vegetal și cele cinci sute de miligrame de vitamine B pe care le înghițea zilnic.

— Bună, dragule, mi-a spus ea. Mă bucur așa de tare să te văd.

— Iar eu mă bucur să aud asta.

— Eram sigură c-o să vii.

— Cum de erai așa de sigură?

Irene a ridicat din umeri.

— Pur și simplu, am știut.

— Irene, el e James Leer. E un student al meu. Un scriitor foarte talentat.

— Ce minunat, a exclamat Irene, întinzând brațul pe lângă mine, ca să ia mâna palidă a lui James.

Irene absolvise Facultatea de Engleză de la Carnegie Tech, la începutul anilor '40. Apoi, în urma anilor în care avusese de-a face cu mine, ajunsese să prețuiască scriitorii în mod excesiv. Gustul ei literar era mult mai exclusivist și mai rafinat decât cel al Sarei. Irene citea foarte selectiv, recitea și sublinia pasaje care-i plăcuseră, urmărirea traseul personajelor cu ajutorul unor liste și genealogii înscrise pe supra-copertele cărților. Pe peretele de deasupra biroului lui Irene era atârnat portretul lui Lawrence Durrell, preferatul ei, un Durrell în costum la două rânduri, învăluit în fum. În portofel, mama lui Emily purta o bucăciță mototolită de program, salvată dintr-un coș de gunoi în timpul unei ceremonii de decernare de premii la Forumul Poeziei. Pe frântura aia de hârtie, un John Updike plictisit schițase un incisiv cariat din cauza căruia murea de durere în seara respectivă. De mulți ani abuzam de norocul de a avea o ocupație datorită căreia crescusem în ochii lui Irene.

— Ce mai faci, James? Un scriitor! Și ai venit să petreci Sederul cu noi?

— Pr... presupun că da, i-a răspuns Leer refugiindu-se în adâncul parpalacului negru și împușit.

Pe una dintre poalele hainei era imprimat un cerculeț de zahăr pudră.

— Adică, da, dacă nu aveți nimic împotriva. N-am mai, aaa, se... se face?, n-am mai petrecut nici unul până acum.

— Sigur, n-am nimic împotriva! Sigur că nu!

Irene și-a boțit fața, scoțând la iveală unul dintre cele mai convingătoare zâmbete de bunicuță din arsenal, numai că eu am observat că ochii albaștri cu care-l examina pe James erau reci, așa cum numai ochii unei bunici pot fi. James Leer avea o frumusețe palidă și fără contur care, pentru o femeie de vârsta lui Irene, se traducea prin boală, onanism, o creștere defectuoasă sau o infirmitate de ordin mintal. Bănuiam că era posibil ca dezvoltarea într-o epocă în care la mare artă erau verdele-avocado, portocaliul stins și auriul să-i fi afectat puștiului creierul.

— Iar ea e Marie. Nora mea.

— Salut, James, a replicat Marie.

Născută – întotdeauna mă distram pe chestia asta – în timpul unei realimentări de urgență pe Wake Island, pistruiată și cu șoldurile nițel cam late, Marie, spre deosebire de mine, se convertise la iudaism odată cu căsătoria care-o adusese în mijlocul familiei Warshaw. Și, cu excepția faptului că nu avea copii, se transformase într-o noră evreică exemplară. De fapt, Marie era cel mai bun evreu din familie. Își respecta religia cu mai multă scrupulozitate chiar și decât soțul ei sau părinții acestuia. În serile de vineri, înainte să aprindă lumânările, își prindea peste păr un șervețel din ala de pus sub cești. În perioadele cu pricina ale anului, făcea prăjiturile în trei colțuri. Și știa toate versurile imnului național al Israelului. În ivrit. Ca mulți dintre copiii de militari, Marie avea o personalitate deschisă și imperturbabilă, ceea

ce-i prindea bine în cadrul familiei soțului, familie care nu avea doi membri cu aceleași trăsături de caracter sau același ADN sau care măcar să semene între ei mai mult decât cele șaptesprezece state și țări prin care Marie crescuse în copilărie.

— Arăți obosit, mi-a zis ea bătându-mă pe obraz.

— Am muncit mult, i-am răspuns.

Mă întrebam cât știa despre mine și Emily.

— Cum merge cartea?

— Grozav, grozav! E aproape gata.

Marie primise de la mine același răspuns încă din perioada când se logodise cu Philly.

— Voi ați terminat cu treaba? Miroase bine.

— Mai mult sau mai puțin, m-a lămurit Irene. Am avut atâtea de făcut. Marie m-a ajutat așa de mult. La fel și Emily.

Irene s-a uitat la mine.

— Mă bucur că s-a gândit să vină c-o zi mai devreme.

— Îhî, am zis eu.

M-am gândit că poate-și bate joc de mine – ca fumător de marijuana, îmi consumam o mare parte din timp gândindu-mă că oamenii-și bat joc de mine –, dar nici pe față și nici în tonul vocii ei nu exista nici cea mai vagă urmă de sarcasm. Ceea ce totuși nu însemna că Irene nu-și bătea joc de mine. Înainte să iasă la pensie, Irene condusesese timp de treizeci de ani o agenție privată care furnizase întregii Ohio Valley copii coreeni, încât era o adevărată maestră într-ale glumelor spuse pe cel mai serios ton, glume pe care nu învățasem niciodată să le dibuiesc.

— Dar n-ar trebui să mă plâng că am prea multe de făcut, a continuat ea, cu un oftat dramatic.

Cu un gest automat, Irene a băgat mâna în buzunarul cămeșoaiei, de unde a scos un pui învelit în staniol galben, pe care l-a decojit, pentru ca apoi să reteze capul de ciocolată al galinaceei.

— E mai bine decât să mă plictisesc de moarte.

— Ei, Irene, am comentat eu.

— N-ar fi trebuit să-l las să mă convingă să plec din casa din Inverness, a adăugat ea mestecând ciocolata.

— Știu, am spus.

În toți anii petrecuți acolo, Irene nu simțise prea multă afecțiune din partea căminului de pe Inverness Avenue – o casă din cărămidă cu două etaje, cu camere mici, mult mai mici decât cele ale vecinilor. Fusese fericită când o văzuse, în sfârșit, vândută. Cu toate astea, de când se mutase în Kinship, locuința respectivă căpătase, în mintea lui Irene, proporțiile fabuloase ale unui Ierusalim pierdut sau ale moșiei Tara.

— Ți-a fost greu.

— Foarte greu, a intervenit Marie cu o explicație pentru James.

— Și-am ajuns să mă repet, nu?

Irene i-a făcut cu ochiul puștiului și-a clătinat din cap cu tristețe. După ce-și devotase viața inventării, patentării și construirii a mii de familii pe tot întinsul Pennsylvaniei de vest și a statului Ohio – macromanagementul familiilor, cum s-ar spune –, soarta melancolică făcuse ca Irene să ajungă să locuiască departe de copiii care-i mai rămăseseră, într-un oraș-fantomă și alături de un soț care-și petrecea majoritatea timpului încuiat în șopron, construind punți Wheatstone și căsuțe pentru rândunicile din hambar.

— Unde sunt ceilalți? am întrebat uitându-mă în jur.

În spatele prăjitorului de pâine, pe o farfuriuță din porțelan, era așezată lumânarea comemativă de care pomenise Irv. Lumânarea avea un suport de sticlă ca de jelu și o flăcăruie palidă și dreaptă. Eticheta cu caractere ivrit false, de culoare albastră, fusese lipită strâmb, iar prețul – 79 de cenți – era vizibil pe o etichetă mai mică, de magazin de duzină, de un portocaliu fosforescent.

— Deborah stă întinsă pe ponton, mi-a răspuns Irene urmărindu-mi privirea. Sigur că ea nu ne-a ajutat deloc. Și presupun că Philly... e încă la subsol?

— Sigur că da. Se joacă în continuare cu Grossman, a zis Marie. Domnul Grossman a ieșit iar azi-noapte.

— Domnul Grossman? a întrebat James. Cine e?

— Sunt sigură c-o să afli, a replicat Irene dând ochii peste cap, pentru ca apoi să se uite la mine. Iar tu știi unde e Irv.

— În șopron.

— Unde altundeva?

— Atunci poate c-o să-l duc pe James să-l cunoască.

— E o idee bună, a încuviințat Irene.

Cu dosul unei mâini și-a dat de pe ochi o șuviță umedă de păr, apoi a făcut un gest care îngloba toate cratițele, castroanele de lut și jumătățile de coji de ouă care zăceau răspândite pe toate suprafețele posibile din bucătărie.

— Mă tem că noi mai avem încă niște ore bune de muncă până să terminăm.

— Ei, a sărit Marie. Nu e chiar așa de rău!

— A, apropo, a mai adăugat Irene uitându-se către James. Tu câți ani ai?

— Poftim? a bolborosit James surprins.

Tocmai se uita la lumânarea modestă, aproape invizibilă pe care familia Warshaw o aprinsese ca să comemoreze moartea lui Sam Warshaw.

— Am douăzeci de ani. Aproape douăzeci și unu.

— Ei, atunci tu ești cel mai tânăr.

Irene s-a străduit să-și mențină tonul vesel și birocratic, dar când a rostit aceste cuvinte, vocea i s-a golit și era limpede că se întreba cum putea un străin de douăzeci și unu de ani, într-un treni puturos, să treacă drept copilul casei. Din amabilitate, nici ea și nici eu nu ne-am uitat la Marie. Am realizat atunci că toate speranțele legate de posibilitatea ca aceasta să aducă pe lume un nepot să stinseseră iremediabil.

— Va trebui să rostești cele Patru Întrebări la Seder.

— Grozav, a spus James făcându-se mic în haină. Mi-ar face mare plăcere.

— Philly va fi foarte bucuros, a remarcat Marie, a cărei voce suna la fel de goală.

— Bine atunci.

Am pus o mână pe umărul lui James și-am pornit-o spre ușă. Când am ajuns în spălătorie, m-am întors.

— A, am zis pe un ton care speram să pară relaxat, non-șalant și lipsit de orice toxină provenită din problemele maritale. Și, aaa, unde e Emily?

— A, și ea e tot pe ponton, mi-a răspuns Marie. Cu Deb. Discută.

— Discută, am repetat.

Cum Deborah Warshaw își petrecuse majoritatea iernii trecute dând divorț de cel de-al treilea soț, eram sigur că ea și Emily aveau multe de discutat.

— În regulă. Bine.

— Grady, m-a interpelat Irene.

Soacră-mea a lăsat lingura jos și a venit la mine ca să-mi ia mâinile într-ale ei. A ridicat ochii spre mine cu speranță și o oarecare nerăbdare.

— Mă bucur că ești aici.

Apoi a dat din cap pe direcția șopronului.

— Și știi cât de fericit o să fie el.

— Și Emily?

— Sigur că și Emily. Ce vrei să spui? Nu fi prostuț.

Am zâmbit. Presupun că Irene dădea dovadă de ceea ce, în zilele noastre, oamenii numesc, cu o formă de dezaprobare zdrobitoare, negare. Mie, unuia, întotdeauna mi-a fost teribil de greu să înțeleg care e diferența dintre negare și ceea ce, odată, era cunoscut sub denumirea de speranță.

— Nu credeam că sunt prostuț, am răspuns puțin amețit de forța optimismului lui Irene.

Dintr-odată, nu mi s-a mai părut imposibil faptul că inima mea, acel cârmaci nebun, dezlănțuit în cabina cutiei toracice, mă adusese la Kinship numai ca să mă împac cu soția mea.

— Nu știu dac-o să fie chiar așa de încântată.

Irene și-a dat ochii peste cap și s-a aplecat în față ca să mă bată ușurel peste obraz.

— Sper că nu asculți cu prea mare atenție tot ce-ți spune omul ăsta, i-a spus ea lui James.

Apoi a băgat din nou mâna în buzunar, de unde a mai scos încă un pui de ciocolată, pe care l-a eliberat din staniol pentru ca apoi să-i reteze, cu cruzime capul. Ca și înainte, restul puiului a fost depozitat în buzunar. Probabil că Irene avea acolo o întreagă grămadă de trupuri ciopârțite.

Eu și James am traversat spălătoria și am ieșit în curte.

— Ce s-a întâmplat, James? am zis. Pari un pic cam tulburat.

Puștiul s-a întors spre mine, cu ochii măriți de panică și cu mâinile îndesate în buzunarele treniului.

— Patru întrebări despre ce? m-a întrebat el.

În primăvara aia, ca de obicei, lacul familiei Warshaw se revărsase peste maluri și transformase grădina din spatele casei într-o mlaștină. Imperiul de tufe de trandafiri al lui Irene fusese inundat, bazinul din piatră zăcea răsturnat de ape într-o rână, iar statueta lui Gautama Buddha, pe care soacră-mea o așezase în grădină, ca să-i vegheze florile, stătea îngropată în nămol până la sfârcurile cele divine și ne privea imperturbabilă din spatele unei tufe de azalee. Am schiopătat, alături de James, de-a lungul cărării improvizate din bucăți de lemn, pe care Irv o întinsese astfel încât să te conducă de la ușa din spate a casei până la coșmelia cenușie și strâmbă pe care vechii utopici o ridicaseră pentru ca, în timpul verii, să-și păstreze înăuntru, la răcoare, carnea și pepenii. Cărarea aia din lemn, la fel ca toate construcțiile lui Irv, era, în egală măsură, complexă și șubredă. Era o amestecătură fără sens, patru pe patru, de foi de cherestea, lemne de foc bătute în cuie la nimereală conform unei scheme grandioase care prevedea niște piloni, o serie de contrașine, ba chiar și o băncuță poziționată pe la mijlocul distanței dintre cele două capete. Cu fiecare an, structura devenea și mai elaborată. Eu eram de părere că niște mormane de saci

cu nisip, așezate strategic de-a lungul lacului, ar fi fost mult mai eficiente, însă mintea lui Irv nu opera în felul ăsta. În vreme ce tropăiam pe cărarea din lemn, am auzit venind dinspre șopron colțurile strălucitoare și spațiile cu ecou ale mult iubitei lui muzici dodecafonice. În tinerețe, înainte să treacă la ingineria metalurgică, Irv studiasse compoziția, la Carnegie Tech, cu un emigrant, un elev al lui Schoenberg, ba compusese chiar și câteva bucăți muzicale imposibil de audiat, cu titluri precum *Molecule I-XXIV*, *Concert pentru Klein Sticlă* și *Reductio ad Infinitum*. Așa opera mintea lui Irv.

La jumătatea drumului, m-am oprit să privesc lacul de un albastru marmorat, asemenea capotei unui Buick. Lacul ăsta aducea, ca formă, cu o șosetă. La călcâiul șosetei se găsea un ponton acoperit, cenușiu, cu o verandă miniaturală. Pe acea verandă miniaturală stăteau întinse pe șezlonguri Deborah Warshaw și Emily. Scaunul lui Emily era întors cu spatele la noi, însă Deborah ne-a făcut cu mâna și-apoi și-a dus palmele în dreptul gurii.

— Grady! a strigat ea prin gura de trompetă pe care i-o formau palmele.

Emily s-a întors în scaun și m-a privit. După câteva clipe, a ridicat o mână și a fluturat-o fără prea multă energie. Avea o pereche de ochelari de soare, cu lentile mari și negre și, oricum, de la distanța la care mă găseam, mi-era imposibil să-i disting expresia feței. Am bănuț că probabil n-aș fi greșit închipuindu-mi că era ceva care semăna foarte bine cu *Strigățul* lui Munch.

— Aia e soția mea, am spus.

— Care dintre ele?

— Cea care tocmai a făcut infarct. Tipa în costum de baie albastru.

— Face cu mâna, a observat James. Asta e de bine, nu?

— Presupun că da, am zis. Pun pariu că e al dracului de surprinsă.

— Cu ce e îmbrăcată cealaltă?

M-am uitat. Deborah avea pe sâni două chestii ovale și palide, care aduceau cu cupele sutienului de la un costum de baie în două piese, însă chestiile ovale ale lui Deborah erau ornate, în centru, cu niște rozete cafenii.

— E îmbrăcată cu proprii ei sâni, l-am lămurit pe James.

Pe ponton, lângă scaun, erau așezate o sticlă turtită, plină cu un lichid întunecat și un teanc de, se părea, reviste. Nu erau însă reviste normale, ci reviste cu benzi desenate. Abilitățile de lectură în engleză ale lui Deborah erau reduse, așa că rareori cumnată-mea citea și altceva. Nu mi se părea o zi suficient de caldă ca să faci plajă topless, dar era tipic pentru Deborah să decidă că metoda cea mai potrivită ca să se pregătească pentru un Seder în familie era să bea Manischewitz și să zacă, pe jumătate goală, citind *Betty și Veronica*. Deborah era cu șapte ani mai mare decât Emily, dar, paradoxal, își cunoștea părinții de mai puțin timp decât sora ei. Când venise în America din Coreea, avea deja paisprezece ani și, spre deosebire de Emily și Phil, nu învățase realmente să se adapteze la viața din State, la traiul dintr-un cămin la fel de stângaci și de pestriț ca oricare dintre invențiile lui Irv Warshaw. Deborah nu avusese parte de bar mitzvah și știam de la precedentele sărbători de Paște, că ea considera Sederul o copie redundantă și infinit mai plictisitoare a mesei de Ziua Recunoștinței. Deborah era un soi de Emily antimaterie: era banală, în vreme ce Emily era drăguță, era violentă, în vreme ce Emily era placidă, făcea crize de furie și isterie, dar era neputincioasă, în vreme ce Emily era o maestră a *arrière-pensée*-ului și a calculelor sociale. Așa cum îmi imaginam întotdeauna, era ca și cum soții Warshaw ar fi adoptat un copil sălbatic, crescut de lupi.

— Hei, Grady!

Cu o mână, Deborah a desenat încet, în aer, un cerculeț. Voiam să ne ducem acolo și să le salutăm. Emily stătea însă nemișcată, cu țigara în mână, în vreme ce vântul îi umfla bretonul negru și mătăsos. Mi-am dat seama că încă nu eram pregătit să dau ochii cu Emily. Așa că le-am făcut cu mâna,

cu un gest vesel, dar leneș, în stilul „Grady cel bătrân și înțelept“, am dat excesiv de tare din cap, după care m-am întors și l-am împins pe James spre șopron. Când am ajuns, am bătut la ușă.

— Cine e? a întrebat Irv.

Când era în șopron și-i băteai la ușă, Irv nu zicea niciodată direct „Intră“.

— Grady, i-am răspuns.

Atunci s-a auzit răcâitul unui scaun împins pe podeaua de lemn și un of înfundat, emis de Irv, care se chinuia să se extragă din scaun.

— Stai unde ești, am zis eu deschizând ușa și pășind din lumina strălucitoare a soarelui în mohorala și veșnica răcoare din șopron.

Izvorul care fusese adăpostit inițial de actualul șopron secase prin anii '20, dar, în ciuda tuturor schimbărilor pe care Irv le operase de-a lungul anilor, interiorul clădirii prezervase un soi de răcoare, fiorii mușcători ai apei arteziene și un aer de perpetuu crepuscul, de parcă ar fi fost într-un soi de cavernă, iar muzica angulară pe care Irv o prefera nu era altceva decât sunetul apei care picura din vârful unor stalactite înalte ca să se piardă într-un lac întunecat, fără fund.

— Intră, intră, a spus Irv, lăsând jos cartea și invitându-mă înăuntru cu niște gesturi circulare, de pale de elicopter, pe care le executa din scaunul supraîncărcat cu perne.

Chiar când am intrat în șopron, Irv și-a apucat cu mâinile genunchiul bolnav și s-a eliberat din îmbrățișarea scaunului. M-am dus la el și ne-am strâns mâinile, iar eu i l-am prezentat pe James. Nu ne mai văzuserăm din ianuarie. Am fost surprins să văd că, în timpul ăsta, părul îi albise complet. Se pare că Irv fusese extrem de afectat de despărțirile secvențiale ale fetelor lui. Avea ochii roșii, iar pielea de sub ei era învinețită de nesomn. Cu toate că, așa cum făcea cu ocazia tuturor reuniunilor de familie, Irv se îmbrăcase în pantaloni de costum, pantofi negri și cravată, cămașa îi era șifonată și înnegrită la subsuori, iar pe față se răsese la fel

de prost ca ofițerul Pupcik, lăsându-și petice de țepi argintii și nenumărate tăieturi.

— Arăți grozav, i-am spus.

— Ce-ai pățit la picior? m-a întrebat el întinzându-se să dea mai încet casetofonul. Șchiopătezi.

M-am uitat la James.

— Am avut un accident, am răspuns.

Când am văzut că Irv nu era mulțumit cu explicația respectivă, am adăugat:

— M-a mușcat un câine.

— Te-a mușcat un câine?

Am ridicat din umeri.

— Închipuie-ți!

— Dă-mi să văd, mi-a cerut Irv indicându-mi glezna. Vino la lumină.

— Nu-i mare lucru, Irv. E-n regulă. Ce citești?

— Nimic. Vino, lasă-mă să văd!

Bătrânul m-a prins de braț, încercând să mă tragă de lângă scaun și să mă ghideze spre un lampadar din apropiere, care avea un abajur crăpat din sticlă. M-am desprins din strânsoare și m-am dus să văd la ce se uita când am venit, fiindcă întotdeauna îmi plăcuse să-l tachinez pentru că prefera lecturi ușoare de genul *Structuri gazoase permeabile în designul polimeric* sau *Analiza modală a compozițiilor sacre pretonale italienești ale secolului al XVII-lea*. Iar atunci când voia într-adevăr să se relaxeze, Irv își scotea din bibliotecă una din scrierile lui Frege sau unul din volumele vechi și zdrențuite ale lui George Gamows, pe care le citea în timp ce ronțăia capătul puturos al unui trabuc. Irv lăsase cartea cu fața în jos și cu copertele răsfirate pe brațul fotoliului. Era o ediție cartonată, legată banal, cu tresă albastră. Titlul era ștanțat pe cotor cu litere albe: *Primele ținuturi*. Am simțit cum roșesc, iar când am ridicat ochii, am văzut că și chipul lui Irv căpătase o nuanță de un roșu aprins.

— A trebuit s-o împrumuți de la bibliotecă? am spus.

— Nu-mi gălesc exemplarul meu. Vino!

Irv m-a tras înspre lampadar. Sub domnia lui, șopronul era împărțit, cu strictete, în trei segmente invizibile. Există camera de citit – cele două fotolii cu spătare arcuite și cele două veioze, un calorifer electric și un zid ticsit cu rafturi pline cu cărți de metalurgie și teoria muzicii. În partea centrală a șopronului se găsea laboratorul – un container staționar și două bancuri de lucru: unul acoperit cu tot felul de chestii, celălalt curat ca lacrima; acolo își desfășura Irv activitățile de natură mecanică și chimică: de la reparatul prăjitorului de pâine până la dezvoltarea unei substanțe care să se lipească de învelișul de teflon. În partea cea mai îndepărtată a încăperii fuseseră amplasate un pat de campanie, acoperit cu pături și un frigider burdușit cu cutii de Iron City Light, din care Irv bea câte una – nici mai mult, nici mai puțin – în fiecare după-amiază, la cinci, în scop medicinal. Era un aranjament de invidiat. Irv redescoperise, așa cum puțini bărbați reușesc, faptul că secretul fericirii masculine îl reprezintă o clădire separată de casă și bine dotată. Odată încercaserăm să calculăm câte ore petrecuse Irv în șopron după ce se pensionase și ajunseserăm la o estimare aproximativă de douăzeci de mii. Cred însă că Irene ar fi contrazis cifra respectivă.

— Aici.

Bătrânul mi-a împins cartea de-o parte și a bătut cu palma în brațul fotoliului, generând un nor dens de praf.

— Pune piciorul sus. James, ia loc.

M-am sprijinit de umărul lui și-am ridicat piciorul pe fotoliu. Mi-am suflecat cracul blugilor și mi-am coborât șoseta cu grijă, până când a atins marginea pantofului. Nu mă mai obosisem să-mi bandajez rana, așa că acum aspectul ei m-a făcut să tresar. Cele patru găurele de pe gleznă erau negre și dezvoltaseră un fel de pliuri. Carnea dimprejur era inflamată și roșie și pătată, din loc în loc, cu puncte galbene. Mi-am întors privirea. Dintr-un motiv inexplicabil, mi se făcuse rușine.

— N-arată bine, a remarcat James.

— S-a infectat, a concluzionat Irv, aplecându-se ca să examineze rana mai îndeaproape.

Bătrânul emana o aromă de ulei de păr, de portofel de piele și de transpirație, amestecată cu coajă de portocală și mirosul de Listerin al after-shave-ului Lucky Tiger pe care-l folosea la ocazii speciale. Eu am rămas în picioare lângă el, cu ochii închiși, inhalând aroma familiară. Mă întrebam dacă nu cumva aia era ultima dată când aveam s-o mai simt.

— Când te-a mușcat câinele?

— Aseară, am răspuns, deși mi se părea că trebuia să se fi întâmplat cu mult mai mult timp în urmă. Avea toate vaccinurile făcute, am adăugat.

Mi-am închipuit că era o presupunere de bun-simț.

— Și ce te-a făcut să te apuci să citești vechitura aia?

— Am văzut-o ieri după-amiază la bibliotecă, mi-a răspuns Irv ridicând din umeri. Mă gândeam la tine.

Apoi bătrânul m-a bătut cu forță pe genunchi și, la impactul mâinii lui, am simțit în gleznă o durere compătimitoare.

— Stai pe loc, mi-a cerut el. O să-ți curăț rana.

Irv s-a ridicat de mijloc și s-a dus spre laborator, iar eu am rămas unde eram, uitându-mă la harta National Geographic a planetei Marte, pe care Irv o prinsese cu piuneze pe peretele de deasupra fotoliului. Trebuia să-mi înfrâng dorința de a izbucni în lacrimi de mulțumire pentru soliditatea lui.

— Deci, James, a zis Irv, în vreme ce trântea sertare și uși de dulapuri, scotea sticle, citea etichetele și apoi arunca recipientele înapoi. Înțeleg că îl admiri pe Frank Capra.

Eram uluit. Eram sigur că nu-i pomenisem nimic lui Irv despre James Leer și pasiunea lui pentru cinema. M-am uitat la James, care stătea în picioare, lângă fotoliu, ținând în mână dreaptă exemplarul din *Primele ținuturi*, în timp ce mâna stângă i se bălăngănea într-un unghi ciudat în spatele cărții deschise.

— E, ăăă, e unul dintre preferații mei, a răspuns James. Vreau să spun că a fost. A murit toamna trecută.

— Știu c-a murit.

Irv s-a întors cu niște vată, o sticlă de alcool isopropilic marca LabChem, niște tifon, o rolă de leucoplast și un tub mototolit și stors aproape în întregime de unguent antibiotic. S-a lăsat pe podea, încetul cu încetul, punând în pământ genunchiul mecanic.

— Oooo, a exclamat el tresărind de durere. Au, au.

A desfăcut capacul sticlei de alcool și a început să lucreze cu ghemotocul de vată, tapotând glezna cu delicatețe. Eu am avut o mișcare de recul.

— Ustură?

— Puțin.

— Ai făcut-o cu un cuțit? l-a întrebat Irv pe James, peste umăr.

Puștiul părea încolțit.

— Cu un ac, a răspuns.

— Despre ce vorbești?

— Despre mâna lui, mi-a explicat Irv. Are numele lui Frank Capra săpat în ea. Arată-i.

James a ezitat, apoi și-a scos încet mâna din spatele cărții. Abia atunci am văzut și eu urmele rozacee care ar fi putut fi niște litere zgâriate pe dosul palmei. Nu le observasem până atunci.

— James Leer, pe mâna ta scrie „Frank Capra”? am întrebat. Băiatul a dat din cap în semn că da.

— Am făcut-o în ziua în care a murit. Pe 3 septembrie.

— Doamne-Dumnezeule! am exclamat dând din cap.

M-am uitat în jos, la Irv.

— E înnebunit după filme, i-am zis.

Irv a stors un pic de unguent pe vârful degetului arătător.

— Foarte bine, a remarcat el, aplicând unguentul cu delicatețe peste găurele.

Gândindu-mă mai bine, mi-am zis că eventualele cicatrici de pe gleznă n-aș fi putut să le capăt într-o manieră mai rezonabilă decât cele de pe mâna lui James.

— Deci, l-am întrebat pe Irv după câteva clipe. Cum ți-a plăcut?

— Ce anume?

— Cartea. *Primele ținuturi*.
 — Am mai citit-o.
 — Dar de data asta?
 — E o carte de om tânăr, mi-a răspuns el nu fără blândețe. Mi-a adus aminte de cum e să fii tânăr.
 — Poate c-ar trebui s-o recitesc și eu.
 — Tu? N-aș zice că ești în pericol să îmbătrânești prematur. Chestia asta nu suna a compliment.
 — Și al cui e câinele care te-a mușcat?
 — A, al doamnei rector, am răspuns uitându-mă iar la harta planetei Marte. Aseară a fost o petrecere la ea acasă.
 — Și n-o să ți se simtă lipsa la WordFest? a continuat Irv trăgându-se înapoi ca să-mi examineze rănile. Mă refer la studenții tăi.
 — O să fiu acolo mâine, am zis. Și oricum, l-am adus pe unul dintre studenții mei cu mine.
 — Isteață mișcare, a spus Irv. Mi-o amintesc pe doamna rector. E o doamnă drăguță.
 — Îhî, am răspuns cu ochii lipiți de craterul crăpat al lui Nix Olympica.
 — Cineva a bătut la ușă.
 — Cine e? a întrebat Irv.
 — Salut, tată! Salut, Grady!
 Era Philly sau, mai curând, capul lui și partea de sus a trunchiului înțepenite în cadrul ușii, în vreme ce degetele i se încleștasera în toc, ca nu cumva să se prăbușească, accidental, în cameră. Deși, în trecut, fusesem martorul unor gesturi de reală afecțiune între cei doi, bărbații din familia Warshaw erau stângaci și nu prea știau cum să se poarte unul cu celălalt. Irv avea șopronul lui, iar domeniul lui Philly, atunci când venea acasă, era subsolul. În general, cei doi bărbați nu prea stăteau unul în calea celuilalt.
 — El e James, am intervenit eu.
 Philly a dat din cap.
 — Salut, a zis el. Dumnezeule, Grady, ce-ai pățit la picior?
 — M-am tăiat când m-am ras.

L-am privit câteva clipe pe Irv, care desfășura o fâșie de tifon, pe care a rupt-o cu dinții.

— Ai văzut țâțele lui Deb?
 — Da, am răspuns. Le-am văzut amândoi.
 A rânjit.
 — Fii atent! M-a trimis mama să văd dacă tipul ăsta nu vrea să vină să-l vadă pe Grossman.
 — Vrei, tipule? l-am întrebat pe James.
 — Nu știu, a răspuns James privindu-l pe Philly cam speriat.

Philly Warshaw era un tânăr arătos, cu pielea de culoarea ceaiului cu lapte, cu un maxilar drept și neted. Era îmbrăcat într-un tricou alb impecabil și blugi. Părul de aviator era des și țepos, iar venele de pe antebrațe îi stăteau bulbucate.

— Cine e Grossman?
 — E un șarpe, omule, l-a lămurit Philly. E un nenorocit de boa constrictor.

— Du-te, l-a îndemnat Irv pe James. Mă ocup eu de Grady.

James a ridicat din umeri și s-a uitat la mine. Eu am încuviințat din cap. Puștiul a pus cartea jos și l-a urmat pe Philly afară. Le-am auzit pașii răsunând pe cărarea de lemn, în timp ce se îndreptau spre casă.

— Sper din tot sufletul că știe să scrie, a comentat Irv.
 — Știe, l-am asigurat. E băiat bun. Auu! Poate puțin cam dat peste cap.

— Atunci a venit în locul cel mai potrivit, mi-a replicat Irv. Nu te mai fâțâi.

— Ei, Irv!

— Nu știu ce e cu tine.

Bătrânul și-a înfășurat o mână în jurul gleznei mele, ținând bandajul strâns. Cu cealaltă mână a luat rola de leucoplast și a dus-o la gură. Presiunea aplicată de degetele lui pe gleznă era destul de fermă ca să fie dureroasă.

— Tu și Emily. Dacă toată chestia asta i s-ar fi întâmplat lui Deborah, a spus Irv puțin cam bolborosit, atunci aș fi

înțeles. Aș fi fost nițel dezamăgit dacă nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

— Irv, nu știu, e...

— A vorbit cu maică-sa.

Supărat, bătrânul a rupt cu dinții o bucată de leucoplast și-a aplicat-o pe bandaj.

— Se pare că nu vrea să discute cu mine.

— E greu pentru Emily, am spus. Știi asta.

— Știu. Emily ține totul în ea.

Irv a mai aplicat o ultimă fâșie de leucoplast pe care apoi a întins-o cu atâta blândețe, că mi s-au umplut ochii de lacrimi. Bătrânul a ridicat privirea și a reușit să-mi și zâmbescă puțin.

— Presupun c-a moștenit asta de la mine.

Apoi a întors capul și s-a uitat la bandaje și la celelalte ustensile medicale care zăceau împrăștiate în jurul lui.

— Irv, am spus.

I-am întins mâna și l-am ajutat să se ridice în picioare.

— Familiile ar trebui să se mărească, a continuat el. Asta nu face decât să se micșoreze.

Apoi am ieșit amândoi afară, în ultimele frânturi oblice ale după-amiezii de aprilie. Pe malul lacului nu mai era nimeni. Preț de-o clipă, ne-am sprijinit unul pe celălalt, din cauza membrelor betege, și ne-am uitat la șezlongurile goale de pe ponton și la soarele care atârna jos, deasupra dealurilor galbene și despuiate ale Utopiei.

— Nu plec nicăieri, am murmurat, numai ca să văd cu câtă sinceritate puteam să rostesc cuvintele alea.

Irv a zâmbit amar și m-a bătut pe umăr, de parcă tocmai aș fi emis o replică extrem de inteligentă.

— Las-o baltă, Grady, a zis el.

În casă exista o singură baie, la etaj, la capătul holului, într-o cameră largă, cu acoperișul în pantă. Era o baie drăguță, cu lambriu sculptat, cu accesorii din alamă și o cadă

mare cu picioare. Dar, date fiind necesitățile fiziologice capricioase ale lui Irv și o obișnuință remarcabilă a femeilor din familie de a sta să se relaxeze în cadă, baia era o zonă supraaglomerată și, în general, ocupată exact atunci când aveai mai multă nevoie de ea. Când am revenit în casă, am urcat la etaj ca să fac un pipi, dar, din nou, am găsit ușa din lemn masiv închisă. Am bătut ușor de trei ori, ca și când aș fi format silabele numelui meu.

— Da?

Am făcut un pas înapoi.

— Em? am întrebat. Tu ești?

— Nu, mi-a răspuns Emily.

Am apăsat pe clanță. Nu era încuiată. Nu trebuia decât să împing ușor. În loc de asta însă, am lăsat clanța să revină în poziția inițială și, fără nici un sunet, mi-am retras mâna. Am rămas pe loc, uitându-mă la ușa închisă.

— Ăăă, am nevoie să fac pipi, fetiță.

Am înghițit în sec, conștient de momentul care subînțelegea întrebarea pe care urma s-o pun – membranele profunde și rănite ale încrederii și intimității pe care urma să le dezvălui.

— Pot să... îmi dai voie să intru?

S-a auzit un plescăit de apă și-apoi ecoul slab al aceluia plescăit reverberat de faianța din baie.

— Fac baie.

— OK, i-am răspuns ușii, lipindu-mi fruntea de ea.

Am auzit hârșăitul unui chibrit aprins și-apoi oftatul profund și furios al expirației lui Emily. Am numărat treizeci de secunde. Apoi am coborât la parter și am ieșit în curte.

M-am dus până la aleea din față, apoi am luat-o spre Kinship Road, privind la plasa de ramuri de deasupra, în căutarea unui ulm ofilit, unde ar fi fost coșer să fac pipi. Aerul era rece și alunecos asemenea scoarței de copac ude și, cu toate că refuzul soției mele de a-mi îngădui să fiu părtaș la goliciunea ei mă rănise – cu toate că mă durea inima la gândul că n-aveam s-o mai văd niciodată goală pe Emily a

mea –, eram foarte fericit că ieșisem din casă, că eram singur, purtând în mine pumnul strâns al vezicii urinare. Apoi, după un colț al aleii, am văzut-o pe cumnată-mea. Mergea posomorâtă, cam la cincisprezece metri în fața mea. Era îmbrăcată cu o rochie roșie delicată, al cărei tiv se târa în spate, prin pietrișul aleii, ca o trenă. Împrăstia în aer fumul unei țigări aprinse și cânta încet, doar pentru ea, pe un ton pițigăiat. Melodia suna ca partea aia lentă și tânguită din *Whole Lotta Love*. Știam c-ar fi trebuit s-o las cu reveriile ei inimaginabile, dar eram supărat și nedumerit din cauza lui Emily, iar în trecut, fuseseră momente când sfaturile lui Deborah, deși mereu inutile, au fost pentru mine o formă bine-venită de divertisment, asemenea sfaturilor date de porcul-oracol Hen Wen.

— Ce ciudat, am spus în loc de salut.

— Bună, Doc! mi-a răspuns ea.

— Asta da rochie!

Pe material erau cusute niște oglinjoare argintii, iar imprimul părea să reproducă efectul psihedelic al amalgamului de culori fosforescente care-ți apare înaintea ochilor atunci când îi ții strâns închiși și-i apeși tare cu degetele. Era genul de rochie pe care o vezi atârnată, de obicei, în dulapul unei femei care nu are decât o singură rochie.

— Îți place? E din India sau de nu știu unde, a spus Deborah pupându-mă pe obraz cu putere, cu buzele strânse – asta era versiunea ei de sărut – și strângându-mă dureros de tare de mână. Ce e ciudat?

— N-am putut s-o conving pe Em să mă lase să intru în baie și să fac un pipi. Făcea baie.

— E al naibii de supărată pe tine, Doc, mi-a replicat Deborah. A auzit că ți-o tragi cu alta.

Doc era porecla pe care mi-o dăduse Deborah. În urmă cu mulți ani, începuse prin a-mi spune Gravy, apoi trecuse la Gravy Boat, poreclă care ulterior se metamorfozase, într-o manieră care presupuneam că fusese inevitabilă datorită fizicului meu, în Das Boot. La un moment dat, Deborah

renunțase la Das, apoi, după o vreme, Das devenise Doc datorită faptului că, în situații de criză, la mine găseai întotdeauna diverse substanțe farmacologice, așa că porecla asta rămăsese bătută-n cuie. Așa cum am mai spus, Deborah învățase engleza târziu, deci nu prea aveai de unde să știi ce-o să se întâmple cu o denumire de genul „gravy boat“, odată ce-i intra în creier.

— Ticălosule! a zis ea lovindu-mă delicat cu pumnul în stomac. Nenorocitul dracului!

— Asta a auzit deci? am spus, fără să iau în serios atacul lui Deborah.

Una dintre chestiile pe care întotdeauna le admirasem la ea era felul scabros și lipsit de timiditate în care trata cu bărbații în general și cu mine în particular. Cumnată-mea acostase pe aste țărături cu un bagaj mic de cunoștințe, care nu conținea mai mult de șapte înjurături anglo-saxone, la care, dintr-un soi de devotament emoționant, nu renunțase nici până în ziua de azi, plus alte câteva dovezi – o cunună ofilită de orhidee, un baton vechi, neatins, de ciocolată Hershey, pe care i-l dăduseră cei de la orfelinat pentru drum – ale trecerii ei prin America.

— Și, mă rog, de unde a auzit ea asta?

— Crezi că i-am spus eu?

— Nu-mi prea pasă, am răspuns. Tu ce mai faci, copilule?

Am întins mâna ca să-i mătur o suviță de păr de pe ochiul drept, dar a întors privirea. Deborah avea un păr des superb, cu care-și acoperea fața – o față ștersă, care devenea și mai ștersă din cauza părerii proaste pe care o avea despre ea. Își detesta nasul, despre care spunea că e borcănat și prea mic. Îi spunea – inițial, denumirea mi se păruse jalnică – budinca ei. Ochii, deși expresivi, erau teribil de sașii, iar dinții i se lăbărtau atunci când zâmbea, asemenea boabelor unui spic de grâu.

— Nu știi nimic despre maimuțe, nu?

— Nu atât de multe pe cât ar trebui.

— Sunt bune ca animale de companie? Mă gândeam să-mi iau o maimuță. O maimuță pitică, știi, o chestie din aia mică, pe care s-o porți pe umăr. Știi ceva despre maimuțele pitice?

— Nu știu decât că-și ucid stăpânii.

Deborah mi-a arătat toți dinții ei mici și strâmbi.

— Eu tot te plac, Doc, mi-a mărturisit ea pe tonul ei nesincer.

Ca majoritatea oamenilor care pierduseră totul, cu excepția fantomei accentului lor original, nimic din ceea ce spunea Deborah nu suna adevărat.

— Vreau să știi asta. Toți ceilalți cred că ești un nenorocit. Nu și eu. Adică, sigur, și eu cred asta, dar tot te plac.

— Grozav, am răspuns. Dintre toate persoanele pe care le cunosc, tu ești singura care nu se pricepe deloc la oameni.

— Nu mai spune, a comentat Deborah cam dezamăgită.

Ultimul ei soț, un dentist pe jumătate coreean, pe care-l chema Alvin Blumentopf și cu care fusese căsătorită un an de zile, fusese snopit în bătaie de cămătari pentru că nu-și plătitese datoriile de la curse și apoi, două zile mai târziu, condamnat pentru evaziune fiscală și trimis la închisoarea federală din Marion. Faptul că Deborah se îndrăgostise de el aproape că-i garantase soarta asta.

— Mulțumesc că mi-ai reamintit.

Cumnată-mea a aruncat țigara pe jos; i-a dat drumul, pur și simplu, cu toate că n-o fumase decât până la jumătate, ca și cum s-ar fi saturat de ea. Deborah îți dădea impresia că era mult mai dură decât Emily. Mi-am adus aminte că uitam mereu – mă păcălea natura ei atee și stilul amețit – cât de simplu era s-o faci să sufere. Am călcat eu țigara ca s-o sting.

— Ce gentleman, a comentat ea. Bun, și? N-a vrut să te lase în baie.

— N-a vrut să discute cu mine.

— N-a zis absolut nimic?

— Nu, dar nici eu n-am așteptat decât douăzeci de minute.

— După care ai venit aici să faci pipi?

— Da, am spus.

M-am dus lângă un copac din apropiere, care la o examinare mai detaliată s-a dovedit a fi acceptabil de mort.

— Te deranjează?

— Poți să-ți văd și puța?

— Bineînțeles.

M-am ascuns în spatele copacului și mi-am tras fermoarul.

— Ai un pix?

— Nu. De ce?

— Vreau să-i desenez un cap.

— Viermii au față?

— Acum ai reușit să mă deprimi, am replicat.

— Doc, a zis Deborah. De câte ori ai fost căsătorit?

— De trei ori.

— De trei ori. La fel ca mine.

— La fel.

— Și pun pariu că și tu ți-ai înșelat soțiile.

— Oarecum.

— Și *eu* nu mă pricep la oameni?

— Ha! am zis.

Mi-am terminat treaba, mi-am tras pantalonii și m-am întors lângă cumnată-mea.

— Deci, în afară că te gândeai la maimuțe, ce altceva mai făceai aici, Deb? Fugeai din Egipt?

— A, nu știu. M-am uitat prin curtea hambarului. Am căutat pe sub balega vacilor.

— Ai căutat ciuperci?

Deborah a dat din cap.

— Și-ai găsit vreuna?

Deborah a dat din nou din cap.

— Le-ai mâncat?

Cumnată-mea s-a uitat fix în ochii mei. În umbra după-amiezii târzii, pupilele îi erau dilatate, iar chipul lipsit de expresie.

— Dumnezeu, Deb! Asta-i nebunie curată!

Atunci Deborah m-a lovit cu pumnul în umăr și mi-a zâmbit larg.

— Te-am speriat, așa-i ?

Apoi a băgat mâna într-unul din buzunarele laterale ale rochiei și-a scos câteva ciuperci pricăjite și murdare.

— Le păstrez deocamdată. Pentru cazul în care situația devine de-a dreptul plictisitoare, mi-a explicat ea, băgând ciupercile înapoi în buzunar și scoțând din celălalt pachetul de țigări.

Atunci când reușea să facă rost, Deborah fuma niște țigări coreene tari și fără filtru, care se numeau Chan Mei Chong și costau de două ori mai mult decât un pachet de țigări americane. Plus că astea coreene puteau a piele de porc pârilit.

— Când am văzut-o ieri pe Emily — și-a aprins țigara, urmărind flacăra cu ochii mari și sașii —, mi-am dat seama că are ceva să-mi spună. Știi cum toate părțile feței i se adună așa, în jurul nasului ?

— Îhî.

— Am crezut că vrea să mă anunțe că e gravidă.

— Ciudat, am șoptit.

— Ce e ciudat ?

— Nimic.

— Spune-mi !

Trebuie să măturisesc că nu prea aveam încredere în Deborah și nu aveam nici un motiv pentru care să cred că ea ar fi avut încredere în mine. De fiecare dată când eram singuri, simțeam o stare de stânjeneală instalându-se între noi — ne înghionteam deseori, ne gratulam cu diverse epitete și ne foiam de pe un picior pe celălalt, urmărind fumul care ni se desprindea de pe buze —, un comportament parțial de natură sexuală, parțial de natură socială, dar care era generat de conștientizarea faptului că fiecare dintre noi știa secretele cele mai intime ale celuilalt, și că și celălalt e conștient că ele nu sunt un secret și asta, deși nici unul dintre noi nu-i împărtășise celuilalt nici un secret. Cu alte cuvinte, Deborah era cumnata mea.

— Femeia în chestiune, am spus eu după câteva clipe, expirând lent aerul din plămâni. Cea despre care tu nu i-ai spus lui Emily.

Deborah și-a încrețit buza suflând, înspre Pittsburgh, o fâșie lungă și cenușie de fum.

— Doamna rector.

— E gravidă.

— Sfinte Sisoe ! Emily știe ?

— Încă nu, i-am răspuns. Abia am aflat și eu. Cam de asta am venit încoace.

— Cum ? Ai de gând să faci anunțul diseară, la masă ?

— Bună idee.

Deborah a dat din cap, s-a uitat la mine o clipă, apoi și-a întors privirea. Și-a cules un fulg de tutun de pe buza de jos.

— Prietena ta e căsătorită, nu-i așa ?

Am dat din cap că da.

— Cu decanul meu. Șeful meu. Mai mult sau mai puțin.

— Și are de gând să-l facă ?

— Nu cred. Nu. Sper că nu.

— Atunci nu-i spune lui Emily.

— Trebuie.

— Nu, nu trebuie. În orice caz, nu în seara asta. La dracu', Doc, ce sens ar avea ? Așteaptă puțin. Adică, stai să vezi ce se întâmplă. Înțelegi ? De ce să-i spui, de vreme ce se poate ca acel copil să nici nu existe ? O să sufere foarte tare.

Eram impresionat. Cu toate că știam că Deborah și Emily erau destul de apropiate, era o raritate s-o vezi pe cumnata-mea dând dovada unei griji atât de profunde pentru sora ei. Într-o oarecare măsură, reușise să se împace cu ideea că fusese aruncată în mijlocul familiei Warshaw amintindu-și mereu că oamenii ăia erau totuși o mână de străini pentru ea, cu intenții bune ce-i drept, dar, în fond, inferiori ei; nu erau decât un grup de pescari primitivi, care o salvaseră pe singura supraviețuitoare a naufragiului unui iaht imperial. Deborah a pus ușor o mână pe brațul meu, iar eu m-am întrebam dacă nu cumva avea dreptate. De ce s-o fac pe Emily să sufere mai mult decât o făcusem deja ? Apoi mi-am amintit că așa făceam mereu, mă luam după alții numai ca să evit o situație neplăcută și am clătinat din cap.

— Chiar trebuie. Am promis c-o s-o fac.

— Cui i-ai promis?

— A, am răspuns, mie însumi.

Atunci ce mai contează încă o promisiune încălcată? a spus privirea lui Deborah.

— Rămâi peste noapte?

— Nu știu. După cum au mers lucrurile până acum, probabil că nu.

— Atunci lasă-mă să-i spun eu. După ce pleci.

— Nu!

Regretam acum că mă confesasem lui Deborah, care, lăsând la o parte afecțiunea ei sinceră pentru Emily, căpătase, ca orice soră mai mare, o dorință sănătoasă de a-și vedea ruda cu gura căscată de groază.

— Doamne, Deb, trebuie să juri că n-o să spui nimănui nimic. Te rog! Încă nu m-am hotărât ce-o să fac.

— Asta aștepti tu? m-a întrebat ea cu o privire fără speranță.

— Hei, du-te-n pizda mă-tii, am exclamat. O să mă hotărască eu. Și-acum, hai! Juri?

— Sigur, mi-a răspuns ea cu accentul coreean fluturând ușor în colțurile vocii. Nici o problemă.

— OK.

Am dat o dată din cap, cu convingere, de parc-aș fi crezut-o.

— Doamne, Doc, a continuat ea. Cum reușești tu să strici lucrurile în halul ăsta?

I-am spus că nu știu. Apoi m-am întors cu fața spre casă.

— Ar cam trebui să mă duc să-l salvez pe James de Philly, am zis. Vii?

Deborah a părut c-ar vrea să spună ceva, dar, în final, doar a dat din cap și m-a urmat. Am luat-o înapoi, pe alee. Pietrișul scrâșnea sub pașii noștri.

— Cine-i puștiul? James ăla?

— E un student de-al meu.

— E drăguț.

— Te rog să-l lași în pace.

— Mi-a spus că-i place rochia mea.

— Da? am întrebat uitându-mă la rochie cu o expresie de fals scepticism. E foarte politicos.

— E...? Hei, du-te-n pizda mă-tii! s-a răstit Deborah, renunțând la tonul glumeț.

Mi-am dat seama c-o rănisem din nou. Cumnată-mea s-a oprit în mijlocul curții și și-a privit rochia.

— E urâtă, nu?

— Nu, Deb, e...

— Fir-ar al dracului! Nu-mi vine să cred c-am cumpărat chestia asta!

Vocea îi devenise extrem de ascuțită.

— Uită-te la ea!

— Mie mi se pare frumoasă, i-am spus. Arăți superb, Deb.

Deborah a trecut pe lângă mine și s-a dus la intrarea din spate, a deschis ușa cu plasa de țânțari și s-a oprit locului. Când am ajuns în spatele ei, am văzut că încerca să-și surprindă reflexia în geamul vălurit al ușii.

— Mă duc să mă schimb, m-a anunțat ea încruntată.

Vocea îi tremura.

— Arăt ca un cort de hippioți sau ceva de genul ăsta. Arăt de parc-ar trebui să mai stea cineva lângă mine – o persoană care să vândă ceasuri cu cuc.

I-am pus o mână pe umăr, în semn de consolare, însă Deborah s-a scuturat și a tras de ușă cu putere. A fugit în casă, a traversat bucătăria, apoi a urcat scările bocănind. Eu am fost târât înăuntru de curentul de aer produs de fuga ei zgomotoasă. În bucătărie, Marie stătea în picioare, gata îmbrăcată pentru cină, și mesteca în oala cu supă cu chiflele *matzoh*. S-a uitat la mine, pe sub sprâncenele ridicate. Într-o mână ținea un polonic cu care gesticula interogativ.

— Abia acum încep, i-am spus.

Am coborât la subsol, ca să-l salvez pe James Leer pe care l-am găsit la masa de ping-pong, înfruntându-l pe Philly Warshaw cu o paletă în mână. Băieții jucau Bere Pong, un

ritual pâcios, cu care, în epoca lui cea sălbatică, Philly îi chinuise pe toți pretendenții și vizitatorii de sex masculin. Inclusiv pe mine. Întreaga familie Warshaw căzuse de acord că epoca sălbatică a lui Philly durase o perioadă impondabil de lungă. Într-un târziu însă, băiatul se liniștise. Doar când venea la Kinship își mai aducea aminte de trecut și nu mai conducea fiindcă bea prea mult. Eu presupuneam că tocmai din acest motiv Philly aștepta cu nerăbdare vizitele acasă. M-am așezat pe scara care cobora la subsol ca să urmăresc partida.

— Ai grijă, James, am spus.

— E-n regulă, m-a asigurat Philly, lovind mingea cu o mișcare exagerată, care a imprimat sferei un caracter englezesc destul de puternic ca să se afunde în paharul de bere poziționat pe linia de centru, de pe jumătatea de masă a lui James Leer. Se descurcă bine, a rânjit Philly. Dă-i drumu', James!

Supus, James a întins mâna după paharul plin cu bere, a pescuit mingea, a ridicat paharul la gură și l-a golit dintr-o singură și eternă sorbitură și n-a părut să-i vină tocmai ușor. Când berea a dispărut în totalitate, puștiul a ridicat paharul în direcția mea. Un zâmbet golit de expresie îi înghețase pe față. Arăta ca un copil care se chinuie să mimeze zâmbetele adulților, având în gură o bucată infinit de sărată de stridie crudă.

— Salutare, domnule profesor Tripp, a zis el.

— Al câtelea pahar e ăla? l-am întrebat.

— Al doilea.

— Al treilea, a intervenit Philly, venind cu o cutie de Pabst ca să umple la loc paharul lui James.

Cutia o scosese din minifrigiderul pe care-l ținea în colțul spațiului lui privat. James a șters cu delicatețe mingea de ping-pong, folosindu-se de poala cămășii din flanel. Părul i se dezlipise din mlaștina de briantină și i se ridicase pe creștet în unghiuri din cele mai stranii. Era tot numai zâmbet, iar ochii îi erau luminoși, așa cum fuseseră și cu o seară înainte

atunci când dădusem buzna, amețiți, râzând și abia trăgându-ne sufletul, în holul purpuriu de la Thaw Hall. James Leer se simțea excelent. Iar eu mi-am dat seama că alcoolul avea să fie o chestie periculoasă în existența lui.

— Și ce-a pățit mașina ta? a vrut să afle Philly. Al cui e curul de pe capotă?

— Un tip s-a aruncat pe ea, am zis.

Mă enervasem nițel pe Philly, fiindcă-l ademenise pe bietul James într-un joc de Bere Pong. Însă nu-l condamnam. Phillip Warshaw era un agent înăscut al haosului, un maestru al reversului, în toate formele lui. Venise din Coreea în 1965, având reputația de a fi cel mai încăpățânat și mai greu de controlat bebeluș din orfelinatul Soodow. Cum ajunsese, începuse să se repeadă cu capul în ferestre și să-i oblige pe copiii vecinilor să se cațere prin copaci. Faima lui de adolescent-vandal era legendară la Liceul Allderdice. Timp de patru luni, el și un marker acoperiseră toate suprafețele plane din Squirrel Hill, Greenfield și o parte din South Oakland cu niște simboluri secrete, pe care investigatorii le identificaseră ulterior ca reprezentând numele lui original, scris în alfabetul mamei lui pierdute. În timpul excursiilor în Panama și P.I., Philly descoperise paradisul comportamentului reprobabil și-i trebuiseră ani de zile până să se adapteze la viața de bărbat însurat, stabilit în Aberdeen.

— Un tip? Ce tip?

— Un tip pe care-l chema, ăăă – m-am uitat la James – Vernon Hardapple.

Philly a mai lovit o dată mingea cu putere și a fost cât pe ce s-o vâre în paharul cu bere al lui James.

— Hardapple?

— Era un matador, a intervenit James, fără măcar să se uite la mine.

Se pregătea pentru următoarea lovitură.

— Pasa nouă, a zis el repunând mingea în joc cu o vultă.

— Un matador. Pe care-l chema Vernon Hardapple.

— Era căsătorit cu o mexicană, am adăugat eu. Acolo a învățat meserie.

— Dar femeia l-a părăsit.

James a trimis mingea către Philly. Mingea a sărit pe podea și a aterizat în cutia cu numere vechi din *Commentary*.

— Pasa zece. Și probabil că n-a mai fost atent în arenă.

Eu nu mă puteam abține să nu zâmbesc. Chipul lui James a rămas însă perfect imobil. Ochiul îi erau concentrați asupra mingii de ping-pong.

— A fost luat în coarne? a întrebat Philly.

— Doar trântit pe spate, am răspuns eu. Și-a fracturat soldul. Și cu asta, cariera lui s-a încheiat.

— Iar acum se luptă cu mașinile din parcare de la Hi-Hat, a concluzionat James. Serviciul tău.

— Vechiul Hi-Hat, a spus Philly trimițând prima servă peste fileu și peste masă.

Mingea s-a învârtit pe buza paharului lui James. Numai că n-a căzut înăuntru. Când juca Bere Pong, Philly Warshaw era un adevărat ucigaș.

— Pasa unsprezece. Te mai duci pe-acolo?

— Din când în când.

Dintr-odată, nu m-am mai simțit în largul meu. Ceva legat de incidentul cu Vernon Hardapple de la Hi-Hat, din noaptea precedentă, mă tulburase. De ce zisese tipul că mașina era a lui? Știuse numărul și ridicase la rangul de verde smarald ceea ce eu considerasem întotdeauna ca fiind o nuanță oribilă de fund de muscă. Gândindu-mă mai bine, probabil că mașina ar fi putut să fie a lui. Happy Blackmore pretinsese c-o câștigase la poker, însă mie mi s-a părut că era o chestie destul de greu de crezut, dat fiind ghinionul de dimensiuni cosmice care-l urmărise pe Happy. L-am așteptat o săptămână ca să-mi aducă talonul mașinii. Apoi am aflat de la un coleg de-al lui de la *Post-Gazette* că Happy era în Munții Catoctin, jucându-și ultima carte.

— Tipul ăla masiv mai stă la ușă? Cleon? Clement?

— E tot acolo.

— Țăla are bicepsul de cincizeci și șase de centimetri, a continuat el. L-am măsurat odată.

— Clement te-a lăsat să-i măsoți bicepsii?

Philly a ridicat din umeri.

— Am câștigat un pariu pe care-l pusesem cu el, mi-a explicat.

Mi-a aruncat o privire scurtă, apoi a dat o nouă pasă.

— Deci, Grady, am auzit – pasa doisprezece – am auzit că ne-ai adus un pătrunjel foarte special pentru sosul de Paște.

— Îhî, am răspuns uitându-mă la James, care s-a înroșit.

Îmi închipuiam că se simțise flatat de atenția pe care i-o acordase Philly. Cu siguranță că înainte să-mi fac apariția se lăudase ce mare consumator de droguri e el.

— Am un snop mic în mașină.

— Și?

— Și? am repetat eu împletindu-mi brațele pe piept.

Philly a rânjit, apoi a țipat, cu o îngrijorare falsă, atunci când James a reușit să-și trimită mingea în paharul cu bere. Cumnată-miu a ridicat paharul și mi-a făcut semn din sprâncene peste buza recipientului.

— A, sigur, OK, am replicat eu adoptând, în maniera clasică a fumătorilor de marijuana, o expresie relaxată, la propunerea de-a mă droga. Dacă vrei.

Îmi ardea buza după o țigărușă bună și dolofană. M-am ridicat și m-am dus spre ușă. Philly și-a aruncat paleta care a aterizat cu zgomot pe masă.

— Ne oprim? a întrebat James supărat.

— Trebuie să fac un pipi, i-a răspuns Philly urcând scările. Ne vedem cu toții afară.

— James, hai cu mine, l-am chemat eu, deschizând ușa scârțâitoare și urcând scările care te purtau printre pânze de păianjen.

Înainte să ies la lumină, James m-a tras de un crac al pantalonilor.

— Grady, a zis el. Grady, uite!

M-am aplecat la loc, în puțul subsolului. James a rânjit la mine și m-a tras de mânecă înspre o îmbârligare mare și puturoasă din lemne și plase de sârmă, care se întindea în colțul cel mai îndepărtat al subsolului. Acolo James a întins mâna.

— Șarpe, a murmurat el.

În țarcul uriaș era un butuc de ulm uscat, de care atârna o fâșie lungă și perfectă de mușchi, drapată în acolade decorative, ca o ghirlandă de Crăciun. Acela era Grossman, șarpele boa constrictor de aproape trei metri lungime, care, spre marele lor regret, trăia alături de familia Warshaw de doisprezece ani. Philly Warshaw îl câștigase pe Grossman la o sală de biliard de pe Liberty Avenue, când era în ultimul an la Liceul Allderdice. Apoi, în toamna următoare, atunci când plecase în armată, puștiul îl abandonase în grija părinților. Nici la vremea când Philly îl câștigase, Grossman nu fusese un șarpe tânăr, iar iminentul lui deces fusese prezis de medicii veterinari și anticipat cu bucurie de Irene Warshaw, deși Philly promisese că, într-o zi, o să-l ia cu el. Grossman continua să trăiască însă în cușca lui încălzită, din care evada în mod regulat cu ajutorul unor variate stratageme reptiliene. Scopul era să atace trupa prăpădită de galinacee a lui Irene și să lase niște sculpturi incredibil de puturoase de caca de șarpe în locuri artistice, împrăștiate prin toată casa.

L-am bătut pe James pe umăr.

— Țsta da șarpe, am spus.

James s-a lăsat în genunchi și și-a băgat un deget printr-un hexagon al plasei de sârmă. Cu buzele, făcea niște zgomote care imitau pupăturile.

— Cred că mă place, a zis James.

— Te place, am încuviințat eu.

Am încercat să-mi aduc aminte dacă-l văzusem vreodată pe Grossman mișcându-se.

— Se vede.

James m-a urmat afară din subsol, apoi am ocolit casa și ne-am dus la mașină. În timpul ăsta ne scuturam pânzele mătăsoase de păianjen care ni se prinseseră de sprâncene și

buze. Se lăsa seara. O eșarfă multicoloră de nori purpurii și lumină crepusculară se întindea dinspre Ohio spre vest. Aerul era închis, iar iarba chițâia sub apăsarea pantofilor noștri. Mirosea a bălegar și a ceapă prăjită în grăsimă de pui. Una dintre vacile din curtea hambarului a lansat un comentariu tânguitor legat de greutatea vieții. Când aproape că ajunseserăm lângă Ford, spre surpriza mea, James a izbucnit într-un urlet de pirat și-a luat-o la goană pe cei trei metri care mai rămăseseră de parcurs. A sărit în sus, apoi, cu brațele înfipite în partea de sus a portierei, s-a avântat de parc-ar fi vrut să se arunce direct pe scaunul din față al mașinii decapotate. Eu m-am gândit că e destul de înalt și că traiectoria părea bună. Dar, în ultima secundă, James s-a oprit și a recurs la o aterizare de urgență pe iarbă. Când s-a întors, pe față avea o expresie teribil de serioasă.

— Mă distrez de minune, domnule profesor Tripp, mi-a mărturisit el.

— Mă bucur, i-am spus, întinzându-mă pe lângă el către torpedou.

Am scos punga cu marijuana și hârtia de rulat și m-am apucat să fac o țigară folosind drept suport o fâșie plană din biata și mutilata mea capotă.

— Sunt drăguți, a continuat James. Iar Phil ăla e tare.

Eu am zâmbit.

— Știu.

— Nu e prea deștept.

— Nu, am fost de acord. Dar e tare.

— Așa mi-ar plăcea să fie și fratele meu, a adăugat James pe un ton melancolic.

— Dacă-ți joci cărțile cum trebuie, s-ar putea să fie, am replicat. În familia asta se practică politica datului cărților pe față.

— Grady? Tu nu ai alte rude adevărate, nu?

— Nu, nu am. Mai am vreo două mătuși care locuiesc în orașul în care am crescut, dar nu le văd niciodată.

Am strâns capetele țigării și le-am bătut.

— Și presupun că mai am familia Wonder. Să-i ia dracu'!

— Familia Wonder?

— Frații din cartea mea. Sunt ca și frații mei.

Mi-am tras nasul.

— Mai bine de-atât nu pot s-o fac.

— Hei, știi ceva? Și eu sunt la fel! a exclamat James ridicând o mână până-n dreptul sprâncenelor și dând din cap cu un aer tragic. Suntem orfani! a strigat el.

Am început să râd și-am spus:

— Ești beat.

— Tu ești norocos, mi-a răspuns James uitându-se la casă.

— Crezi?

Am trecut vârful limbii peste fâșia dulceagă de adeziv.

James a întors ochii către mine. Spre surpriza mea, am descoperit în ei o doză de milă.

— Grady, îl ții minte pe tipul ăla de-aseară care zicea că are o dublură? O dublură care-i distruge viața? Așa încât va avea destule chestii despre care să scrie?

Se uita la urma de fund imprimată pe capota mașinii.

— Crezi că tot ce-a zis ăla era un rahat?

— Nu, am răspuns. Mă tem că nu.

— Nici eu, i-a dat James înainte.

— Gra-dy! Jay-ames!

Irene ne striga de pe verandă.

— Haideti!

— Venim! a urlat James. Presupun că Philly nu mai vine afară.

— Probabil, am zis eu. E cam dificil să te faci nevăzut și să te strecuri afară, în grădină, ca să fumezi o țigară atunci când ești bătrân și însurat cum e el.

— Un soț.

— Un soț, am repetat eu, aprinzându-mi țigara și trăgând în piept acel prim puf prelung și cu aromă de pin.

Apoi i-am dat-o lui James.

— Poftim.

Puștiul a ezitat o clipă, ținând capătul aprins al țigării sub nas și mirosind fumul cu un aer meditativ.

— Să trag?

— Dă-i bătaie.

— Bine, a zis el ridicând țigara și salutându-mă din cap, ca și când ar fi ridicat un pahar de vin pentru un toast. Pentru frații Wonder!

A tras un puf lung și ambițios, apoi a tușit tot fumul.

— Nu știi ce să zic de chestia asta, a spus el.

— Adică?

— Mă face să mă simt de parcă totul s-a întâmplat deja în urmă cu cinci minute.

— Păi chiar s-a întâmplat.

James a mai tras o dată din țigară, un puf mai scurt de data asta, pe care l-a lăsat să se agite în el vreun minut. S-a uitat la casa pe care o construise Irv Warshaw, la vrejul de caprifoi care se despletea de-a lungul verandei din față, la siluetele de oameni care se mișcau în sus și-n jos prin dreptul ferestrelor luminate.

— Cred că sunt destul de fericit, mi-a declarat pe un ton atât de plat, de parc-ar fi vorbit numai pentru el.

Așa că nici nu m-am mai obosit să-i răspund.

Emily nu era o evreică habotnică. În timpul căsniciei noastre, în calitate de observator profan, fusesem atent la tranzitul anual al sărbătorilor evreiești de-a lungul ciudatului lor calendar lunar, la legile lor bizantine și la simbolistica evazivă. Cum eram și admirator al jocului de baseball, am ajuns la concluzia că părerea mea despre sărbătorile evreiești aduce cu aceea despre meciurile-test din programul anual de cricket. Însă întotdeauna îmi plăcuse Paștele. Îmi plăceau falsitatea și prefăcătoria care erau implicate în prepararea hranei, felul în care omniprezenta „pâine a durerii” se transforma, ca prin farmec, în repertoriul sărbătorii de Paște în ceva multiplu și bogat – prăjituri *matzoh*, umpluturi *matzoh*,

budincă *matzoh* și tăiței – asemenea unui mamifer umil și folositor prețuit de indieni pentru carnea lui, dar și pentru blană, oase, organe și grăsime. Îmi plăcea felul în care, în general, religia evreiască cheltuia multă energie și talent în găsirea a tot felul de portite de ieșire din constrângerile legilor ei nebunești. Îmi plăcea ceea ce mie mi se părea că exprimă atitudinea acestei religii față de Dumnezeu, acel bășinoș bătrân, dictatorial și arbitrar, cu toate blestemele, ordinele și dorințele lui legate de mirosul de carne arsă de pe umăr. În plus, observasem de-a lungul anilor cât de mulțumit eram când mă îndopam la masă cu tot felul de mâncăruri halucinante cu pătrunjel, oase, ouă fierte tari, biscuiți uscați și apă sărată, în compania unui grup de evrei, dintre care trei erau coreeni. Ritualul ăsta îmi dădea siguranța că, dacă nimic altceva nu-mi reușea în viață, atunci măcar eram împăcat că-mi împlinisem cea mai precoce ambiție a mea: aceea de a hoinări, măcar cu spiritul, dacă nu și cu trupul, prin zări îndepărtate de locul nașterii mele.

Când eram copil, în orașul nostru nu existau decât șapte evrei. Cei cinci Glucksbringer: anticul domn Louis P., care, încă de când eu eram mic, se retrăsese deja demult în departamentul de timbre și monede al magazinului de pe Pickman Street, pe care îl fondase cu cincizeci de ani înainte; fiul lui, Maurice; soția lui Maurice, pe care am uitat cum o chema; și copiii lor, David și Leona. Mai era domnul Kaplan, care a cumpărat magazinul Weaver's Drugs când eu eram în primul an de liceu. Și mai era o roșcată drăguță, măritată cu unul dintre profesorii de la Coxley. Tipa mergea la biserica episcopaliană și sărbătorea Crăciunul, dar era cunoscută ca fiind o Kaufmann din Pittsburgh. Apoi tata l-a omorât pe David Glucksbringer și-așa au mai rămas numai șase. Mă gândisem deseori dacă nu cumva mă însurasem cu Emily Warshaw, cel puțin în parte, ca să îndulcesc acea teribilă dispariție. Familia Warshaw pierduse și ea un fiu. În primul an când m-am alăturat lor la masa de Seder (Irv, Irene, Deborah, Emily, Phil și unchiul Harry, fratele lui Irv, care

a murit în anul următor de cancer la prostată) am ocupat cel de-al șaptelea scaun.

Anul ăsta eram opt la masă. Ceea ce însemna că masa trebuia extinsă în două părți. Astfel încât, din cauza unei erori de calcul arhitectural a lui Irv, pe care Irene nu-l lăsa niciodată s-o uite, diningul era prea strâmt ca să încăpem cu toții. Irene a fost nevoită să împingă fotoliile, măsura de cafea și lampadarele și să ne îndese pe toți în livingul care ocupa toată partea din față a casei, începând de la șemineul crăpat și înnegrit de vreme și până la scările abrupte și înclinate într-o rână care duceau sus, la dormitoare. Când se mutaseră din casa din Inverness, familia Warshaw își căruse toate bunurile, iar acum își petreceau jumătate din timp aranjând mobila și împiedicându-se enervant de des de scăunelele de sprijinit picioarele. Soții Warshaw își cum-păraseră mobila în epoca de glorie a stilului danez modern, așa că peste tot nu vedeai decât sticlă, piele neagră și întinderi abstracte de tec și mahon, în timp ce interiorul casei era garnisit cu dușumele de brad, lambriuri din pin cu noduri, galben și plin de așchii. Irene amenința mereu c-o să vândă mobila lor cea veche și o să cumpere ceva mai potrivit, dar locuiau deja în Kinship de cinci ani și nici măcar o pernă nu fusese aruncată la gunoi. Întotdeauna m-am gândit că o casă sufocată cu lucruri care le aduceau aminte de vechea lor viață din Pittsburgh era, pentru Irene, era ceva de natură sentimentală, dar și o formă de protest.

Când eu și James am intrat în casă, Irv era deja instalat în capul mesei, lângă șemineu, cocoțat pe o pernuță de pe canapea. Philly, care se schimbuse într-o cămașă apretată, cu guler scurt, și-și pieptănase părul pe spate, umezindu-l cu apă, era așezat în stânga lui Irv. Amândoi scotoceau într-o cutie de pantofi plină cu kippa. Citeau inscripțiile și se chinuiau să-și amintească diversele după-amiezi și ceremonii de comemorare. Din bucătărie se auzeau șoptele enervante ale lui Marie și Irene. Fiecare o sfătuia pe cealaltă să nu intre în panică. Însă cele două fete ale soților Warshaw nu se vedeau

pe nicăieri. Erau pe undeva, la etaj sau prin grădină, discutând, conspirând, ajutându-se una pe alta să se îmbrace. M-am simțit străbătut de un fior supărător, ca o prevestire de rău-augur.

— Andrew ... Ab ... Andrew Abraham, a spus Irv luând în mână o kippa roșie, cu margini neregulate, privind legenda ștearsă, imprimată în țesătură. Iulie ... cândva, în 1964. Asta e vărul tău Andy.

— Nu mai spune.

— Doamne, mi-l aduc aminte. Era în Buffalo. Ce de țânțari aveau! Dumnezeule, a fost îngrozitor!

Philly a rânit și ne-a făcut semn din sprâncene când eu și James ne-am așezat la masă.

— Țânțari, aaa? a spus el băgând mâna în cutie și scoțând o kippa aurie apretată. Ți-au intrat și-n nas? Urâsc chestia asta. Hei, meștere, ce mai faci?

— Salut, am zis eu și James, nu chiar simultan, apoi toți trei am izbucnit în râs.

Irv a ridicat privirea, surprins, încercând să priceapă ce era așa de amuzant. A luat două kippa și ni le-a întins mie și lui James.

— În nas, a spus el, dându-i lui James o kippa neagră, iar mie una albastru regal și studiindu-ne chipurile cu ochii lui de inginer. În gură, în urechi, a fost îngrozitor. Poftim, James! Grady!

— Mulțumesc, a zis James.

În timp ce examina tichiuța cea neagră, pe fața lui James a apărut o expresie în egală măsură suspicioasă și încărcată de respect, ca și când Irv i-ar fi înmănat o tortilla miraculoasă pe care s-ar fi spus c-ar fi apărut chipul unui sfânt.

— Phillip și Marie Warshaw, a citit Philly de pe interiorul unei kippa aurii. 11 mai 1988, a adăugat el lăsându-și capul pe-un umăr și dând ochii peste cap. Cred că la asta am participat și eu. N-a fost atunci când tatăl mirelui și unchiul miresei au făcut un tăvănoș de pomină pe tema lui Arnold

Shoneberger și urlau așa de tare, că toți copiii din încăpere au început să plângă?

Ezitănd, cu mare efort, să nu corecteze pronunția greșită a lui Philly, Irv și-a îngropat bărbia în palmă și n-a scos nici un cuvânt. Toată viața se străduise să merite reputația unui om calculat și rațional, iar eu știam că-l durea foarte tare să-și aducă aminte că devotamentul pentru vechiul lui erou îl dăduse de gol, fără putere de întoarcere, făcând dovada unui bărbat care se ia la hartă cu rudele prin alianță la o nuntă.

— Bar mitzvah-ul lui ... Osnat ... Gleberman, am rostit eu, cu oarecare dificultate, citind de pe interiorul tichiuței pe care voiam să mi-o pun pe creștet. 17 februarie 1979.

— *Osnat Gleberman*? a întrebat Philly. Cine dracu' mai e și asta?

— Habar n-am, i-a răspuns Irv ridicând din umeri. Trebuie să fi fost vreo prietenă de-a ta.

— Hei, fiți atenți, a intervenit James, arătându-ne căptușeala tichiuței lui. Pe a mea scrie „Serviciile Funerare Dawidov“.

— Au! Poftim! a sărit Irv întinzându-i cutia de pantofi. Poți să iei alta.

— Nu, mulțumesc, l-a refuzat James așezându-și tichiuța cea neagră pe creștet.

— N-am avut nici o prietenă pe care s-o cheme Osnat, a spus Philly indignat, cântând parcă vorbele.

Spre deosebire de mine, care o pățisem cu numele insectei care distrusese bar mitzvah-ul lui Andy Abraham, din Buffalo.

— Cred că se pronunță „oh-SNOT“, a spus Irv ridicând, pedant, un deget.

Toți trei am izbucnit din nou în râs.

— Șșșș! ne-a admonestat Irv ridicându-se puțin de pe scaun și arătând cu degetul în tavan. Vine!

În vocea socrului meu, se strecurase o ușoară și involuntară notă de avertizare așa cum se întâmplă când anunți sosirea unui scandalagiu notoriu, a unui copil neascultător sau a unei femei foarte prost-dispuse.

Toți am tăcut, ascultând scârțâitul blând și deliberat al tavanului de deasupra – pe care cineva mergea – pentru ca apoi pașii s-o ia în jos, pe scările hodorogite, pe care le cobora treaptă cu treaptă. Într-un târziu, persoana a intrat în sufragerie, materializându-se sub înfățișarea lui Emily Warshaw. Și dacă tot a venit vorba de înfățișare, cum ar fi spus Julius Marx, asta chiar că nu era deloc rea. Soția mea era o femeie suplă și zveltă, lată în șolduri, cu un păr răcoros la atingere și cu un chip, cum zicea Crabtree, care aducea cu Fallingwater¹, fiindcă era marcată de variate aflorimente ascuțite și unghiuri dramatice. Emily se rujase și-și pictase ochii cu negru. Era îmbrăcată în blugi negri, o maletă neagră și un pulover deschis în față tot negru. Când m-a văzut, nici nu s-a oprit din mers și nici n-a luat-o la goană și nici n-a suferit vreo hemoragie cerebrală. A avut un unic moment de timiditate strivitoare, timp în care i-a aruncat o privire lui James și i-a oferit un zâmbet prietenos, dar forțat. Apoi a venit glonț spre scaunul liber de lângă mine și, spre uluirea mea, s-a așezat.

— Ce mai faci? m-a întrebat ea cu o voce pe care numai eu puteam s-o aud.

Vocea lui Emily, deși blândă și uneori inaudibilă, era guturală și masculină, ca vocea unui bărbat care vorbește la telefon cu iubita, într-o încăpere ticsită de oameni. În rarele ocazii când Emily se emoționa, ridica tonul, iar vocea-i devenea spartă ca a unui adolescent. O clipă, Emily s-a uitat în ochii mei tandru și surprinzător de încântată, apoi și-a întors privirea, ca și când ar fi flirtat, de parcă am fi fost doi străini așezați la masă unul lângă celălalt de o gazdă uneltitoare.

¹ De asemenea cunoscută și ca *Edgar J. Kaufmann Sr. Residence*, este o casă proiectată de arhitectul american Frank Lloyd Wright, în 1935, în sud-vestul statului Pennsylvania, la 80 de kilometri depărtare de Pittsburgh. Casa a fost construită parțial peste cascada Bear Run, de unde și denumirea, Fallingwater traducându-se prin „cascadă”.

Am bănuir că, măcar până atunci, Deborah reușise să-și țină gura. Deci îmi revenea mie onoarea să stric seara.

— Mă bucur să te văd, i-am răspuns cu o voce gătită.

Văzând-o din nou pe Emily, am simțit o dorință compleșitoare s-o sărut sau măcar s-o strâng de mână. Însă nevastă-mea stătea sfioasă cu capul în mâini și cu ochii în podea. De fapt, închiși ca să nu poți citi în ei câte-i treceau prin cap. Mirosea a pudră de talc și a șamponul de cuișoare pe care-l folosea pentru părul ei negru ca abanosul. În spațiul de cincisprezece centimetri care separa coapsa ei stângă de coapsa mea dreaptă, am simțit o pulsione sexuală neagră, strălucitoare și tremurătoare.

— Asta-i James Leer, de la seminar?

Emily și-a dat la o parte o șuviță de păr din ochi – avea niște ochi oblici și înguști, ca o pereche de virgule orizontale, care în Coreea se numesc butoniere – și l-a salutat pe James din cap. Emily nu era genul care dă mâna cu oamenii.

— Omul cu filmele, a spus ea. Am auzit de tine.

— Și eu am auzit de dumneavoastră, i-a răspuns James.

Preț de-o fracțiune de secundă, m-am gândit că Emily o să-l întrebe ceva legat de Buster Keaton, unul din idoli ei, dar n-a făcut-o. În schimb s-a lipit de spătarul scaunului, cu umerii aduși în față. Arăta de parc-ar fi vrut o țigară. Câteva secunde, nimeni n-a mai scos o vorbă. Sosirea lui Emily la o petrecere sau la o cină era urmată, în general, datorită profundeii și devoratoarei ei capacități de a tăcea, de o astfel de perioadă de ajustare a conversației.

— Coboară și Deb? a întrebat, într-un final, Irv.

— Într-un minut, a răspuns Emily.

Gura i se încrețise într-un rânjel micuț, care aducea a un dezgust fals.

— Sau poate că nu, a adăugat ea.

— Ce s-a întâmplat?

Nevastă-mea a clătinat din cap. O clipă mi-am închipuit că n-o să mai spună nimic.

— E agitată din nu știu ce motiv, a continuat ea ridicând din umeri.

În timpul asta, tavanul a scârțâit din nou, apoi, de pe scări, s-a auzit un zângănit sonor și sincopat. Era ca și când o bilă de cricket și un grapefruit se întreceau pe scări, ca să vadă care ajunge prima jos.

— Ia uitați-vă, a exclamat Philly impresionat, atunci când Deborah și-a făcut intrarea în cameră.

— Cu *asta* te-ai îmbrăcat tu pentru Seder? a spus Irv.

Deborah l-a ignorat, a tras scaunul de lângă frate-su, după care a așteptat, cu bărbia ridicată, cu un aer de îndelungă și suferindă răbdare, în vreme ce noi, ceilalți, ne obișnuiam cu descoperirea că fata renunțase la nefericita aia de rochie purpurie, la ciorapii și la pantofii de mai devreme și coborâse la masă în picioarele goale, îmbrăcată numai în halatul de baie. Totuși era un halat drăguț – cu toți am fost de acord –, dintr-un material greu și foarte colorat, cu un imprimeu cu galoane. Arăta de parcă fusese croită inițial pentru pătura unui comerciant demodat.

— E al lui Alvin, ne-a informat ea, tresărind exagerat atunci când a pronunțat numele celui mai recent fost soț. M-am gândit că, dacă el nu poate să fie alături de noi în seara asta, atunci măcar halatul să fie.

— Ce frumos, a remarcat Philly.

— Salut, a spus Marie, ieșind, în sfârșit, din bucătărie, cu obrazii umflați și cu părul blond și subțire despletit.

În brațe, avea o tavă din argint, pe care era așezată o gră-măjoară de *matzoh*, și încă o farfurie mai mare, pe care era un ditamai mormanul de *matzoh*. În vreme ce Marie încon-jura masa, mi-am dat seama că observase că eu și Emily stăteam unul lângă celălalt, într-o atmosferă de aparentă prietenie și că Deborah făcuse o alegere interesantă la capi-tolul Țol festiv. Dar n-a făcut nici un comentariu, ci doar i-a tras un zâmbet obosit lui Irv. Apoi a așezat farfuria aceea mare cu *matzoh* pe masă, între Emily și Deborah, iar tava mai mică, din argint, în fața lui Irv. După care, l-a mângâiat

pe socrul ei pe obraz și l-a sărutat, plină de înțelegere, pe frunte. În cele din urmă s-a așezat lângă Philly. Acum numai scaunul din fața lui Irv mai rămăsese gol.

— De ce nu vii odată? a strigat Irv înspre bucătărie. Haide, Irene! James a început să-și cam piardă răbdarea.

— Nu prea, l-a corectat James.

— Vin, vin!

Irene și-a făcut apariția în sufragerie, chiar mai agitată decât Marie. Avea fața roșie, iar fruntea îi strălucea de sudoare. Ca la toate adunările de familie, avea pe ea mai multe rânduri de haine pe care și le cususe chiar ea, după un design propriu. Din câte-mi puteam da eu seama, Irene se inspirase din moda caftanelor, a *muumuu*-ului¹ sau, poate, din anumite episoade din *Star Trek*.

— Am avut o mică problemă cu aranjarea platoului de Seder. Cel pe care l-am cumpărat din Mexic, iarna trecută.

Irene a adus platoul întins, pictat în culori de pământ, și s-a aplecat să-l așeze pe masă, lângă tava cu *matzoh* din fața lui Irv, apoi însă s-a oprit, s-a încruntat și a început să clatine din cap. Platoul era o piesă frumoasă, decorată cu viță-de-vie verde, flori galbene și niște onduleuri de un albastru-închis. Desigur, era încărcat cu toate mâncărurile specifice.

— Am pus *moror*-ul, pătrunjelul, *cherose*-ele, oasele, oul... Fir-ar al dracului! Întotdeauna uit pentru ce e al șaselea cerc.

— Care al șaselea cerc? a spus Irv, lăsând să se înțeleagă că problema pentru care Irene întârziase Sederul nu era doar minoră, dar chiar avea să se dovedească, conform logicii lui nerăbdătoare, de-a dreptul inexistentă. Hreanul, pătrunjelul, *cherose*-ele, osul cu pulpă, oul. Sunt cinci.

— Uită-te și tu, a zis Irene așezând platoul în fața lui.

Irv a numărat pe degete obiectele care fuseseră așezate pe cele șase identități ale platoului, murmurând, doar pentru sine, lista pe care abia o enunțase.

¹ Rochie tradițională hawaiană.

— Os, ou și ăăă... A! a pocnit el din degete. *Matzoh!* E pentru *matzoh*, a declarat el.

— *Matzoh*-ul! a exclamat Irene, pocnindu-l peste cap. *Matzoh*-ul n-o să încapă acolo, Irv. E ridicol! Ce să fac cu el? Să-l fărâmițez? Și uită-te *acolo*, a zis Irene indicându-i cuvântul pictat în ivrit, cu caractere albastre, pe fundul compartimentului gol. Acolo nu scrie *matzoh*!

Emily s-a aplecat, peste mine, sucindu-și capul ca să citească înscrisul. Sânul ei stâng mi-a atins ușor brațul. Era atât de aproape de mine, încât îi auzeam scârțâind.

— Scrie „Cazart“, a anunțat ea.

— Chaz-art, a încercat Irene. Chazart.

— Chazrat? a întrebat Irv nevenindu-i să creadă. Ce chazrat? Uite, scrie *matzoh*. Acolo se presupune că e un *mem*. Și-a dat ochii peste cap cu o expresie dezgustată. Mexicanii ăștia! a mai adăugat.

— Nu scrie *matzoh*.

— Poate e pentru apa sărată, a sugerat Philly.

— Poate e o scrumieră, a spus Deborah.

— Poate că, de fapt, nu e un platou pentru Seder, am intervenit și eu, încercând să-mi aduc aminte dacă nu cumva pe tema asta ne certam în fiecare an. Poate că e un platou pentru o altă sărbătoare similară.

— Cred că e *chazeret*, a murmurat Marie.

— *Chazeret*? am repetat noi în cor.

Marie a dat din cap.

— O fi pentru vreun soi de legumă? a zis ea de parcă s-ar fi referit la o învățătură evreiască însușită numai fragmentar, despre care oricare dintre noi am fi putut discuta pe larg.

Mi-am dat însă seama că Marie știa foarte clar despre ce vorbea. Numai că ea avea mare grijă să nu-i plaseze într-un con de umbră pe evreii născuți și trăiți o viață-ntreagă în această religie.

— Cred că e o legumă amară, nu?

— Țăla e *moror*-ul, draga mea, a lămurit-o Irene cu o condescendență placidă. Vegetale amare.

— Știu, dar cred că și *chazeret*-ul e tot o chestie amară. Poate ceva asemănător cu măcrișul de baltă?

— Pune niște măcriș, Irene, a spus Irv, bazându-se, așa cum era înțelept în astfel de situații, pe erudiția norei lui.

— Măcriș *de baltă*? De ce să am eu măcriș de baltă în casă?

— Pentru *chazeret*, i-a răspuns Irv enervat, de parcă Irene ar fi fost o femeie obtuză. Avem o grămadă pe lângă lac.

— Irving, eu nu mă duc noaptea la lac, prin noroiul ăla, ca să culeg măcriș de baltă. Poți să-ți pui pofta-n cui.

— Sau poate niște andive? a propus Marie.

— Dar ce ziceți de niște varză roșie? a întrebat James, hotărât să înfrunte valurile disputei rituale din familia Warsaw.

— Varză roșie! a urlat Irene.

— Știu, a intervenit Emily cu un zâmbet timid. De ce nu pui niște *kimchee*¹.

Toată lumea a izbucnit în râs. O lingură de un roșu malefic, urât mirositoare, de kimchee a fost adusă din cutia închisă ermetic din frigider. Mi se părea că seara debutase foarte bine. Apoi mi-am adus aminte că nu conta cum debutase seara, că eu nu aveam să mai fac parte din familia aia și că vestea pe care venisem să i-o dau lui Emily avea să anihileze instantaneu toate debuturile promițătoare și întreaga fericire a familiei.

— Începem? a întrebat Irv. James? Vrei să-mi dai Hagga-dah-urile? a zis el, indicând măsuta din spatele nostru.

James a întins mâna spre teancul de cărțile pe care apoi Irv le-a distribuit în jurul mesei. Erau aceleași cărțile pe care socru-meu le folosea întotdeauna: niște ediții ieftine, primite de pomană, foarte englezești, pe care era înscrisă denumirea unei mărci defuncte de cafea. Irv și-a scos ochelarii

1 Mâncare tradițională coreeană.

din etuiul de plastic pe care-l păstra în buzunarul cămășii, și-a dres glasul, apoi cu toții ne-am pregătit să comemorăm debutul îndelungatei călătorii prin deșert al unei haite prost-crescute de foști sclavi. Irv a început să citească o rugăciune scurtă care-l invoca pe Cel de Sus în termeni destul de convenționali și demodați din punct de vedere politic; o rugăciune despre familie, prietenie, sentimentul de recunoștință, despre libertate, dreptate și democrație. Panicat, James s-a întors spre mine, iar eu i-am arătat care-i șmecheria cu cărțile evreiești, răsfoind Haggadah-ul până la prima pagină, despre care James crezuse că e, de fapt, finalul. Apoi am plecat capul, am ascultat și m-am uitat împrejurul mesei pe deasupra ochelarilor. Toți citeau împreună cu Irv, cu excepția lui Deborah, care nici măcar nu se uita la Haggadah-ul din fața ei. I-am surprins privirea, iar ea s-a uitat în ochii mei câteva secunde, fără nici un fel de expresie, apoi la Emily, după care și-a băgat nasul la loc în carte.

— Acum turnăm primul pahar de vin, a spus Irv după rugăciunea de deschidere. Sunt patru pahare de vin, i-a explicat el lui James.

— Ai grijă! a intervenit Philly. James și-a băut deja cele patru beri.

— Nu trebuie să bea toate cele patru pahare, a zis Irene îngrijorată. Nu trebuie să le bei pe toate, James.

Eu m-am întors spre James.

— Ar trebui s-o iei mai ușurel, i-am spus.

— Domnul Model de Conduită, a remarcat Deborah uitându-se la James. Trebuie să urmezi exemplul tipului ăsta.

— Deb, a spus Emily pe un ton ușor amenințător.

Apoi cu toții am ridicat paharele, iar Irv a citit binecuvântarea. Îi eram atât de recunoscător soției mele pentru că-mi luase apărarea, încât ochii aproape că mi s-au umplut de lacrimi. Oare chiar se hotărâse să mă ierte? Iar eu oare chiar aveam de gând să dau cu piciorul acestei iertări nemeritate, acestei gentileți? Vinul greu care îmi aluneca pe gât era iute și sărat. Am sesizat că James a dat tot paharul peste cap.

— Bine, a spus Irv.

Și-a împins scaunul în spate și s-a ridicat de la masă.

— Acum o să mă spăl pe mâini.

— Aș vrea să mă spăl și eu, a sărit Marie.

Chestia asta a cam enervat-o pe Deborah.

— Nu e obiceiul ca doar tata să se spele pe mâini? a zis ea făcând pe inocenta.

— Oricine se poate spăla pe mâini, a replicat Irv.

— Da, toți putem să ne spălăm pe mâini, a spus Marie, de parc-ar fi vrut să pună pe roate o partidă de șarade.

— Ea de ce să nu se spele? a întreat Irene, fluturând o mână, în semn de „vezi-ți de treaba ta“, în direcția lui Deborah.

— Poate că și tu ar trebui să te speli, s-a băgat și Philly în discuție, făcându-i cu ochiul lui Deborah. Cred că ți-au mai rămas ceva firimituri de plăcintă de vacă.

— Du-te dracu', a strigat Deborah. Mă scoți din sărite când îmi faci cu ochiul.

— Eu pot să mă spăl? a spus James.

— Sigur că da, i-a răspuns Irene, privindu-l pe James cu un zâmbet larg cum se ridică de la masă și se duce după Irv și Marie în bucătărie.

Apoi am auzit jetul de apă lovindu-se sonor de chiuveta din inox. Zâmbetul de pe fața lui Irene a dispărut.

— E o plăcere să te avem printre noi, Deborah.

— Da, a fost de acord Philly. Care e problema ta?

Deborah mi-a aruncat o privire, iar eu am simțit cum pe buze îmi îngheață un rânjel fals.

— Bine atunci, a zis Deborah sărind de pe scaun.

Pentru o clipă am crezut că masa luase sfârșit înainte să înceapă.

— Mă duc să mă spăl și eu pe mâini.

Emily s-a uitat la mine și a dat ochii peste cap, ca și cum comportamentul imposibil al soră-sii era o chestie absolut normală. Eu am dat din cap, iar în momentul acela de intimă ridiculizare, de râs tăcut dintre noi doi, mi s-a făcut inima cât un purice. Când cei care se spălaseră pe mâini s-au întors

din bucătărie, am trecut la faza următoare, am înmuiat pătrunjelul în apă sărată și am citit, cu rândul, textele despre speranță, lacrimi și obiceiuri culinare din Orientul Apropiat. Apoi Irv a luat *matzoh*-ul din mijlocul celor trei așezate pe tava de argint, l-a frânt în două și l-a învelit într-un șervet.

— Și-acum, a spus întorcându-se atât de brusc spre James, care urmărise fascinat întreaga procedură, încât a sărit în sus de spaimă.

— Ce? a întrebat el.

— Asta se numește *afikomen*, a zis Irv bătând cu degetul în grămăjoara din șervet.

Sprâncenele albe și stufoase i se împletiseră deasupra nasului.

— Să nu care cumva să-l furi.

— Nu, niciodată, l-a asigurat James cu ochii mari.

— Ba *trebuie* s-o faci, prietene, i-am explicat eu. Stai liniștit. O ascunzi, apoi Irv trebuie s-o răscumpere.

— Dacă ești interesat, e rost să câștigi și ceva bănuți.

Irv a așezat grămăjoara lângă farfurie, a împins-o vreo câțiva centimetri spre James și și-a dres glasul.

— Acum, a spus el luând, din nou, Haggadah-ul.

Am dat pagina cu toții și-atunci am văzut în ochii lui James un soi de panică irațională. Puștiul marcase pagina respectivă cu degetul, iar acum îi venise rândul. James s-a albit la față și s-a uitat la mine implorându-mă să-l salvez. L-am bătut pe umăr și l-am îndemnat:

— Dă-i drumu'.

— Nu știu să citesc partea asta în ivrit.

— Nu-i nimic. Știm noi.

— Nu te grăbi, l-a sfătuit Irene. Trage adânc aer în piept.

James a inspirat, a expirat, apoi a început să citească testul acela cu patru întrebări, acel vechi test aranjat, pe care-l mai auziserăm, de atâtea ori, turuit de Philly, în ivritul lui obosit — Irv era întrebat de ce, în seara aia în care se comemora un amalgam straniu de urgențe și miracole, mânca biscuiți

uscați, hrean și pătrunjel și stătea lăfăindu-se pe o pernuță portocalie croșetată. Atunci întreaga familie Warshaw a lăsat la o parte certurile și cometaryile malițioase și s-a mai calmat în scaune. Ascultau nemișcați în vreme ce James, cu o voce clară și subțire de băiat de cor, citea frazele de parcă Haggadah-ul ar fi fost un manual cu instrucțiuni de folosire, iar în sufragerie ar fi fost un mecanism complicat pe care cu toții ne chinuiam să-l asamblăm.

— Ai citit foarte frumos, James, l-a felicitat Irene atunci când puștiul a terminat.

James se îmbujorase și zâmbea de parc-ar fi fost îndrăgostit.

— Domnule Warshaw? a zis el cu o voce strângută de emoție.

— Irv.

— Irv? Aș putea... Nu.

— Ce e, James? Ce s-a întâmplat?

— Mi-ați putea da și mie o pernă, ca să mă, ăăă, lăfăi și eu?

— Aduceți-i o pernă, a spus Irv.

Deborah s-a ridicat și s-a dus spre una din cele două canapele care fuseseră împinse la perete, burdușite cu perne. Pernele și pernuțele împrăștiat prin toată casă erau, asemenea straturilor de roci metamorfice pe care le citești și le interpretezi, dovada vie a pasiunilor artistice de mult apuse ale fetelor Warshaw — datând din era lucrului cu acul, țesutului de covoare, vopsitului lânii sau croșetatului. Deborah s-a întors cu o pernuță brodată cu un Peter Frampton slab, îmbrăcat în verde, cu bucle de un galben de taxi, pe care i-a îndesat-o lui James la spate.

— Poftim, frumosule, a zis ea mângâindu-l pe obraz, gest care l-a făcut pe James să roșească și mai tare.

Conștiincios, Irv s-a apucat să răspundă celor patru întrebări. S-a uitat de jur împrejurul mesei la care erau așezați trei coreeni, un baptist convertit, un metodist foarte inactiv și un catolic de sorginte suspectă, dar extrem de chinuit. A ridicat Haggadah-ul și a spus fără urmă de ironie:

— Cândva am fost sclavi în Egipt...

James Leer se uita țintă la Irv, care gesticula de zor și dădea din cap mânat de o falsă solemnitate pe care toți tinerii beți se chinuie s-o afișeze când se prefac că ascultă cu atenție ceva ce nu-i impresionează absolut deloc. După asta, am citit pe rând despre Cei Patru Fii – frații ăia vai mama lor: unul atoateștiutor, unul cam prost, unul cretin și unul infantil; încercați să ghiciți care mi-a picat mie – care an după an erau criticați și comparați între ei, și dați drept exemplu edificator de către părinții evrei. În continuare, a venit rândul operetei ăleia triste, care spune povestea evreilor din Egipt, de la faptele miraculoase ale lui Iosif până la uciderea pruncilor. În general, cam din punctul ăsta mintea mea o lua pe crengi. M-am lăsat pe spătarul scaunului, am închis ochii și-am început să plutesc, singur și abandonat, într-un coșuleț de răchită, pe un râu larg și mâlos, la umbra stufului șoptitor. Egiptul era întinderea de lapislazuli care trecea pe deasupra capetelor oamenilor, era mormăitul crocodililor, era râsul ca de clopoțel al prințesei și al slujnicelor ei care se jucau pe mal. Am simțit o durere ascuțită într-o parte și-am deschis imediat ochii. James mă împunsese în coaste.

— E rândul meu să citesc? am întrebat.

— Dacă nu te deranjează, mi-a răspuns Irv scurt.

Era evident că se enervase. M-am uitat la nevastă-mea și la familia ei. Pe chipurile tuturor citeam diagnosticul „E din nou drogat”. Apoi, stomacul de crocodil al lui Irv a mugit, îndelung și iritat, și toată lumea a izbucnit în râs.

— Poate c-ar fi cazul să grăbim puțin lucrurile.

Așa că Irv a trecut repede în revistă cele Zece Pedepse și ne-a zorit să mâncăm diverse sendvișuri cu *matzoh* preparat astfel încât nici nu-ți dădeai seama că era *matzoh*. Un al doilea pahar de vin a fost turnat și binecuvântat. Și, din nou, cu excepția a zece picături pe care le-a vărsat în memoria egiptenilor ăloră ghinioniști, James a dat peste cap paharul dintr-o înghițitură, iar apoi a gâfâit ca un marinăr fericit.

— Ia un ou, a zis Irving. Ia un ou.

În sfârșit, puteam să mâncăm. În vreme ce ne luptam cu ouăle fierte tari, Irene, Marie și Emily au început să servească primul fel, care consta în globule reci, alunecoase și dense de pește umplut și care nu-mi plăcuse niciodată. James mânca prudent, apucând bulgării cenușii cu furculița și vârful unui deget, ignorând sfatul lui Irv de a băga bucățile direct în gură.

— E știucă, a zis el, de parcă explicația asta ar fi garantat stimularea apetitului lui James.

— Știucă?

— Sunt pești care se hrănesc de pe fundul apei, l-a asigurat Philly. Numai Dumnezeu știe ce mănâncă.

Fără să mai scoată un cuvânt, James și-a îngropat resturile de pește într-un mormânt de hrean roz, apoi a dat farfuria de-o parte. A părut recunoscător când a văzut castronul galben și parfumat cu supă cu chiftele *matzoh* adus la masă.

— Astea ce mai simbolizează? a întrebat el împungând cu lingura o chiftea din supă.

— Poftim? a zis Irv.

— Chestiile astea și treburile alea cu pește umplut, a explicat James. Și ouăle. Cum de trebuie să mâncați atâtea mingiuțe albe?

— Pentru că asta a mâncat Moise, l-a lămurit Philly.

— Se poate să fie niște simboluri ale fertilității, a adăugat Irv.

Deborah a intervenit și ea:

— Ei, e clar că asupra familiei ăsteia nu au efect, a spus ea uitându-se la mine, apoi în altă parte. Cel puțin nu în cazul unora.

— Deb, te rog, a zis Emily, interpretând greșit remarca surorii ei, ca pe o referire la anii în care ne chinuiserăm să facem un copil.

Familia Warshaw pune a eșecul acestor încercări – știam sigur – pe seama consumului de marijuana care îmi afectase în mod cert calitatea spermei. Dacă ar ști, m-am gândit. Dar aveau să afle curând.

— Haide să nu...

— Haide să nu *ce* ?

— Nimic din toate astea nu simbolizează ceva, da ? a intervenit Philly, fluturând un braț pe deasupra mesei pentru a indica platourile încărcate și castroanele pe care Irene și Marie tocmai le aduceau în sufragerie. Toate cheștiile astea sunt doar ... mâncare. Asta e cina noastră.

Cina era compusă din friptură de pulpă de miel crocantă și presărată cu rozmarin, servită cu cartofi noi prăjiți într-o tigaie cu grăsime încinsă. Aceste preparate, împreună cu supa de chiftele *matzoh* și o salată uriașă garnisită cu ardei galbeni și ceapă roșie, fuseseră responsabilitatea lui Irene. Marie adusesese o cratiță cu cartofi noi pregătiți cu ceapă și prune, o altă cratiță cu zucchini în sos de roșii și mărar, plus două recipiente, așezate de-o parte și de alta a mesei, cu *bagelach*, un fel de sufleu de *matzoh*, gol pe dinăuntru, îmbrăcat cu o crustă umedă. Din păcate, declarația lui Philly, cum că meniul nu avea un conținut simbolic, nu era în totalitate adevărată, pentru că lista de bucate includea și contribuția lui Emily, adică un *kugel* sau o budincă făcută, în cazul de față, din cartofi. Irene ne-a avertizat că Emily gătise toată dimineața. Când comesenii au luat primele îmbucături, aerul din jurul lui Emily s-a comprimat și a căpătat o greutate stranie.

— Îmmmm, am spus eu. E grozav.

— Delicios, mi-a ținut hangul Irene.

Toată lumea ne-a dat dreptate, mestecând cu mare grijă.

În sfârșit, Emily a luat și ea o gură. A reușit să afișeze un zâmbet crispăt, dar curajos. Apoi a pus capu-n pământ și și-a acoperit fața cu mâinile. Unul din lucrurile pe care Emily le detesta la ea era lipsa talentului în bucătărie. Soția mea era o bucătăreasă fără răbdare, grăbită și neglijentă, a cărei atenție putea fi distrasă foarte ușor. Majoritatea eforturilor ei ajungeau pe masă cu interiorul crud, cu ingrediente lipsă și cu scuzele de rigoare din partea bucătăresei umilite. Mi se părea că Emily vedea în situația asta un soi de parabolă a vieții ei, care începuse cu dorința de a scrie romane și nuvele

care să-ți taie răsuflarea și se încheiase prin generarea de texte pentru reclamele produse de cea mai mare agenție din oraș. Probabil că lui Emily i se părea că uitase ceva sau că luase preparatul prea repede de pe foc.

— Are gust de ceva, a remarcat Deborah cu o față serioasă. Ceva ce mâncam la școală. A, știu ! a exclamat ea dând din cap. Lipici !

— Te urăsc, i-a zis Emily surorii ei. Să te duci în pizda mă-tii și la dracu' !

— Scuze, a spus ea și a lăsat capul în farfurie.

— Scumpa mea, am intervenit eu, întinzând pentru prima dată mâna ca s-o ating.

I-am luat bărbia în palmă și i-am mângâiat părul răcoros, admirându-i, pentru a mia oară, trăsăturile feței. Emily era o femeie serioasă, intensă și complicată, cu o aplecare spre dialog, cu un simț bine dezvoltat al absurdului și o inimă loială. Însă nu aș fi avut nevoie de nici un alt motiv ca să mă îndrăgostesc de ea decât acela al chipului ei. Și nu-mi pasă ce-o să credeți despre mine. Figura lui Emily, ca toate fețele frumoase, te făcea să crezi că era o persoană mai bună decât o putea dovedi realitatea. Chipul acela frumos îi permitea lui Emily să pară stoică atunci când era împietrită, misterioasă și detașată atunci când era, de fapt, atât de plină de îndoieli de sine, încât le cumpăra altora cadouri cu ocazia zilei ei de naștere, te bombarda cu scuze și regrete și, în ciuda talentului, nu mai era în stare să lege douăzeci și cinci de paragrafe de proză ca să închege o nuvelă.

— Eu cred că are gust bun. Sincer.

Emily mi-a luat mâna și mi-a strâns degetele cu recunoștință.

— Mulțumesc, mi-a spus ea.

Deborah arăta ușor dezgustată.

— Voi doi ! a exclamat ea clătînând obosită din cap. La dracu', omule !

Desigur că situația de față era generată nu doar de talentul înnăscut al lui Deborah de a-i agresa verbal pe cei din jur.

Numai că eu eram singurul care știa asta. O făcusem să sufere cu remarcile mele anterioare legate de rochia cu care fusese îmbrăcată, ceea ce explica în parte accesele de furie. Totuși mărturisirea mea legată de Sara o umpluse cu un soi de mânie, momentan nedirecționată, cu un sentiment atotcuprinzător de obidă. Din acest motiv și din cauza loialității de soră – simțământ care, în cazul lui Deborah, i se întorsese împotriva ca o bandă Möbius –, Deborah spusese că mâncarea lui Emily avea gust de lipici.

— Deci, a exclamat Irene într-un efort curajos, dar nesăbuit de a schimba subiectul, Grady! Cum mai merge cartea ta? Emily ne-a spus că trebuia să te vezi cu editorul în weekendul ăsta.

— Așa e, am încuviințat eu.

— A venit? m-a întrebat Emily ridicând privirea, veselă și cu un zâmbet timid pe buze. Ce mai face Terry?

— Își pierde rapid controlul, am răspuns. E cum îl știi.

— Ce-a zis de carte?

— A zis că vrea s-o vadă.

— Și o să i-o arăți? Ai terminat-o?

Am ezitat o clipă și am privit în jur. Toată lumea aștepta să-mi audă răspunsul, chestie pentru care nu-i condamnam. De când mă știau, îi asiguram vag, dar încrezător că voi termina romanul curând. Dacă sau când s-ar fi întâmplat chestia asta, probabil că toți ar fi respirat ușurați. Eram ca un meșter îngrozitor de incompetent, care stătea cățărât pe acoperișul lor de ani de zile, străduindu-se să coboare trunchiul noduros al unui copac doborât de fulger, un meșter care le băntuia toate întâlnirile, toate discuțiile familiale, toate încercările lor de a se aduna și de a-și dezbate viitorul, cu plânsetul îndepărtat, dar neîncetat, al fierăstrăului.

— E aproape gata, am spus cu un zâmbet care, din punct de vedere moral, dacă nu chiar pe bune, era vărul primar al râșnetului știrb, necinstit și ușor cretin al bețivului Everett Tripp, al omului în care nu puteai avea niciodată încredere. Ar trebui să-l termin în următoarele două săptămâni.

Anunțul meu a fost urmat de o tăcere care ar fi fost la fel de potrivită în situația în care, un om cu cancer în fază terminală, tocmai ar fi anunțat că și-a cumpărat bilete pentru Campionatul Mondial din toamna următoare. Deborah a izbucnit într-un hohot de râs amar.

— A, așa deci! a exclamat ea.

Furculița lui Emily a răsunat zgomotos în farfurie.

— Deborah, încetează, te rog, a spus ea.

— Ce să încetez, Em?

Emily a deschis gura să zică ceva, dar și-a adus aminte de James, s-a uitat la el și n-a mai zis nimic. A luat furculița și-a început s-o rotească printre degetele mâinii stângi, de parc-ar fi vrut să vadă dacă nu e cumva zgâriată pe undeva. Nu era deloc stilul ei să se certe cu cineva la masă și am răsuflat ușurat (deși, în secret, eram puțin dezamăgit) când am văzut-o că renunță. Nici nu voiam să mă gândesc la ce-avea să dea Deborah din ea în timpul unei confruntări directe. Dar de fiecare dată când spiritele se încingeau, te puteai baza, mi-am spus eu, pe capacitatea uluitoare a lui Emily de a le reprima. În opt ani de când eram împreună, eu și Emily nu ne certaserăm decât o dată. Fusese ceva legat de niște whiskey din cireșe negre și un fondue de brânză. Mai presus de orice altceva, Emily ura să atragă atenția asupra ei sau să facă o scenă, de orice gen ar fi fost ea. Așa reușise soția mea să supraviețuiască în copilărie perioadei petrecute ca singura evreică din Squirrel Hill cu epicant.

— Aș vrea să nu te mai iei de Grady, a spus ea într-un final, pe tonul acela blând, dar profund, de Casanova.

Apoi a încercat s-o dea ușor pe glumă.

— Doar în seara asta.

Deborah a tăcut o clipă, meditănd.

— Ești o proastă, Em, a zis ea.

— Deborah, a intervenit Irv. Ajunge!

— Eu sunt proastă? Uită-te la tine.

— Cum?

— Am zis „Uită-te la tine“, a repetat Emily strângând furculița cu putere.

Încheieturile degetelor i se albiseră. Mi s-a părut că Deborah obținuse mai mult decât își dorise. Apoi mi-am amintit dintr-odată că, în seara aceea miraculoasă, cu fondue-ul de brânză, Emily mă atacase cu o furculiță mai mică.

— Stai acolo, îmbrăcată într-un halat de baie. Nici măcar nu te-ai pieptănat.

— Deborah, Emily, terminați amândouă! a sărit Irene, lăsând jos furculița. Terminați cu cearta! Acum!

Irene a zâmbit mai mult forțat și s-a uitat la James.

— Cine știe ce-o să creadă oaspetele nostru despre noi.

Supusă și cu un aer de ușurare, Emily și-a relaxat mâna pe coada furculiței. Tensiunea i-a părăsit umerii. Eu am fost teribil, amaric de dezamăgit văzând-o pe Emily că renunță la luptă.

— Îmi pare rău, a murmurat ea.

Apoi i-a zâmbit lui James.

— Scuze, James.

James a dat din cap, cu o expresie mai curând nedumerită decât iertătoare, apoi a luat o gură zdravănă din zinfandel-ul californian pe care-l beam la cină de parcă i se uscaseră gâtul ca un pergament. Deborah și-a mângâiat clăia de păr negru și nețesălat. După care s-a ridicat brusc în picioare, trăgându-și poalele halatului strâns în jurul trupului.

— Întotdeauna îți pare așa de rău, i-a spus lui Emily.

Obrajii îi fremătau de milă și dispreț. Scaunul ei – una dintre cele opt piese blonde, un amalgam de curbe din mesească scandinav – a rămas o clipă în echilibru, pe picioarele din spate, după care s-a răsturnat și a căzut pe podea cu o bufnitură sonoră. Când Deborah s-a rotit, în încercarea eșuată de a-l prinde, cordonul halatului a plutit prin aer și i-a răsturnat paharul cu vin.

— Mi-a ajuns cât m-am distrat de Paștele ăsta, ne-a declarat ea nepăsătoare.

Apoi a deschis din nou gura, iar eu am închis ochii și m-am pregătit pentru ce avea să spună.

Când am auzit ușa de la bucătărie trântindu-se, am deschis ochii și-am văzut că Deborah nu mai era în sufragerie. Marie dispăruse și ea, dar după o clipă s-a întors din bucătărie cu o cârpă umedă cu care a tapotat pata purpurie ca să nu se răspândească pe fața de masă. La cererea ei dură, Philly s-a aplecat și a ridicat scaunul de jos. Folosindu-se de tehnica lui de a face față crizelor de nervi ale lui Deborah, Irv s-a apucat de mâncat, lucrând cu îndârjire asupra unei felii groase de *kugel*. James era ocupat cu lectura etichetei de pe sticla de zinfandel. Avea o figură atât de îngrijorată, de-ai fi zis că abia atunci își dăduse seama că toată seara băuse vin, iar acum căuta indicațiile de pe etichetă unde ți se spunea cum să faci lichidul să nu mai curgă. M-am uitat la Emily. Ea se uita la maică-sa, care, am fost surprins să văd, se uita la mine. Preț de câteva secunde am luat în considerare posibilitatea ca Deborah să mă fi turnat nu lui Emily, ci maică-sii. Dar apoi mi-am dat seama ce gândea Irene. Același optimism cu care sperase că eu și Emily aveam să rămânem împreună o făcuse să creadă că purtarea ciudată a lui Deborah era generată, în mare parte, de forțe exterioare ei. Irene credea că o drogaseră și pe Deborah.

— Deborah, am spus zâmbind și clătinând din cap cu viclenie.

Lângă ureche am auzit un foșnet și imediat o chestie strălucitoare și albastră mi-a apărut în farfurie. Îmi căzuse kippa în salată.

Emily s-a ridicat în picioare.

— Mă întorc imediat, a spus ea hotărâtă.

A trecut prin bucătărie și a ieșit în curte, pe ușa din spate. Apoi, după câteva clipe, vocile celor două fete au început să se audă, când mai tare, când mai încet, plutind deasupra grădinii inundate. Noi, cei șase care mai rămăseserăm la masă, ne-am fixat privirile asupra bucățelelor de *matzoh* care se împrăștiaseră pe masă ca niște file rupte dintr-o carte de rugăciuni. Marie, Irene și Irv au făcut câteva încercări curajoase de a iniția și de a susține o conversație despre un documentar pe care-l văzuseră pe PBS cu o seară înainte. Documentarul

se referea la niște evrei care sperau să reconstruiască Templul din Ierusalim. Însă nimeni nu mai era în stare să termine mâncarea din farfurii fără să se înece și nimeni n-a reușit să-și suprime dorința înnebunitoare de a trage cu urechea. Eu nici măcar n-am încercat. N-am izbutit să aud ce-și spuneau surorile, dar adevărul era că nici nu era nevoie. Puteam să închei singur dialogul.

— Ce părere aveți de ferma aia din Suedia unde se cresc deja vițelușele alea roșii deosebite? a intervenit Marie.

— Mi-e greu să cred că un Ken și Janet Abramowitz, din Teaneck, o să se scuture de cinci mii de dolari ca să aibă propria vițică roșie sacrificială în Ierusalim, i-a replicat Irene.

— Cred c-ar fi mai bine să retrag depozitul nostru, a comentat Irv.

Chiar atunci Emily a intrat în casă în fugă, bubuind neobișnuit de sonor pe podeaua din bucătărie și apoi pe cea din sufragerie. Soția mea s-a dus glonț la dulapul din hol, a înșfăcat haina lungă de piele în care părăsise Pittsburgh-ul în dimineața anterioară, apoi s-a oprit preț de-o secundă, cât să-mi arunce o privire înlăcrimată, de să ți se frângă inima, după care a fugit, din nou, afară. Toți am rămas pe loc — Grady și toate celelalte persoane care se holbau la el. După încă vreo douăzeci de secunde, un zgomot înfundat de pași s-a auzit, iar Deborah și-a făcut apariția, mestecând satisfăcută o gumă care-i umplea gura.

— Unde e soră-ta? a întrebat-o Irv.

— Se duce să se plimbe cu mașina, i-a răspuns Deborah ridicând scurt din umeri.

— Se simte bine?

— E-n regulă.

De-afară s-a auzit tusea enervantă, în doi timpi, a motorului de la vechiul Beetle al lui Emily, apoi scrâșnetul pietrișului călcat de anvelopele mașinii care demara din fața casei. Speram să nu pătească nimic conducând așa, în stare de șoc, printre stâlpii de tensiune de pe marginea drumurilor cufundate în beznă. Totuși, nu era o chestie neobișnuită pentru Emily să plece cu mașina atunci când era supărată. O

linișteau plimbările prin jurul Kinshipului. Se ducea până la Bakeyville sau Nectarine sau peste granița cu statul Ohio, până la Sharon.

Deborah s-a uitat lung la cina dezastruoasă și la buna dispoziție cu care debutase seara.

— Petrecerea asta e de tot rahatul, ne-a declarat ea.

Apoi a trecut prin spatele meu și am simțit un damf de pământ venind din buzunarul halatului și mi-am dat seama că Deborah nu mesteca gumă.

Apoi a pus o mână pe umărul lui James.

— Hai, amice! i-a zis ea. Hai să mergem să ascundem *matzoh*-ul ăla.

Masa a fost debarasată, iar restul tribului a fost strâns la un loc. Ne-am grăbit să terminăm ceremonia. Deborah dispăruse la etaj — așteptând ca ciupercile să-și facă efectul, presupuneam eu —, iar Emily nu se întorsese. Irv a sărit peste rugăciunea prin care mulțimea Domnului pentru mâncare, bolborosind în continuare, într-un ivrit obosit și făcând pauze dese ca să se frece la ochi. Apoi a sosit momentul să i se deschidă ușa profetului Ilie. La cererea lui Irv, James s-a ridicat de pe scaun și s-a dus împleticindu-se în bucătărie ca să primească în casă acea fantomă mult dorită, pentru care fusese pregătit un pahar de vin în mijlocul mesei. Știam că, în urmă cu mulți ani, tradiția familiei era ca Sam Warshaw să fie cel care să deschidă ușa magică.

— Nu, a spus Irv, cu vocea puțin mai răgușită. Ușa din față.

James s-a uitat în spate, la Irv, apoi a clătinat încet din cap și s-a dus spre ușa de la intrare. A fost nevoit să-și proptească umărul în ea ca s-o descuie, iar când a deschis-o a reușit să producă o serie de scârțâituri sinistre, numai potrivite cu momentul, generate de balamalele înțepenite. În cameră a pătruns un vânticel răcoros, care a înviorat flăcările lumânărilor. M-am uitat la Irv, care privea în gol, de parc-ar fi fost în stare să vadă aerul mișcându-se. Știam

că dacă Ilie ar fi apărut ca să-și bea paharul cu vin, atunci însemna că Mesia însuși era pe drum, că noaptea se va fi prefăcut în zi, că dealurile ar țopăi ca niște miei, iar tații ar fi reuniți cu fiii cei înecați.

James s-a așezat la loc pe scaun, cu greutate, și ne-a întors un zâmbet suferind.

— Mulțumesc, fiule, a spus Irv.

— Hei, Irv? am intervenit eu hotărât, după atâta vreme, să pun cea de-a Cincea Întrebare, aceea pe care nimeni n-o punea niciodată. Cum se face că bătrânul Yahweh i-a lăsat pe evrei să rătăcească prin deșert timp de patruzeci de ani? De ce nu le-a arătat, pur și simplu, care era drumul cel bun? Ar fi putut s-ajungă la destinație într-o lună.

— Nu erau pergătiți să pășească pe Pământul Sfânt, mi-a răspuns Marie. A fost nevoie de patruzeci de ani să scoată sclavia din ei.

— Se prea poate, a spus Irv uitându-se la James cu ochi adânci și umbriți. Sau poate că doar s-au rătăcit.

La auzul acestui cuvânt, „rătăcit“, James s-a răsturnat dintr-odată în scaun, cu degetele împletite în jurul unui alt pahar de Manischewitz, și a închis ochii. Paharul i-a alunecat din mână și s-a lovit, cu zgomot, de marginea mesei.

— La naiba, a exclamat Philly impresionat. A leșinat.

— James, a sărit Irene alergând de-a lungul mesei ca s-ajungă la el. Trezește-te! a spus ea cu vocea aspră, serioasă și panicată a mamei care se teme de ce e mai rău.

Pleoapele lui James s-au zbatut, apoi s-au deschis complet, iar puștiul i-a zâmbit gazdei.

— Hai, dragule, haide sus să te întinzi în pat.

Irene l-a ajutat pe James să se ridice de pe scaun și să urce scările scârțâitoare. Chiar înainte să ne iasă din raza vizuală, Irene s-a întors și s-a uitat la mine, cu gura încleștată. Ce fel de profesor eram eu? Am întors capul. Marie s-a ridicat de la masă și a alergat în bucătărie ca să mai ia o cârpă udă.

După zece minute, Irene a reapărut, îmbrăcată cu o jachetă neagră și scurtă din satin, cu guler din blană albă. Haina stătea să pocnească pe ea.

— Uitați ce mi-a dat James, a spus ea. O avea în gentuța aia a lui.

Irene a mângâiat gulerul.

— Hermină.

— Se simte bine? a întrebat-o Philly.

Irene a dat din cap.

— Tocmai am vorbit cu mama lui, a spus ea uitându-se la mine cu o expresie nedumerită, de parcă n-ar fi reușit să priceapă de ce îi îndrugasem niște minciuni așa de gogonate despre bietul băiat care zăcea sus, în vechiul pat al lui Sam Warshaw. Nu erau acasă, dar menajera mi-a dat un număr de la un club, St. Ceva, unde oamenii se duseseră la o petrecere. O să fie aici în două ore.

— În două ore? am întrebat chinuindu-mă să leg cuvintele „mamă“ și „club“ de ceea ce știam eu despre James Leer. Tocmai din Carvel?

— Care Carvel? a zis Irene.

— Puștiul e dintr-un orașel care se numește Carvel. Lângă Scranton.

— Numărul pe care l-am format eu era din Pittsburgh, mi-a răspuns Irene. Era cu prefixul 412.

— Stai puțin, a intervenit Irv.

Apoi s-a ridicat de la masă și a scos din raftul de sub scări un *Atlas Rutier Rand McNally*. Și-a lins vârfurile degetelor și și-a îmblânzit firele rebele de păr, părând ușurat de faptul că găsisse calea înapoi, în ținutul rațional al cărților de referință. Am căutat prin tot indexul de trei ori, dar, firește, n-am găsit nici un oraș care să se cheme Carvel.

Stăteam la volanul Fordului Galaxie 500 al lui Happy Blackmore și mă uitam în sus, la cer. Îmi rulasem un castravete mare și gras cu marijuana, un cârnăcior de bere sau o

puțică de cocker și aveam de gând să fumez țigara respectivă până la pielea de pe buze. Căutam a șaptea stea din constelația Pleiadelor. Mă gândeam la Sara și încercam să nu mă gândesc la Hannah. În curtea fermei era așa de liniște, încât auzeam oasele casei scrâșnind și animalele din hambar sforăind. Din când în când, se mai auzea câte-o mașină care trecea pe Youngstown Road, cauciucuri și aer dislocat – un oftat. Ferestrele de la parter erau întunecate, dar la etaj luminile erau încă aprinse. Mai puțin în camera lui James Leer. Emily tot nu se întorsese, dar sunase de la un telefon public ca să-i spună maică-sii să n-o aștepte. Petrecusem vreo două ore în fața televizorului, alături de Philly. Ne uitaserăm la Edward G. Robinson care tropăise prin Memphisul faraonic încălțat în sandale. Apoi mă lăsasem atras într-o partidă posomorâtă de scrabble cu Irv și Irene. Într-un final, toată lumea se culcase. Obosiseră să-i mai aștepte pe părinții lui James. Întârziaseră deja peste două ore.

Nu reușeam să nu mă gândesc cum avea să se simtă Hannah când va afla că James ne întristase și ne câștigase simpatia cu o autobiografie falsă. Hannah îl cunoștea mult mai bine decât mine, ceea ce însemna că acum nu-l mai cunoștea deloc. Îmi era greu să renunț la ideea că James Leer era un băiat din clasa muncitoare, din nord-estul Pennsylvaniei, care fusese pervertit din cauza durerii resimțite în urma morții mamei. Probabil că asta nu era decât situația eroului din *Parada dragostei*. Oare cât din ceea ce îmi povestise James despre el avea să se dovedească a fi povestea protagonistului romanului său?

Am ridicat privirea spre fereastra întunecată și m-am gândit la ceea ce se spunea despre cei care suferă de insomnie acută – că suferă un soi de estompare delicată a liniei de demarcație dintre starea de reverie și starea de trezie, că viețile lor în stare de trezie capătă o parte din plictisul surprinzător al unui coșmar. Poate că așa se întâmpla și în cazul în care suferai de boala miezului nopții. După o vreme, pierdeai abilitatea de a mai face diferența între lumea ficțiunii

și lumea reală; te confundai cu personajele din carte și încurcai întâmplările vieții reale cu mașinațiunile firului narativ al scriiturii. Dacă așa stăteau lucrurile, atunci James Leer era cel mai grav afectat bolnav pe care-l văzusem vreodată. Dar atunci mi-am adus aminte de un alt visător singuratic, prăbușit pe balansoar, cu un pistol între degete. Omul se legăna încet, foarte încet – înainte, înapoi, înainte, înapoi. Poate că și Albert Vetch ajunsese să creadă despre sine că era personajul principal dintr-una din povestirile lui. Arheologii lui solitari și bibliomaniacii din orașele de provincie alegeau deseori să se împuște mai curând decât să fie devorați de fălcile băloase ale unuia sau altuia dintre monștrii cu zece tentacule pe care setea lor irațională îi slobozise în lume, devorați de acele rânjete întunecate și goale ca vidul cel negru și înghețat al universului.

Țigara mi se stinsese, așa că am reaprins-o folosind spiralele brichetei de la bordul mașinii. Îmi dădeam acum seama că poveștile lui August van Zorn, cu armata lor de creaturi de dincolo de Gol – găvane pustii, guri uriașe și goale –, vorbeau, în esență, despre groaza de pustiu: pustiul unei perechi de pantofi de matroană, abandonați în fundul unui șifonier, pustiul unei foi albe de hârtie, pustiul unei sticle goale de bourbon așezate pe pervazul ferestrei la cinci și jumătate dimineată. Poate că Albert Vetch, asemenea eroului său, Eric Waldensee, care se lupta să facă față camerelor și coridoarelor pustii din „Casa de pe Polfax Street“, și-a lipit un pistol de tâmplă pentru că, în final, în camera lui din hotelul McClelland erau mult prea multe găuri negre și zgomotoase. Mi-am spus că asta era adevăratul *doppelgänger* al scriitorului, nu un spirit pervers și invizibil care te urmărește din umbră, făcându-și apariția periodic – îmbrăcat în hainele tale, având în mână cheile de la ușa casei tale – ca să te pună pe jar. Adevărata dublură era protagonistul tipic al operelor tale – Roderick Usher, Eric Waldensee, Francis Macomber, Dick Divers. La început, acest personaj reflecta firul narativ

al scriiturii, dar, în timp, ajungea să determine chiar cursul propriei tale vieți.

M-am gândit la eroii mei fără noroc, la trupa amalgamată de romantici jenați și discreditați: Danny Fixx, în finalul de la *Primele ținuturi*, vâslind în canoe în întunericul unei caverne din Mexico, unde voia să ascundă trupul lui Big Dog Stanley; Winthrop Pease, în *Fata incendiatorului*, care a suferit un atac de cord în timp ce săpa o groapă în grădina din spatele casei ca să scape de resturile carbonizate ale fracului pe care-l purtase când aprinsese ultimul său mare foc; și Jack Haworth, din *Ținutul de la subsol*, care domnea și lărgea frontierele imperiului său din subsol cu trenulețe-machetă și orașe ordonate și îngrijite care fuseseră botezate cu numele nevestelor și copiilor – în vreme ce în orașul de la suprafața pământului, în casa de deasupra capului, viața și familia lui se destrămau. Nu-mi dădusem seama niciodată, dar în opera mea exista un soi de invocare persistentă a subpământeanului (cealaltă temă clasică a scriitorului de horror), un motiv al înmormântării și al tănuirii sub pământ. De fapt, chiar plănuisem un alt episod de acest gen pentru *Wonder Boys*: o scenă în care Lowell Wonder, după ce-i permite lui Valerie Sweet să-l seducă, dă buzna într-un adăpost abandonat din fostul lui liceu și locuiește acolo vreme de trei săptămâni, ieșind din nou în lume – înfometat, palid și pe jumătate orb – numai ca să afle că tatăl lui, bătrânul Cullogen, murise. Se părea că personajele mele încercau întotdeauna fie să scape de repercusiunile unor îngrozitoare erori de judecată târându-se în peșteri, cavouri și subsoluri, fie să le ascundă – să scape de ele, îngropându-le în pământ. În pământ, m-am gândit. Am tras adânc aer în piept, am privit încet împrejurul meu și-am aruncat capătul ars al țigării. Apoi m-am dat jos din mașină, m-am dus în spate și am deschis portbagajul.

Becul din portbagaj era ars de ani de zile, dar în strălucirea de vacanță a lunii pline nu mi-era deloc greu să ghicesc ce era înăuntru. O clipă am rămas pe loc, uitându-mă la

cadavrul câinelui și la cutia tubei care stăteau cuibărite ca niște buni prieteni în portbagajul mașinii mele. M-am gândit că nu era corect să-l las pe Doctor Dee să zacă în continuare acolo. Una dintre urechi îi stătea sucită într-un unghi chinuit, cumva lipită de țeastă, iar carnea de pe oase începuse să putrezească. Pe veranda din spatele casei, sprijinite una de cealaltă – mi le închipuiam perfect – stăteau două lopeți, surplusuri din armată, încrustate cu făina ruginită a mizeriei. Eu și Irv le folosiserăm, cu câteva veri în urmă, ca să săpăm o groapă în curtea din față, unde voiam să instalăm o căsuță de păsărele, așezată pe un stâlp înalt din mesteacăn. Căsuța aia era o piesă superbă. Avea forma unui palat rusesc: cu o verandă de susținere și domuri contorsionate. Numai că, din păcate, compusul lichid, destinat să reziste pe orice vreme, pe care-l inventase Irv ca să închege căsuța, se dizolvase de-a lungul iernii și căsuța se risipise pe zăpadă în nenumărate bucățele multicolore. M-am uitat la pietrele văruițe răspândite asemenea unor încheieturi de degete pe iarba de sub castan. Apoi m-am uitat iar la Doctor Dee. Ochii lui nebuni și orbi păreau că mă privesc țință. M-am cutremurat.

— Te scot de-acolo imediat, i-am spus închizând portbagajul.

M-am dus în spatele casei, am găsit lopețile exact acolo unde îmi aminteam că erau și le-am cărat înapoi în fața casei, târându-le prin iarba inundată. Bolovanii văruiți aruncau, în lumina lunii, umbre zimțate de-a lungul pământului. Am mușcat țărâna cu buza unei lopeți și-am început să sap în locul rămas liber între mormintele lui Earmuffs și Whiskers – un porcușor de Guineea cu păr lung, din câte-mi aminteam. Fiindcă eram drogat și înfricoșat, când lopata a izbit pământul, mi s-a părut că aud niște voci furioase venind ori din străfundul propriilor mele urechi, ori din toate colțurile fermei. Fiecare fir de țărână se lovea sonor de lopată, iar eu eram convins că, în orice secundă, cineva putea să vină să mă întrebe ce naiba făceam acolo, și aveam să fiu nevoit să le spun că mai îngropam încă un câine mort pe peluza lor.

Totuși, după încă vreo zece minute, cariera mea de personaj într-una dintre cărțile mele s-a încheiat. Nu mai eram în stare să sap. M-am sprijinit de trunchiul castanului și m-am chinuit să-mi trag sufletul, privind în jos, la o groapă suficient de adâncă, după calculele mele, ca să adăpostească un pomeranian mărișor. Și cu asta s-a terminat cu nenorocitul meu de *doppelgänger*, mi-am spus. Am oftat, iar oftatul meu a primit un răspuns tocmai de pe șoseaua principală. M-am întors la timp ca să văd o baghetă lungă, de lumină palidă care s-a întins și s-a izbit de șirul de ulmi. O mașină gonia înspre casă, călcând crengi și dând prin gropi, făcând un zgomot infernal. Am privit spre casă. Lumina din fosta cameră a lui Sam Warshaw se aprinsese, iar în fereastră se vedea o umbră. James Leer urmărea mașina părinților lui înaintând pe alee.

Mașina era cel mai nou model de Mercedes sedan. Motorul bolborosea de parc-ar fi funcționat pe bază de sifon. În lumina lunii, mașina părea lustruită, cenușie și superbă ca o pălărie de bărbat cu boruri moi. Mercedesul a parcat în spatele mașinii mele, unde a rămas cam un minut, cu motorul la ralanti și farurile aprinse de parcă pasagerii ar fi avut un moment de îndoială, de natură geografică sau morală. Apoi șoferul a dat înapoi, spre stânga, în viteză și a executat o întoarcere la aproape o sută optzeci de grade, parcând mașina cu fața înspre drumul pe care veniseră, după care a oprit motorul. Probabil că făcuseră chestia asta în caz că erau nevoiți să plece în grabă. De pe partea șoferului și-a făcut apariția un pantof lung și negru, cu vârful ascuțit, care sclipea în lumina lunii de Paște. Se vedea o șosetă închisă la culoare și câțiva centimetri de gambă aparținând unui bărbat îmbrăcat într-un costum de seară, cu o eșarfă din mătase albă, care am crezut inițial că e un șal de rugăciune. Bărbatul nu era la fel de înalt ca James, dar carura era aceea a unei persoane zvelte, iar umerii arătau de parc-ar fi fost împlețiți în aceeași poziție cocoșată. Tipul mi-a făcut semn cu o mână palidă și serioasă, apoi și-a oferit brațul femeii

care se afla pe locul pasagerului. Tipa era și ea înaltă și lată, o femeie zdravănă, înfășurată în ceva alb și luminos din piele de mortăciune. Pașii îi erau nesiguri pe tocurele înalte cu care călca pe pietrișul aleii. Amândoi au pornit-o spre mine, zâmbind de parcă ar fi venit în vizită la niște vechi prieteni. Bărbatul o ținea pe femeie de mijloc ca un dansator de cha-cha. Etalându-și acel rafinament sobru și etola de un alb luminos, cei doi arătau ca într-o reclamă pentru o marcă de muștar franțuzesc, ca un cuplu din zahăr care se pune în vârful unui tort de nuntă sau ca o pereche de fantome elegante, moarte într-o coliziune de limuzine petrecută tocmai când se duceau la un bal somptuos.

— Sunt Fred Leer, mi-a spus bărbatul când a ajuns la treptele unde îi așteptam.

Eu lăsasem lopata înfiptă în iarba cimitirului de animale, lângă mormântul neterminat, și mă cocoșasem pe treptele de la intrarea în casă, de parcă ăla era locul unde erau întotdeauna întâmpinați musafirii. Stăteam acolo, pe post de Grady-Hangiul cel Vesel, zâmbind și cu brațele împreunate la spate.

— Ea este soția mea, Amanda.

— Grady Tripp.

I-am întins mâna, iar el mi-a strâns-o îndelung și cu putere.

Fred Leer avea o strângere de mână de comis-voiajor: exersată și automată.

— Sunt profesorul lui James. Ce mai faceți?

— Ne crapă obrazul de rușine, mi-a răspuns domnul Leer.

Amândoi m-au urmat pe verandă, spre ușa de la intrare și m-au așteptat răbdători în vreme ce eu mă moșcăiam cu cheile. Trecuseră ani de zile de când nu mai avusesem nevoie să descui ușa acelei case.

— Vrem să ne cerem scuze pentru James.

— Nu e nevoie, i-am asigurat. N-a făcut nimic rău.

Am intrat în sufragerie, am aprins lumina și-atunci am văzut că oaspeții erau cu cel puțin cincisprezece ani mai

bătrâni decât magnatul cu păr argintiu și fosta majoretă înțepată pe care-i văzusem înaintând în pași de dans pe peluza poleită de lumina lunii din imaginația mea. Într-adevăr, amândoi erau îmbrăcați ca pentru un bal de pe un vapor de lux, însă obrajii le erau căzuți, albul ochilor le devenise galben, iar pletele le erau de un cenușiu de fier vechi, deși tipul avea o tunsoare scurtă, de marinar, iar femeia era coafată paj. Am presupus că Fred avea vreo șaizeci și cinci de ani, iar Amanda era cu vreo câțiva ani mai tânără. Probabil că James fusese o completare târzie a familiei.

— Vai, ce casă drăguță! a exclamat Amanda Leer, făcând un pas prudent în cameră.

Tocurile pantofilor erau mult prea înalte pentru ea, dacă îi luai în considerare înălțimea și vârsta. Erau niște pantofi negri, din piele, cu un aspect costisitor. Pe botul fiecăruia era câte o fundiță din piele neagră. Femeia era îmbrăcată cu o rochie modestă, dar nu de proastă calitate, o rochie neagră, cu mâneci transparente negre și trei volane. Unghiile erau manichiurate, buzele date cu ruj roșu. Doamna Leer mirosea a Channel no. 5.

— Vai, e o casă adorabilă!

— Grady, ai un cămin foarte plăcut, i-a ținut isonul Fred Leer.

M-am uitat și eu prin sufragerie. Toată mobila fusese împinsă la loc, în obișnuita stare de dezordine. Nici unul dintre scaune nu era orientat spre un altul, iar o persoană de dimensiunile mele abia dacă avea loc să navigheze de la scări până la șemineu. În loc să fie decorată cu tablouri de artă cu vânători de rațe, peisaje pastorale sau plăci îngălbenite de catalog cu ustensile antice de fermă, deci cu ornamente potrivite aceluia interior, pereții din pin noduros ai căsuței erau, mai curând, o amestecătură de Helen Frankenthaler și Marc Chagall, fiind garnisită cu perspective aeriene ale orașelor Pittsburgh și Ierusalim, portrete de bar mitzvah și de absolvire ale copiilor soților Warshaw, un poster marca Diane Arbus, o fotografie înrămată cu Irv pozând

lângă un pepene dolofan și rânjit în clopotnița Mellon și două copii îngrozitoare după Mirós, pictate de Deborah când era la facultate. În cameră mai exista un soi de vâlmășag ca din sârmă ghimpată, adică niște sculpturi israelite care ocupau mult prea mult spațiu pe o comodă scundă. Tabla de Scrabble rămăsese întinsă pe măsuța de cafea, abandonată la jumătatea partidei, oferind asemenea unei table de divinație sfaturi enigmatice precum OMUȘOR sau SERINGĂ. Iar gheața se topea în niște pahare uitate lângă televizor.

— Este casa socrilor mei, le-am spus. Eu sunt aici doar în vizită.

— Iar soacra ta mi s-a părut așa de amabilă și de îngrijorată când am vorbit cu ea la telefon, a remarcat Amanda Leer.

— Păi, au vrut să vă cunoască, le-am explicat. Dar între timp au obosit. Azi a fost o zi importantă pentru noi.

— A, da, să vezi, a intervenit Fred Leer, noi am întârziat.

Bărbatul și-a scos ceasul de sub haina elegantă a costumului de seară. Am recunoscut imediat obiectul respectiv. Era Hamiltonul de aur, cu față alungită în stil Art Moderne, pe care James îl purta uneori la cursuri și care număra minutele sonor atunci când părerile studenților erau împotriva puștiului.

— Vai, Doamne, am întârziat două ore!

— N-am putut să plecăm pe cât de repede ne-am fi dorit, mi-a explicat Amanda. Vezi tu, azi e ziua de naștere a lui Fred și am dat o petrecere la clubul de golf. Am plănuit-o tot anul. A fost o petrecere încântătoare.

— La care club de golf? Unde locuiți voi?

Însă eu știam deja unde locuiau. Erau un cuplu de ticăloși bogați.

— În St. Andrew's, mi-a răspuns Fred. Locuim în Sewickley Heights.

Deci fulgerele mistice care chinuiau cerurile întunecate ale prozei lui James, toată tristețea, tot catolicismul slav, numai varză și iad, totul era o mare făcătură.

— Ei, a spus Amanda Leer renunțând la zâmbetul presbiterian. Unde e?

— La etaj, i-am spus. Doarme. Nu cred că știe că ai venit. Mă duc să-l aduc.

— A, nu, m-a oprit femeia. Mă duc *eu* să-l aduc.

— Poate c-ar fi mai bine să mă lași pe mine.

În vocea doamnei Leer se strecurase o notă surprinzătoare de violență. Vorbise pe un ton de parc-ar fi avut de gând să-l smulgă pe James din pat și să-l tragă de ureche în jos, pe scări, până la mașină. Acum mă întrebam dacă fusese o idee așa de bună să-i chemăm părinții. James nu mai era un copil. Oamenii de vârsta lui aveau voie să se îmbete și să leșine. Ba chiar, după capul meu, aveau obligația să facă asta.

— La etaj sunt o mulțime de uși. Ha, ha! S-ar putea să trezești pe altcineva.

— A, desigur, ai dreptate, Grady, s-a repliat ea.

Zâmbetul îi revenise pe buze.

— Atunci o să-l așteptăm aici.

— Îmi pare rău că te deranjăm atât, a spus Fred clătînând din cap. Îți spun sincer că mi-ar plăcea să știu ce se întâmplă cu James.

— Eu știu ce se întâmplă cu el, a intervenit Amanda pe un ton sumbru, dar fără să mai dea și alte detalii. Of, Doamne!

— E sigur că-i plac filmele, am remarcat eu.

— Nu mă face să încep, m-a avertizat Amanda.

— Nu, a sărit și tatăl lui. Te rog.

Bărbatul a încercat să rostească vorbele cu o notă comică, însă în vocea lui era ușor de detectat o tușă de afabilă implorare.

— Mă întorc imediat, le-am spus. Și la mulți ani!

— Mulțumesc, Grady, mi-a răspuns Fred.

Pe James l-am găsit nu în pat, ci sus, în capul scării. Era îmbrăcat în haina lui cea lungă și se uita la mine de parc-aș fi fost temnicerul care venise să-l ducă la copacul unde avea să fie spânzurat.

— Nu vreau să plec cu ei, mi-a spus puștiul.

— Ascultă, James, am început pe un ton scăzut.

În josul fiecărei uși se vedea o panglică de lumină. N-aveam nevoie de public. L-am dus pe James în baie și-am încuiat ușa.

— Uite care-i treaba, James, i-am spus. Ascultă, prietene, cred c-ar trebui să te duci acasă.

— Mă simt bine, m-a asigurat el. Mă distrez.

— Te-ai distrat mult prea tare, i-am retezat-o. E limpede că nu sunt persoana cea mai potrivită pe lângă care să stai în perioada asta, James.

Puștiul nu s-a uitat la mine. I-am pus o mână pe umăr.

— James, am zis.

Îmi dădeam seama că încălcăm o promisiune extrem de importantă pe care i-o făcusem cândva, în ultimele douăzeci și patru de ore, și-aș fi vrut să-mi pot aduce aminte la ce se referea promisiunea respectivă.

— Situația, ascultă, situația... situația mea e foarte ciudată în perioada asta. Încerc... încerc să mă țin cu capul la suprafața apei. Măcar un pic. Eu... vezi tu, eu trebuie să-mi asum deja vina pentru destule chestii, înțelegi? Nu mai am nevoie să mă mai simt vinovat și pentru ceva ce ți s-ar putea întâmpla ție. Haide! Vorbesc serios. Du-te acasă.

— Aia nu e casa mea, mi-a răspuns el cu răceală.

— A, nu? am zis. Atunci unde e casa ta? În Carvel?

Mi-am retras mâna de pe umărul lui.

— Sau poate în Sylvania?

James s-a uitat în jos la pantofii lui negri și uzați. De jos, se auzea murmurul înfundat al celor doi bătrâni.

— De ce mi-ai spus toate chestiile alea, James? l-am întrebat.

— Nu știu, mi-a răspuns el. Îmi pare rău. Sincer. Vă rog, nu mă obligați să plec cu ei.

— James, sunt părinții tăi.

— Nu sunt! a exclamat el ridicând capul.

A căscat ochii mari.

— Sunt bunicii mei. Părinții mei au murit.

— Bunicii tăi?

Am coborât capacul toaletei și m-am așezat pe el. Glezna îmi pulsa de durere din cauza efortului de a-i săpa groapa lui Doctor Dee, iar baia în apa stătută din grădină stricase bandajul aplicat de Irv.

— Nu te cred.

— Vă jur. Tata avea avionul lui personal. Zburam cu el până în Quebec. De-acolo era tata. Pe bune. Aveam o casă în Munții Laurențieni. Eram acolo și, într-o zi, părinții mei au zburat fără mine. Și s-au prăbușit. Vă jur! S-a scris și în ziare!

M-am uitat la el. Ochii i se umpluseră de lacrimi, iar fața palidă era imprimată cu harta de un albastru estompat a venelor de dedesubt. Vocea îi suna complet sinceră.

— S-a scris și în ziare, am repetat eu frecându-mă la ochi.

Încercam să-mi regăsesc măcar o parte din capacitatea de analiză.

— Era vicepreședinte la Dravo. Pe bune. Era prieten cu Calinguiri și așa mai departe. Mama era o mare mondenă, înțelegeți? Numele ei de fată era Guggenheim.

— Asta îmi aduc aminte, am recunoscut.

Scrisese în ziare.

— Acum cinci sau șase ani.

James a clătinat din cap.

— Avionul lor s-a prăbușit chiar lângă Scranton, a continuat el.

N-am putut să mă abțin.

— Lângă Carvel?

James a ridicat din umeri jenat.

— Presupun, mi-a răspuns el. Vă rog, nu mă obligați să plec cu ei, da?

Puștiul își dădea seama că începusem să mă înmoi.

— Duceți-vă jos și spuneți-le că n-ați putut să mă treziți. Vă rog? Așa o să plece. Nu le pasă cu-adevărat de mine.

— James, le pasă foarte mult, i-am spus.

Cu toate că adevărul era că bătrânii fuseseră mai interesați de părerea pe care mi-o formasem eu despre ei decât de starea copilului lor. Sau a nepotului, după cum era cazul.

— Mă tratează ca pe un ciudat, i-a dat James înainte. Ea mă pune să dorm în subsolul propriei mele case! E casa *mea*, domnule profesor Tripp. Părinții mei mi-au lăsat-o mie.

— Dar, James, de ce-ar pretinde că sunt părinții tăi dacă nu sunt? N-are nici un sens.

— Așa au zis? m-a întrebat el surprins.

Am dat ochii peste cap, mi-am mușcat buzele și-am încercat să reconstitui conversația din sufragerie.

— Cred că da, am răspuns. Sincer să fiu, nu sunt foarte sigur.

— Asta ar fi o chestie nouă. Doamne, sunt așa de suciți! Nu știu de ce i-am dat doamnei Warshaw numărul lor. Probabil că eram beat, a spus James cutremurându-se, cu toate că în baie era cald, ba chiar înăbușitor. Sunt așa de reci.

M-am îndreptat de spate și i-am studiat chipul tânăr, frumos, palid și confuz. Mă străduiam să-l cred.

— James, am zis. Haide! E clar că tipul e tatăl tău. Semenii perfect cu el.

Puștiul a clipit și a întors capul. După o clipă, a tras adânc aer în piept, a înghițit și și-a îndesat mâinile în buzunarele hainei purtate și răspurtate. Apoi s-a uitat la mine, cu ochii limpezi. Iar atunci când a vorbit din nou, vocea îi suna răgușită și iritată.

— Asta se întâmplă dintr-un anumit motiv, mi-a spus el.

Am meditat la cuvintele lui preț de câteva secunde.

— Fugi de-aici! i-am zis într-un final.

— De asta mă urăște ea. De asta mă obligă să dorm la subsol.

James și-a coborât vocea până la nivel de șoaptă și a continuat:

— În spațiul ăla în care trebuie să te târăști!

— În spațiul în care trebuie să te târăști, am repetat eu și instantaneu mi-am dat seama că puștiul mințea din nou. Împreună cu șobolanii și cu butoaiele din Amontillado¹.

— Vă jur! a insistat James.

Numai că, de data asta, puștiul mersese prea departe și era conștient de asta. Și-a mutat din nou privirea de la mine, iar ochii nici că s-au mai întors asupra mea. Cei doi care așteptau la parter nu puteau să fie decât părinții lui. Dacă nu-mi spusese asta în mod clar, atunci oricum Amanda se indentificase în discuția cu Irene ca fiind mama lui James. M-am ridicat în picioare clătinând din cap.

— Ajunge, James, am spus. Nu vreau să mai aud nici un cuvânt.

L-am prins de cot și l-am împins afară din baie. Puștiul a ieșit în tăcere. În sufragerie, l-am predat soților Leer.

— Uită-te la tine, a exclamat Amanda pe când coboram scările. Să-ți fie rușine!

Răspunsul lui James a fost:

— Haideți doar să mergem.

— Ce-ai făcut?

Amanda l-a privit din cap până-n picioare. Era îngrozită.

— James, eu am aruncat haina aia la gunoi.

Puștiul a ridicat din umeri.

— Iar eu am recuperat-o, a zis el.

Amanda s-a întors spre mine. Pentru prima dată, în seara aia, arăta cu-adevărat gravă.

— Nu vine cu chestia aia pe el și la cursuri, nu-i așa, domnule profesor Tripp?

— Niciodată, am asigurat-o. Nu, n-am mai văzut haina asta niciodată până acum.

— Haide, Jimmy, a spus Fred împletindu-și degetele în jurul brațului subțire al lui James. Hai să-i lăsăm pe oamenii aștia cumsecade în pace. Noapte bună, Grady.

¹ *The Casks of Amontillado*, titlul unei povestiri a lui E.A. Poe.

— Noapte bună. Mă bucur că v-am cunoscut pe amândoi, am spus. Aveți grijă de el, am adăugat și imediat mi-am regretat cuvintele.

— Nu-ți face griji din cauza asta, mi-a replicat Amanda Leer. O să avem într-adevăr grijă de el.

— Dă-mi drumul! a exclamat James, încercând să se elibereze.

Însă strânsoarea mâinii bătrânului era fermă și umilitoare. În vreme ce era târât pe ușa din față afară, în noapte, James s-a întors spre mine. Gura îi era strâmbată într-o expresie sarcastică, iar ochii aveau o privire plină de reproș.

— Frații Wonder, mi-a strigat el.

Apoi părinții lui l-au târât pe peluză și, ca doi răpitori dintr-un thriller cu buget redus, l-au îndesat, fără urmă de ceremonie, pe bancheta din spate a frumoasei lor mașini.

După plecarea lui James, m-am dus în pragul ușii fostei camere a lui Sam. Lumina lunii pătrundea prin fereastră, așa că vedeam patul nefăcut, gol, admirabil de pustiu și de rece. M-am simțit atras de acel pat. Am intrat în cameră și am aprins lumina. La câțiva ani după moartea lui, dormitorul lui Sam, din casa de pe Inverness Avenue, fusese transformat într-un soi de cameră de cusut sau birou pentru Irene, dar camera asta de la țară rămăsese a lui. Decorul și mobilierul erau acelea ale unui băiat de demult. Pe cuvertura de pe pat, bandiți zdrențuroși călare pe cai își fluturau lasourile încolăcite. Printre cărțile de pe raftul aflat deasupra biroului micuț găseai titluri ca *Adevărata carte a polițiștilor călare canadieni*, *Touchdown!*, *Povestea Academiei Navale* și *Lem Walker, chirurgul din spațiu*. Tăblia de la capătul patului, comoda de haine și mai sus menționatul birou făceau parte din același set cu un design vag nautic, completat de funii și nituri imitându-le pe cele din fier. Totul era decolorat și uzat, pudrat cu mucegai și acaparat de industria termitelor. Irene și Irv nu articulasera niciodată, în mod conștient,

dorința de a transforma camera aceea într-un altar sau într-un muzeu închinat fiului lor – iremediabil – biologic mort, dar realitatea rămânea: cei doi soți nu schimbaseră nimic în aceea încăpere, iar unele dintre obiectele pe care copilul le avusese în Pittsburgh – o cutie în formă de broască țestoasă, o statuie a lui Kali, un fanion cu Școala Reisenstein – găsiseră drumul spre dormitorul lui Sam din Kinship, asemenea oaselor mâinii spre relicvariu.

M-am așezat pe pătut și m-am lăsat pe spate. În vreme ce mă chinuiam să-mi sui și picioarele pe saltea, glezna cea funcțională mi s-a prins în ceva ca o coardă. M-am ridicat din nou și m-am trezit prins în încălceala bretelelor de la rucsacul lui James. Când am văzut că-l lăsase acolo, m-am simțit foarte vinovat. M-am gândit că n-ar fi trebuit să îngădui să fie furat de stafiile alea, cu mașina lor de un cenușiu fantomatic.

— Îmi pare rău, James, am șoptit.

Am băgat mâna în rucsac și-am scos manuscrisul intitulat *Parada dragostei*. Am dat la o parte pagina introductivă și m-am rezemat de tăblia patului. Întreaga casă dormea în jurul meu. Iar eu eram captiv, ferecat în lumina lămpii de lângă pat. Am început să citesc.

Am descoperit că era o poveste de epocă, plasată pe la mijlocul anilor '40 într-un orașel negru ca antracitul, din ținuturile pustii ale Pennsylvaniei din adâncul profund al sufletului lui James. Protagonistul, John Eager, avea opt-sprezece ani, locuia într-o casă prăbușită, pe malul unui râu murdar, împreună cu tatăl lui, șofer pe un elevator cu furcă la fabrica de manechine Seitz, și cu bunicul patern, un ticălos bătrân și înfricoșător, pe care-l chema Hamilton Eager și pe care îl întâlneam prima dată la pagina trei otrăvind mopsul băiatului. Mama lui John Eager, o femeie bolnăvicioasă, care făcea de mâncare în sala de mese a fabricii de manechine, murise în primăvara dinainte, de pneumonie. Ultimele cuvinte pe care i le adresase fiului ei fuseseră: „Ești un băiat frumușel“.

În fraza următoare ni se explica faptul că puștiul era așa de frumușel, că era invizibil.

Avea fața unuia dintre modelele pentru pălării produs de compania Seitz. Nasul arăta ca o înotătoare dorsală de rechin. Ochiul cu gene lungi aveau o privire sticloasă ca aceea a unui cap de cerb agățat pe perete. Nimic legat de fața lui nu rămânea în memoria celor care-l vedeau. Oamenii nu percepeau decât o vagă impresie de frumusețe. În fotografii, capul lui arăta întotdeauna de parcă s-ar fi mișcat exact în secunda în care declanșatorul fusese apăsat.

Primele o sută cincizeci de pagini ale cărții reprezentau reveria autobiografică a lui John Eager, care intervenea în momentul în care acesta călătorea cu un autobuz Greyhound spre Wilkes-Barre ca să cumpere arma cu care, la pagina o sută șaiszeci și trei, îl împușca pe Hamilton Eager fix între ochi, ca răsplată că-i otrăvise preaiubitul câine, pe Warner Oland. Era o reverie poetică și tulburătoare, care se lungea cam prea mult, dar care era foarte convingătoare în scenele de abuz sexual, viol, incest, vânatoare de căprioare, incendiere premeditată, în episoadele tipice lui James Leer de false torturi de sorginte catolică, în scenele cu tentative de suicid și pe parcursul momentelor de extaz al tânărului erou, care au loc în primul rând al unicului cinematograf din oraș denumit Marchizul. Cititorul nu era deloc surprins să vadă că John Eager se transformă într-un tânăr încântător, care declamă niște minciuni formidabile tuturor celor care-l ascultă, un tânăr care-și hrănește un sentiment profund și cucernic de ură față de sine.

După ce și-a ucis bunicul, John Eager și-a făcut apariția, în mod surprinzător, la bal, unde l-a împușcat mortal pe un coleg de clasă, un bătaș pe nume Nelson McCool, care-l terorizase toată viața pe erou, în feluri atât de variate și de crude, încât cititorul era ușurat că vadă că acesta și-a primit, finalmente, răsplata. După ce comite crimele, John Eager înghețunchează în biserica St. John Nepomuk, cu sângele bălându-i în manșetele pantalonilor, ca să-și mărturisească păcatele.

Apoi se urcă într-un alt autobuz Greyhound și fuge, pe considerabil mai puține pagini decât durase precedenta călătorie, la Los Angeles, unde încearcă, fără succes, să intre în compania Fox, este jefuit pe veranda bisericii Maica Domnului a Îngerilor și, într-o scenă în egală măsură tandră și înfiorătoare, ajunge să se înhăiteze cu un erou decăzut al filmelor mute, pentru ca, în cele din urmă, să se abandoneze Oceanului Pacific de pe plaja Venice Beach. În penultima scenă, pe drumul spre Venice parcurs într-o mașină Red Line, John face cunoștință cu o blondă vopsită, mai curând jalnică, pe nume Norma Jean Mortensen, în care puștiul recunoaște un suflet-pereche – un ansamblu lipsit de formă compus dintr-un sentiment de dor, minciuni și dispreț de sine, un ansamblu gol pe dinăuntru. Pulooverul ieftin și strâns pe trup al fetei, ciorapii găuriți și ambiția profundă de a ajunge cea mai mare vedetă din lume îl ajută pe John, într-un fel pe care eu, unul, nu l-am înțeles pe de-a-ntregul, să ia hotărârea să se înece.

Am citit fără să mă opresc nici o secundă și am terminat cartea, care totaliza fix două sute cincizeci de pagini, în mai puțin de două ore. Nu știam ce trebuia să simt. Narațiunea era alertă și avea un ton sigur și, ca majoritatea primelor romane de calitate, poseda încrederea imperturbabilă, deși greșită, că toate incidentele șocante și toate extremele comportamentului uman pe care le prezenta aveau să atingă noi zone de furie și uluire în cititor. Aveam în față o scriitură obraznică, ridicolă și cutremurătoare, cu un balast de reală tristețe, care împiedica întreaga corabie a romanului să se răstoarne sub forța uraganului melodramei. James renunțase la experimentele cu sintaxa și punctuația. Asta fie pentru că depășise acea fază, le uitase sau, în sfârșit, se săturase să mă mai audă pe mine și pe ceilalți plângându-ne din cauza lor. Acum, proza lui, deși stranie și sufocată de comparații, reușea să convingă, măcar pe durata fiecărei fraze și a fiecărui paragraf, că evenimentele descrise pe parcurs chiar avuseseră loc în realitate.

Și totuși, închizând cartea, nu m-am putut abține să nu simt că, într-un fel sau altul, mare parte din roman reprezenta iremediabil un fals. Folosirea impresionantă a detaliilor legate de respectiva epocă, care erau întotdeauna plasate exact unde trebuia și nu erau deloc anacronice, părea totuși a fi un gest deliberat, un gest de supunere – în carte existau zeci de referiri la moda pălăriilor, la marile orchestre ale perioadei și la mașinile cromate uriașe – derivat, în mod evident, din filmele de altădată. În afara amintirilor tulburătoare din copilărie și de la începutul adolescenței și a episodului straniu cu vedeta de film cea pudrată și cu pălărie excentrică pe cap, cea mai mare parte din *Parada dragostei* părea să fi fost înjghebată din ecouri, fragmente și fire narrative la mâna a doua. Oamenii vorbeau, se amuzau și reacționau unul față de celălalt asemenea personajelor din filme. Toate întâmplările din carte erau genul de întâmplări care inter veneau în filme. În afara unor anumite tangente emoționale, foarte puține lucruri din carte îți dădeau impresia c-au fost trăite cu-adevărat. Romanul era o ficțiune produsă de cineva care nu cunoștea altceva decât ficțiunea, era o *Furtuna* scrisă de Miranda cea izolată, de fata crescută printre romanele de dragoste din biblioteca tatălui ei.

Am așezat manuscrisul pe noptiera de lângă mine. Mi-am spus că poate eu nu eram cel mai obiectiv judecător al scrișului lui James Leer. În adâncul sufletului, îmi dădeam seama că eram gelos pe băiat: eram gelos pe talentul lui, cu toate că și eu eram talentat. Eram gelos pe tinerețea și pe energia puștiului, cu toate că nu avea nici un sens să regret pierderea acestor două atribute. Dar cel mai mult eram gelos pe James pentru simplul fapt că *terminase* cartea. În ciuda câtorva lipsuri, băiatul putea să fie mândru de el. Dinamica ostracizării, a imaginației și a proastei funcționări a unei familii dezmembrate era bine prezentată, iar scena din tramvai, aceea cu Marilyn în stadiu incipient, deși nu era pe de-a-ntregul convingătoare, era imaginată cu ardoarea unui adevărat fan și venea ca o surpriză plăcută și reală. Și mai exista o scenă,

la un moment dat, mai devreme, care mă bântuise pe tot parcursul lecturii ulterioare și care, mi-am dat seama, mă tulbura în continuare. Am luat manuscrisul și l-am deschis la pagina cincizeci și doi, la scena în care povestitorul istorisește, în termeni brutali, acea zi de august din 1928 când bătrânul Ham Eager o violase pe tânăra soție a fiului său.

Bătrânul a prins-o de gât ca pe-un porumbel. A împins-o cu fața în salteaua galbenă și prăfuită a patului. Femeia abia mai sufla. Bătrânul fusese în josul drumului, la cules de afine, iar cerneala fructelor îi rămăsese pe degete.

John Eager, a continuat naratorul pe același ton imper-turbabil, se născuse la nouă luni după incident. Citirea pasajului respectiv îmi ridicase părul pe ceafă, iar acum îmi dădeam seama că nu mai eram deloc sigur că James Leer mă mințise. Cu toate că știam că cei mai talentați mincinoși continuă să mintă cu succes mult timp după ce au fost descoperiți. Nu credeam într-adevăr că Fred Leer era, în același timp, și tatăl, și bunicul lui James, dar, cu toate astea, eram incapabil să-mi suprim sentimentul de vină care mi se iscase, din senin, în piept, la gândul că le îngăduisem celor două fantome să-l care pe James cu ele. Am lăsat din nou manuscrisul, m-am ridicat în picioare și-am început să mă plimb prin cameră gândindu-mă la James Leer.

De ce *Parada dragostei*? Se părea că James alesese cuvintele respective, ca de obicei, mai mult pentru calitatea lor de titlu decât pentru vreo legătură clară cu firul narativ sau cu personajele. Felul în care James își boteza scrierile avea un soi de magie solidară. Era ca și când producând opere intitulate *Diligența* sau *Lăcomia*, puștiul spera să devină nu numai un scriitor adevărat, ci un întreg atelier; spera să ridice locșorul vacant, acoperit cu stufăriș, care era viața lui, un oraș aglomerat cu costumieri, sunetiști, centurioni, pirați și indieni Kickapoo, unde el putea să fie și producător și regizor, scenarist și electrician, machior, figurantul cu destin

de vedetă și actrița principală aflată la apogeul carierei. Cunoscusem mulți împătimiți de film la viața mea, de la travestiți imaginari care idolatrizau marile chipuri feminine până la dependenții de tot ce ține de trecut, care pătrundeau într-un film așa cum s-ar fi urcat într-o mașină a timpului sau s-ar fi aruncat într-o sticlă de whiskey, apăsând pe butonul „fără întoarcere”. Până la urmă, obsesia asta, ca orice obsesie, aducea cu ea pustiul, măturat de vânturile lăuntrice ale sufletului. Mi-am spus că probabil atracția lui James pentru film era generată de indentitățile fluide ale actorilor și actrițelor: biografiile de presă, numele de scenă, rolurile și personajele constant adoptate și apoi lepădate. Și – era limpede din romanul lui – James fusese intens afectat de imaginea comunității, a vieții într-un oraș mic zugrăvită în atâtea dintre clasicele produse hollywoodiene.

Cu toate astea, puștiul era îndeajuns de inteligent încât să-și dea seama că imaginea respectivă nu era decât o iluzie – ambivalența lui cu privire la iluzia respectivă era reflectată în *Parada dragostei* –, dar era și destul de confuz ca să fie fascinat de reversul întunecat al medaliei hollywoodiene, de starleta din colț dintr-o scenă de petrecere din *Urâtul și frumosul*, care, mai târziu, a luat nouăzeci și două de pastile de Nembutal și s-a aruncat de pe verandă, de nefericirea unui scenarist aflat pe lista neagră, de trista patologie a vieții sexuale a unui amant de pe ecran, de soarta lui Sal Mineo, Jayne Mansfield și Thelma Todd. Ceea ce esențializa această întregă imagine erau cuvintele „Frank Capra” înscrise pe mâna lui James. Despre Capra se spusese întotdeauna că fusese un mare sentimental, dar lumea filmelor lui era plină de umbre – dacă vă amintiți, doar viața unui singur om despărțea Bedford Falls de coșmarul strălucitor din Pottersville. Era o lume în care deseori pândea spectrul ruinei, al suicidului și al rușinii. Tocmai din tristețea resimțită la moartea eroului său luase James ideea orașelului american sugerată și romanțată de numele lui Frank Capra

și din cauza acelei tristeți își săpase puștiul în carne numele eroului.

M-am așezat pe pat, m-am luat singur în brațe și m-am ridicat din nou în picioare. Am luat volumul *Lem Walker, chirurgul din spațiu* și am citit că pe parcursul ceremoniilor de absolvire de la Academia de Medicină de pe Altair IV cerurile fuseseră tulburate de furtuni pozitronice. Am deschis sertarele de la vechiul birou al lui Sam și-am descoperit că erau goale. N-am găsit în ele decât o bomboană Pez și un penny din 1964. Am încercat să mă scutur de sentimentul că, dintre toți oamenii a căror încredere o pierdusem de-a lungul vieții, James Leer era cel mai puțin capabil să suporte trădarea mea.

— Bine, am spus cu voce tare, uitându-mă cu regret la rucsacul lui James.

Cu sufletul înțelept, egoist și negru ca o stafidă, îmi doream să fi avut posibilitatea să rămân întins în patul lui Sam Warshaw, să fumez marijuana și să citesc despre o epidemie urâtă de febră cetuziană izbucnită în rândul populației de oameni-albine de pe Betelgeuse V. Dar inima mea mică și neagră era ținută captivă pe bancheta din spate a unui Mercedes cenușiu, călătorind pe drumul lung și tăcut spre Pittsburgh.

— Deci asta o să fac.

Am luat manuscrisul și rucsacul și-am coborât la parter. La piciorul scării, mi-am pierdut echilibrul și mi-am paradit și cealaltă gleznă. Am topăit până-n bucătărie și am ridicat receptorul. Am format numărul meu de-acasă. Hannah a răspuns. Iar eu i-am spus unde eram.

— Ne e dor de tine, mi-a spus ea pe un ton ridicat.

Pe fundal i-am auzit pe Wilson Pickett, elefanții lui Hanibal, împușcături, femei isterice și ceva ce-ar fi putut să fie răpăitul unor zaruri.

— Crabtree e acolo, am spus eu.

Mi-era greu să-mi mențin vocea la nivel de șoaptă.

— A dat o petrecere.

— Dumnezeule! am exclamat. Ce idee grozavă!

Am băgat manuscrisul lui James înapoi în rucsac și-am tras fermoarul.

— Încearcă să te asiguri că nu pleacă, da?

— Îhî! Ascultă, Grady!

Hannah striga de-acum.

— Ascultă, trebuie să-ți spun ceva. Grady, a venit un polițist încoace. În seara asta. Mai devreme. Îl chema Popnik sau ceva de genul ăsta.

— Pupcik. Îl știu.

Irene lăsase jacheta neagră din satin pe spătarul unuia dintre scaunele din bucătărie. Am luat-o de-acolo și mi-am lipit-o de obraz. Gulerul din blană emana un damf lejer amărui de vitamina B.

— Ce-a vrut?

— Nu știu. A zis că vrea să discute cu tine. Grady, vii acasă?

Ușa din spate a zăgănit și s-a trântit, apoi, după o clipă, Emily a intrat în bucătărie duhnind a tutun. Machiajul i se întinsese și forma acum un fel de mască de Pierrot. Soția mea părea anchilozată și se deplasa cam pieziș, ca o pisică speriată. Când a trecut pe lângă mine, ochii ni s-au întâlnit. Privind în fundul acelor cercuri întunecate și încetoșate, m-am simțit ca unul din personajele lui August Van Zorn, în secunda de dinainte ca nefericita narațiune se încheie cu o ultimă și teribilă țâșnire. În ochii lui Emily nu se citea nimic. Privirea îi era goală. Ochii soției mele erau ca niște găuri din țesătura lumii.

— Ieși afară, mi-a spus ea.

Am ridicat rucsacul lui James și-am aruncat jacheta furată pe-un umăr. Am ridicat receptorul în dreptul buzelor.

— Chiar acum plec, am spus.

Conducând de-a lungul aleii cu ulmi, am simțit cum roțile Fordului se lovesc brusc și apoi trec peste ceva mare.

A urmat o secundă înfiorătoare când mașina a derapat, iar eu am apăsât frâna. M-am dat jos și m-am dus în spate, unde, în strălucirea însângerată a farurilor, am descoperit bucla umflată a unui soi de cablu întins de-a curmezișul drumului. Unul dintre capete era foarte uzat. Îl călcaseam pe Grossman. La început m-am panicat și m-am urcat la loc în mașină, cu intenția de a fugi și de a nu mă mai întoarce niciodată. Nu voiam decât să merg înainte până ajungeam la Wood Buffalo sau Uranium City. Am băgat în viteză și am pornit, dar, după zece metri, m-am oprit și m-am întors să strâng rămășițele surprinzător de grele ale lui Grossman. M-am gândit că nimeni din casă nu avea să ducă lipsa acelui membru al familiei pe care nu te puteai baza și care distrugea mereu câte ceva. Așa că l-am cărat pe Grossman până la mașină, am deschis portbagajul și l-am aruncat înăutru, lângă tubă și Doctor Dee.

Din drumul înapoi spre Pittsburgh nu-mi mai amintesc decât că m-am chinuit să-mi rulez, cu o singură mână, trei țigări cu marijuana și-mi mai aduc aminte de compania intermitentă a radioului, care transmitea un tribut memoriei lui Lennie Tristano. Postul respectiv s-a dovedit a fi WABI, vocea cu puțini wați a colegiului Coxley, care plutea, prin eter, purtată de un curent fantomatic. Pe la ora două, am ieșit din parcare pustie și m-am îndreptat spre Squirrel Hill. Mă duceam acasă, dar nu aveam de gând să stau acolo mai mult decât era nevoie ca să-l recuperez pe Crabtree – asta presupunând că prietenul meu mai era încă în stare de funcționare. Mă hotărâsem să încerc o chestie nesăbuită și fără nici un sens, o prostie. Iar pentru o astfel de încercare nu puteam găsi un partener mai util decât Terry Crabtree.

Casa mea ardea în mijlocul străzii adormite. Era luminată ca o pistă de aterizare. Urcând pe alea din față, am auzit râsul picant al unui saxofon, iar geamurile de la ferestre bubuiau în ritmul unei linii de bași. Casa mea era plină de

scriitori. Erau scriitori în sufragerie, oameni care se descălțaseră și se admirau unii pe alții dansând. Erau scriitori în bucătărie, alți oameni care purtau conversații ce băteau sălbatic fie către o plăcută falsitate, fie către niște adevăruri puturoase, oameni care-și scuturau scrumul de la țigări în cutiile de bere. Încă o jumătate de duzină de scriitori stăteau întinși pe podeaua camerei cu televizor, aranjați în formație de adoratori în jurul unei pungi pline cu marijuana. Ăștia se uitau cum Ghidrah distruge Tokyoul. Pe canapeaua din spatele lor erau doi studenți de-ai mei, tineri scriitori din Școala Furioșilor, cu piercinguri în buze și atât de îndrăgitele încălțări paramilitare cu cataramă metalice. Ăștia se sudaseră într-un fel de David Smith improvizat. Pe scările care duceau la dormitorul meu stăteau trei agenți literari din New York, care erau mai bine îmbrăcați și mai puțin beți decât scriitorii. Aceștia schimbau între ei structuri delicate de confidențialitate și dezinformare. Iar în hol erau atât de mulți poeți din Pittsburgh, încât, dacă în secunda aia un meteorit s-ar fi prăvălit prin acoperiș, niciodată nu s-ar mai fi scris nici măcar un vers despre tați ruginiți, fabrici de oțel impotente și convertorul Bessemer al dragostei.

În biroul meu nu era decât un singur scriitor. Stătea singură pe Honor Bilt, cu ușa închisă, cu genunchii strânși sub pulover astfel încât vârfurile ascuțite ale cizmelor se șteau de sub betelie. Fata avea capul plecat și se concentra asupra unui manuscris gros, așezat lângă ea, pe canapea, în timp ce-și înfășura și apoi desfășura pe deget o șuviță galbenă.

— Hei, am spus intrând în cameră și închizând ușa în urma mea.

M-am uita pe birou. Abia atunci am realizat că de dimineață plecasem de-acasă lăsând manuscrisul *Wonder Boys* la vedere, acolo unde oricine – unde Crabtree – putea să-l găsească.

— A! a exclamat Hannah trântind la loc teancul de pagini pe care vruse să le pună de-o parte și acoperindu-l cu mâinile, de parc-ar fi fost ceva scris chiar de ea, ceva ce nu

voia să văd. Grady! Vai, Doamne, mi-e așa de rușine. Sper că nu te superi. Era la vedere.

La gândul propriului său comportament reprobabil, Hannah a strâmbat din nas.

— Sunt nașpa rău.

— Nu ești nașpa deloc, am asigurat-o. Nu mă deranjează.

Fata a adunat feliile împrăștiate din Roata de Cașcaval a lui Grady, le-a ridicat, le-a bătut cu grijă pe perna canapelei și a așezat teancul pe brațul acesteia. Apoi s-a ridicat și a venit să mă ia în brațe.

— Mă bucur așa de tare să te văd, mi-a spus ea. Te-am căutat peste *tot*. Am fost îngrijorați.

— Sunt bine, i-am răspuns. A trebuit doar să mă ocup de o epidemie de febră cetuziană.

— Cum adică?

— Nimic.

Am dat din cap înspre manuscrisul aflat în echilibru pe marginea canapelei.

— Ai, ăăă, știi cumva dacă Crabtree a apucat să-l vadă?

— Nu, nu știu, mi-a răspuns Hannah. Adică, nu cred. Noi am fost plecați toată ziua la WordFest. Nu ne-am întors decât târziu, spre seară, a rânjit ea. Iar el a fost destul de ocupat dup-aia.

— Îmi închipui, am zis, eliberându-mă fără prea multă trageră de inimă din brațele lui Hannah. Ascultă, unde e bătrânul Crab?

— Cine știe? Eu sunt aici de vreo două ore. Nici măcar nu știu dacă e în casă sau... a, nu, nu pleca!

Hannah m-a luat din nou în brațe.

— Rămâi. Unde pleci?

— Trebuie neapărat să stau de vorbă cu el, i-am explicat, cu toate că, dintr-odată, ideea de a mă întoarce în mașină și de a conduce tocmai până în Sedwickley Heights cu o misiune irațională nu mi se mai părea atât de atrăgătoare.

Puteam să rămân acolo cu Hannah și să uit de Deborah, de Emily, de Sara și de mormolocul palid și zâmbitor din

pântecul ei și, mai presus de orice, să uit de bietul și pierdutul mincinos James Leer. Hannah mă ținea în brațe, iar eu am închis ochii. În imaginația mea, am urmat-o la subsol, în apartamentul ei, m-am așezat pe plapuma de imitație de satin, sub portretul lui Georgia O'Keeffe semnat Stieglitz și mi-am strecurat mâna prin gura cizmelor ei de cowboy, plimbându-mi degetele în lungul arcurilor zvelte și umede ale picioarelor ei.

— Chiar trebuie să...

Din sufragerie a început să se audă *The Horse*, iar Hannah m-a luat de mână.

— Haide, mi-a spus ea. Trebuie să dansezi.

— Nu pot. Mă dor gleznele.

— Gleznele? Haide!

— Nu pot.

Hannah m-a tras până la ușa pe care a deschis-o, lăsând să pătrundă înăuntru bubuitul strălucitor al unor note cântate la corn. Și-a rotit de câteva ori șoldurile slăbănogae.

— Ascultă, Hannah, James s-a băgat – s-a băgat într-un necaz în seara asta. Am nevoie de Crabtree ca să mă ajute să-l scap.

— Ce fel de necaz? Lasă-mă să vin și eu.

— Nu, nu pot să-ți spun, nu e mare lucru. Uite, eu și Crabtree o să ne ducem după el, OK? N-o să dureze mult. Îl aducem înapoi aici și dup-aceea o să dansez cu tine. Bine? Îți promit.

— L-a împușcat pe câinele doamnei rector, nu?

— Da? am zis eu închizând ușa la loc. Ce-a împușcat?

— Cineva le-a împușcat câinele seara trecută. Câinele ăla orb. Cel puțin asta crede poliția. Câinele e dat dispărut și-au găsit niște pete de sânge pe covor. Și-am mai auzit că doctorul Gaskell a scos un glonț din podea.

— Dumnezeuule, am exclamat. E îngrozitor!

— Crabtree a zis că i se pare că e ceva ce ar face James.

— El nici nu-l cunoaște pe James, am replicat.

— Cine-l cunoaște? m-a întrebat Hannah.

Tu nu, m-am gândit eu. Apoi am strâns-o de mână.

— Mă întorc imediat, i-am spus.

— Nu pot să vin cu tine?

— Nu cred c-ar trebui.

— Știu *savate*¹.

— Hannah.

— Of, *bine*, s-a lăsat ea păgubașă.

Acasă, în Provo, Hannah mai avea nouă frați mai mari și era obișnuită să fie abandonată de băieți.

— Pot măcar să continui să citesc *Wonder Boys* până te întorci?

Până în clipa aia nu conștientizasem realmente faptul că cineva chiar îmi citise cartea. Era un gând dureros și încântător.

— Presupun că da, am răspuns. Sigur.

Hannah mi-a împuns cu degetul un punct situat deasupra cataramii de la curea, apoi a tras de ea până când aproape că m-am prăbușit deasupra ei.

— Pot să-l iau jos, la mine-n cameră și să fiu singură cu manuscrisul?

— Nu știu, am zis făcând un pas înapoi.

M-am gândit că tot timpul eu făceam câte-un pas înapoi în fața lui Hannah Green.

— Cum îți place?

— Cred că m-am îndrăgostit de el.

— Sincer? am întrebat-o.

Lauda lui Hannah, deși livrată cu ușurință, m-a lovit cu o forță neașteptată. Am simțit cum mi se usucă gâtul. Mi-am dat seama ce întreprindere singuratică devenise scrierea romanului *Wonder Boys*, ce întreprindere retrasă, fără țință și oarbă. Îi mai arătasem câteva capitole de început lui Emily, iar, la vremea respectivă, singurul ei comentariu

1 O formă de arte marțiale franțuzești, cunoscută și sub denumirile de „boxe française“, „French boxing“, „French Kickboxing“ sau „French Footfighting“.

memorabil fusese „Mi se pare îngrozitor de masculin“. Atunci râsesem, dar, până acum, rămăsesem singurul cititor al cărții și singurul locuitor al propriei mele utopii eșuate din Pennsylvania.

— Bine atunci. Sigur că poți.

Hannah și-a apropiat foarte tare fața de mine. Buzele îi erau arse și le oblojise cu un balsam care mirosea a vanilie.

— Cred că m-am îndrăgostit și de tine, mi-a mărturisit ea.

Of, la dracu', m-am gândit. Poate c-ar fi mai bine să rămân.

— Tripp e aici? a zis Crabtree de undeva de pe hol.

Avea o voce plângăcioasă, în care i se citea o mare ușurare, încât, la auzul ei, m-am simțit vinovat.

— Unde e? Tripp?

M-am îndepărtat de Hannah.

— Nu-l lăsa să vadă manuscrisul, da? i-am spus. Ascunde-l până plecăm.

Am sărutat-o pe obraz și-am ieșit pe hol.

— Ne vedem curând.

— Ai grijă, mi-a zis Hannah îndepărtându-și o șuviță de păr care i se lipise de balsam, în colțul gurii.

— Așa o să fac, i-am răspuns.

Dacă fata tot începea să se îndrăgostească de mine, atunci puteam să-i fac promisiuni pe care nu aveam intenția să le onorez.

L-am găsit pe Crabtree în hol, singur, uitându-se la oamenii din sufragerie care se chinuiau să recreeze *The Horse*. O mână o ținea în buzunar, iar cealaltă era încleștată pe o sticlă de apă minerală. Se părea că, în absența mea, Terry fusese dispus să renunțe la pretenția că mai era încă Crabtree-Spiritul Pus pe Șotii, artistul creator de belele, iar acum stătea prăvălit pe zid, singur în mijlocul propriei lui petreceri, treaz și plictisit. Prietenul meu era îmbrăcat cu unul din costumele lui metalizate, la două rânduri, care aveau o nuanță blândă, aproape imperceptibilă, de albastru,

asemenea celei a luminii emanate de un televizor alb-negru. Ochii ascunși în spatele unor ochelari cu rame rotunde erau lipsiți de orice strălucire, iar obrajii îi erau umflați și pătați. Așa cum stătea uitându-se la dansatori, mi-a amintit de James Leer în noaptea în care se plimba prin grădina din spatele casei soților Gaskell – un băiat invidios, fără nici un prieten, cufundat în întuneric, privind în sus, la o fereastră luminată.

Când m-a văzut, chipul lui Terry și-a regăsit obișnuitul rânjet plin de calm. M-a salutat o dată din cap și a continuat să se uite în sufragerie.

— Iată-l, a spus el într-un târziu, de parcă nu i-ar fi păsat de neașteptata mea revenire, de parcă n-ar fi bătuit prin casă ca un strigoi, în urmă doar cu câteva secunde, țipând după mine. Unde-ai fost?

— În Kinship.

— Am auzit.

— Cum te simți?

— Mor, m-a lămurit el dând ochii peste cap. Chestia asta cu WordFestul este, fără îndoială, cel mai plictisitor exercițiu la care m-ai supus *vreodată*, Tripp.

— Îmi pare rău, l-am asigurat.

— Uită-te la oamenii ăia, mi-a zis el dând din cap.

— Sunt scriitori, i-am răspuns. Poetii sunt niște dansatori talentați prin definiție. Dar anul ăsta stăm cam prost la capitolul poezi.

— ăia sunt oameni care scriu proză de ficțiune.

— Majoritatea dintre ei.

Am ridicat de câteva ori din umeri în tempo alert.

— Ne place să facem chestia aia cu umerii. Chestia aia a lui Snoopy.

— Și toți de la petrecerea asta sunt hetero. Nu aveți nici *un* homo prin Pittsburgh?

— Sigur că avem, i-am răspuns. O să-i chem.

— Și-n dimineața asta ai plecat ca un nenorocit ce ești cu toate poțiunile mele în mașină.

— Da? Sunt în mașină?

— Îhî. Cel puțin așa sper. Cred că sunt în portbagaj. Cred că le-ai răsturnat aseară, când îmi cotrobăiai prin bagaje.

— Îmi pare rău, am zis. Pe bune. Ascultă, frate, hai afară cu mine.

Terry și-a încrucișat brațele și și-a luat, afectat, o expresie oripilată.

— Nu vreau să mă droghez acum.

— N-o să ne drogăm, i-am explicat.

Terry s-a uitat la mine, apoi și-a întors din nou privirea.

— Tu ești deja drogat.

— Știu.

— Arăți ca dracu', Tripp.

— Știu, știu. Crabtree, haide! Am nevoie de tine, frate. Am nevoie să vii cu mine.

— Unde să vin cu tine?

— Frate.

Fără să vreau, m-am trezit imitând felul în care se comporta Hannah cu mine. Mi-am vârât un deget în catarama curelei lui Terry și-am tras cu putere, cărându-l peste pragul ușii de la intrare. Crabtree s-a înțepenit pe călcăie și-a încremenit unde era.

— Nu vrei să vii cu mine numai pentru că te rog? am zis. Chiar trebuie să-ți spun unde mergem?

— Nu, nu trebuie.

Terry mi-a desfăcut mâna, mi-a întors-o cu palma în sus, s-a uitat la ea, apoi mi-a aruncat-o, cu gestul cu care ar fi refuzat o floare de corsaj. Era așa de plictisit, încât uitase că nu făcea decât să pretindă că era irascibil.

— Azi-dimineață nu mi-ai spus unde pleci.

— Știu, știu. Ai dreptate. Sunt un măgar.

Nu-l condamnam fiindcă era furios pe mine. Eu fusesem cel care-l invitasem la WordFest, promițându-i că avea să fie prima noastră șansă de a fi împreună după luni – ani de zile –, apoi dispărusem complet, lăsându-l să meargă singur la seminarii plicticoase și la conferințe ultrasimpliste și să-și

organizeze singur propria petrecere la care venise o gloată de hetero lănoși și fără haz.

— Îmi pare foarte, foarte rău.

— Și cum a fost acolo unde te-ai dus?

— Drăguț. Groaznic.

— Emily tot te părăsește?

— Cred că da, am răspuns clătinând din cap. Ca să fiu sincer, a fost un adevărat dezastru. James...

— James al meu?

Crabtree s-a luminat la față și și-a împuns sternul cu vârful degetelor într-un gest de posesiune.

— A mers și el cu tine? E aici acum?

— Nu, și de asta am nevoie de tine, bătrâne.

Am coborât vocea și aproape că mi-am lipit buzele de urechea lui.

— A cam fost...

— Arestat? a urlat Terry.

— Șșșș! Nu, răpit.

— Răpit? De cine?

Am făcut o pauză, pentru efect.

— De părinții lui, am spus.

Tatăl lui Crabtree era preot penticostal pe undeva, prin Hogscrotum County, M.O., iar mama lui era redactor-șef al unei reviste pentru fanele mașinii de tricatat. „Poate să facă orice” era una dintre replicile preferate ale lui Terry. „Pe mine m-a făcut homo.” Crabtree fusese pierdut în ghearele Satanei din fragedă adolescență și nu-și mai văzuse părinții de ani de zile.

— De părinții lui?

Probabil că, pentru Crabtree, chestia asta suna ca fiind cea mai teribilă soartă.

— Și-a săpat în palma mâinii numele lui Frank Capra.

— Așteaptă-mă să-mi iau haina, mi-a zis Terry.

Lansându-se ca un înotător de pe trambulină, prietenul meu s-a repezit în bucătărie, și-a recuperat trenciul de pe spătarul unui scaun, a înșfăcat o sticlă pe jumătate goală de

Jim Beam de pe masă și-a dat peste cap o dușcă. Apoi și-a aprins o țigară și și-a legat cordonul parpalacului. A strecurat sticla de Jim Beam în buzunarul stâng și s-a oprit la frigider ca să-și mai umple și celălalt buzunar cu câteva sticlute de lichior de malt Mickey. Când a revenit în hol, Terry era zâmbitor și complet treaz.

— Hai să cumpărăm o armă! mi-a propus el fericit.

Am pornit spre mașină și, tocmai când mă pregăteam să urc, Crabtree a strigat:

— Hei!

Terry stătea în spatele Fordului, bătând darabana în portbagaj cu degetele.

— Ce-i? l-am întrebat, cu toate că imediat am știut la ce se referea. A! am zis pășind încet în jurul mașinii. Parc-ai zis că nu vrei nimic.

— Am mințit.

— Mi-am imaginat eu.

— Deschide portbagajul.

— Ce-ai zice să așteptăm...

— Deschide-l.

— Vorbesc serios, Crabs, eu...

— Acum.

Am deschis portbagajul.

— Doamne Dumnezeule! a exclamat Crabtree. Ai omorât husky-ul.

— Nu, stai puțin, Crab...

— Phuu!

Mirosul devenise de-acum de nedescris. Era o amestecătură de putoare de automobil vechi și uzat și mirosul natural al morții și al sângelui – dulce ca gunoiul, acru ca benzina, mirosul a o sută de anvelope tăvălite prin rahat de liliac și-apoi aruncate în foc.

— Ce e asta?

Îndepărtându-se de mașină, Terry și-a întins gâtul și și-a ițit capul deasupra portbagajului, mișcându-l când înainte, când înapoi, de parc-ar fi fost un aparat de filmat montat

pe un trepied foarte înalt. Apoi și-a retras capul cu delicatețe și și-a întors lentilele întrebătoare spre mine.

— Ăla e un șarpe? a zis el.

— Parte dintr-un șarpe, i-am răspuns.

Am pus mâinile pe capacul portbagajului și-am început să-l trântesc ca să se închidă.

— Haide! Îți explic pe drum.

— Nu te grăbi așa, m-a oprit Terry prinzându-mă de încheietura mâinii. Îmi vreau medicamentele.

După o luptă scurtă, Terry a eliberat capacul portbagajului din mâinile mele și l-a ridicat din nou.

— Nu-mi pasă nici dacă ai acolo un cazuar mort.

Plin de grijă, Crabtree a întins mâna spre colțul cel mai îndepărtat al portbagajului și, strâmbând din nas, a început să pipăie locul.

— Căh, a mai spus el.

Am intrat în Sewickley Heights pe la trei dimineața și-am străbătut străzile sinuoase cu capota coborâtă. Platani imenși se arcuiau deasupra trotuarelor mărginite de gard viu, care ascundea căsoaiele din spate. Crabtree stătea în brațe cu o hartă a Pittsburgh-ului, iar între buze avea o notificare de depășire a termenului de predare de la bibliotecă, care fusese trimisă prin poștă, cu două săptămâni înainte, pe numele lui James Selwyn Leer, la adresa 262 Baxter Drive. Numărul familiei Leer nu era trecut în cartea de telefon, după cum descoperisem în cabina telefonică a unei benzinării Shell, dar Crabtree cel plin de resurse răscolise prin rucsacul lui James și găsisse notificarea aia, prinsă între două pagini din biografia lui Errol Flynn. Rucsacul era acum așezat în echilibru pe genunchii lui Terry.

— Adresa de pe manuscris? a spus el modificând poziția hărții, ca să prindă mai bine lumina firavă care ieșea din torpedou. Harrington nr. 5225?

— Aia e casa lui mătușă-sa. Aia din Mt. Lebanon.

— Caut în index, dar nu există nici o stradă cu numele ăsta.

— Foarte curios!

Conducând prin suburbii, îl pusesem la curent și pe Crabtree cu majoritatea chestiilor care ni se întâmplaseră mie și lui James Leer de când îi luasem pistolul sclipitor cu o seară înainte. Îi povestisem ce aflasem despre el și ce fusesem nevoit să înlocuiesc din ceea ce știusem despre el. Sărisem însă peste partea cu jacheta lui Marilyn Monroe. Mi-am spus că am obiectul împăturit frumos și așezat pe bancheta din spate, c-o să-l las acolo până a doua zi, când aveam să mă duc la soții Gaskell și să rezolv întreaga situație. Dar adevărul era că mi-era jenă. Nu voiam să fiu nevoit să încerc să-i explic lui Crabtree ce făcuserăm eu și James în dormitorul soților Gaskell. Așa c-am zis că faptul că James îl împușcase pe Doctor Dee a fost doar un accident stupid. Pe măsură ce eu vorbeam despre James și despre cartea lui, Crabtree părea să devină din ce în ce mai convins nu numai că tânărul era un scriitor bun – a răsoit rapid *Parada dragostei*, citind cu ochi de editor la lumina din torpedou –, dar și că el, Terry Crabtree, Agentul Haosului, reprezenta norocul de pe șinele pe care trenul lui James Leer se hurducăia inexorabil. I-am făcut o scurtă relatare a tristelor evenimente care avuseseră loc cu Emily și familia Warshaw, dar, sincer să fiu, Crabtree n-a părut foarte interesat de problemele mele sau, cel puțin, asta a fost impresia pe care a vrut să mi-o lase. Era încă supărat pe mine fiindcă-l abandonasem în dimineața aia. Cât despre *Wonder Boys*, n-a făcut nici o referire la roman, iar mie mi-a fost teamă să-l întreb ceva. Dacă se uitase peste el și nu avea nimic să-mi zică, atunci asta îmi spunea deja destule.

— Urmează Baxter, m-a anunțat el ridicând ochii din hartă.

Am intrat pe stradă, făcând stânga la plesneală. Numerele de pe case începeau cu 230 și creșteau. Am stins farurile, iar când ne-am apropiat de 262 am oprit și motorul. Am continuat să glisăm în tăcere, până când am tras în fața aleii

soților Leer. De fiecare parte a intrării se găsea câte un stâlp în vârful căruia era cocoțat câte-un ananas din piatră. Pe o lungime de câte treizeci de metri în ambele direcții se lăbărta un gard din fier forjat cu aspect fioros. Capatele gardului dispăreau în întuneric. Ne-am dat jos din mașină, lăsând portierele să se închidă cât mai silențios. Apoi am făcut câțiva pași prudenți, spre aleea din fața casei Leer care șerpuia pe șaisprezece kilometri, fiind pavată cu cel mai fin pietriș: parcă erau hematite și opale rotunjite și lustruite. Aleea se unduia în meandre leneșe prin mijlocul a trei sute de metri pătrați de iarbă, care ne despărțeau de verandă. Veranda trebuie să fi fost destul de largă ca să izbutească să cuprindă casa soților Leer, un morman excentric de piatră și țigle, care se zbârlea cu o serie de marchize și colonade și ferestre ițite din mansardă, care se holbau în toate direcțiile, amestecate haotic sub o colecție de streșini buzate. Ușa de la intrare și o bucată bună din fațadă erau iluminate de reflectoare ascunse în gardul viu care împrejmuia casa.

— Dumnezeule, am șoptit. Crabtree, chestia asta cred că are cincizeci sau șaiszeci de ferestre. Cum ne dăm noi seama care e fereastra lui?

— Nu-ți aduci aminte că-l țin legat în lanțuri la subsol? Trebuie doar să găsim ușa.

— Asta dacă puștiul n-a mințit, i-am reamintit. În legătură cu tot.

— Dacă a mințit în legătură cu tot, mi-a replicat Crabtree, atunci ce mama dracu' mai căutăm noi aici?

— Ai dreptate, am răspuns.

Am pășit pe aleea care ducea spre casă. Pe măsură ce ne apropiam de intrare, ne devenea din ce în ce mai clară imaginea unei fâșii lungi și subțiri de lumină care se întindea de-a lungul copacilor din stânga. Undeva, la etaj, în aripa cea mai îndepărtată a casei, una dintre ferestre era luminată de-o veioză.

— Încă nu s-au culcat, am zis eu arătând cu mâna. Părinții lui.

— Probabil că-și ascut colții, a remarcat Crabtree a cărui milă sinceră și dorință din ce în ce mai mare pentru James Leer erau temperate cu ajutorul sarcasmului caracteristic. Haide!

L-am urmat pe după colțul casei și-am pătruns în curtea din spate. Terry se comporta de parc-ar fi știut unde mergea. Pietrișul scrâșnea zgomotos sub pașii mei. Am încercat să calc ca indienii, în stilul vârf-călcâi, vârf-călcâi, dar mă durea prea tare, așa că, în final, m-am rezumat la a grăbi pasul.

Nu exista nici o ușă care să ducă la subsol și nici măcar subsol nu părea să existe, însă casa avea un parter construit pe o fundație din ciment expus. Parterul avea două ferestre care flancau ușa din sticlă. Ferestrele erau acoperite cu draperii cu buline și erau intens luminate. De cealaltă parte a ușii o femeie cânta, cu o voce blândă, profundă și tristă.

De ce să-mi pese

Deși el mi-a dat aerul?

De ce să plâng, de ce să oftez și să mă întreb de ce?

Și să mă întreb de ce?

— Doris Day, a spus Crabtree.

Eu i-am zâmbit, iar el a clătinat din cap.

— James Leer, am zis amândoi în cor.

Am bătut ușor cu degetele în geam și, după o întârziere de câteva secunde, James Leer a deschis ușa. Era îmbrăcat într-o pijama roșie, cu mânecile și pantalonii mult prea scurți, cu turul atârând, ciuruită de găuri și pătată cu cernelă. Avea părul ciufulit, iar ochii îi străluceau și nu păreau tocmai surprinși să ne vadă. De fapt, la început, nici măcar n-a părut să ne recunoască. S-a scărpinat pe ceafă cu capătul ascuțit al unui creion și-a clipit de câteva ori.

— Hei, a spus el dând capul pe spate de parc-ar fi vrut să se scuture de amintirea visului din care tocmai se trezise. Ce faceți aici?

— Te luăm cu japca, Leer, l-a anunțat Crabtree. Trage-ți niște nădragi pe tine.

— Nu-mi vine să cred c-ai râs de halatul meu de baie, am remarcat eu.

Am trecut pe lângă el și-am intrat într-o cameră pe care mi-o închipuisem ca pe-o celulă de pedeapsă: becuri fără abajur, un pat din fier, aruncat într-un colț, acoperit cu o țesătură zdrențuită, pereți de gips-carton fără nici o decorațiune cu excepția unui strat subțire și pătat de vopsea albă. În loc de asta însă, ne-am trezit stând într-o pivniță veche și largă, mai mult sau mai puțin terminată, care se întindea pe toată suprafața casei, o pivniță care respira aerul confortabil și subteran de apă de râu, de cărți la mâna a doua și de pături mușcate. Tavanul jos era susținut de bârne de stejar, iar podeaua fusese vopsită, în era când acesta era un efect la modă în camerele servitorilor. Efectul dorit era acela de covor persan pe fond roșu. Acest fals covor fusese mâncat, în mare parte, astfel că lemnul cenușiu de dedesubt redevenise vizibil. În colțuri însă și de-a lungul plintelor mai existau încă petice deschise la culoare de forme geometrice și sânge. Camera era luminată de o mulțime de lampadare electrice antice. Unele dintre ele erau la fel de înalte ca James. Semănau cu un pâlț de copaci din fier negru aurit, conectați la două prize printr-un nod de prelungitoare. Pereții, care nu erau de gips-carton, ci cu lambriuri lemn masiv, într-o nuanță cenușie, erau acoperiți de cărți așezate în teancuri asemenea unor scări în spirală, bolți prăbușite sau a unor turle Gaudí prelungi. Deasupra meterezelor acestui oraș din hârtie erau atârinate fotografii, postere și alte suveniruri cinematografice pe care James și obsesia lui reușiseră să le colecționeze. În dreapta ușii, sub un baldachin dintr-o catifea neagră prăbușită, barocă, enormă și mâncată de viermi, se afla patul lui James: un galion naufragiat. Lângă patul gigantic era o noptieră cu blatul din marmură roz, ferecat într-o balustradă subțire, aurită, pe care era așezată o cutie de Kleenex, un pahar gol de suc și un borcan masturbator de Vaseline. Patul

nu era desfăcut, iar James împăturise cu grijă hainele pe care i le împrumutasem și le depozitasem frumos la picioarele patului.

— Îmi place cum ți-ai aranjat camera, a spus Crabtree trecând pe lângă unul din copacii de fier și privind prin încăpere.

O parte dintre becurile de pe ramurile lampadarelor erau din alea care se vor a fi lumânări pâlпătoare.

— Când se mută și căpitanul Nemo aici?

James s-a îmbujorat, deși nu-mi dădeam seama dacă din cauza întrebării sau a apropierii bruște de Crabtree. Mi se părea că-i era puțin teamă de Terry. Ceea ce nu era tocmai o greșală din partea lui.

— Sunt doar niște lucruri de-ale bunică-mii, ne-a explicat James, îndepărtându-se cu un pas de Crabtree. Voia să le arunce.

— Bunică-ta? am întrebat eu. Cea pe care am cunoscut-o în seara asta?

James a tăcut.

— Hei, am aflat totul. Despre părinți și bunici. Și te cred. OK? l-a asigurat Crabtree cu o lipsă de sinceritate licențioasă, dar cumva credibilă. De asta suntem aici.

Terry și-a întors privirea spre biroul lui James, care era așezat lângă televizor. Era un birou complicat, cu burduf de lemn, mânere aurite și un scaun rotativ tot din stejar. Pe birou era o mașină de scris veche, marca Underwood, cu o coală de hârtie fixată pe stativ. Pe ea se vedea un paragraf neterminat. Lângă mașina de scris mai era un teanc de hârtii, dintre care prima foaie era acoperită pe jumătate cu un text scris la un rând.

— Ce scriai?

James a părut șocat de întrebare. S-a repezit la birou, și-a adunat manuscrisul și l-a îndesat într-un sertar.

— O altă poveste, a răspuns el, trântind sertarul. Nu e bună de nimic.

— Adu-o-ncoace, i-a ordonat Crabtree făcându-i semn cu mâna. Vreau s-o citesc.

— Cum? Adică acum?

James s-a uitat la un ceas electric de pe peretele de lângă pat. Puștiul îi înlocuise cadranul clasic cu fotografia alb-negru a unui actor grăsuț, cu privire sălbatică și niște mustăți demențiale, al cărui chip îmi era cunoscut – era un actor din anii '30.

— Dar e așa de târziu.

— Nu e târziu, omule. E devreme, i-a întors-o Crabtree, ținându-l cu acea privire căreia eu însumi îi căzusem pradă de mult prea multe ori la trei și jumătate dimineața, când era convins că mai urmau încă multe ore de distracție. Parcă Grady mi-a spus că oricum nu vrei să stai aici.

— Nu voiam, a căzut James în plasă. Nu vreau.

— Bine atunci.

James a rânjit.

— Bine, a fost el de acord. Numai să mă îmbrac.

— Stai, l-am oprit eu.

Amândoi s-au întors și s-au uitat la mine.

— Nu știi ce să zic.

— Ce s-a întâmplat? m-a chestionat Crabtree.

— James, trebuie să-ți spun. Am senzația că iar ți-ai bătut joc de mine, am zis.

— De ce?

Puștiul părea alarmat.

— Ce-am mai făcut acum?

— Ai vorbit de parcă ai tăi urmau să te aducă acasă și să te arunce într-o hrubă, am spus. Dar tu, amice, stai într-un adevărat castel.

James și-a coborât privirea și-a început să-și studieze mâinile.

— James, a intervenit Crabtree, i-ai spus lui Grady că părinții tăi...

— Sunt bunicii mei! a exclamat James uitându-se la mine cu o privire sfidătoare. Pe bune.

— Sigur că da, a zâmbit ușor Crabtree. James, i-ai spus lui Grady că bunicii tăi o să te aducă acasă și o să te arunce într-o hrubă?

— Nu, nu cred că i-am spus așa ceva.

— Ei, atunci...

Crabtree mi-a împuns brațul, de parc-ar fi vrut să zică „Poftim, vezi?”

— Du-te și te îmbracă.

— Bine.

James s-a dus la pat și a luat teancul de haine pe care i le împrumutasem în dimineața aia.

— Domnule profesor Tripp, pot... aș putea să mă îmbrac tot cu astea?

M-am uitat la el, după care am ridicat din umeri.

— Of, la naiba! am zis.

James a tresărit și mi-am dat seama că-l jignisem. Puștiul a clătinat ușor din cap și-a rămas în picioare preț de câteva clipe, jucându-se cu gulerul cămășii de flanel. Apoi s-a întors și s-a îndepărtat de pat, târându-și picioarele. A dispărut printr-una din cele două uși din fundul camerei. După o secundă, am auzit zgomotul produs de ventilatorul din baie.

— Așa de modest, a spus Crabtree cu admirație sau cu falsă admirație.

— Îhî?

— Ei, haide, Tripp. De ce ești așa de supărat pe el?

— Nu știu, am răspuns. Presupun că nu sunt supărat pe el cu adevărat. Dar tot rahatul ăla cu părinții care nu-i sunt părinți, înțelegi? Adică? Ce naiba a fost toată chestia aia?

Am clătinat din cap.

— Cred că, de fapt, vreau să știu o dată și pentru totdeauna care e adevărul despre ticălosul ăsta mic.

— Adevărul, mi-a replicat Crabtree.

S-a dus la cel mai apropiat morman de cărți și-a luat primele trei exemplare de deasupra. Erau niște cărți cu coperte de carton, legate banal, într-o culoare întunecată.

— Știu că asta a fost întotdeauna foarte important pentru tine.

Am ridicat mâna dreaptă și i-am arătat pumnul.

— Închipuie-ți un deget ridicat, i-am sugerat.

— Cred c-ar trebui să-l iei mai ușor pe puști.

— Da? De ce?

— Pentru că ieri l-ai lăsat de unul singur în întuneric.

Am lăsat pumnul jos și-am spus:

— A!

Nu știam ce altceva să răspund. M-am uitat atent la suvenirurile cinematografice ale lui James și mi-am dat seama că numele regizorului mort scrijelit pe mână nu fusese doar o simplă toană întunecată de adolescent. Puștiul era un admirator fanatic al lui Capra. De-a lungul zidului din spatele biroului, deasupra unor teancuri cu casete video, pe etichetele cărora scria DOMNUL DEEDS, ORIZONTUL PIERDUT etc., deasupra unor mormane de scenarii legate în vinilin negru pe cotoarele cărora erau imprimate, cu litere de tipar, cam aceleași titluri, erau niște postere uriașe cu cincisprezece sau șaisprezece filme ale lui Capra. Unele mi erau cunoscute, altele aveau titluri ciudate precum *Dirijabilul* sau *Nebunie americană*. Mai erau și o mulțime de fotografii de la filmări și cartoline de premieră – mi se părea că majoritatea dintre ele erau pentru *O viață minunată* și *Vi-l prezint pe John Doe*. Pe acel perete era comoara de obsedat de film a lui James Leer, ca să zic așa. De acolo imperiul se dezvolta și în sus, spre bârnelor masive de pe tavan, dar și în jos, pe ceilalți pereți ai încăperii în colonii prospere dedicate unor staruri precum Jimmy Stewart, Gary Cooper, Barbara Stanwyck. Toți apăreau în fotografii înrămate, postere și cartoline de premieră, reprezentând majoritatea filmelor în care apăruseră, mari sau obscure, începând de la *Annie Oakley* și terminând cu *Fata din Ziegfeld*. În cele mai îndepărtate colțuri ale încăperii, imperiul obsesiei lui James părea să se dezintegreze într-un soi de vagă nebunie

hollywoodiană, se stabiliseră câteva avanposturi – Henry Fonda, Grace Kelly, James Mason.

Apoi, pășind cu grijă printre candelabre, teancuri de cărți și de casete video, m-am dus la întunecatul vas naufragiat care era patul lui James, iar pe peretele din spatele lui am găsit un grup de aproximativ patruzeci de fotografii cu actori de cinema, pe care îi apropia o temă comună sau o legătură cu Frank Capra care mie îmi scăpa. Erau acolo Charles Boyer, o femeie delicată care mi s-a părut a fi Margaret Sullavan și, din nou, tipul rânjit, grăsuț și mustăcios de pe ceasul lui James Leer. Ca și asta, mulți dintre actorii din fotografii aveau fețe care-mi erau cunoscute, dar ale căror nume nu mi le mai aminteam. Și mai erau și câteva figuri care nu-mi spuneau chiar nimic. Totuși, în centrul grupului, erau câteva fotografii arhicunoscute cu Marilyn Monroe – goală și înfășurată într-o catifea roșie, citind *Ulise*, ținându-și fusta contra unui curent de aer subteran. Privind fotografiile alea, m-a fulgerat un gând. Acesta era un imperiu rival, care se pornise să cucerească zidurile camerei lui James: Împărăția Sinuciderilor Hollywoodiene. Probabil că jacheta de satin s-ar fi potrivit la fix.

— Herman Bing s-a sinucis? am întrebat arătându-l pe bărbatul cu mustățile zburătoare. L-ai recunoaște pe Herman Bing dacă i-ai vedea fotografia?

— Fii atent, mi-a zis Crabtree ingnorându-mi întrebarea și fluturând câteva cărți grele. Astea sunt cărți de la *biblioteca*.

— Și?

— Și trebuiau să fie predate – m-a lămurit el făcându-mi semn cu sprâncenele – acum doi ani. Asta trebuia returnată acum trei ani.

Crabtree a mai luat încă o carte și-a verificat bucățița de hârtie lipită pe copertă. Apoi a fluierat.

— Asta trebuia dusă înapoi acum *cinci* ani.

A mai luat o carte.

— Asta nici măcar n-a fost scoasă legal din bibliotecă.

— A furat-o?

Crabtree se apucase să cotrobăie printre toate cărțile, dărâmand turnurile și deranjând punțile.

— Toate sunt cărți de la bibliotecă, a zis mergând cu spatele de-a lungul zidului, spre un scaun. Până la ultima.

— Hei, a spus James, care ieșise din baie îmbrăcat în pantalonii mei mult prea largi.

Mai avea doar să-și termine de suflecat mânecile.

— Domnule Leer, se pare c-o să te căpușești cu niște amenzi monstruoase, l-a admonestat Crabtree.

— A! a exclamat el. Ha! Eu... ăăă, vedeți, nu am...

— E-n ordine, l-a asigurat Terry.

După care a închis brusc și zgomotos una dintre cărțile furate și mi-a întins-o.

— Poftim.

S-a ridicat în picioare și l-a luat pe James de braț.

— Hai s-o ștergem!

— A, mai e o problemă, a spus James desprinzându-se de Crabtree. Bătrâna coboară cam din jumătate-n jumătate de oră. Vă jur. Ca să mă verifice, a explicat el uitându-se la chipul lui Herman Bing. Probabil c-o să vină din nou cam în cinci minute.

— Bătrâna, a repetat Terry făcându-mi cu ochiul. De ce te tot verifică? Ce crede c-o să faci?

— Nu știu, a răspuns James roșind. Probabil crede c-o să fug.

M-am uitat la el și mi-am adus aminte de imaginea lui în grădina soților Gaskell, de imaginea tremurătoare a sclipirii argintii din mâna lui. Apoi mi-am aruncat un ochi spre cotoarul cărții pe care mi-o întinsese Crabtree și, spre uluirea mea, am văzut că era o reeditare a *Ticăloșiilor din Plunkettsburg* de August Van Zorn, proprietatea Bibliotecii Publice din Sewickley. Conform etichetei, cartea fusese împrumutată de trei ori. Cea mai recentă dată era septembrie 1974. Am închis ochii și am încercat să-mi alung din minte această dovadă a inutilității artei lui Albert Vetch, a artei la modul exhaustiv, a energiei și a vieții omului în general. În stomac a început

să mi se agite o stare de vomă iscată din senin, iar în creier mi s-a ițit iureșul familiar de zgomot alb. Mi-am fluturat mâna prin fața ochilor, de parcă m-aș fi apărat de un roi de albine. Mi-am dat seama că puteam să mai scriu încă zece mii de pagini de proză sclipitoare și tot n-aveam să fiu altceva decât un minotaur orb care se împiedică și cade pe pământul deja desțelenit. N-aveam să fiu nimic altceva decât un fost *băiat teribil* supraponderal și privat de succes, o persoană dependentă de droguri și cu un câine mort în portbagaj.

— Trebuie s-o păcălim cumva, a decis Crabtree. Asta trebuie să facem. Trebuie să băgăm ceva în pat să arate ca tine.

— Da, ne-ar trebui vreo două hălci de șuncă, a răspuns James. Așa au făcut în *Împotriva stindardelor*.

— Nu, am intervenit eu deschizând ochii. Nu două hălci de șuncă.

Amândoi s-au uitat la mine.

— Ai pe-aici vreo prelată sau ceva în genul ăsta? O pătură în plus? Ceva greu?

James a meditat câteva clipe, apoi s-a uitat la ușile din fundul camerei.

— Pe-acolo, a zis el. Prin stânga. În dulap sunt niște pături. Ce-o să faceți?

— O să-mi golesc portbagajul.

M-am dus la ușa de lângă baie și-am intrat într-o cameră întunecată, care nu mirosea la fel de tare ca a lui James a mucegai și apă de râu. Am aprins lumina și-am văzut că era un fel de încăpere de relaxare, cu pereții nevopsiți și mochetă. Într-un capăt era un bar cu chiuveță și un televizor Philco vechi, dar de mari dimensiuni, iar în centrul camerei era o masă de biliard. Blatul barului era gol, iar televizorul era scos din priză și nicăieri nu se vedea nici urmă de tac. Dulapul de care pomenise James era chiar lângă ușă, iar înăuntru, pe unul dintre rafturile de jos, am găsit un teanc de cuverturi și de pături zdrențuite. Nici una nu părea destul de mare pentru ceea ce aveam eu de gând să fac, dar am descoperit

și o Hudson Bay dungată, asemenea celei pe care Albert Vetch o folosea ca să-și învelească picioarele și să le apere de vântul rece care bătea dinspre Vid. Am aruncat pătura pe umăr și m-am întors în camera lui James. James și Crabtree stăteau pe pat. Mâna lui Crabtree dispăruse în interiorul cămășii lui James – cămășii mele – și și-o plimba pe-acolo cu un aer de extraz calm și științific. James se uita în jos, privind prin fereastra gulerului deschis cum îl pipăia Terry. Când am intrat în cameră, puștiul a ridicat ochii și mi-a zâmbit, cu o expresie adormită și vulnerabilă ca a unui om pe care l-ai surprins fără ochelari pe nas.

— Sunt gata, am murmurat.

— Îhî, a încuviințat Crabtree. Și noi la fel.

Am ridicat capacul portbagajului foarte încet, ca nu cumva să scârțâie. Doctor Dee, Grossman și tuba cea orfană zăceau înăuntru, în lumina lunii, dormind fiecare în legea lui. Am înfășurat pătura în jurul lui Doctor Dee, apoi i-am luat trupul înțepenit în brațe. Mi se părea că Doctor Dee devenise mai ușor față de seara precedentă. Era ca și cum materia din care-i era compus corpul se scurgea sub forma unui gaz urât mirositor.

— Tu urmezi, i-am promis lui Grossman.

Nu știam ce-aveam să fac cu tuba.

— E vreo problemă dacă noi rămânem aici? mi-a șoptit Crabtree prin fereastra deschisă, atunci când am ajuns pe partea cealaltă a mașinii.

Am auzit în mâna lui clinchetul fiolelor cu poțiuni magice.

— Chiar aș prefera, i-am răspuns.

M-am uitat la James, care stătea pe bancheta din spate, alături de Crabtree. Puștiul avea ochii sticloși și zâmbetul gelificat al unei persoane care suferă de o ușoară iritație a intestinelor. Mi-am dat seama că se străduia din răspuțeri să nu se lase cuprins de teamă.

— Ești de-acord, James? l-am întrebat uitându-mă la trupul lui Doctor Dee aflat în brațele mele, la bancheta din spate imensă și colcăind de umbre, domeniul Leer, lumina lunii și starea de dezastru.

James a dat din cap.

— Dacă auziți un sunet ciudat, ca de lift, mi-a spus el, atunci fugiți.

— Cam ce-ar fi sunetul ăla?

— Un lift.

— Mă întorc imediat, am zis.

L-am cărat pe Doctor Dee de-a lungul aleii acoperite cu pietriș, împrejurul casei și l-am dus în camera lui James. Ca să-mi eliberez o mână, am sprijinit corpul lui Doctor Dee de ușă, am apăsas pe clanță și-am pășit înăuntru. Ținându-l pe Doctor Dee la subsoara unui braț suprasolicitat, am dat la o parte cuvertura de pe patul lui James și am trântit cadavrul câinelui pe saltea. Arcurile saltelei au răsunat ca un clopot. Am tras cuverta peste capul lui Doctor Dee, lăsând numai un smoc negru de blană să iasă prin capătul de sus. Asta e o tâmpenie, m-am gândit. Dar aranjamentul arăta atât de convingător, încât nu m-am putut abține să nu zâmbesc.

Când m-am întors în camera cu masa de biliard, ca să pun la loc Hudson Bay-ul, am observat încă un set de fotografii atârdate pe peretele din spatele televizorului. Astea nu mai erau instantanee de la filmări, ci erau vechi fotografii de familie. Nici una nu era mai recentă decât aia cu inconfundabilul James Leer la vârsta de cinci ani. Copilul era îmbrăcat într-un costum de cowboy roșu cu negru și ținea în mâini, cu gravitate, o pereche de pistoale cromate. Mai era o fotografie cu un bărbat frumos care-l ținea în brațe pe bebelușul James. Pe dealul din spatele lor se vedeau mai multe vagoane Dunesquesne Incline care șerpuiau în sus și-n jos. Și mai era încă o fotografie cu James, cu un papion roșu la gât, stând în poala unei mult mai tinere Amanda Leer. Restul fotografiilor erau portrete standard de studio, dintr-o

Europă și o Americă de dinainte de război, portrete de bărbați dați cu briantină, de copii cu obraji bucălați, îmbrăcați în hăinuțe pline de volane, de femei cu efect sepia cu chipuri încadrate de bucle în stil Marcel. Probabil că n-aș fi observat setul de fotografii dacă una dintre ele n-ar fi fost o copie a unei poze care stătea atârnată pe un perete în propria mea casă, în holul cel lung de la parter, acolo unde Emily își înrămasse și-și bătuse cu grijă în cuie o istorie personală.

Era fotografia a nouă bărbați serioși și tineri, dar și de vârstă mijlocie, îmbrăcați în costume închise la culoare, pozând în scaune țepene în spatele unui banner lucios, din catifea. Îl cunoșteam pe bărbatul din centrul grupului, mic de statură, cochet și cu o expresie lejer furioasă, sub numele de Isidor Warshaw. Acesta era bunicul lui Emily, proprietarul unui magazin de dulciuri de pe Hill, nu departe de actualul amplasament al barului Hi-Hat al lui Carl Franklin. CLUBUL SIONIST DIN PITTSBURGH, scria cu litere cusute dintr-un alt material pe banner. Literele erau așezate într-un arc, deasupra stelei lui David. Sub simbol mai era cusut încă un moto, scris cu caractere ivrit strălucitoare. Am fost atât de surprins să găsesc fotografia aia pe un perete din casa altcuiva, încât mi-au trebuit câteva clipe ca să-mi dau seama că nu mă uitam la *aceeași* fotografie. Abia atunci l-am observat pe tipul înalt și slab, care stătea picior peste picior, într-o latură a fotografiei, privind fix în dreapta, în vreme ce toți ceilalți bărbați se uitau în obiectivul aparatului de fotografiat. Individul fusese întotdeauna acolo. Îl observasem și nu prea, deși privisem fotografia de mii de ori. Era slab, cu părul întunecat, frumos, cu toate că trăsăturile aveau un aspect încețoșat, păreau cumva neformate, ca și cum își mișcase capul exact în secunda în care diafragma aparatului de fotografiat se deschisese și se închisese.

Am auzit un sunet, un geamăt îndurerat, pe jumătate omenesc, asemenea chemării unui far pe vreme de ceață. Preț de-o stranie secundă, am crezut c-am auzit sunetul propriei

mele voci, dar dac-ar fi fost așa, atunci n-aș fi putut s-o aud rezonând profund în interiorul casei, zdruncinând toate încheieturile ascunse ale clădirii, toate bârnele de susținere și sticla fotografiilor înrămate de pe ziduri. Liftul. Amanda Leer cobora la parter, probabil ca să se asigure că fiul ei nu-i urmăse pe George Sanders și pe Herman Bing în Marea Disoluție.

Am stins lumina și mi-am târșăit picioarele înapoi, în camera lui James. Când eram gata să sting luminile și acolo și să părăsesc casa bântuită a familiei Leer, privirea mi-a căzut pe vechea mașină de scris Underwood parcată pe birou. Corpul negru al mașinii era ornamentat, asemenea unui dric de modă veche, cu o panglică din frunze de acant. M-am dus la birou și am deschis sertarul în care James îndesase povestea la care lucra atunci când am ajuns noi. Erau, de fapt, zece sau unsprezece variante de prim paragraf. Fiecare variantă era compusă dintr-o frază mai lungă decât precedentă. Toate erau corectate masiv și rearanjate cu ajutorul unor săgeți. Cea mai recentă pagină suna cam așa:

ÎNGERUL

Ea a plecat cu ochelarii negri pe nas ca să ia cina de Paște cu familia, părul ei blond și celebru fiind legat la spate cu o eșarfă cu cireș. În taxi, pe drum spre apartamentul părinților ei s-au certat, apoi amândoi au urcat în lift. Mariajul ei eșuase iar al lui eșua. Nu era deloc sigură nici că venise vremea să-i cunoască familia nici că era timpul ca el să-i cunoască familia ei. Se provocaseră unul pe celălalt ca să facă acel salt asemenea copiilor care se leagănă în căutarea echilibrului pe balustrada unui pod. Lucrurile bune din viața ei se dovediseră deseori iluzorii și nu știa dacă dedesubtul lor curgea într-adevăr o apă reală și adâncă sau nu era decât un paravan pictat albastru.

El i-a spus că în noaptea aia în Egipt cu trei mii de ani înainte Îngerul Morții trecuse peste casele evreilor. În noaptea aia cu zece ani înainte fratele lui se sinucisese iar el a avertizat-o că o lumânare avea să ardă pe masa din bucătărie. Ea nu gândise niciodată ideea morții sub chipul unui înger și i-a plăcut. Ar fi fost un înger ca un muncitor cu șorț din piele, cu mânecile cămășii suflecate, cu antebratele colcâind de tendoane și mușchi. Șase ani mai târziu, chiar înainte ca ea să se sinucidă, avea să-și amintească

De-acum, geamăul liftului devenise ascuțit, transformându-se într-un chițait ruginit. Semăna cu sunetul unei străvechi pompe de apă din fier și creștea în intensitate cu fiecare secundă. Casa s-a cutremurat, a oftat și-a bătut ca o inimă. Nu mai aveam mult timp la dispoziție. Am pus manuscrisul la loc, am închis sertarul și m-am îndreptat spre ușă. Când am trecut pe lângă pat, mi-am aruncat ochii asupra paharului gol de suc pe care-l observasem mai devreme pe noptiera lui James. Abia acum am sesizat că pe lateralul paharului era lipită o etichetă portocalie pe care scria 79 de cenți. James furase lumânarea comemorativă a lui Sam din bucătăria soților Warshaw. M-am dus la noptieră și-am luat paharul gol. Am văzut că la un moment dat, în cursul carierei sale de douăzeci și patru de ore, o molie zburase în lumânarea de *yahrzeit* și se înecase în balta de ceară. Am băgat mâna înăuntru, am scos trupul moliei pribegi și l-am așezat în palmă. Era o molie mică, prin nimic remarcabilă, de culoarea prafului, cu aripi zdrențuite.

— Nenorocită amărâtă, am spus.

Liftul a aterizat pe podeaua de la parterul casei, asemenea loviturii unui ciocan. S-a auzit zdrăgănitul unei cuști și chițaitul balamalelor. Am băgat molia moartă în buzunarul cămășii, am stins luminile și-apoi am fugit în întunericul episcopal, profund și tăcut, solemn și frumos mirositor ca noaptea pe un teren de golf.

Odată ajuns în siguranță, la mașină, am pornit motorul și-așa am glisat printre porțile flancate de perechea cea sobră de ananași.

— James, am spus când ajunsesem la jumătatea străzii și prinsesem viteză.

M-am uitat în oglinda retrovizoare, pe jumătate așteptându-mă să văd o cămașă de noapte spectrală dansând furioasă în capătul aleii soților Leer. N-am văzut însă nimic altceva decât lumina lunii, rânduri întunecate de gard viu și un punct negru și îndepărtat care se disipa.

— Tu ești evreu?

— Oarecum, mi-a răspuns el.

James stătea pe bancheta din spate, unde își regăsise rucsacul și părea complet treaz.

— Adică, da, sunt, dar bunicii mei – ei s-au cam, nu știu. Presupun că ei s-au cam lepădat de iudaism.

— Întotdeauna am crezut... tot acel spirit catolic din poveștile tale...

— Nu. Îmi place doar cât de sucite pot să devină chestiile alea catolice.

— Iar în seara asta te trecusem, cu certitudine, în tabăra episcopalienilor. Credeam că ești cel puțin prezbiterian.

— De fapt, noi mergem la biserica prezbiteriană, mi-a declarat James. *Ei* merg. De Crăciun. Doamne, îmi amintesc că o dată am mers la un restaurant, în Mt. Lebanon, iar eu am comandat cream soda. Ce-au mai țipat la mine. Mi-au spus că e ceva mult prea evreiesc. Cream soda aia a fost cea mai evreiască treabă pe care am făcut-o.

— Ai fost periculos de aproape, a remarcat Crabtree solemn. Următorul pas ar fi fost să-ți prinzi pe frunte cutia aia mică.

Am spus:

— Atunci cum ți s-a părut Paștele? Dar de Seder ce părere ai? Dar despre familia Warshaw?

— A fost interesant, mi-a răspuns James. Au fost drăguți.

— Te-au făcut să te simți evreu? am spus, gândindu-mă că poate asta era motivul pentru care puștiul furase lumânarea arsă din bucătăria soților Warshaw. Faptul c-ai fost cu ei te-a făcut să te simți evreu?

— Nu chiar.

James s-a relaxat și și-a lăsat capul pe spate, uitându-se în sus, la stelele reci care izbucneau prin coviltirul descărn timerilor de deasupra.

— M-a făcut să mă simt că nu sunt nimic.

James a mai adăugat ceva după asta, dar, așa cum stătea cu capul dat pe spate, auzeam un cuvânt da, unu' ba, iar vântul care trecea peste mașină îi purta vorbele departe.

- N-am înțeles ce-ai mai spus, l-am anunțat.
— Am zis „că nu sunt nimic“, m-a lămurit puștiul.

Când am ajuns la mine acasă, ușa de la intrare era larg deschisă și toate luminile erau aprinse. Casetofonul cânta în surdină în sufragerie.

- E cineva? am strigat.

Am intrat în sufragerie. Camera era pustie. Pe covor erau chipsuri de tortilla zdrobite, casete și coperte de albume risipite peste tot. O scrumieră gigantică, modelată după forma statului Texas, pe care cineva o așezase într-un echilibru precar pe brațul fotoliului, se răsturnase pe pernă, împrăștiind mucuri de țigară și scrum pe materialul în dungi pale. Am trecut prin living, am ajuns în bucătărie, după care am verificat spălătoria în căutare de supraviețuitori. În tot acest timp, am adunat cutii goale de bere și am stins luminile din toate camerele.

- Nu-i nimeni aici, am spus revenind în hol, acolo unde-i lăsasem pe Crabtree și pe James.

Între timp, și ei dispăruseră. Am luat-o pe hol, după ei, ca să văd dacă nu mai pot coopta pe cineva ca să tragem un joint împreună și-apoi să căutăm ceva reclame bune sau un film cu Hercule. Dar n-am ajuns prea departe și-am auzit ușa camerei lui Crabtree făcând un țac discret.

- Crabtree, am strigat în șoaptă, panicat.

A urmat un moment de tăcere, apoi Terry a scos capul pe ușă.

- D-da? mi-a răspuns el.

Părea ușor enervat. Îl prinsesem tocmai în clipa când își îndesa șervetul în gulerul cămășii, pregătindu-se să-și lingă cotletele.

- Ce-i, Tripp?

Eu mi-am îndesat mâinile în buzunarele jachetei. Nu știam ce să spun. Voiam să-l rog să facă o noapte albă cu mine, să stăm de-o parte și de alta a unui pachet de Old Milwaukee,

să ne facem bucăți inamicii, să fumăm trabucuri negre și să speculăm, ore întregi, asupra sensului unei întrebări enigmatice din versurile melodiei *Orice tip major*. Voiam să-i spun că nu credeam că mai sunt în stare să fac față unei nopți petrecute în puștiul patului meu. Voiam să-l întreb dacă în viața mea exista ceva real, coerent și care avea să rămână la fel și a doua zi.

— Poftim, i-am zis, scoțând dintr-un buzunar legendarul Lov-O-Pus pe care-l cumpărasem în dimineața aia de la Vulturul Gigantic, când mă duceam spre Kinship.

I-am aruncat prezervativul, iar el l-a prins cu o singură mână.

- Să-l porți sănătos!

Terry a citit promisiunile tentaculare scrise cu litere verzi, ondulate pe eticheta prezervativului. Apoi a zâmbit.

- Mulțam, a spus el și-a închis ușa.

- Crabtree!

Prietenul meu a scos din nou capul pe hol.

- Ce fac eu acum?

Terry a ridicat din umeri.

- De ce nu te duci să-ți termini cartea? mi-a răspuns el.

În ochi îi apăruse o sclipire răutăcioasă și inconfundabilă și-așa mi-am dat seama că se uitase peste manuscrisul *Wonder Boys*. Nu mai aveam nici un dubiu.

- Nu-i aproape gata?

- Aproape, am încuviințat.

- Ei, vezi? mi-a zis el. Stai o oră și închei toată povestea.

Apoi Terry s-a retras în dormitor și a închis ușa cu hotărâre.

Eu m-am întors în bucătărie, mi-am lipit urechea de ușa de la subsol și-am ascultat câteva minute fără să aud însă nimic altceva decât respirația lentă și profundă a bătrânei mele case. Lemnul de care-mi lipisem obrazul era răcoros. Glezna îmi pulsa de durere și mi-am dat seama că mă chinuia de mai bine o oră, numai că nu-mi dădusem seama. Acum însă mă seca la suflet. Mi-am zis c-ar fi trebuit să mă duc

până la Urgențe, în Shadyside, și să rog pe cineva să mi-o examineze. M-am dus până la mormanul de sticle, pahare de suc și pahare de vin din plastic care zăceau pe masa din bucătărie și mi-am administrat o doză zdravănă de anestezic Kentucky. Apoi am luat paharul cu whiskey, am traversat holul de la intrare și m-am oprit în birou. Manuscrisul dispăruse din obișnuitul lui loc de veci, de pe birou. Preț de-o secundă am intrat în panică. Asta până când mi-am adus aminte că Hannah îl luase la ea în dormitor ca să-l citească.

— Hei.

M-am întors. Pe Honor Bilt stătea un bărbat. Un bărbat care se uita la televizor cu sonorul dat la minimum. Era vechiul meu student, ăla care renunțase la cursuri după ce ajunsese la concluzia că eram doar un imitator de duzină al lui Faulkner, un scriitor care nu avea nimic valoros de împărtășit. Tipul stătea răsturnat pe canapea, cu o sticlă de bere între genunchii zdrențuiți ai blugilor și-mi zâmbea de parc-am fi fost cei mai buni prieteni, iar el mă așteptase toată noaptea ca să-mi fac apariția. Un exemplar din *Ținutul de la subsol* stătea deschis în poala băiatului, numai că el nu-i acorda prea multă atenție. De fapt, mi se părea că ținea cartea cu susul în jos.

— Ce mai faci? l-am întrebat. Parcă te cheamă Jim, nu?

— Jeff, mi-a răspuns el.

— Bine-ai venit, i-am spus cu o falsă solemnitate, încercând să-l fac să priceapă că mi se părea că avea foarte mult tupeu, dar că nu era nici o problemă că era încă acolo. La ce te uiți?

— La știri, m-a lămurit el. Știri din Bulgaria.

La televizor era difuzat un program în culori înnebunitoare, defocalizate. Imaginea era pătată și plină de purici din cauza ionosferei. Crainica era îmbrăcată într-un blazer de culoarea unui taxi și avea o coafură vastă, care semăna cu o pălărie groasă de samur. Conform datei de referință din colțul ecranului, transmisia era deja veche de vreo câteva zile, dar am presupus că oricum asta nu conta de vreme ce

știrile erau în bulgărește, iar sonorul era dat la minimum. M-am așezat pe canapea și m-am uitat la televizor, împreună cu Jeff, vreo cinci minute.

— Ei, am zis ridicându-mă în picioare. Noapte bună.

— Ciao, mi-a răspuns Jeff, fără să ridice ochii.

M-am dus în camera lui Hannah. Toate luminile erau aprinse, iar ea stătea întinsă în pat, înconjurată de pagini risipite din *Wonder Boys*. Dormea. Era îmbrăcată într-o cămașă de noapte albă care în partea de sus avea un model din dantelă. În picioare n-avea nimic. Hannah avea niște picioare groase, late și banale, cu degete lungi și strâmbe. M-am așezat pe marginea patului cu capul plecat. Din punctul acela vedeam molia micuță care zăcea în buzunarul meu. Am pescuit-o și m-am uitat la ea.

— Ce ai în mână? m-a întrebat Hannah.

Am tresărit. Hannah mă privea printre gene. Nu se trezise încă de-a binelea. Am desfăcut palma, lăsând să se vadă molia îmbălsămată cu un strat subțire de ceară.

— Doar o molie, am răspuns.

— Am adormit, mi-a zis Hannah cu o voce somnoroasă. Am adormit citind.

— Așa de bună e cartea, deci? am comentat.

N-am primit nici un răspuns.

— Cât de departe ai ajuns?

Însă ochii lui Hannah s-au închis la loc. M-am uitat la ceas. Era patru și treizeci și două de minute dimineata. Mi-am recuperat diversele părți ale manuscrisului, le-am așezat în ordine și le-am pus pe noptiera de lângă pat. Așternuturile erau făcute ghem, așa că le-am netezit și le-am lăsat să cadă leneș peste trupul fetei, ca o parașută din mătase. I-am acoperit și picioarele, am sărutat-o pe obraz și i-am spus noapte bună. Apoi am stins luminile și m-am întors sus, în birou. Jeff adormise și el, desculț și întins pe Honor Bilt. Am închis televizorul, m-am dus la birou și m-am așezat să lucrez.

La ora nouă, când a venit polițistul ca să-l ia pe James Leer, eu continuam să bat la mașină, iar Jeff continua să doarmă.

Terry Crabtree cel palid și rozaceu stătea așezat pe două perne de puf și o alta de decor, în mijlocul patului vraiste. Era complet gol, cu excepția unei perechi de boxeri dungați. Stătea chircit, cu genunchii la piept. Părul de pe trupul îi era mult mai blond decât îmi aduceam aminte, iar lumina dimineții de duminică, năvălind prin fereastra din spatele lui, îi proiecta o aură ușor aurie în jurul coapselor, gambelor și antebrățelor. Ținea cu o mână, sprijinit pe genunchi, manuscrisul de la *Parada dragostei*. Cu cealaltă mângâia părul colegului de pat. Asta era singura parte vizibilă din James Leer, în momentul în care am intrat în cameră: restul putea fi doar ghicit pe sub grămadă de pături și cearșafuri de lângă Terry. Din acea grămadă se ițea capul puștiului, poziționat în apropierea pernei. Țeasta lui James semăna perfect cu bucata de blană neagră a lui Doctor Dee. Cămașile și pantalonii abandonati pe podea încremeniseră lângă pat. În aer plutea un soi de iz autumnal, care-mi amintea de mirosul mânușilor de lucru din piele, de aroma vestiarului de la școală la revenirea din vacanță, de parfumul din interiorul unui cort vechi, din pânză. Am intrat doar pe jumătate în cameră. Mâna îmi rămăsese lipită pe clanță. Crabtree a ridicat ochii spre mine și a zâmbit. Era un zâmbet blând, fără pic de ironie. Nu mai văzusem un astfel de zâmbet pe fața lui de ani întregi. Îmi părea rău că eram nevoit să-l fac să dispară.

— S-a trezit ? l-am întrebat, ușurat că nu-i întrerupsesem în mijlocul actului de explorare reciprocă a suprafețelor lunare sau că nu-i găsisem angajați într-o activitate caracteristică lui Crabtree, care l-ar fi obligat pe James să discute cu ofițerul Pupcik stând atârnat de tavan cu capul în jos, îmbrăcat în costum de bufniță. Are un vizitator.

Crabtree a ridicat dintr-o sprânceană și m-a studiat străduindu-se să descopere identitatea vizitatorului lui James. După câteva secunde în care n-a obținut nici un rezultat, Terry s-a aplecat peste pat și a descojit pereții coconului în care se refugiase puștiul, expunându-i astfel capul în totalitate, ceafa și suprafața mătăsoasă și palidă a spatelui. James Leer stătea încovrigat ca un copil, cu fața imobilă orientată spre fereastră. Crabtree a strâns din buze, apoi s-a uitat la mine și a clătinat din cap. Puștiul dormea dus. Pe buze, Terry avea un zâmbet indulgent și aproape *dulce*. Mi-a trecut prin minte că era posibil să se fi îndrăgostit. Totuși, ideea asta era mult prea tulburătoare ca să meditez prea îndelung asupra ei, așa că mi-am alungat-o din creier. Întotdeauna mă bazasem și găsisem o formă de confort în capacitatea unică a lui Crabtree de a privi orice formă de dragoste romantică cu un dispreț sincer și nemilos.

— Îmi închipui că bietul băiat e epuizat, mi-a declarat el trăgând păturile la loc, peste capul lui James.

— Și totuși, i-am tăiat-o eu, va trebui să se trezească.

— De ce ? a vrut să știe Crabtree. Cine-a venit ? Bătrânul Fred ?

Terry a rânjit și a făcut un gest larg cu mâna, gest care îngloba toate mirosurile și întreaga dezordine a camerei.

— Trimite-l încoace.

Eu i-am spus:

— A venit un polițist.

Crabtree a deschis gura și a închis-o fără să scoată un sunet. Pentru prima dată în viață, nu știa ce să spună. Apoi a pus manuscrisul *Parada dragostei* pe noptiera de lângă el, și-a coborât buzele în dreptul urechii lui James și a șoptit ceva pe un ton mult prea coborât ca să înțeleg ce spusese. După o clipă, James a gemut ușor, pe urmă a ridicat capul de pe saltea. Și-a sucit gâtul în direcția mea. Ochii îi ținea întredeschși, ca să vadă mai bine. Părul dat cu briantină îi stătea în toate direcțiile, ca la un pui abia ieșit din ou.

- Salut, Grady, mi-a zis el.
- Bună dimineața, James.
- Un polițist.
- Mă tem că da.

După alte câteva clipe, James a izbutit să se întoarcă pe spate. S-a ridicat într-un cot, clipind dintr-un singur ochi, apoi din celălalt, flexându-și maxilarul, de parcă ar fi experimentat funcțiile unui trup nou-nouț. Păturile i-au alunecat de pe umeri. Pielea de pe abdomen îi era pătată din cauza poziției în care dormise. Pe umăr, James purta urmele roșii ale buzelor și incisivilor lui Terry.

— Ce vrea?

— Presupun că vrea să te întrebe ce s-a întâmplat în casa doamnei rector vineri seara?

James a tăcut. A rămas pe loc, nemișcat, cu tâmpla stângă sprijinită relaxat pe brațul drept al lui Crabtree.

— *Sforăi*, i-a zis el lui Terry.

— Mi s-a mai spus, i-a răspuns Crabtree, împingându-l ușor cu umărul. Du-te, Jimmy, a adăugat el. Spune-le ce ți-am zis să le spui.

James a clătinat încet din cap, privind cu regret la adâncitura profundă care se răcea în mijlocul pernei. Apoi a deschis ochii larg și s-a uitat la mine.

— OK.

A dat din cap cu hotărâre, și-a dat jos picioarele, s-a ridicat și s-a îndreptat în fundul gol spre capătul patului, unde și-a găsit chiloții. S-a îmbrăcat rapid. Când să-și ia cămașa pe el, a observat arhipelagul prelung de mușcături de pe umăr. Și-a trecut ușor degetele peste ele, apoi s-a uitat la Crabtree cu un zâmbet strâmb, semirecunoscător. Puștiul nu părea deosebit de îngrijorat sau de uimit în prima dimineață în care se trezea în calitate de amant al unui bărbat. În vreme ce-și încheia nasturii cămășii, a continuat să se uite la Crabtree cu o privire care nu era emoționată, ci doar serioasă și curioasă. Îl studia pe Crabtree de parc-ar fi vrut să memoreze geometria genunchilor și coatelor acestuia.

— Deci, am intervenit eu. Ce i-ai spus să le zică?

— A, că-i pare foarte, foarte rău că l-a împușcat pe câinele doamnei rector și că e dispus să facă orice ca să-și ispășească vina.

James a dat din cap și s-a aplecat să-și ia șosetele.

— Nu cred c-o să fie așa de simplu, am remarcat eu.

James a revenit în poziție verticală.

— Mi-am lăsat pantofii în hol, a anunțat el.

— Nu cred c-o să ai nevoie de pantofi, i-a răspuns Crabtree. Tipul n-o să te aresteze.

De pe hol s-a auzit podeaua scârțâind și un clinchet metalic. Ne-am uitat unii la alții.

— Domnule Tripp? a strigat ofițerul Pupcik. Totul e în regulă?

— Da, am răspuns. Venim acum.

Am pus o mână pe umărul lui James și l-am împins ușor înspre ușă.

— Haide, *Jimmy*.

Când să iasă din dormitor, James s-a întors spre Crabtree și i-a făcut semn cu capul arătând manuscrisul de pe noptieră.

— Deci, a zis el. Cum e?

Crabtree și-a ridicat bărbia, lăsându-și capul să-i alunece pe spate până când vârful părului i-a atins umerii și s-a uitat la James printre gene. M-am gândit că editorul este un soi de Oppenheimer artistic, o persoană care are grijă să surprindă teribila izbucnire a egoului unui autor doar cu ajutorul unor lentile groase, care să-l protejeze.

— Nu e rău, a răspuns el fără culoare. Nu e rău deloc.

James a rânit, apoi și-a plecat capul sub imperiul unei încântări copilărești. După care și-a înșfăcat pantofii, a trecut pe lângă mine și-a ieșit pe hol topăind, îndreptându-se spre ușa de la intrare, care dădea în veranda unde îl lăsasem pe ofițerul Pupcik să-l aștepte.

Crabtree s-a îndreptat de spate și a deschis din nou ochii la dimensiuni normale.

— Vreau să public chestia asta, mi-a spus el luând manuscrisul pe care l-a bătut o dată cu dosul palmei. Sper că mă vor lăsa. Trebuie să mă lase. E sclipitor.

— Grozav, am replicat puțin ofțicat. Cu puțin ajutor din partea ta și din partea ofițerului Pupcik, și James poate să devină următorul Jean Genet. A trecut ceva vreme de când n-a mai scris cineva o carte bună în închisoare.

Crabtree a strâmbat din nas.

— Tripp, nu cred că să omori câinele cuiva e o chestie așa de gravă. Până la urmă, e doar o formă de vandalism.

— Nu ți-a zis nimic de jachetă, Crabtree?

Terry a dat din cap. Îl făcusem să se îngrijoreze. Și asta era o noțiune tulburătoare.

— Ia-o altfel, i-am spus. N-o să ai dificultăți să-l rupi de lângă paginile cărții.

James și polițistul stăteau în picioare pe verandă, unul lângă celălalt, uitându-se prin ușa de la intrare ca doi băieți care vând ziare și care-și așteptau banii. Mi s-a luat o piatră de pe inimă când am văzut cătușele atârând în continuare de cureaua ofițerului Pupcik.

— Îmi pare foarte rău, domnule Tripp, a zis polițistul, dar trebuie să-l duc pe James în campus. Doctorul Gaskell vrea să discute cu el.

Eu am dat din cap și am ridicat din umeri spre James, cu palmele ridicate în sus, lăsându-l din nou în custodia altora, lăsând să fie judecat de ei. Pentru prima dată, n-am mai văzut în ochii lui James acea privire plină de reproș. Puștiul n-a făcut decât să zâmbească și l-a urmat pe polițist, coborând scările încet.

— O secundă, James, am spus înșfăcând cheile de la mașină de pe măsuta de lângă ușă.

Cei doi bărbați s-au oprit din mers și s-au întors înspre mine. Am agitat legătura de chei și-am indicat din cap laterală casei.

— Există ceva ce cred c-ar trebui să iei cu tine, nu crezi?

— A, da, mi-a răspuns James roșind puțin – doar puțin.

Era limpede că băiatul se simțea firav, dat peste cap și straniu, boțit și delicat asemenea petalei unei flori care se deschide. Îi era dificil să se simtă jenat din indiferent ce motiv. Îmi închipuiam că uitase completamente de jachetă și nici că-i păsa ce soartă crudă îl aștepta în dimineața aia, în biroul decanului. De-acum se lăsase în voia lucrurilor și aștepta doar să vadă ce avea să se mai întâmple.

— Cred c-am văzut-o pe bancheta din spate.

— Ce anume? a întrebat ofițerul Pupcik.

— Jacheta lui Walter, am răspuns eu. ăăă, proprietatea doctorului Gaskell. A fost o neînțelegere. De fapt, a fost vina mea. I-am spus că-l duc la etaj să i-o arăt, iar băiatul n-a înțeles că jacheta nu-mi aparținea și... m-am oprit.

Vedeam cum ochii ofițerului Pupcik începuseră să înghețe. Nici o explicație nu e vreodată destul de concisă și de sinceră ca să-i convină vreunui polițist.

— În orice caz, James ar vrea s-o returneze.

— A, a spus ofițerul Pupcik, iar asta e o problemă, nu?

A dat o dată din cap, părând mulțumit de sine pentru că pricepuse cum stăteau lucrurile.

— Ați dus-o la service, a continuat el ridicând un deget peste umăr, în direcția aleii unde parcam mașina. N-ați suportat s-o vedeți cu gaura aia urâtă din capotă, nu?

— Poftim? l-am întrebat eu. Nu știi... Dumnezeule!

Coborâsem treptele, iar acum mă uitam peste straturile de flori, spre alea din față. Pe alee nu era nimic, decât o nenorocită de pată neagră de ulei impregnată pe ciment.

— La dracu'! am exclamat.

— Ce s-a întâmplat? a vrut să știe ofițerul Pupcik.

— Grady? a zis James.

— O să fie în regulă, James, l-am asigurat pe puști, ca să trag de timp, străduindu-mă să-mi dau seama unde aș fi putut să las mașina cu o noapte în urmă.

De la conferință mersesem pe jos până acasă, da, și – nu, asta se întâmplase cu două nopți înainte.

— Încearcă să-i explici totul doctorului Gaskell cât de bine te pricepi. O să vin și eu cu jacheta cât pot de repede.

— Deci, unde e? s-a interesat ofițerul Pupcik,

— Ce anume? A, da, e la reparat, îhî. Așa e. La naiba! Bine-ar fi fost dacă mi-aș fi adus aminte să iau jacheta aia când am lăsat-o la service.

— Păi, hei, vreți să vă duc eu până acolo?

— Da, sigur, ăăă, păi, nu, am răspuns eu plin de inteligență. E-n regulă. Cred că nu sunt tocmai pregătit să ies din casă, am zis trăgându-mă cu un gest care speram să pară hazos de poalele halatului doamnei Knopfmacher. Trebuie să mă îmbrac. O să-l pun pe Crabtree – editorul meu, Terry Crabtree – să mă ducă pân-acolo. Poți să pleci, James. Te prindem noi din urmă.

James a clătinat din cap. Nu mai părea atât de sigur de cursul pozitiv al lucrurilor. Ofițerul Pupcik a pus o mână autoritară pe cotul lui și l-a ghidat spre mașina de poliție. Eu i-am urmat până în capătul aleii, cu mâinile înfundate, într-o atitudine relaxată, în buzunarele cu mușcate ale halatului. Când s-au urcat în mașină, fiecare pe partea lui, cei doi bărbați s-au uitat la mine cu o expresie aproape similară, care se traducea printr-o mare neîncredere.

Chiar înainte să demareze, ofițerul Pupcik a coborât geamul. În mână avea o pereche de ochelari de soare de aviator, dar nu părea încă decis să și-i pună pe nas.

— Deci dați-mi voie să văd dac-am înțeles corect, a zis el. Dumneavoastră spuneți că sunteți în posesia hainei doctorului Gaskell sau că știți unde e. Am înțeles bine?

— Exact. Respectiva proprietate este în siguranță.

— Și cum o recuperați din mașină, mașină pe care ați lăsat-o la reparat, o să-i returnați proprietatea doctorului Gaskell.

— Pe onoarea mea.

Polițistul a clătinat încet din cap, a mai aruncat o privire furișă la halatul doamnei Knopfmacher și și-a pus ochelarii

de soare pe nas. Apoi a ridicat geamul și a plecat cu James. Eu le-am făcut cu mâna, fără prea multă tragere de inimă, și continuam să stau acolo, în capătul străzii pustii, făcând cu mâna ca o regină nebună de la o paradă costumată, când Crabtree a apărut lângă umărul meu, un minut mai târziu.

— Unde-l duc? m-a întrebat el.

Terry își trăsesse peste boxeri un tricou de-al meu mai vechi, iar în picioare avea niște sandale Birkenstock pe care cândva, în urmă cu niște ani, i le furasem din dulap. De fapt, dacă mă gândeam mai bine, și tricoul era tot al lui. Era un produs promoțional, cu un buzunar, pe care-l primise de la un iubit de-al lui farmacist. Pe tricou scria, cu litere de culoarea lavandei, că Ativanul alungă norii. Mă întrebam acum dacă Terry avea de gând să-și reclame toate obiectele pe care le luasem de la el.

— Care-i treaba cu jacheta aia? Ce-a făcut?

— Cred că ți-am povestit o dată, i-am răspuns. E vorba de o jachetă din satin negru. Cu guler din blană. Jacheta pe care a purtat-o Marilyn Monroe când s-a căsătorit cu Joe DiMaggio.

— A, da! a exclamat Crabtree, împletindu-și brațele în jurul trupului.

Era o dimineață răcoroasă, iar în aer se simțea apropierea ploii.

— Întotdeauna am vrut să văd chestia aia.

— Eu l-am dus sus pe James să i-o arăt. Cred că puștiului i s-a făcut milă de ea.

— Și?

— Și-n timp ce eu eram pe hol, știi, luptându-mă cu Doctor Dee... puștiul a săltat-o.

— Tipic, a remarcat Crabtree.

Nota de ironie acidă îi revenise în voce.

— Și? Nu văd de ce treaba asta ar constitui o problemă.

— Chiar nu vezi?

— Poate pur și simplu s-o dea înapoi.

— Îhî. Ești foarte isteț, Crabs.

Terry s-a uitat scurt la mine, încercând să-și dea seama de ce i se părea că-l iau peste picior.

— Păi, și unde e? m-a întrebat el.

— Pe bancheta din spate a mașinii.

Crabtree a întors ochii peste umăr, spre alea unde parcam mașina.

— Am înțeles, mi-a declarat el după o clipă. Și unde am lăsat noi mașina azi-noapte? Nu prea reușesc să-mi aduc aminte.

— Sunt destul de sigur c-am lăsat exact acolo unde te-ai uitat.

— Cum? Doamne-Dumnezeule, Tripp! Cum? Au furat mașina?

— Nu chiar, i-am răspuns. Cred c-a fost, mai curând, recuperată.

— Recuperată? Cum adică? Credeam c-ai zis că nenorocita aia de mașină a fost un soi de plată din partea lui Happy Blackmore. Credeam că tipul îți datora bani.

— Așa a fost, i-am zis. Happy îmi datora bani. Numai că acum încep să cred că mașina nu era a lui Happy. Dacă înțelegi ce vreau să spun. Tipul nu mi-a adus niciodată talonul. Încă n-am reușit s-o înregistrez pe numele meu.

Am simțit cum mă înroșesc.

— Happy îmi tot zicea că are talonul undeva, în dosarele lui.

— În dosarele lui, a repetat Crabtree în derâdere. Happy Blackmore.

— Știu, am încuviințat. Acum și mie mi se pare o prostie.

Cu câțiva ani înainte, Crabtree îi dăduse lui Hap un avans de câteva mii de dolari pentru o autobiografie cu autor-fantomă, povestea vieții unui jucător de baseball, una dintre stelele în ascensiune care juca pentru Pittsburgh și care avusese niște pase care-ți rămân întipărite în memorie ani de-a rândul. Bătrânul Happy petrecuse luni de zile implicat în ceea ce el numea – cu o expresie foarte serioasă – cercetări preliminare. Asta înainte de a produce o schemă de carte

atât de prost construită și atât de plină de date false, încât Crabtree și șefii lui fuseseră nevoiți să ceară imediat rezilierea contractului. La scurt timp după asta, însuși prodigiosul subiect al cărții a murit într-un accident de mașină, pe Mt. Nebo Road, lăsând în celebrele „dosare” ale lui Happy nimic altceva decât fragmentele și scrijeliturile unui scriitor-fantomă.

— Poate că e pe-aici pe undeva, am zis eu optimist.

— Sigur. Poate c-ai parcat, din greșeală, pe alea altcuiva.

— Nu m-ar mira, am replicat. Ha, ha!

— Ha! mi-a ținut isonul și Crabtree. Nici pe mine.

Am intrat în casă, ne-am tras pe noi câte-o pereche de pantaloni și de încălțări, apoi am plecat prin cartier în căutarea Fordului. Dimineata era rece și ziua nu părea să înceapă sub auspicii favorabile. Îmi părea rău să văd că după ziua de ieri, plină de soare, norii grei, aproape lipiți de pământ, se reîntorseseră, amenințatori și sclipitori de te dureau ochii. În timpul plimbării, i-am relatat schimbul de replici pe care-l avusesem cu Vernon Hardapple în Hi-Hat.

— Cum te-a găsit?

— Nu știu. Poate prin Happy – ah!

Aproape că ajunsesem înapoi, la casa mea. Apropiindu-ne de alea de la intrare, am observat o bucățică mototolită de hârtie care zăcea în iarbă. M-am aplecat s-o ridic, am scuturat-o de rouă și i-am întins-o lui Crabtree.

— Cred c-am pierdut mai multe din astea aseară, l-am anunțat. Mi-a căzut portofelul din buzunar.

— „Grady Tripp. Romancier”? a zis Crabtree citind cartea de vizită înnoroiță pe care, deasupra adresei și a numărului de telefon, era gravată această dubioasă legendă.

— Mi le-a dat Sara, de ziua mea, i-am explicat forțându-mă să nu roșesc. Cred că încerca să mă binedispună.

— Drăguț, a remarcat Crabtree, strecurând cartea de vizită în buzunarul tricoului. Bine atunci. E limpede că Vernon a venit și și-a luat mașina.

— E limpede.

— Deci.

— Deci?

— Deci trebuie să-l găsim și pe el, și mașina și să ne recuperăm jacheta, a spus Crabtree clătînând din cap într-un efort de a se încuraja singur. Pot să vorbesc eu cu el. Eu pot să vorbesc cu oricine.

— Știu că poți, Terry, dar...

— Trebuie, Tripp.

Expresia lui Crabtree era straniu de gravă.

— Eu... nu... nu vreau să i se întâmple nimic... nu vreau să i se întâmple nimic rău lui James.

Mi-a aruncat o privire ușor spășită, apoi m-a pocnit ușor peste braț.

— La ce te uiți? Du-te dracu'!

— La nimic, i-am răspuns.

— Îmi place de el.

— Da, cred că și mie îmi place de el, am zis.

Am pornit-o din nou spre casă.

— O s-o întreb pe Hannah dacă nu putem să împrumutăm mașina ei.

— Mi se pare că fata aia ți-ar împrumuta și pancreasul, a remarcat Crabtree.

Apoi s-a uitat la mine. Era prima examinare detaliată pe care mi-o făcea în dimineața aia. M-am gândit că Terry n-a fost teribil de impresionat de ceea ce-a văzut. Vântul se întetise, iar eu tremuram și, dintr-odată, mi-am dat seama că atunci când Terry Crabtree se uitase la mine cu aerul acela examinator, rece și relaxat, de fapt, nu mă văzuse pe mine, vechiul lui prieten, persoana în care stăteau adunate, intim și de demult, toate marile promisiuni ale vieții și toate șansele de glorie. Terry văzuse doar un autor dependent de marijuana, autorul unui roman-farsă de două mii de pagini, al unui roman umflat, fără șira spinării și pe jumătate imaginat. O mascaradă de roman pe care îl așteptase, credul și încrezător, și care-l costase zeci și zeci de mii de dolari și probabil chiar cariera.

— A, hei, și-a adus el aminte să mă-ntrebe, în fond, care-i treaba cu voi doi?

— Nu e nici o treabă, i-am răspuns. Mă străduiesc din răspuțeri s-o las în pace.

— Uluitor, mi-a declarat Crabtree.

Ușa de la intrare era deschisă, iar undeva, în adâncul casei, am auzit hârâitul melancolic al unui acordeon. Hannah se trezise și pregătea micul dejun. Din bucătărie se auzea un tăraboii de oale. Dintr-odată, mi s-a făcut frică să dau ochii cu ea și m-am întrebat de ce. Apoi, în secunda imediat următoare, mi-am dat seama că nu-mi era frică de Hannah, ci de părerea ei despre *Wonder Boys*. Simțeam că mă aștepta un dezastru. Cartea mea ieșise, în sfârșit, în lume, dar nu așa cum îmi închipuisem, ca o locomotivă mare și neagră, cu părțile metalice lustruite să scilipească, cu pavilioanele tricolore fluturând și cu roțile din oțel scuipând scântei. Ieșirea în lume se produsese mai curând accidental și la momentul nepotrivit și semăna cu o camionetă de-o jumătate de tonă, fără frâne, cu ușile din spate deschise din cauza încărcăturii care o luase de-a-ndăratelea la vale, pe un deal înalt și abrupt.

— Crabtree, am spus oprindu-mi prietenul în prag. Nici măcar nu știam care e numele adevărat al lui Vernon. „Vernon Hardapple“ – asta e invenția noastră.

— A, așa e.

Crabtree părea stupefiat. Vedeam cum se chinuia să pună cap la cap toate lucrurile pe care le știam despre bărbatul cu părul ca o creastă de cocoș și cicatricea roșie îngrozitoare de pe obraz.

— Știi, mi-a zis el după câteva clipe, dacă stai și te gândești, noi l-am inventat *cu totul* pe tipul ăsta.

— Așa că nu e de mirare că ne-a tras-o, am replicat.

Hannah Green și inevitabilul Jeff spărgeau ouă într-un castron și desprindeau fâșii de șuncă dintr-o casoletă. Pe scările dinspre subsol urca în valuri sonore o muzică

argentiniană de inimă albastră. Când am intrat în bucătărie, l-am găsit pe Jeff ținându-i unei Hannah sceptice un discurs despre originea tangoului pe care el o plasa în ghearele morții și sub amenințarea cu cuțitul a dragostei homosexuale latente. Am recunoscut argumentul respectiv ca provenind de la bătrânul Jorje Borges. M-am gândit că poate acest Jeff avea ceva care-l recomanda. În fond, încercarea de a cuceri o fată plagiindu-l pe Borges era o formulă potrivită din punct de vedere tematic.

— Adică, uită-te la cum dansează – totul se reduce la sodomie, spunea Jeff plin de șarm.

— Fugi de-aici, i-a tăiat-o Hannah, pescuind din castron bucăți mari de coji de ouă.

— Vorbesc serios.

— Jeff, a intervenit Crabtree clătind din cap cu tristețe. Jeff, trebuie să avem o discuție.

— A, salut! a spus Hannah ridicând ochii.

Apoi mi-a făcut cu mâna, cu un gest stângaci și ciudat de formal. Hannah era îmbrăcată cu o cămașă de noapte lungă și purpurie, care-i cădea până peste cizmele roșii. Degetul ei arătător purta o pălărie elegantă din coajă de ou. Ochii îi străluceau, obrajii îi erau îmbujorați, iar vocea îi suna odihnită, puternică și nițel cam prea nerăbdătoare, ca a cuiva căruia tocmai i-a scăzut temperatura.

— Băieți, voi vreți niște ouă?

Eu am dat din cap în semn că nu, după care am arătat spre ușa care dădea la subsol.

— Pot să vorbesc o secundă cu tine, Hannah? am spus.

— *Tu* ai sforăit, omule? l-am auzit pe Jeff întrebându-l pe Crabtree în timp ce coboram scările. Parcă erai o moară cu bile.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Hannah îngrijorată.

I-am spus că James fusese luat de poliție și că operațiunea de salvare era o chestie simplă, dar că pentru asta aveam nevoie să-mprumutăm mașina ei. I-am explicat dispariția neașteptată a mașinii mele făcând o referire vagă, dar potrivit

de amenințătoare la adresa lui Happy Blackmore. Nu, am spus, clătind din cap cu același aer vag și amenințător, dar extrem de stăpânit, era mai bine dacă ea nu venea cu noi. Ea și Jeff trebuiau să se ducă la WordFest, iar peste o oră – fără probleme – James, Crabtree și cu mine aveam să-i urmărim. Asta a fost tot ceea ce i-am spus – era tot ceea ce credeam că era necesar să-i spun –, dar, spre surprinderea mea, Hannah n-a fost imediat de acord să ne dea mașina. S-a luat singură în brațe, a făcut un pas înapoi și s-a așezat pe pat cu greutate. Manuscrisul *Wonder Boys* era pe noptieră într-un teanc curat, cu marginile la același nivel și neîndoite. Hannah s-a uitat la el preț de câteva secunde, apoi și-a întors fața spre mine, mușcându-și buza de jos.

— Grady, mi-a spus ea.

După care a tras adânc aer în piept și-a rostit cuvintele lent.

— Ești cumva drogat?

Nu eram drogat și i-am jurat că nu eram. Declarația asta îmi suna complet fals în propriile-mi urechi. Îmi dădeam seama că fata nu mă credea și, așa cum se întâmplă în astfel de situații, cu cât îi promiteam mai mult că nu eram drogat, cu atât suna mai fals.

— OK, OK, liniștește-te, m-a oprit ea. În fond, nu e treaba mea. Nici măcar... adică, în mod normal...

Am fost surprins de cât de supărată părea.

— Ce e, Hannah? Ce s-a întâmplat?

— Uneori cred că fumezi prea multă iarbă din aia.

— Poate că așa e, i-am dat dreptate. Da, așa e. De ce? Vreau să spun, ce te face să crezi asta?

— Nu e... n-am vrut să...

Fata a întins mâna după *Wonder Boys*. Greutatea manuscrisului i-a îndoit mâna din încheietură, iar atunci când Hannah a scăpat teancul de foi în poală, acestea au răsunat pe oasele genunchilor ei ca un pepene roșu. S-a uitat la prima pagină, la șirul inițial de propoziții pe care le scrisesem și rescrisesem de două sute de ori. A clătinat din cap și a deschis

gura să spună ceva, dar a închis-o la loc fără să scoată vreun sunet.

— Spune-mi, Hannah. Haide!

— Începe grozav, Grady. Pe bune, grozav. Primele două sute de pagini mi-au plăcut la nebunie. Adică, m-ai auzit și tu aseară.

— Te-am auzit, am spus, simțind cum inima mi se strângea într-un pumn de groază.

— Dar dup-aceea... nu știu.

— Nu știi ce?

— Păi, după aceea începe... adică, unele părți sunt în continuare minunate, uluitoare, dar, după o vreme, pur și simplu începe să... nu știu... e prea risipit.

— Risipit?

— Bine, atunci nu risipit, ci îndesat peste limită. Cum e faza aia cu ruina indiană? OK, întâi vin indienii, da, ei construiesc chestia aia, apoi mor, chestia se dezintegrează, trec sute de ani, construcția e îngropată, în anii '50 un cercetător o găsește și o dezgroapă, tipul se sinucide – toate chestiile astea se lungesc așa, pe vreo patruzeci de pagini, și nu știu – a făcut o pauză și a clipit, apoi a meditat la ineditul situației de a-și critica profesorul. Mi se pare că toată treaba asta nu are nici o legătură cu personajele tale. Adică, e superb scrisă, e uluitor de frumoasă, dar... Și toată bucata aia cu cimitirul orașului? Toate pietrele alea de mormânt, toate inscripțiile, toate oasele și cadavrele de sub ele? Și partea aia cu diversele arme din dulapul ăla din casa aia veche? Și arborii genealogici ai cailor? Și...

Hannah și-a dat seama că evoluase spre o adevărată litanie și a tăcut.

— Grady, a spus ea părând mai mult decât terifiată. Ai capitole întregi, care se întind pe treizeci-patruzeci de pagini și în care nu apare nici măcar un singur personaj!

— Știu, i-am răspuns.

Știam, dar niciodată nu-mi trecuseră prin cap chiar toate chestiile astea. Acum aveam dintr-odată certitudinea că erau

foarte multe lucruri legate de *Wonder Boys* care nu-mi trecuseră niciodată prin cap. La un anumit nivel, un nivel crucial – ce ciudat! –, nu aveam nici cea mai vagă idee despre ce era cartea aia cu-adevărat și nici măcar nu puteam să ghicesc ce impact putea ea să aibă asupra unui cititor. Am plecat capul.

— Dumnezeuule!

— Îmi pare rău, Grady. Pe bune. Numai că nu m-am putut abține să nu mă întreb...

— Ce?

— M-am întrebat cum ar fi... cum ar arăta cartea asta – dacă n-ai fi... dacă n-ai fi fost atât de drogat tot timpul cât ai scris la ea.

M-am arătat indignat.

— N-ar fi nici pe jumătate o lectură atât de bună, am spus, mai necinstit cu mine decât mi se mai întâmplase vreodată. Sunt sigur de asta.

Hannah a clătinat din cap, dar nu m-a privit în ochi, iar vârfurile urechilor i s-au înroșit. Îi era rușine de rușinea mea.

— Așteaptă s-o termin, am zis. O să vezi atunci.

Din nou, nu mi-a răspuns, însă acum a izbutit să se uite la mine. Chipul ei era acela al unei femei care, descoperind în ultima secundă că tot ceea ce logodnicul ei pretinsese a fi, toate bunele lui intenții, că toate diplomele lui erau o minciună, și-a desfăcut bagajele, și-a recuperat banii pe bilețul de avion, iar acum trebuie să-l anunțe rapid că nu mai pleacă împreună cu el. În ochii lui Hannah vedeai milă, resentimente și duritatea unei Fiice-a-Utah-ului care spunea „Gata, pân-aici!”. Indiferent cât de departe ar fi ajuns cu lectura în seara precedentă și în dimineața acelei zile, ideea de a mai continua să-mi citească romanul era atât de oneroasă, încât Hannah nici nu se mai putea gândi la așa ceva.

— În fine, am zis eu mutându-mi privirea. Apoi mi-am dres glasul. Era rândul meu să fiu jenat. E în regulă dacă luăm mașina?

— Sigur, mi-a răspuns ea cu o milă crudă și o fluturare de mână. Cheile sunt pe comodă.

— Mulțam.

— Cu plăcere. S-aveți grijă de James.

— Așa o să facem. M-am întors. Pe onoarea mea.

— Grady, m-a oprit Hannah.

M-am uitat înapoi și-am văzut-o întinzându-mi manuscrisul ca și cum mi-ar fi înapoiat inelul de logodnă. Am luat romanul, am luat și cheile și-am început să urc treptele.

Așa că eu și Crabtree am purces într-un pelerinaj final la Hi-Hat, capitala provincială a imperiului prieteniei noastre în îndelungata perioadă a declinului ei. Era singurul loc unde ne-am gândit c-am fi putut să căutăm Umbra, pacostea aia implacabilă și cu părul mare pe care noi singuri o inventaserăm, pentru ca apoi să-i dăm drumul în lume, vineri seara. La insistențele lui, Crabtree conducea. Mult prea repede. Conducea Renault-ul zdrăgănit al lui Hannah ca un francez, schimbând viteze de parcă ar fi avut o legătură intimă, de genul om-cal, cu motorul. În ochii lui, în mâinile și-n articulațiile firave ale umerilor se citea o agitație expectativă pe care n-o mai văzusem de ani de zile. Cel puțin momentan, Terry părea să fi izbutit să-și scoată pluta din ceața eșecului și a celorlalte obiceiuri proaste prin mijlocul căreia plutisem nu cu mult timp în urmă. Mi-am dat seama că, în vreme ce conducea, bătând darabana pe bord și trăgând dintr-un Kool, Crabtree trecea în revistă toate accidentele, întâmplările și posibilele rezultate ale acelei expediții, luând în considerare strategii și tactici alternative. În mod normal, aș fi fost foarte bucuros să-l văd atât de plin de viață. Mai ales gândindu-mă la toate posibilitățile narrative ale buclucului în care ne găseam. Era ca odinioară: Terry își scria numele pe apă. Dar, de fiecare dată când ne opream la un semafor, Crabtree se uita la mine, iar expresia lui devenea neîncrezătoare și ușor compătimitoare, de parcă n-aș fi fost

nimic altceva decât un autostopist ud, murdar și neîngrijit, pe care-l culesese din furtună, de pe o șosea dintre Zilchburg și Palookaville: un nimeni care se îndrepta spre nicăieri și care mirosea vag a lână udă. Aveam sentimentul că, dacă tentativa aia eșua, atunci eu nu aveam să mai joc un rol central în următoarea încercare a lui Terry de a-l salva pe James Leer.

Mașina se deplasa cu viteză, iar eu priveam clădirile solide, de cărămidă, ale Pittsburgh-ului rămânând în spate. În urma criticilor pe care mi le adusese Hannah, mă simțeam paralizat și inutil. Speram totuși să-mi recuperez punga cu marijuana pe care o lăsasem în torpedoul Fordului. Eram deja la jumătatea drumului spre Hill când mi-am dat seama, în sfârșit, că țineam încă strâns în mâini manuscrisul de la *Wonder Boys* și că-i boțeam pagina de gardă. Nu era de mirare că arătam atât de jalnic în ochii lui Crabtree, că prietenul meu mă vedea ca pe un iluzionist bătrân și terminat care-și căra după el, într-un geamantan de carton așezat pe genunchi, toate eșarfele mâncate de molii, cărțile de tarot soioase și mărturiile uluite semnate de țari defuncți și de contese. Nu avusesem de gând să iau manuscrisul cu mine și aveam bănuiala că acest gest era, probabil, o greșală. Dar nici nu voisem să nu-l iau cu mine și, cu toate că mă simțeam jenat, greutatea lui de pepene, apăsându-mi genunchii, îmi crea o senzație reconfortantă. Nici unul din noi n-a scos un cuvânt.

Vitrinele de pe Centre Avenue erau oblonite și baricate date cu scânduri, clanțele erau legate cu lanțuri, trotuarele crăpate erau pustii. Pe stradă nu era decât un grup de fete petrecărețe, îmbrăcate în roz țipător și galben, și niște doamne cu pălării cu boruri largi, care coborau treptele bisericii episcopaliene metodiste africane, aflată la colțul străzii unde era Hi-Hat. Crabtree a băgat mașina în parcare de la Hat, acolo unde, vineri noaptea, Umbra aceea pâlپătoare își dansase corida cu Fordul Galaxie. În parcare nu era nimic altceva decât un vânt țeapăn și o tornadă de basm compusă din pahare de carton, numere necâștigătoare, fluturași cu anunțuri, o plasă de păr, bucățele fluturânde de hârtie cerată pătate cu

sos de friptură. Ușile din oțel negru ale clubului erau perfect închise, un oblon gofrat acoperea fereastra de la bucătărie, dându-i, ca de obicei, un aspect părăsit, de club de noapte în timpul zilei, de spațiu deconectat și văduvit de magie, ferecat asemenea unei tonete de dulciuri abandonate în mijlocul unui trotuar pe timp de iarnă.

— Ei, bine, am oftat eu.

— Ei bine, nimic, mi-a retezat-o Crabtree băgând în marșarier, trăgând de volan și băgând apoi într-a-ntâia. O să... Hei!

M-am uitat. În celălalt capăt al aleii, acolo unde drumul se întretăia cu următoarea stradă, se vedea o mașină sport roșie, parcată într-o poziție cretină, astfel că ne bloca ieșirea. Era ca și cum șoferul s-ar fi grăbit mult prea tare ca să o parcheze omeneste și o abandonase chiar acolo. Era o mașină din alea noi, japoneze, cu model angular, care seamănă tulburător de tare cu craniul descărnat al unui șobolan.

— Crezi că ăla e Carl Franklin? m-a întrebat Crabtree.

— Ce-ar fi să mă duc să văd? i-am răspuns.

— E o idee.

Am dat din cap. Am pus manuscrisul pe scaun și m-am dat jos din mașină. Crabtree s-a uitat la teancul de pagini și, preț de-o clipă, am crezut c-o să-l ia de-acolo. Numai că Terry l-a lăsat să zacă în continuare pe scaun. Și a băgat mâna în buzunar ca să-și scoată țigările.

— Du-te, m-a îndemnat el apăsând butonul brichetei din bord. N-avem prea mult timp la dispoziție.

M-am dus la cele două uși negre și am bătut în ele cu forță. Așteptând, m-am uitat la un servetel de cocteil pătat cu ruj alergându-se singur în jurul unui petic alungit de noroi de lângă ușă. Cu ani în urmă, pe locul ăla, fusese plantat un tufiș veșnic verde, un supraviețuitor din vremurile bune ale Hi-Hat-ului. Vara, tufișul se umplea de niște floricele mici și albe, la fel de parfumate ca gardeniile. Numai că smocul acela de verdeață se dovedise a fi o țintă mult prea atrăgătoare pentru clubul local al trăgătorilor cu pușca, iar acum,

în locul lui, nu mai era decât un petic de noroi. Am bănuț că pata de ruj de pe șervet era un Roz sălbatic. Trecuse un minut. M-am uitat înspre mașină. Am întors capul pentru o fracțiune de secundă și m-am rugat să-l văd pe Terry citind manuscrisul. Numai că prietenul meu nu citea nimic. Stătea cu mâinile pe volan, scoțând fum pe nas. Sprâncenele îi erau încruntate. Terry mă studia în căutarea semnelor care-ar fi prevestit o cădere nervoasă iminentă. Am bătut în ușă cu și mai multă putere și am așteptat, după care m-am uitat din nou la Crabtree și-am ridicat din umeri. El și-a rotit mâna, din încheietură, de mai multe ori, într-un gest de nerăbdare, iar eu am luat-o înapoi spre mașină. Chiar în clipa aia am auzit cum se trăgea zăvorul cel greu de la ușă și-am auzit bala-malele chițâind. În spatele parbrizului mașinii lui Hannah, ochii lui Crabtree s-au mărit. M-am întors și m-am trezit uitându-mă la un bust gol, un piept lipsit de păr, umed, incandescent de-atâția mușchi, un piept frumos, de culoarea unei hălci de ficat crud. Clement, bodyguardul, nu era doar despuțat de cămașă, dar nasturii de la șliț erau descheiați, lăsând să se vadă vreo cinci centimetri din chiloții de mătase roșie. Clement nu se bucura deloc să mă vadă.

— Salut, Clement, i-am zis eu. Iartă-mă că te deranjez.

— Îhî.

În spatele lui, interiorul clubului se vedea cufundat în întuneric, dar auzeam expirația lentă a unui saxofon și apoi vocea răsunătoare, irezistibil de carnală, a lui Marvin Gaye. Clement și-a împletit cei cincizeci și cinci de centimetri de mușchi peste piept. Mirosul de vulvă se simțea venind de pe el, dimprejurul lui, plutind în sus, din despicătura pantalonilor, amestecat cu mirosul de chimion, de carne de porc sărată și de rumeguș proaspăt recoltat de pe gater.

— Și totuși ești supărat. Știi că ești supărat și îmi pare sincer rău că te-am deranjat. Doar mă cunoști, nu? am zis așezându-mi palma peste inima care-mi bătea să-mi sară din piept. Numele meu e Tripp. Într-o vreme veneam aici foarte des.

— Îți știu mutra.

— Grozav, OK, păi, ascultă, eu, ăăă, eu și prietenul meu îl căutam pe un tip. Un tip micuț de statură. Cu părul mare. Negru. Tipul are o cicatrice mare și urâtă pe față. Arată de parc-ar avea o gură în plus. Cam aici.

Mi-am lipit degetele de obraz. Ochii lui Clement s-au micșorat o secundă, după care s-au relaxat.

— Da? a zis el.

Și-a dus degetele de la mâna stângă în dreptul nasului și le-a mirosit agale. Era limpede că, momentan, Clement nu avea chef să spună nimic mai mult.

— Deci îl cunoști?

— Mă tem că nu.

— Pe bune? Pot să jur că vine aici tot timpul. E un tip micuț de statură. Arată ca un jocheu.

Îl cheamă Vernon, am fost pe punctul să adaug.

Clement a făcut un pas înapoi și, cu o expresie de un profund fals regret, a dat să închidă ușa.

— Barul e închis, amice! a zis el.

— Stai!

Am întins mâinile și-am prins ușa. Am făcut chestia asta fără să gândesc, iar intențiile mele erau, în mare parte, simbolice, dar m-am trezit trăgând de ușă cu toată puterea. Nu voiam ca ușa să mi se închidă în nas.

— Prietene...!

Clement a zâmbit, făcându-mi dovada unui incisiv de aur și-a dat drumul ușii. Eu am zburat pe spate, ținându-mă agățat ca un surfer de pânza cea neagră, din metal, apoi mi-am pierdut echilibrul și-am aterizat, dureros, pe peticul de noroi de lângă ușă. Zgomotul impactului a fost impresionant, dar deloc demn. Clement a făcut un pas spre mine și-a rămas în picioare uitându-se în jos, cu mâinile înfipite în șolduri. Respira cu grijă, ca un maratonist care-și controlează doza de oxigen. Mi-am dat seama că aveam la dispoziție cam vreo două secunde ca să-i spun ceva convingător. I-am oferit toți banii pe care-i aveam eu și Crabtree în

portofele. Clement i-a refuzat. Dintele de aur mi-a făcut cu ochiul. Clement era genul de personaj care nu zâmbea decât atunci când era furios. I-am făcut o a doua ofertă și, de data asta, Clement mi-a întins mâna și m-a ajutat să mă ridic în picioare. M-am uitat înapoi, la peticul de noroi în care-mi imprimasem cartușul unic și personal. Apoi am șchiopătat până la mașină, dezlipindu-mi turul blugilor de pe fund.

Crabtree coborâse geamul. Stătea cu sprâncenele arcuite în sus și rânjea cu rânjetul lui de Crabtree, dar în priviri avea o expresie deloc amuzată.

— Ei, am zis eu sprijinindu-mă de portieră.

— Ei?

Am înghițit în sec și-am întors ochii. Mi-am șters degetele pline de noroi pe coapsă. I-am spus apoi ce-i promiseseam lui Clement în schimbul numelui Umbrei.

— În nici un caz, a replicat Crabtree.

Dar, fără să ezite o secundă, a băgat mâna în buzunarul jachetei și mi-a îndesat în mână o fiolă zveltă, din plastic.

— Deci îl cunoaște? Cine e?

— Asta sunt pe cale să aflu.

— Peterson Walker, m-a lămurit Clement băgând fiola cu un gest neglijent, în buzunarul de la spate al blugilor. Oamenii îi spun Pea. A fost boxer.

Ceea ce mi se părea firesc. Majoritatea cunoștințelor de proastă calitate ale lui Happy Blackmore proveneau din rândul boxerilor și agenților de pariuri din Ohio Valley.

— Categoria muscă, am dat eu cu presupusul.

Clement a ridicat din umeri.

— Mai mult categoria purice, mi-a răspuns el. Acum lucrează la un magazin cu articole sportive. Am uitat cum se numește magazinul. E undeva pe Second sau Third Avenue. Începe cu K.

— E deschis duminică?

— Bă, ți se pare că arăt a nenorocitele alea de Pagini Aurii?

— Scuze, i-am spus întorcându-mă să plec. Mulțumesc mult.

— N-o să-ți recuperezi mașina, m-a anunțat Clement cu o voce care devenise, dintr-odată, prietenoasă.

M-am oprit din mers și m-am întors din nou spre el.

— Dar te poți alege cu cocoașa ruptă.

Perspectivă care părea să-l intereseze pe Clement într-o manieră abstractă.

— Omule, Pea caută mașina aia de luni de zile. Zicea c-a fost a lu' frate-su și alte rahaturi din astea.

— Ce s-a întâmplat cu frate-su?

— S-a ales cu cocoașa ruptă.

Clement și-a lăsat capul pe un umăr și-a început să-și scarpine ceafa cu mișcări leneșe.

— Vreo doi tipi din Morgantown. Ceva în legătură cu un cal. Am auzit că voiau să-l ciomăgească pe Pea Walker.

— A, da, am zis. Am auzit și eu de chestia asta.

Mi-am dat seama că lui Clement îi venea greu să creadă așa ceva.

— Deci Pea ăsta umblă cu un pistol, da?

— Corect. Un pistol mare și gras, de 9 milimetri, nemțesc.

— Îmi închipui că te pricepi, am remarcat luând în calcul reputația lui Clement de mare maestru într-ale confiscărilor. ăsta e genul de armă care se folosește în zona asta?

— ăștia de categoria muscă nu umblă cu pistoale, a replicat Clement cu înțelepciune și-a închis ușile negre din oțel.

— Uluitor, a exclamat Crabtree când m-am întors la mașină și i-am povestit ce aflatam.

Terry rânjea acum.

— Deci n-am fost prea departe de adevăr.

— Mai puțin chestia cu sportul.

— E plăcut să știi că încă nu ne-am pierdut talentul.

— Plăcut, am repetat eu.

Am ieșit din nou pe Centre Avenue și ne-am îndreptat spre centru. Spre deosebire de Crabtree, care părea să fi descoperit, în ultimele douăsprezece ore, un remediu pentru toate durerile de inimă, eu mă simțeam lipicios, murdar de

noroi, obosit și eram așa de disperat să trag un joint, încât începusem să miros de-acolo de unde stăteam aroma de mentol ars care venea din punga din torpedoul Fordului.

— Ce-i? m-a chestionat Crabtree.

— Ce-i ce?

— Ai oftat.

— Da? am zis. Nu-i nimic. Presupun că mi-ar fi plăcut să fiu talentat la alte chestii.

— Ca de exemplu?

Am ridicat manuscrisul pe care îl țineam în poală.

— Ca de exemplu să scriu romane, i-am răspuns. Ha, ha.

Crabtree a dat din cap și și-a aranjat buzele într-un zâmbet care să completeze glumița mea. Ne apropiam de un semafor, iar Crabtree a încetinit. S-a făcut verde, iar Terry a băgat din nou viteză. Amândoi stăteam în mașinuța lui Hannah, care mirosea a covor mucegăit și a pământ umed și nici unul din noi nu scotea o vorbă despre *Wonder Boys*.

— E chiar atât de nasol? am spus.

— A, nu! Chiar are ce-i trebuie, m-a asigurat Crabtree nu prea entuziasmat. Sunt multe de admirat.

— La dracu'! am exclamat. Of, Doamne!

— Ascultă, Tripp...

— Te rog, Terry, scutește-mă de discursul editorial de aruncat praf în ochii proștilor, da?

Am plecat capul până când m-am lovit cu fruntea de bord. Preț de-o clipă am rămas în poziția aia, cu privirea în jos, suspendat ca un pod peste râul turbulent și plin de meandre care era *Wonder Boys*.

— Spune-mi doar cum ți s-a părut. Fii cinstit.

— Tripp... a început el, apoi s-a oprit, în căutarea unei frazări blânde și a unor construcții pline de tact.

— Nu, am intervenit ridicându-mă mult prea rapid, astfel că tot sângele mi s-a scurs din cap, iar în fața ochilor mi-au apărut niște punctulețe zburătoare.

Mi s-a făcut teamă de încă o criză din aia de-a mea, așa că am început să vorbesc repede, ca să acopăr zgomotul alb al sângelei care-mi alerga prin vene.

— Ascultă, m-am răzgândit. Las-o baltă. Nu-mi spune cum ți s-a părut. Adică, hai să lăsăm jocul ăsta! Destul! Recunosc că n-am terminat cu porcăria asta, OK? În regulă? La naiba! E evident! Nu sunt nici măcar pe-aproape de final. Lucrez la romanul ăsta de șapte ani și, ce știu eu? probabil c-o să-mi mai ia încă șapte ani ca să-l termin. OK? Dar o să-l termin!

— Normal c-o să-l termini. Sigur că da.

— Și poate că are niște hibe. E dezlânat. În regulă. Dar e o carte extraordinară. Asta e fundamental. Știu asta. Sunt sigur de asta.

De-acum ajunsesem în centru. Mormanul uriaș și sinistru care era închisoarea Richardson se profila în fața noastră. Este o clădire faimoasă și pe bună dreptate, dar, din cauza tuturor turnurilor și turnulețelor înclinate asemenea unei glugi de călău și a găvanelor goale de pe fațada sumbră, mi se păruse întotdeauna că arată ca un castel nebun, plin cu condamnați pentru otrăvire și pitici, un castel în care copiii erau copti sub formă de prăjituri, iar păsărelele cântătoare erau prăjite de vii în vârful unor țepușe lungi. Partea asta de oraș era și mai pustie decât Hillul. Nici un om și nici o mașină nu trecea pe străzi în dimineața aia vijelioasă de duminică. Deci ar fi fost simplu să dăm de urma unui Ford Galaxie verde-muscă.

— Tot n-ai fost sincer cu mine, am spus.

— Ai zis că nu mai vrei.

— Pentru că nu mai vreau.

— Bine atunci.

— Dar tu spune-mi totuși.

— E varză.

Vocea lui Crabtree era blândă și nu lipsită de compasiune.

— E mult prea dezlânat. Sunt prea multe personaje. Stilul se schimbă la fiecare cincizeci de pagini. Ai construit o

chestie pseudo-García Márquez, în care ai înglobat un copil fosforescent, un porc-oracol și așa mai departe, iar mie mi se pare că nimic din toate astea nu dă bine și-apoi...

— Cât ai citit?

— Destul.

— Trebuie să te ții de poveste, i-am spus. Trebuie să citești în continuare.

Ăsta era argumentul pe care mi-l servisem singur de-a lungul anilor — argumentul pe care-l livrasem editorului sever și neobosit care se ascundea în pliurile profunde ale ființei mele. Însă argumentul respectiv, rostit acum cu voce tare, mi se părea îngrozitor de neconvingător.

— ăsta e genul. Știi, e ca *Ada* sau Gravity's Rainbow. Te învață cum să-l citești, pe măsură ce-l citești. Sau... Kravnik's.

— Ce-i ăla? Gombrowicz? m-a întrebat Crabtree. Nu l-am citit.

— Magazinul de materiale sportive al lui Kravnik. Acum mi-am adus aminte.

Mai trecusem prin fața magazinului ăluia de sute de ori, dar nu-l observasem niciodată cu adevărat. Era pe Third Avenue, lângă Smithfield.

— Fă stânga aici. Cred că dup-aia e pe prima la dreapta, acolo, pe partea stângă a străzii. Pe bune, Crabs, cât ai citit din carte?

— Nu știu. Am frunzărit-o.

— Cu aproximație. Cât? Cincizeci de pagini? O sută cincizeci?

— Destul. Am citit destul, Tripp.

— La dracu', Crabtree, cât ai citit?

— Destul cât să-mi piară cheful să citesc mai departe.

N-am știut ce să mai răspund la replica asta.

— Ascultă, îmi pare rău, Tripp. Îmi pare mai mult decât rău. N-ar fi trebuit să-ți spun chestiile alea.

Însă Crabtree nu arăta ca și când i-ar fi părut rău. Continua să învârtă de volan cu aplomb și sufla rotocoale jucăușe

de fum mentolat pe geam. Prietenul meu era chitit să-l găsească pe Pea Walker și era gata să negocieze termenii salvării lui James.

— Chiar n-am ce să fac cu o carte ca asta. Nu în momentul ăsta, vreau să spun. Are mult prea multe hibe. Nu-mi place s-o spun așa, Tripp, dar încerc să fiu cinstit. Pentru prima dată. Pentru moment, nu mai pot să pierd timpul cu *Wonder Boys*. La Bartizan, mai stau atârnat doar de trei molecule din firul care mă lega odată de firma asta. Știi bine. Trebuie să le dau ceva proaspăt. Ceva rapid și vioi. Ceva draguț și, în același timp, ceva pervers.

— Ceva ca James, am concluzionat.

— El e singura mea speranță, mi-a declarat Crabtree parcând mașina în fața magazinului de articole sportive al lui Kravnik. Asta dacă nu e deja prea târziu.

— Prea târziu, am repetat eu simțindu-mă gol pe dinăuntru.

Magazinul lui Kravnik era la parterul unui bloc comercial ignifug de zece etaje care, asemenea majorității vechilor zgârie-nori din această parte a orașului, probabil că reprezentase cândva o floare cutezătoare a capitalismului de secol nouăsprezece. Ferestrele clădirii erau acoperite cu un strat de jeg, iar cărămida aparentă era plină de afișe sfâșiate. Firma magazinului, un K enorm și roșu, era ornamentată într-o latură cu o caricatură grotescă a lui Bill Mazeroski. Pielea individului căpătase o nuanță alb-verzuie, din cauza celor treizeci de ani de intemperii. Peste ferestrele jengoase fuseseră trase niște storuri albastre, astfel că privirile nu mai puteau pătrunde în interior. Aceasta era una dintre numeroasele astfel de clădiri căzute în uitare din Pittsburgh – blocul era pe jumătate îngropat în praf, funingine și o mohorală enigmatică de sorginte central-europeană –, care se ocupau cu vânzarea de cuve, forme de piroști și peruci artificiale și care, indiferent de oră sau zi a săptămânii, întotdeauna arătau de parc-ar fi fost închise de la moartea lui Guy Lombardo. Totuși, pe ușa de la intrare era o pancartă care pretindea, cu litere de un roșu aprins, că lucrurile stăteau tocmai invers.

— Avem noroc, am spus. E deschis.

— Grozav, a zis și Crabtree. Ascultă, Tripp, lasă-mă doar vreo două luni, da? Mai ai răbdare încă două luni. Sau un an. Scoate ceea ce e în plus. Termină-l. Și-atunci o să mă aflu într-o poziție mult mai bună ca să te ajut, înțelegi? Atunci când o să fii aproape gata.

— Două luni.

N-am simțit nici un fel de ușurare auzind că-mi fusese acordată, în sfârșit, amânarea la care visam de atâtea săptămâni. Promisiunea aia avea o sonoritate lipsită de greutate, suna aproape birocratic și oricum – să scot ceea ce era în plus? De unde să știu eu ce să scot, când nu mai eram sigur nici măcar despre ce e romanul în sine?

— Uite, am zis întinzând mâna și străduindu-mă să par vesel. Parcare gratuită în spate.

Crabtree a intrat cu mașina pe o alee îngustă, care se strecura printre magazinul lui Kravnik și clădirea alăturată. Când am trecut prin fața magazinului, am încercat să mă uit prin ferestrele jengoase, cu nuanțe albastrii, dar n-am întrezărit decât contururile întunecate ale unor manechine fără cap, echipate pentru niște sporturi bizare și demodate – vânatoare de urși cu momeli, aruncarea ciocanului, vânatoare de hermine. Am ieșit pe un platou larg, cu margini neregulate, plin cu pubele de gunoi și bucăți de placaj aruncate la întâmplare. O parte din acel spațiu îi servea lui Kravnik drept parcare. Spre același loc se mai deschideau o serie de alei la fel de înguste, poziționate la intervale inegale, printre clădirile dimprejur. Spațiul respectiv era împărțit în două bucăți egale prin intermediul unei alei mai largi, care mergea în paralel cu Third Avenue, din Wood Street până în Smithfield. Am văzut șase locuri de parcare repartizate magazinului lui Kravnik, iar Crabtree a parcat, plin de corectitudine, pe unul dintre ele, proptind mașina între dungile de demarcație. La trei spații distanță, în partea mai apropiată de magazin, stătea parcat Fordul Galaxie. Mașina era goală și cu geamurile coborâte. Lângă el, mai era un Coupe de Ville vechi de zece

ani, pe ale cărui plăcuțe de înmatriculare scria KRAVNIK. Altfel, parcare era pustie.

— Așteaptă aici, am spus deschizând portiera.

Am pus manuscrisul pe scaun și-am băgat mâna în buzunar ca să scot cheile de la Ford.

— Fii pregătit să demarezi în viteză.

— Eu sunt gata de-acum, mi-a răspuns Crabtree pe jumătate în glumă. Pe bune, Tripp, nu crezi c-ar trebui măcar să discutăm cu el? Eu nu aveam de gând să fur nimic în dimineața asta.

— Tipu' ăla n-o să vrea să discute cu noi, i-am explicat. N-are încredere în noi. Și nu-i place de noi.

— De unde știi? De ce să nu-i placă de noi?

— Pentru că e convins că suntem prieteni cu Happy Blackmore.

— Ai dreptate, a remarcat Crabtree. Dă-i bătaie.

Am luat-o repejor spre Ford. M-am holbat prin geamul din spate, punându-mi mâna streășină la ochi, ca să mă feresc de soare. Jacheta alunecase de pe banchetă și zăcea acum pe podea, în spatele scaunului șoferului, dar era încă împăturită frumos și, aparent, neatinsă. Am descuiat ușa, am înșfăcat jacheta și mi-am vârât-o sub braț. Apoi m-am așezat pe scaunul din față și m-am întins spre torpedou. Am simțit un fior de disperare urcându-mi în stomac. Era imposibil ca punga de Humboldt County să mai fie acolo. Când am deschis torpedoul, am fost sigur că n-aveam să găsesc înăuntru decât o amestecătură de hărți cu drumuri din Mexic și un bilet pentru cursele din Charles Town, pe care erau marcate numerele ghinioniste alese de Happy Blackmore.

Marijuana era însă acolo. Mi-am închipuit că torpedoul fusese o ascunzătoare la fel de bună pentru Pea Walker, așa cum fusese și pentru mine. M-am extras din mașină triumfător. Încântat și un pic cam prea plin de zel, am îndesat punga cu marijuana în buzunarul jachetei. Mâna mi-a trecut prin buzunar și a ajuns în căptușeala propriu-zisă a hainei.

— La dracu', am mormăit panicându-mă lejer la auzul mătășii care se sfâșiasse.

În secunda aia mi-am dat seama că Terry nu avea de gând să publice *Wonder Boys*. Nici acum și nici altă dată. Avea să mă treacă la categoria pierderi. Am simțit că pierd tot aerul din plămâni, inima mi s-a oprit în loc, pe cer nu mai era nici o pasăre, vântul nu mai bătea, iar eu îmi distrusesem buzunarul jachetei preferate, din catifea reiată. Am tras adânc aer în piept. Un porumbel mi-a trecut pe deasupra capului, iar vântul a trimis un cort fantomatic dintr-un rest de ziar să plutească de-a lungul parcerii pustii. M-am uitat în spate, la mașina lui Hannah și am văzut că Terry îmi urmărea acțiunile hoșești apăsând accelerația la câteva secunde distanță. Pe față i se citea o ușoară îngrijorare.

Fără să mă gândesc o clipă, am intrat din nou în Ford, ocupându-mi locul obișnuit, din spatele volanului. Aveam cheile mașinii: în momentele alea mi se părea că altceva nici nu mai prea aveam. M-am gândit că tot ce trebuia să fac era să ies din parcare, s-o iau pe alea aia lungă care dădea în Smithfield Street, să traversez Monongahela și-apoi să continui să conduc, ieșind din Pittsburgh cu viteza pe care bătrânul automobil mai putea s-o scoată. Nu exista nici un loc sub soare unde mi-aș fi dorit să conduc mașina aia, dar asta nu era un motiv ca să rămân pe loc. M-am îndesat mai bine în scaun, am ajustat unghiul oglinzii retrovizoare și-am împins scaunul până la limita maximă. Din spatele mașinii mi-a venit un miros nou, dar ciudat de familiar, o aromă dulceagă și, în același timp, tăioasă, care m-a făcut să mă simt mai puțin viteaz și mi-a umplut pieptul cu o pulsație ușoară și bine-venită de regret. Era mirosul de Lucky Tiger. Irving Warshaw și Peterson Walker foloseau aceeași marcă de apă de colonie. Am zâmbit și-am băgat cheile în contact, după care, însă, am ezitat. Înainte să plec, trebuia, în sfârșit, să mă scap de toate lucrurile pe care le cărasem după mine tot weekendul, ca pe o panglică de care erau agățate cutii goale și zornăitoare de conserve.

— Ce faci, omule ? m-a întrebat Crabtree când m-a văzut coborând din nou din mașină. Mi se pare că aud pe cineva.

Fără să-i răspund, m-am dus în spatele mașinii și-am deschis portbagajul. Tuba și bucățile rămase din bietul Grossman erau încă acolo. Se părea că încă nu fuseseră descoperite. Grossman nu făcuse nimic peste noapte ca să amelioreze calitatea aerului și m-am întrebat dacă Walker nu parfumase, în mod deliberat, interiorul mașinii cu Lucky Tiger în lupta lui, sortită din start eșecului, cu duhoarea de boia putrezită. Cu o mână am înșfăcat instrumentul deteriorat, iar cu cealaltă l-am apucat pe Grossman. Șarpele era țepăn, greu și noduros, ca o creangă de frasin.

— Ce dracu' e chestia aia ?

— Ție ce ți se pare că e ? am răspuns.

M-am gândit că întrebarea aia o să-l țină o vreme ocupat. În partea cea mai îndepărtată a parcarii se afla un batalion dezordonat de pubele verzi. Am pornit-o spre ele. Tocmai când am pășit pe alee, cu povara mea suprarealistă în brațe, am auzit chițăitul unei mașini care stătea cam prost cu lichidul hidraulic și care tocmai luase o curbă strânsă. Am ridicat ochii și-am văzut o camionetă de livrări albă, care-mi părea cunoscută. Camioneta înainta spre mine, pe aleea pe care intrasem și eu cu Crabtree. Pea Walker stătea pe locul pasagerului, iar la volan era un tip mult mai solid, alb, cu țeasta rasă. Tipul îndreptase botul mașinii direct spre mine. Șoferul stătea cu limba scoasă într-un colț al gurii. Arăta de parcă se concentra intens ca să-și atingă scopul. Totuși, în urma solicitării lui Walker, matahala a tras de volan și-a așezat camioneta între mine și mașina lui Hannah, prinzându-mă în capcană, lângă pubele. Apoi omul a apăsât frâna.

Walker a sărit din mașină și, fără nici un cuvânt, s-a îndreptat glonț spre mine cu un țopăit primăvărat și capul aplecat pe-un umăr, de parc-ar fi fost încântat să mă revadă. Pea era îmbrăcat într-un trening splendid, de culoarea vinețelor. În picioare avea o pereche de adidași plini de zorzoane. Costumul era și el ornat ca un Codex maias, cu tot felul de

înscrișuri și pictograme criptice. Într-un săculeț maro avea învelită o sticlă mare de ceva. A așezat sticla pe pământ, lângă el și, plin de regret, a mângâiat-o pe capac.

— Hei, Booger, tipul din mașină, i-a strigat amicului.

Ascultător, omul a sărit din camionetă și s-a luat după Crabtree, care a ales o manevră defensivă stranie: adică a apăsât pe claxonul mașinii lui Hannah de mai multe ori la rând. Când gestul ăsta s-a dovedit, cum era și firesc, lipsit de eficacitate, Crabtree a băgat mașina în marșarier și-a dat să iasă din parcare, nu înainte de a executa o întoarcere de o sută optzeci de grade care l-a poziționat cu botul pe alee, pe direcția Wood Street. În timpul ăsta și complet accidental, Terry a reușit să-l dărâme pe Booger, tipul chel, și să-i netezească cutele de pe piciorul drept cu roata din stânga spate.

— Dumnezeu! a urlat Booger.

Tipul a rămas întins pe jos, ridicându-se doar pe coate. Părea jignit. Eu m-am uitat la Pea Walker, fiind atent să surprind arma de care pomenise Clement, dar, spre surpriza mea, în vreme ce venea spre mine, Walker m-a amenințat cu pumnii, agitându-i în aer în fața lui, ca o pisică care se chinuie să prindă un șnur. Pumnii lui Pea erau groși și strâmbi, ca nodurile de pe trunchiul unui măr. Eu aveam cu cel puțin patruzeci și cinci de kilograme mai mult ca el. Am zâmbit. Walker a zâmbit și el. Tipul avea ochii injectați, capul stătea să i se rostogolească de pe gât, iar din gură îi lipseau mai mulți dinți de oarecare importanță. Mă întrebam dacă era conștient de asta.

Tocmai când mă hotărâsem să-l las pe Pea să mă pocnească de câteva ori cu pumnii lui prăpădiți, de categoria muscă, tipu' a băgat mâna în buzunarul nădragilor vineții și-a scos un pistol ridicol de mare, a cărui gură era întrecută numai de aceea care-mi schițase zâmbetul dezolant de mai-nainte. Mâna cu care Pea ținea pistolul nu era tocmai fermă, dar am presupus că la distanța aia nici nu avea nevoie să fie.

Am făcut un salt spre stânga, după care am tăiat-o spre mașina lui Hannah, care se deplasa în lateral. Totuși, având în brațe tuba și bucata de șarpe, nu eram destul de mobil, așa că Walker mi-a tăiat fața, blocându-mi accesul spre Crabtree.

— Salut, Pea, am spus.

— Care-i treaba? mi-a răspuns el.

Am rămas așa preț de câteva clipe – un minotaur jalnic, supraponderal și pe jumătate orb și un Tezeu știrb, cu o mână tremurătoare, care se înfruntau în centrul comun al labirinturilor disperate. Vântul se întetise considerabil, iar aerul din jurul nostru era plin cu diavoli de praf și pale zornăitoare de gunoi.

— Tripp! a strigat Crabtree pe un ton de avertizare sau exprimând o dorință disperată.

Prietenul meu se deplasa încet pe alee, de parcă mi-ar fi oferit o ultimă șansă ca să mai ajung la el, înainte să mă abandoneze pentru totdeauna.

Walker a întors capul spre Renault și, în timpul ăsta, am ridicat bucata cea grea care mai rămăsese din Grossman deasupra capului și – asemenea lui Aaron, umbra cu vorbă mieroasă a lui Moise – i-am trântit șarpele în creștet. Jivina l-a lovit pe Walker direct în nas. S-a auzit un pocnet sonor, iar Pea a căzut pe spate. Pistolul i-a zburat din mână și s-a prăbușit zăngănind pe ciment ca o patină cu roțile din aia, model vechi. Eu am rupt-o la fugă pe alee, sărind peste gunoaie, cu tuba bălăngănindu-mi-se în față și cu jacheta îndesată la subsuoară. Ochiul îmi rămăsese fixat pe genunchii hodorogiți ai lui Booger, care se ridicase în picioare și șontăcăia după mașina lui Hannah – cam fără prea multă tragere de inimă, după părerea mea. Probabil că omul habar nu avea pe cine urmărea. Sau de ce. În ceea ce-l privea pe Crabtree, el ar fi putut să-l depășească fără probleme pe Booger, dar continua să se târască pe alee, cu cinci kilometri pe oră și cu portiera din partea pasagerului deschisă. Mă aștepta pe mine. Când am ajuns la același nivel cu nefericitul Booger, am balansat tuba cu forță, țintind cu cruzime genunchii

adversarului. Din păcate, n-am țintit prea bine, așa că l-am lovit pe om în stomac, reușind să-i elimin, cu o singură lovitură, tot aerul din plămâni. Booger s-a împleticit nițel, după care a căzut lat. Un ghem jegos de scotch și un ziar s-au rostogolit înspre el în lungul aleii, ca niște ciulini, apoi s-au lipit pentru câteva secunde de capul lui, pentru ca după-aia să-și continue drumul.

— M-ai lovit cu o tubă, mi-a reproșat el uitându-se la mine cu o expresie surprinsă și jignită.

— Știu, i-am răspuns. Îmi pare rău.

O bucată de hârtie a zburat șuierând și mi s-a lipit de față. Am dat-o la o parte. Era o obligațiune de douăzeci de lire și, uitându-mă la ea, am descoperit că descria cel mai îngrozitor moment al unui capitol lipsit de glorie din cariera medicală a lui Culloden Wonder, ticălos-șef și patriarh al acelui clan lipsit de glorie. M-am uitat la mașina lui Hannah și-am văzut că Crabtree conducea așa de încet nu pentru că m-ar fi așteptat pe mine, ci pentru că era angajat într-o bătălie în plină desfășurare cu ușa deschisă a mașinii. Terry se încăpățâna, în același timp, s-o forțeze să se închidă, să dispară de pe alee și, dacă mai era posibil, să oprească vântul să-mi zboare și ultimele pagini din roman. Aerul era plin cu *Wonder Boys*. Atunci mi-am dat seama că paginile manuscrisului reprezentau o cantitate impresionantă din gunoiul care se vântura pe alee și prin parcare. Pagini din manuscris se așezau asemenea unor fulgi de zăpadă pe Booger și se frecau de picioarele mele ca niște pisoași.

— Dumnezeu! am strigat. Crabtree, oprește mașina!

Crabtree a oprit, s-a dat jos și împreună ne-am apucat să încercăm să salvăm ceea ce se mai putea salva, adunând unele dintre foi din aer, iar pe altele săltându-le de pe caldarâm ca pe niște mormane de frunze moarte.

— Îmi pare așa de rău, omule, a zis Terry făcând un salt ca să mai prindă o pagină zburătoare, pe care însă a ratat-o la mustață, iar foaia a plutit mai departe. N-am observat.

— Câte pagini ai pierdut?

— Nu prea multe.

— Ești sigur? am zis. Crabtree, aici parc-ar fi o furtună de zăpadă.

În spatele nostru s-a auzit o mică explozie. Amândoi ne-am întors și l-am văzut pe Walker într-un genunchi, lângă camionetă. Mâna cu care ținea pistolul îi tremura îngrozitor.

— La dracu'! a exclamat Booger ducând mâna la floarea strălucită care îi răsărise dintr-odată pe mâneca brațului drept.

— Doamne-Dumnezeule! a strigat și Crabtree înșfăcându-mă c-o mână și târându-mă la mașină. Haide!

Am aruncat tuba pe bancheta din spate, i-am dat lui Crabtree jacheta lui Marilyn și m-am urcat și eu în mașină, abandonându-mi romanul în parcare a magazinului cu materiale sportive al lui Kravnik, lăsându-l să se reverse în spatele nostru, ca trena de spumă albă a unei bărci cu motor.

Cu răsuflarea tăiată din cauza succesului, Crabtree s-a apucat imediat să recapituleze evenimentele care avuseseră loc în ultimele douăzeci de minute, fixând și cele mai puțin semnificative detalii ale salvării noastre cu echivalentul narativ al clemelor unui ceasornicar și înfrumusețând conturul general al poveștii cu echivalentul retoric al unui furtun de pompier.

— Ai văzut ce tatuaj avea Booger ăla? Pe dosul mâinii? Era un as de inimă roșie, numai că inima era neagră. I-am mirosit respirația, Tripp. Jur că băuse Yoo-Hoo. Am crezut c-o să mă sărute. Doamne, ce urât era! Ce urăți erau amândoi! Și de pistolul ăla ce zici? Era de nouă milimetri? Era, nu-i așa? Dumnezeule! Gloanțele alea sunau ca niște colibri.

În ipotetica autobiografie a lui Crabtree exista deja un scurt capitol intitulat *Oamenii care au tras în mine*, iar acum, în vreme ce conducea mașina spre facultate, Terry îl revizua sârguincios, începând cu un episod pe care-l trăiserăm amândoi în urmă cu vreo unsprezece ani, atunci când îl ajutasem să-și introducă pe furiș amantul din perioada aia, pictorul

Stanley Feld, în casa din East Hampton a unui avocat, colecționar de artă, care-și renegase promisiunea de a-l lăsa pe Feld să-și vadă pictura pe care o considera cea mai bună dintre toate creațiile lui. Asemenea tuturor marilor noastre evadări, și asta era o întreprindere nobilă în teorie, care se dovedise însă, chiar din fașă, o prostie fără speranță. Asta pentru că Feld neglijase să menționeze că respectivul colecționar era un avocat, iubitor de artă, al Mafiei, și nu doar colecția, ci întreaga proprietate înconjurată de ziduri înalte era păzită de jumătăți de oameni înarmați până-n dinți, care însă, din fericire, nu erau cei mai buni țintași. De la acel incident, în care o rundă de foc automat făcuse rumeguș o ramură de molid, aflată la câțiva metri deasupra capetelor noastre, Crabtree a făcut o tranziție firească spre cele două focuri mânioase de armă care fuseseră trase asupra lui, șase luni mai târziu, de către Stanley Feld. Unul dintre cartușe își făcuse culcuș în fesa lui stângă.

Acum Crabtree avea o secțiune nouă de adăugat la capitolul lui ipotetic preferat. Îmi dădeam seama că era încântat să opereze acea adăugire.

— Haos! a exclamat el coborând geamul și trăgând aerul în piept de parcă ar fi mirosit aroma de iarbă proaspăt cosită sau de ocean. Ce dezastru!

— Nu mai spune, i-am replicat eu privind rămășițele jalnice ale manuscrisului care zăcea în poala mea.

Mă gândeam c-ar fi trebuit să bat cu pumnii în bord și să fac elogiul dulcelui haos, opusul și inhibitorul morții, și să declar, în mod oficial, că respirația lui Vernon Hardapple emanase un damf anasonic de cârnați italienești și o aromă coclită de bere. Încă de-acum douăzeci și cinci de ani, din ziua în care Jack Kerouac și muzica lui de jazz, în formă liberă arturiană, cu toate moliciunile lui periculoase și proasta lui punctuație, mă vrăjiseră complet, întotdeauna fusesem de părere, conștient, dar și datorită unui reflex condiționat al inimii, că escapadele precum aceea a salvării lui James Leer din fortăreața din Sewickley Heights sau aceea a recuperării

jachetei pierdute erau un act de credință, că aveau o valoare intrinsec benefică: benefică pentru literatură, benefică pentru conversațiile purtate în baruri, benefică pentru suflet. Haos! Ar fi trebuit să-l înghit cu nesăț, așa cum făcuse Knut Hamsum, cocoțat pe locomotiva cu care se trambala prin inima Americii, inhalând mii de kilometri de aer înghețat în încercarea încununată de succes de a-și scăpa trupul de tuberculoză. Ar fi trebuit să-l primesc cu brațele deschise în viața mea pe îngerul luminos al dezordinii, așa cum o parte adormită a trupului primește valul pișcător de sânge.

În loc de asta, tot drumul până la facultate, am încercat să evaluez și să accept lovitura fatală care fusese dată manuscrisului *Wonder Boys*. După cum s-a dovedit, Crabtree reușise să împiedice zborul afară din mașină a exact șapte pagini. Toate erau imprimare cu urmele ude ale tălpilor Vibram sau cu onduleuri asemenea celor de pe suprafața unui teren de baschet cu cimentul în relief. Una dintre pagini avea o bucată ruptă. Două mii șase sute patru pagini – șapte ani din viața mea! – fuseseră abandonate pe aleea din spatele magazinului cu articole sportive al lui Kravnik, alături de un Ford rablagit și trei sferturi dintr-un șarpe mort. Am răsfoit paginile rămase. Eram amorțit și uluit, ca un acționar rămas descoperit după un crah bancar, și strângeam între degete vraful de cerneală și hârtie mototolită care, cu o oră în urmă, reprezentase toată averea mea. Ceea ce mai rămăsese era doar o mostră aleatorie din roman. Paginile respective nu aveau nici o legătură una cu cealaltă, cu excepția a două dintre ele, care, în mod accidental, tratau subiectul semnului din naștere aflat pe fundul Helenei Wonder, semn care avea forma statului ei natal: Indiana. Mi-am rezemat capul de tetieră și am închis ochii.

— Șapte pagini, am murmurat. Șase și jumătate.

— Sigur ai mai multe copii, a spus Crabtree.

Eu n-am scos un cuvânt.

— Tripp?

— Am niște ciorne de mai demult, am răspuns. Și niște variante alternative.

— Atunci n-o să fie nici o problemă, a decretat el.

— Sigur că da. Probabil că data viitoare o să-mi iasă și mai bine.

— Așa se spune, a comentat Terry. Adu-ți aminte de Carlyle, când și-a pierdut bagajele.

— Ăsta era Macaulay.

— Sau Hemingway, când Hadley a pierdut toate poveștile alea.

— N-a mai reușit niciodată să le reproducă.

— Ăsta a fost un exemplu prost, a remarcat Crabtree. Am ajuns.

Terry a intrat cu mașina pe aleea mărginită de magnolii, care ducea până la Founder's Hill, în centrul campusului, iar eu i-am spus s-o ia spre Arning Hall, acolo unde erau birourile Facultății de Engleză. Am oprit în parcare micuță, pe spațiul rezervat specialistului nostru în Milton. Crabtree s-a uitat la ceas și și-a trecut o mână sigură prin păr. Mai era încă o jumătate de oră până să înceapă ceremonia de adio, care încheia WordFest-ul – treizeci de minute în care să-și monteze podiumul, cătușele magice și cutia cu cameră ascunsă și să lege câteva baloane sub formă de animale pentru Walter Gaskell. Terry s-a întins spre bancheta din spate, ca să recupereze jacheta de satin, cheia cu care avea să-l elibereze pe James Leer. După care s-a dat jos din mașină și și-a tras pe el haina de la costum. Și-a ajustat manșetele și și-a înțepenit mușchii gâtului. Apoi și-a aprins încă un Kool Mild.

— Vrei să vii?

— Nu în mod deosebit.

Crabtree și-a băgat din nou capul în mașină și m-a cântărit rapid din priviri – asta mai mult pentru beneficiul lui decât al meu – așa cum un actor care e gata să urce pe scenă examinează agitat costumul unui coleg care e programat să iasă în public abia două scene mai târziu. Terry mi-a suit ochelarii pe șaua nasului folosindu-și degetul arătător.

— E totul în regulă?

— Bineînțeles. Ăăă, Crabtree, am spus. Să-mi zici dacă greșesc. Mi s-a părut că nu ai de gând să publici cartea asta niciodată. Mă înșel?

— Da. Uite ce e, Grady, nu vreau să crezi...

Dar Crabtree a lăsat finalul frazei în aer.

Mi-era greu să-l văd pe Terry incapabil să aleagă dintre diversele lucruri de neconceput la care nu voia să mă gândesc.

— Dar... poate... într-un fel... poate așa... a zis el indicându-mi din cap firavul talmeș-balmeș al resturilor din *Wonder Boys* care se odihnea în poala mea... e cel mai bine.

— Vrei să spui că e ca un semn.

— Într-un fel.

— Nu cred, l-am contrazis. Din experiența mea, semnele sunt de obicei mult mai subtile.

— Îhî. Bine.

Crabtree s-a ridicat la loc și s-a tras de poalele hainei.

— Urează-mi noroc.

— Noroc.

Terry a trântit portiera.

— Deci tot mai vrei să fii editorul meu? l-am întrebat privind țintă înainte și cu o tonalitate care speram să sune serioasă și autopersiflantă.

— Sigur că da. Mai scutește-mă, mi-a răspuns Terry nerăbdător sau fals nerăbdător. Tu ce crezi?

— Cred că vrei, i-am spus.

— Vreau.

— Te cred.

Nu-l credeam.

— Bine, a concluzionat Crabtree.

M-a mai privit o dată prin geamul mașinii. Fața i se albise dintr-odată și-avea acum expresia băiatului osos, de la țară, a băiatului care fusese Crabtree în urmă cu douăzeci de ani.

— Probabil că e mai bine dacă nu mergi cu mine.

— Probabil, am încuviințat eu.

Mă durea că eram nevoit s-o spun. Toate prietenii dintre bărbați sunt esențialmente donquijotești: nu durează decât

dacă fiecare bărbat în parte este dispus să-și lustruiască propriul coif, același în care se și rade, să încalece pe măgar și să călărească în urma celuiilalt în căutarea unei glorii iluzorii și a unor aventuri îndoielnice. În douăzeci de ani, eu nu refuzam nici măcar o dată să-l secondez pe Crabtree, să-mi asum parte din vină sau să-i fiu martor pe parcursul celor mai recente înfăptuiri. Voiam să merg cu el. Dar mi-era teamă – nu numai c-ar fi trebuit să-i mărturisesc lui Walter Gaskell ce rol jucasem în uciderea lui Doctor Dee și metodele josnice prin care ajunsese să cunosc combinația seifului de la dulapul secret. Măcar știam ce trebuia să-i spun lui Walter Gaskell. Mai mult sau mai puțin. Dar dacă se punea problema exmatriculării lui James Leer, atunci doamna rector era cea care avea ultimul cuvânt – deci Sara avea să fie și ea prezentă la această întâlnire. Iar eu nu aveam nici cea mai vagă idee ce voiam să-i spun Sarei sau pachetelului însuflețit de celule din pântecul ei. M-am uitat în jos, la pagina pe care o numisem 765b și-am vorbit cu nasul în gulerul cămășii.

— Data viitoare, am spus.

Crabtree a dat din cap, a tușit în pumn și-a traversat parcare, spre Arning Hall, lăsându-mă în mașină cu tuba aia, care părea atât de chită să mă urmeze peste tot, încât de-acum începusem s-o privesc c-o oarecare stânjenală. L-am urmărit pe Crabtree urcând în pas săltat treptele de granit de la intrarea în Arning Hall. Luase jacheta de satin de umeri și-o scutura cu grijă, de parcă ar fi scuturat firimiturile de pâine de pe o față de masă. Apoi a dispărut în interiorul clădirii. Nepăsător și preocupat de alte lucruri, Terry lăsase cheile în contact, așa c-am dat drumul la radio. Era potrivit pe WQED. Un reporter local, specializat pe partea artistică și pe care nu-l admiram în mod deosebit, îl interviewa pe bătrânul Q. pe tema vieții lui, a operei și a demonilor personali. Am reflectat câteva clipe la eufemismul jurnalistic care le îngăduia numai scriitorilor ajunși varză să aibă demoni personali.

REPORTER: Deci ați putea spune atunci că este poate un soi de, și știu că este o expresie arhifilosofică, catharsis pentru dumneavoastră, revelând sau descoperind, dacă vreți, în povestea *Adevărata poveste* – folosind termenul „descoperire” în sensul lui original, desigur, acela de „a ridica acoperământul de pe” – profunzimile în care un om – un om care seamănă foarte mult, din anumite puncte de vedere, cu dumneavoastră, deși, firește, nu este vorba de dumneavoastră – în căutarea lui fără speranță, ba chiar, mi-aș permite să spun, ciudat de eroică, în căutarea a ceea ce el numește „adevărata poveste” – se va îneca? Mă refer acum la scena din spălătorie, când bărbatul fură antihistaminicele din geanta bătrânei.

Q.: Da, exact (un hohot de râs jenat). Unele dintre chestiile alea te pocnesc zdravăn.

Am trecut pe bandă AM și-am învârtit butonul până când am ajuns la niște polci. Am deschis și am închis geamul de mai multe ori, mi-am făcut de lucru cu oglinda retrovizoare, mi-am ajustat poziția scaunului, am deschis și am închis torpedoul. Torpedoul din mașina lui Hannah era foarte ordonat și bine aprovizionat cu hârti rutiere care o aduseseră din Provo până în Pittsburgh cu doi ani înainte. Înăuntru mai era o lanternă, o cutie mică de tampoane și o alta plată, de trabucuri minione marca Wintermans. Această ultimă cutie mi s-a părut vag cunoscută.

Am deschis-o și-am văzut că înăuntru se găseau, printre altele, mai multe țigări cu marijuana, rulate cu mână de expert. Nu eram deloc surprins de precizia cu care fuseseră realizate, fiindcă eu însumi fusesem artistul și tot eu îi dădusem cutia lui Hannah, cadou de ziua ei, în octombrie anul trecut. La vremea aia, rulasem douăsprezece țigări. În cutie continuau să fie tot douăsprezece. Mi-am trecut o țigară pe sub nas și-am inhalat mirosul lemnos și hibrid de marijuana și țigară de foi. Mi-am amintit că marijuana din țigările alea era de calitate de farmacie, era cea mai bună iarbă care ajunsese vreodată în Ohio River Valley. Am apăsat butonul brichetei de la bord, m-am lăsat pe spate și-am așteptat. Am zărit în oglinda retrovizoare tuba aceea care mă urmărise

tot weekendul și m-am cutremurat. M-am gândit la una din ultimele povești ale lui August Van Zorn, o poveste scrisă înainte ca autorul să renunțe la forma literară minoră în care devenise maestru și să treacă la un umor suburban și la o serie de povești cu câini lăptoși. Nuvela respectivă purta titlul *Mănușile negre*. Era despre un poet ratat, care comisese o crimă nespecificată, dar îngrozitoare, și care tot găsea – într-un bar, pe peronul alăturat, în vreme ce aștepta trenul, într-una dintre camerele tuturor caselor pe care le vizita, în biroul lui, drapată peste un bust al lui Hesiod, în păturile de pe propriul pat – o pereche de mănuși de damă, de seară, din catifea neagră. Omul aruncase mănușile în coșul de gunoi, în râu, le dăduse foc și le îngropase în pământ. Mănușile reapăreau de fiecare dată. Într-o noapte, s-a trezit din somn cu degetele goale ale mănușilor împletite în jurul gâtului.

Bricheta din bord a sărit, iar eu am tresărit. Paginile rămase din *Wonder Boys* mi s-au risipit la picioare, pe podea, aterizându-mi în jurul gleznelor. Am tras o dată din țigara cea grozavă, ținând captiv în plămâni fumul verde și puturos. Apoi am expirat. În intervalul acela scurt, dintre momentele în care inspirasem și expirasem fumul, mi s-a făcut scârbă de mine. Am strâns vârful țigării, iar bucata nefumată am așezat-o la loc, în cutia de Wintermans, am închis capacul și-am pus cutia în torpedou. Apoi, străduindu-mă să nu fac nici o mișcare bruscă, mișcare care ar fi putut să alarmeze tuba, m-am strecurat afară din mașină și-am pornit-o pe drumul șerpuitor după Terry Crabtree.

Exmatricularea lui James Leer era dezbătută nu în mihorala benedictină a biroului lui Walter, de la etajul trei din Arning Hall, ci în terariul rece și aseptice al clădirii Administrației – o structură din epoca modernistă târzie, care fusese construită de un elev al unui elev de-al fiului lui Frank Lloyd Wright –, în atmosfera strălucitor dezolată a covoarelor negre ca antracitul și a mobilierului din oțel din biroul

doamnei rector. Îl prinsesem din urmă pe Crabtree la jumătatea drumului dintre Arning și Administrație și am intrat să-i înfruntăm împreună pe soții Gaskell. Ușa de la anticameră era de fapt o singură bucată de sticlă groasă și, când am ieșit din lift, l-am văzut pe James înăuntru, prăbușit pe o canapea joasă, cu picioarele întinse înaintea și gleznele lipite, cu mâinile împreunate în poală. Puștiul arăta foarte plictisit. Când ne-a văzut venind cu jacheta lui Marilyn, s-a ridicat și ne-a făcut cu mâna, cu un aer puțin nesigur, de parcă n-ar fi izbutit să se hotărască dacă apariția noastră aducea vești bune sau rele. Nici eu nu eram prea sigur. Un singur fum din acea legendară țigară cu marijuana fusese de-ajuns ca să-mi tulbure marginile lumii cu o sclipire amestecată de incertitudine. Îmi părea rău c-o fumasem. Mai devreme sau mai târziu, întotdeauna îmi părea rău că fumasem marijuana.

— Ei, ia uite cine-i aici! a exclamat Crabtree. Doamna Florilor în persoană.

— Sunt terminat, ne-a anunțat James când am intrat.

Nu părea tocmai plin de regrete.

— Te-au exmatriculat? am zis eu.

Puștiul a dat din cap.

— Da, cred că da. Nu sunt sută la sută sigur. Stau acolo de ceva vreme.

Apoi a coborât vocea:

— De fapt, cred că s-au certat sau ceva în genul ăsta.

— Dumnezeuule! a zis Crabtree cu o ultimă smucire anticipativă a gâtului.

Toți trei am tăcut ca să ascultăm. Din birou se auzea vocea unui bărbat: era neintelegibilă. Suna ca un murmur cu rezonanță. Pe Sara n-am auzit-o.

— Acum nu se mai ceartă, am remarcat eu.

— Acum sau niciodată, și-a luat Crabtree inima-n dinți. După care a bătut la ușă.

— Au terminat cu cearta când au apărut Fred și Amanda, a spus James.

Mâna lui Crabtree a înghețat la jumătatea drumului.

— Sunt și ei înăuntru?

— Da, a răspuns James. V-am spus: sunt terminat.

— Mai vedem noi.

— Au adus și câinele cu ei.

— Suntem terminați cu toții, i-am spus eu lui Crabtree.

— Poate că *tu* ești terminat.

— Arăt drogat?

Inima a-nceput să-mi bată de să-mi sară din piept. Țelul clasic al unui fumător de marijuana este să arate complet treaz – și, dacă se poate, să opereze mașinării complicate –, asta în vreme ce nebuloase imense și stridente i se divid în creier. Dacă nu reușești – și ești descoperit – riști să trăiești sub povara misterioasă a anxietății și a rușinii.

— Cum arată ochii mei?

— De parc-ai fi fost gazat, i-a sărit muștarul lui Crabtree.

În inopinata mea criză paranoică, nu mai eram deloc sigur că Terry se bucura că-l însoțisem.

— Tu doar asigură-mi spatele, da? Lasă-mă pe mine să vorbesc.

— A, desigur, am fost eu de acord.

Sara a deschis ușa. Ca să fiu cinstit, atât în calitate de administrator, cât și în rol de amantă a unui bărbat neobișnuit, femeia n-a părut deosebit de surprinsă să ne vadă.

— Intrați, a spus ea rotindu-și ochii obosiți.

Apoi a observat jacheta. Ceea ce a surprins-o.

— Ați găsit-o? Walter, au găsit-o!

Walter Gaskell s-a desprins din scaun și s-a grăbit spre noi. Preț de-o clipă, am crezut că se repede la capul meu, așa că am făcut un pas înapoi, dar Walter nu mi-a aruncat nici măcar o privire. S-a dus direct la premiul din satin negru. Crabtree rămăsese în picioare, țănoș, cu jacheta drapată pe un braț, prezentându-i-o lui Walter pentru inspecție cu mândrie și un aer rafinat de îngrijorare, ca un somelier cu o sticlă de vin roșu foarte vechi. Walter a luat haina cu tot atâta delicatețe, apoi a întors-o ca s-o cerceteze, căutând, cu grijă, semne de deteriorare.

— Pare în regulă, a anunțat el.

— O, slavă Domnului! Ei bine, James Leer! Ești foarte norocos! a spus doamna Leer, adăugând, cu ochii, „să fii în viață“.

Când intraserăm în încăpere, ea și soțul ei se ridicaseră de pe scaune, iar acum domnul Leer își strecurase brațul osos pe după cel al doamnei Leer. Gestul era reconfortant și triumfător. Parc-ar fi vrut să spună: „Vezi, ți-am spus eu că totul o să se rezolve“. Îmi închipui că domnul Leer debita mereu astfel de asigurări, în speranța deșartă că aceste demonstrații de grație aveau o forță cumulativă și, într-o zi, doamna Leer avea să-și dea seama că, în majoritatea cazurilor, totul chiar se rezolva. Mi-a trecut prin minte că marele obstacol din calea satisfacției maritale era această prăpastie perpetuă dintre pesimismul bine fundamentat și vrednic de laudă al femeilor și optimismul animalic, complet cretin, al bărbaților, acesta din urmă fiind cea mai mare forță responsabilă de starea lamentabilă a lumii. Doamna Leer era îmbrăcată ca de înmormântare, cu o rochie neagră cu curea, ciorapi negri și o pereche de pantofi negri cu toc jos. Părul negru îi stătea nemișcat în vârful capului, asemenea tichiutei unei asistente medicale. Era limpede că Fred fusese târât în oraș direct de pe terenul de golf. Se vede treaba că bărbatul avea o preferință pentru stofa ecosez, în nuanțe de fistic. Amanda Leer s-a scuturat de brațul soțului ei și s-a apropiat de mine.

— Ascultați, oameni buni, a început Crabtree încercând să se interpună între mine și doamna Leer.

Aceasta l-a ocolit și mi-a răsărit sub nas. Rochia femeii emana un miros acru de cedru.

— Ai mult tupeu, domnule, mi-a spus Amanda.

— Îmi pare rău, i-am răspuns.

Tonul ei sever i-a captat atenția lui Walter, așa că bărbatul a ridicat ochii de la jachetă.

— Da, a zis el, fără să mă privească în ochi, nu atât pentru că i-ar fi fost frică să se uite la mine, ci, am bănuir, pentru că-i era rușine pentru mine.

Criza mea de paranoia generată de consumul de canabis a mai escaladat o treaptă. Oare chiar *toți* erau în stare să-și dea seama că eram drogat?

— Noi doi trebuie să stăm de vorbă.

— Presupun că da, am răspuns.

Mă întrebam ce îi spusese Sara. Am decis că era foarte probabil să fi spus totul.

Crabtree l-a strâns de braț pe Walter, ca să-l mai calmeze.

— Walter, dac-am putea doar...

— Grady, cred că în momentele astea nici una dintre persoanele aflate aici nu e prea mulțumită de tine, m-a anunțat Sara pe un ton amenințător, uitându-se spre unul dintre colțurile biroului, acolo unde se afla un balot imens de nailon, genul de material folosit de schiori ca să-și care echipamentul.

Nu aveam prea multe dubii asupra conținutului balotului. Imaginea lui Doctor Dee mort și înfășurat într-o husă de plastic cu fermoar mi s-a părut, în clipa aia, teribil de dureroasă. Mi-am amintit, dintr-odată, pasiunea lui pentru aranjarea bețelor sub forma unor modele hieroglifice aproape inteligibile în iarba din curtea din spate a soților Gaskell. Câinele își petrecuse întreaga viață străduindu-se febril să comunice un mesaj important, pe care nimeni nu-l înțelesese și care acum murise odată cu el, fără să fi fost livrat destinatarului. Sub imperiul acestui gând, am făcut un lucru surprinzător. M-am așezat pe unul dintre scaunele din colț, alea ca din piele de vacă și crom, scaun care a scârțâit răsunător, mi-am acoperit fața cu palmele și-am început să plâng.

— Grady.

Sara a venit la mine, dar a rămas în picioare lângă scaun. Era atât de aproape, că mă putea atinge. Însă n-a făcut-o.

— Terry? a spus ea pe un ton pe jumătate implorator, pe jumătate acuzator.

Credea că Terry îmi dăduse ceva din fabuloasa lui farmacopee. Desigur, când ne cunoscuserăm, eu eram un bețiv, numai că trecuseră mai mulți ani de când Sara nu mă mai

văzuse plângând. Și, oricum, nu mă văzuse niciodată plângând de față cu alți oameni. În punctul ăsta ar trebui să adaug că, atunci când am spus că m-am așezat pe scaun și-am început să plâng, n-am avut intenția să transmit impresia unor hohote de plâns copioase, cu sughițuri viguroase *à la* Puccini. Nu eram capabil decât o de etalare banală a durerii masculine. Eram sugrumat, iar în jurul ochilor aveam o ușoară umezeală ca o persoană care se chinuie să-și reprime un câscat.

— Da.

În sfârșit, după ce mă urmărise scoțând întreaga operațiune în decor și înfigând-o în tufișul mărarinos, Crabtree a intrat în scenă și a preluat frâiele afacerii.

— Doamnă Leer, domnule Leer, sunt încântat să vă cunosc. Numele meu este Terry Crabtree și sunt editor senior la editura Bartizan. Pe parcursul acestui weekend, am citit opera lui James și-am descoperit, în mod direct, ce tânăr talentat și scriitor este. Cred că sunteți foarte mândri de el.

— A... păi...

Domnul Leer a căutat să surprindă expresia soției, ca să știe cum să procedeze. Ea a dat din cap.

— Sigur că suntem. Dar...

— Walter, dacă tu, James și soții Leer ați vrea să veniți cu mine... Sara, există vreun loc unde-am putea să stăm de vorbă? Walter, am mai multe lucruri pe care vreau să le discut cu tine. Am avut ocazia să-ți citesc cartea.

— Da? Dar eu... cred c-ar trebui...

— Am fost foarte impresionat.

— Walter, a intervenit Sara pe un ton apretat și administrativ. De ce nu-i conduci pe domnul Crabtree și pe soții Leer în salonul Hurley? Mă ocup eu de profesorul Tripp.

Walter a ezitat o secundă, uitându-se la nevastă-sa. Fața lui osoasă era prinsă la colțuri într-un zâmbet înțepenit, care putea fi interpretat ca furios sau doar tolerant. Simțeam că încă nu se uita la mine, și asta în mod deliberat. Dintre toate modalitățile pe care le-ar fi putut alege ca să reacționeze la prezența mea, mi-am spus că o înfumurare dezgustată nu era nici cea mai puțin dezirabilă, nici cea mai puțin meritată.

Bărbatul a așezat jacheta pe un braț, iar cu cealaltă mână i-a mângâiat gulerul cu atingeri blânde, dar automate. M-am gândit că-i mai dădea o ultimă șansă. Sara a pus o mână pe umărul meu. Walter a clătinat din cap și i-a urmat pe Crabtree și pe soții Leer afară din birou.

— Ce te-a apucat, domnule profesor Tripp? m-a întrebat Sara.

La început n-am răspuns nimic. Nu reușeam deloc să-mi trag sufletul.

— Mi-am pierdut cartea, am spus, identificând finalmente sursa lacrimilor.

Gândul la felul în care Doctor Dee își aranja bețele în iarbă mă umpluse de o milă teribilă, dar — firește — nu pentru el.

— I-am pierdut pe *Wonder Boys*.

— Tot manuscrisul?

— Mai puțin șapte pagini.

— Vai, Grady!

Sara a îngenucheat lângă scaun și-a tras la pieptul ei capul meu confuz și nedumerit în care universuri vaste și țiutoare se dezintegrau. Mi-a pus palma rece pe frunte, de parc-ar fi verificat dac-aveam temperatură. Tonul vocii ei era aspru, dar tandru.

— Ești așa un prost.

— Știu.

Sara a început să-mi răscrolească tâmpile în căutare de fire albe de păr. Când a găsit unul, a tras de el fără milă.

— Auuu! Câte?

— O mulțime. E foarte trist.

— Sunt bătrân.

— Foarte bătrân.

Mi-a mai smuls un fir, apoi l-a ridicat în dreptul ochilor, cu un aer filozofic, ca un Hamlet convențional cu craniul în mână.

— I-am spus totul lui Walter.

— Mi-am dat seama. Auuu! Știa deja, nu?

— A zis că nu.

Am ridicat capul și m-am uitat la ea.

— Te mai iubește ?

Sara a meditat la întrebarea asta. Și-a înfipt limba în obraz și s-a gândit. S-a balansat pe tocure și și-a dat ochii peste cap încercând să-și amintească discuția.

— Problema asta nu s-a pus, mi-a răspuns ea. Dar tu... o mai iubești pe Emily ? Nu-mi răspunde. Ce-a zis când i-ai spus de noi ?

Oare îi spusese lui Emily de mine și Sara ? Nu mai reușeam să-mi aduc aminte. Încă mai simțeam mâna răcoroasă a Sarei pe fruntea mea.

— Nu, a zis ea când a văzut că nici un răspuns nu avea să răsară în viitorul apropiat din creierul meu macerat. Nu-mi răspunde nici la întrebarea asta. Doar... spune-mi doar ce-o să faci.

Devenisem, dintr-odată, conștient de plămânii mei, de funcționarea lor regulată și inexplicabilă, de ritmul respirației care era mereu acolo, audibil, vizibil, palpabil. De ce nu se opreau plămânii mei ? Ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi oprit ? Dacă oare singurul lucru care făcuse ca plămânii mei să funcționeze în toți acei ani fusese tocmai faptul că nu mă gândisem niciodată la ei ?

— Grady ?

— Nu pot să respir, am spus.

Talentata academiciană Sara Gaskell a înțeles din declarația mea mai mult decât avusesem eu intenția să exprim. Doamna rector s-a ridicat în picioare și-a sărit departe de mine, de parc-aș fi vrut s-o pocnesc. În capul ei, spusese că mă simțeam sufocat de ea și de tânărul Grady. Poate că așa și era.

— OK, mi-a spus ea făcându-mi semn către ușă. Afară. La revedere.

— Nu. Îmi pare rău, am spus întinzând o mână reconciliatoare spre ea. Nu asta am vrut să spun, eu... sunt doar așa de obosit.

— Așa de drogat vrei să spui.

— Nu ! N-am tras decât un fum ! Sincer ! Dup-aceea am pus țigara înapoi !

— Ce performanță ! mi-a tăiat-o Sara.

Apoi s-a uitat la ceas.

— Două fără un sfert ! Dumnezeu ! Ceremonia de adio.

Când a ridicat din nou privirea spre mine, ochii Sarei erau îngustați, reci și nu lipsiți de ură. Îi irosisem timpul, iar asta era cel mai groaznic lucru pe care i-l puteai face Sarei Gaskell.

— Bine, Grady, tu rămâi aici, *eu* plec. Trebuie să mă ocup de toată problema asta cu James Leer înainte de ceremonia de adio. Stai aici și respiră, da ? Respiră din belșug. Respiră, fumează marijuana, stai aici și vezi dacă mai poți să mai storci câteva lăcrămioare din alea absurde.

— Sara...

M-am ridicat în picioare, am făcut un pas spre ea și am făcut acea ultimă și patetică încercare pe care cei care mă cunoșteau bine învățaseră s-o aștepte.

— Sara, am spus, ce-ai zice dacă ți-aș spune că vreau să mă căsătoresc cu tine ?

Sara și-a lipit palma stângă de abdomenul meu și a păstrat-o acolo o clipă, ținându-mă efectiv la o distanță de-un braț. Apoi, de parc-aș fi stat pe marginea îngustă a unei stânci, sus, deasupra unui canion, cu spatele la abisul albastru, doamna Gaskell mi-a dat un brânci ușor. Înainte să cad, am observat, cu o înțepătură dureroasă, sclipirea palidă a verigheții de pe degetul Sarei. După care m-am prăbușit pe podea rău de tot.

Sara a trecut peste mine, a ieșit în anticameră, apoi s-a îndreptat spre salonul Hurley. Tocurile ei ciocăneau marmura, iar tivul fustei se agita în spatele ei precum coada unui bici. După câteva clipe, am auzit ecoul unor voci venind către mine dinspre hol și clinchetul liftului. Apoi n-am mai auzit nimic. Și asta, așa cum cei care mă cunoșteau bine ar fi concluzionat indubitabil, era exact răspunsul pe care-l meritam.

N-am vrut să atrag atenția strecurându-mă în auditoriul din Thaw Hall, așa că am urcat scările până la balcon și m-am așezat pe un scaun în spate. În sală erau însă mai puțini

oameni veniți să-l asculte pe Walter Gaskell livrându-și obișnuitul discurs de adio decât fuseseră în urmă cu două seri, la conferința lui Q. După câteva minute, am reușit să mă mut tocmai jos, în lojă, unde am ocupat ultimul loc din stânga. Lângă mine era prins într-un nasture cu arabescuri unul dintre capetele unei perdele de catifea grele și înecate în praf. M-am lipit de ea, inhalându-i aroma profundă de drapel mucegăit și-am privit la cele cinci sute de capete de dedesubt, chinuindu-mă să-l identific pe cel al Sarei.

Pe Crabtree l-am localizat imediat. Prietenul meu stătea în primul rând, adus de spate, numai în cămașă și se uita la Walter cu o față foarte somnoroasă și satisfăcută. Dacă ar fi fost o pisică, și-ar fi lins sângele și penele de pe mustați. Am observat că-l îmbrăcase pe James adecvat pentru acea adunare, dându-i jacheta lui de culoarea ciupercilor, pe deasupra cămășii mele vechi de flanel. James stătea chiar lângă el, cu spatele drept, cu mâinile împreunate politicos în poală, cu mărul lui Adam lucrând cu seriozitate, în sus și-n jos, sorbind fiecare cuvânt al bătrânului și sucitului său decan – cazania standard a lui Walter Gaskell, livrată într-o încăpere plină cu agenți și editori: să mergi înainte, să muncești din greu ca să-ți perfecționezi talentul și fără să-ți pese de probleme vulgare cum ar fi găsirea unui agent sau a unui editor.

Când cineva din capătul rândului a tușit, James s-a întors și a ridicat privirea, localizându-mă în colțul în care stăteam. M-am speriat: până atunci mă simțisem aproape în siguranță, stând și pândind ca John Wilkes, din spatele draperiei prăfuite de catifea și a paravanului propriei singurătăți. Ochii lui James s-au mărit extrem de tare și era gata să se întoarcă spre Crabtree ca să-l înghiontească-n coaste, când eu mi-am lipit un deget de buze și mi-am tras o parte din draperia prăfuită peste față. Cu toate că părea nedumerit, James a clătinat din cap cu solemnitate și s-a întors spre scenă. La vederea lui James îmbrăcat în jacheta lui Crabtree, am fost străbătut de un fior de abandon, absolut disproporționat prin comparație cu circumstanțele lipsite de greutate

ale amantilor care-și împrumutau hainele. M-am simțit, dintr-odată, jefuit nu numai de prezența și iubirea lui Crabtree, dar și de cea mai îndepărtată și luminoasă imagine de sine, de traiectoria mea prin lume. Știu că nu e deloc modern, în această epocă lipsită de romantism, ca un bărbat rezonabil de normal să considere că și-a găsit destinul în dragostea unui alt bărbat, dar asta fusese mereu impresia mea legată de Crabtree. Cred că puteți spune că, într-un fel straniu, întotdeauna crezusem că Terry era al meu și că eu eram al lui. Și era absolut normal ca primul lucru din viața mea despre care credeam că e așa cum trebuie să fie ultimul care să se dovedească a fi complet aiurea.

Oricum, nu venisem acolo ca să-l găsesc pe Crabtree. M-am aplecat în față și mi-am reluat inspecția persoanelor aflate pe rândurile nesfârșite de dedesubtul meu, căutând-o pe Sara Gaskell. Momentan, cel puțin, izbutisem să uit de chestia cu respirația, dar drogul își mai făcea încă de cap prin creierul meu, iar acum devenisem mai mult decât conștient de mușchii și mișcările gâtului. Mă gândeam cu atâta insistență la reflexul deglutiției, încât m-am trezit că-mi devenise imposibil să mai înghit. Nu reușeam s-o găsesc pe Sara și tot procesul ăla de scanare a mesei mișcătoare de capete de la parter îmi dădea o senzație de vomă.

— Cauți pe cineva?

Era Carrie McWhirly, autoarea mereu suferindă a romanului *Liza și oamenii-pisică*. Carrie era o fată cu un aspect prematur de mamă. Avea o pereche de ochelari cu rame metalice prin care se uita la mine cu o expresie săcătită, ba chiar mai mult decât revoltată. Mă întrebam dacă deja începuseră să circule povești despre mine.

— Carrie, am spus. Nu te-am observat.

— Știu, mi-a răspuns ea cu glas trist ca de oboi. O căutai pe Hannah? m-a întrebat întinzând mâna. E acolo.

Știam că n-ar fi trebuit să mă uit, dar – ei bine – m-am uitat. Hannah stătea la câteva rânduri depărtare de scenă, de-a dreapta orchestrei, pe locul de lângă culoar. Din când

în când, clătina din cap și râdea în palmă. Mi-am dat seama că persoana care era așezată lângă ea o distra mai mult decât Walter Gaskell – asta, fără îndoială, în detrimentul ultimului dintre ei. Avea părul prins la spate cu o agrafă, lăsându-i ceafa la vedere. O mână s-a ițit în jurul spatelui fetei și a aterizat ușor pe umărul ei stâng, iar Hannah a tolerat-o. Apoi și-a întins picioarele lungi, încălțate în cizmele de un roșu strălucitor. Programul festivalului i-a alunecat din poală, iar când s-a aplecat să-l recupereze, am văzut lângă ea un chip vesel și rozaceu, încadrat de un păr chiar mai blond decât al ei. M-am lăsat pe spate și am închis ochii.

— Cine-i tipul ăla? a vrut să știe Carrie. Îl cunoști?

— Îl cheamă Jeff, am spus.

Mult timp după asta, n-am reușit să mă oblig să deschid ochii. Am rămas așa, ascultând vocea blândă a lui Walter, cu ecoul ei slab, ca de granit, din New York. Se părea că Walter se apropia de-acum de încheiere. A relatat câteva incidente halucinante, dar amuzante, care se petrecuseră în ultimele zile, dar din care nici unul nu avea legătură cu asasinarea unui câine, furtul unui obiect de îmbrăcăminte sacru sau cu o soție care purta în pântec copilul unui alt bărbat.

— Și-acum, a spus el, am niște vești grozave. Felicitările sunt bine-venite.

Walter a făcut o pauză. Ajunsese, în sfârșit, la rezultate. Cineva, din cadrul WordFest, își găsisese o editură care să-i publice cartea pentru copii *Sânge pe o bustieră*. Un alt participant, un tip pe care-l cunoșteam și care scria articole pentru *Post-Gazette*, bătuse palma cu Doubleday pentru polițierul *Cel mai singur crevet*. Gândindu-mă mai bine, s-ar putea să fi inversat cele două titluri. Au urmat ropote de aplauze, timp în care mi-am închipuit că persoanele cu pricina s-au ridicat în picioare și au mulțumit.

— Mă bucură foarte tare, a continuat Walter, să anunț că studentul nostru, James Leer, și-a găsit un editor pentru primul lui roman, care cred că se numește *Parada dragostei*.

Am deschis ochii la timp ca să-l văd pe Walter clătinând din cap voios spre James, care stătea pe primul rând. Pe fața doctorului Gaskell apăruse o expresie de incredibilă căldură și bunăvoință. Oamenii băteau din palme și-l chemau pe James pe scenă, numai că puștiul rămăsese înfipt în scaun, cu mâinile în poală, privind țință înainte, la praful din Thaw Hall care dansa în lumina reflectoarelor de pe scenă. Când Crabtree i-a dat un cot în coaste, James s-a ridicat în picioare ca o marionetă trasă de sfori. Carrie McWhirty l-a arătat cu mâna și i-a șoptit persoanei de lângă ea: „Mi-a fost student”. James s-a întors cu fața spre cele cinci sute de persoane din spatele lui și cele cincizeci de deasupra. Stătea pe loc pierdut și înfricoșat ca un copil prins în mijlocul unui grup de porumbei speriați. Haina lui Crabtree cădea remarcabil de prost pe statura lui zveltă. Gulerul se căsca profund, iar mânecile erau prea scurte și-i scoteau la lumină încheieturile palide. Pantofii din picioare erau aceiași Packards negri și uzați, iar cămașa din ecosez roșu îi dădea un aer amărât. James a rămas așa, înțepenit în loc, ca o sperietoare de ciori atârnată de-un cui, până când aplauzele au început să se diminueze, să se rărească, pentru ca apoi să se stingă cu totul. Întreaga sală s-a cufundat în tăcere, iar James continua să stea în picioare, balansându-se de pe un picior pe celălalt, înghițind în sec și cu o expresie de om care e pe punctul să vomite. Mi-am dat seama că momentul nu semăna deloc cu acela descris în filme sau cărți, când ciuca glumelor și resentimentelor, băiatul cel nebun, era aplaudat. Admirația celor care-l chinuiseră era ea însăși un soi de tortură.

— Tipul e un soi de extraterestru, a remarcat Carrie. Dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Fă o plecăciune, James, i-a strigat Hannah destul de tare ca toată lumea din auditoriu s-o audă.

Oamenii au izbucnit în râs. James s-a uitat la ea. Se făcuse roșu ca racul. După un ultim moment de inocentă stare de extraterestru, puștiul și-a desfăcut brațele și și-a lăsat capul

în piept, pentru ca apoi, așa cum și trebuia, să facă prima lui dulce reverență de *Wonder boy*. După care s-a rostogolit la loc, în scaun, ca o umbrelă dată peste cap de vânt, și și-a acoperit fața cu palmele.

Walter Gaskell și-a dres glasul.

— În final, dar poate nu fără importanță, a continuat el pe un ton nerăbdător, Terry Crabtree, de la Bartizan, s-a decis să publice și cartea mea, *Ultima căsătorie americană*. Unii dintre voi sunteți deja familiarizați cu părți din ea.

Anunțul a fost urmat de ropote de aplauze energice și slugarnice. Crabtree l-a pupat pe James pe umăr și l-a strâns în brațe cu afecțiune. Stiloul rapid și acvilin al lui Crabtree mai înregistrase încă un succes narativ. Walter a făcut și el o plecăciune scurtă și demnă, le-a mulțumit secretarilor și voluntarilor, l-a citat pe Kafka pe tema topoarelor și gheții, ne-a urat tuturor un an productiv și, cu un chicot *à la* Vincent Price, i-a eliberat pe scriitorii noi și fără experiență ca pe un stol de lilieci zdrențuiți. S-au aprins luminile, iar oamenii au început să plece.

— Veniți, domnule Tripp? Domnul Q. mai dă o ultimă petrecere în casa soților Gaskell, m-a anunțat Carrie. M-a invitat, a adăugat ea.

— Nu, nu cred că vin, am răspuns.

M-am uitat cum Jeff a urmat-o pe Hannah în lungul culoarului, ținând-o de mijloc. Amândoi s-au oprit ca să-l felicite pe James, care stătea trăgându-se de manșetele hainei în mijlocul unui grup de oameni veniți să-l felicite.

— Bine atunci, a spus Carrie nesigură. Ne mai vedem, domnule profesor.

— Să fii sigură de asta.

Apoi am văzut-o pe Sara în celălalt capăt al auditoriului, lângă ieșirea laterală. Mi s-a părut că se uita direct la mine. Am dat să mă duc spre ea și-am ridicat o mână, dar tocmai când îi făceam semne disperat, Sara s-a întors și a ieșit, fără avertisment, din Thaw Hall.

I-am aruncat lui Carrie McWhirly un zâmbet rece și crispat. După ce fata a plecat, m-am așezat la loc cu greutate, ca o persoană împovărată de febră. Mi-am pus o palmă pe frunte și mi s-a părut că-am detectat o umezeală febrilă. Rumoarea conversațiilor de adio din hol s-a inflammat puțin, apoi s-a stins. Sam Traxler a intrat în sală, înarmat cu un aspirator și o cutie de lapte plină cu tot felul de chestii de curățat, și-a început să parcurgă culoarele auditoriului adunând gunoaiile mai mari și îndesându-le într-un sac de plastic. După o vreme, Sam a dispărut și el și-am rămas singur. Pierdusem totul: romanul, editorul, soția și amanta, admirația celui mai bun student al meu, toate rezultatele ultimei decade a vieții mele. Nu mai aveam familie, prieteni, mașină și probabil, după weekendul ăla, aveam să rămân și fără serviciu. M-am lăsat pe spătarul scaunului și-atunci am auzit scrâșnetul inconfundabil al unei pungi de plastic. Am băgat mâna în buzunarul rupt al jachetei, am trecut-o prin gaură, ajungând cu ea până-n căptușeală, și-acolo am găsit bucățica mea de Humboldt County, care se încălzise de la căldura trupului.

Sub mine s-a auzit un scârțâit de balamale. Sam Traxler revenise în auditoriu și se îndrepta spre aspiratorul cromat și sclipitor. Tocmai când voia să-i dea drumul, l-am strigat.

— Hei, Sam!

Fără să pară surprins, Sam a ridicat încet privirea, de parcă tot timpul s-ar fi găsit cineva care să-l strige din balcoanele pustii ale sălii.

— A, salutare, domnule profesor Tripp, mi-a răspuns el.

— Sam, l-am întrebat. Tu te droghezi?

— Numai când muncesc.

M-am aplecat peste balcon, am plasat punga cu marijuana pe direcția lui și-am încercat să i-o arunc, ca pe o săgeată sau ca pe un avion de hârtie. Punga s-a prins însă într-una din bucățile de catifea cu care erau drapate balcoanele din Thaw Hall. M-am aplecat și mai tare, înțepenindu-mi picioarele sub scaunul din spatele meu și-am scuturat bucata dură

de draperie. Punga s-a desprins și-a plutit până jos ca o frunză. Sam a traversat sala, s-a aplecat și-a cules-o. Acum nu mai aveam chiar nimic.

— Mamă, Doamne! a exclamat băiatul. Sunteți sigur?

L-am asigurat că eram foarte sigur, apoi am mirosit sângele care începuse să-mi curgă din nas, iar aerul din jurul meu s-a umplut cu șiruri luminoase de perle și diode clipitoare. În urechi îmi mugea un submarin ca și cum cineva mi-ar fi prins peste pavilioane două scoici.

— Ah, am zis făcând echilibristică pe pântec, ca un Steinway pe pervazul unei ferestre de la etajul doi.

După care am simțit că blocajul și ancora cedează. Sincer să fiu, nu sunt foarte sigur de ce m-am răsturnat. Un corp de dimensiunile corpului meu este supus jocului gravitonilor misterioși care influențează oceanele și pantele munților. Când am căzut, ar fi trebuit să mă revărs peste toate locurile goale de dedesubt asemenea râului Monongahela în timpul inundațiilor. În spiritul sincerității totale, mă simt obligat să adaug că, preț de o fracțiune de secundă suspendată, chiar înainte să-mi pierd cunoștința, ideea chiar m-a încântat. Apoi am sărit în față, am înșfăcat de vreo câteva ori draperiile prăfuite de catifea și-am luat-o în jos.

Am simțit că cineva mă trăgea cu putere de guler. Nasturele de sus al cămășii mi-a sărit cât colo, pocnindu-mă peste obraz. M-am simțit tras înapoi peste balcon și împins pe spate. Niște mâini catifelate mi s-au lipit pe frunte. Chiar înainte să închid ochii de-a binelea, am avut o viziune de-o secundă cu chipul Sarei. Care părea că mă privește de undeva, de sus, de la o înălțime nedefinită.

— Grady? a spus ea întrebătoare. Ce faci, idiotule?

Am deschis gura și-am încercat să răspund, dar n-am reușit. Tonalitatea tandră din vocea ei mi-a dat motive să sper. În clipa în care cel din urmă mușchi încărcat de speranță din trup mi s-a destins, am simțit un cuțit dureros străbătându-mi pieptul.

M-am ridicat ca un zmeu amețit, legat de târâta mortală a lui Grady Tripp cu un fir subțire și perlat. Sub mine se întindea Pittsburgh-ul punctat de cărămizi, acoperișuri negre și poduri metalice, cu golurile umplute de mase de ceață. Orașul era pe jumătate ascuns de ploaie. Vântul mi se repezea în poalele hainei și-mi răsună în urechi ca șuierul sângelui. În păr aveam păsări. Pe maxilare îmi crescuse o barbă țepoasă de gheață. Nu inventez nimic. Am auzit-o pe Sara strigându-mă și-am privit în jos, foarte jos, în ceață și ploaia vieții mele pe pământ, și-am văzut-o pe doamna Gaskell îngennuncheată lângă trupul meu, suflându-și respirația în plămânii mei. Răsuflarea Sarei era fierbinte, acră și disperată de viață și tutun. Am înghițit guri întregi din ea. Mi-am încheștat mâna pe firul opalescent și m-am tras înapoi.

Când mi-am revenit, m-am trezit într-o cameră întunecată de spital, gol, întins sub un halat din hârtie albastră, luându-mi glucoza de seară printr-o găurică perfectă din brațul stâng. Era o rezervă semiprivată drăguță, cu un tapet vesel cu model Bloomsbury, cu o mătură din imortele înfiptă într-o vază așezată pe pervazul ferestrei și o priveliște marcată de bătrâna și impresionanta biserică din piatră neagră de peste drum. O fâșie palidă de cer albastru flutura în vârful clopotniței și se întindea pe deasupra serii. Perdeaua era trasă, dar am văzut piciorul patului vecin și, dincolo de acesta, coridorul rece și albastru al pavilionului de spital.

— E cineva? am strigat spre cealaltă parte a camerei. Mă scuzați? Îmi puteți spune ce spital e ăsta?

N-am primit nici un răspuns imediat și mi-am închipuit că persoana din patul de alături era întinsă cu maxilarul legat, în comă, afazică și incapabilă să-mi răspundă. Dar mi-am dat seama că încăperea era, pur și simplu, goală. Am privit ultimele fărâme de albastru dispărând de pe cerul serii de dincolo de fereastră. Aveam sentimentul că o singurătate teribilă se pogora asupra mea.

— Sara? am spus.

Eram conștient de o iritare vagă la nivelul încheieturii de la mâna dreaptă și, preț de-un minut leneș, mi-am frecat mâna de cearșafuri. Apoi am coborât ochii și-am văzut brățara de identificare pe care era trecut numele meu și o legendă de numere care încryptau toate detaliile prăbușirii mele. Deasupra era înscris, cu litere drepte și negre, numele spitalului. Era o instituție bine-cunoscută și costisitoare, cu o reputație locală nu tocmai nepătată, aflată la cincisprezece minute de drum parcurs cu taxiul de Thaw Hall. M-am uitat la radioul cu ceas de pe măsuta de lângă cap. Era șapte douăzeci și patru. Nu fusesem înconștient decât două ore.

La șapte și jumătate, doctorul de gardă a intrat în cameră. Era un rezident, un tânăr cu păr lung, nas ascuțit și ochii albaștri și la fel de tulburători ca aceia ai lui Doctor Dee. Ar fi trebuit să se bărbierească. Avea figura tristă și umflată a doctorului aflat la sfârșitul turei. Semăna cu un călător care coboară din avion după treizeci de ore petrecute în aer. Pe ecuson era scris GREENHUT. Tipul părea atât de profund dezamăgit de mine, încât m-am întrebat dacă nu era cumva o persoană pe care o cunoscusem deja.

— Deci, a zis el.

— Am leșinat.

M-am decis să nu-i mărturisesc că, din câte-mi dădusem seama, și murisem.

— Așa e.

— Mi s-a tot întâmplat în ultima vreme, am continuat.

— Îhî, a remarcat el. Am înțeles c-ai și tot fumat o grămadă de marijuana.

— Oarecum o grămadă. Crezi că de asta mi s-a tot rupt filmul?

— Tu ce crezi?

— E posibil.

— De când ai episoadele astea?

— Episoadele în care mi s-a rupt filmul? am întrebat cu o voce care semăna mult prea tare cu aceea a lui Blanche DuBois ca să fie în beneficiul meu. Presupun că de vreo lună.

— Ia vezi dacă poți să te ridici. Ai grijă la tubul ăla.

Am pus picioarele în pământ cu delicatetea unui dansator.

— Cum te simți?

— Destul de bine, am răspuns.

Adevărul era că de ani de zile nu mă mai simțisem atât de sigur pe picioare și cu capul atât de limpede ca acum. Durerea din gleznă îmi dispăruse aproape complet.

— De când fumezi marijuana, Grady?

— De ceva timp, am spus.

— De cât timp?

— Cred că era vicepreședinte Spiro T. Agnew.

— Atunci probabil că nu asta e problema. În ultima lună au intervenit ceva modificări majore în stilul de viață?

— Una sau două.

M-am gândit imediat la *Wonder Boys*. Se împlinea aproape o lună de zile de când începusem tentativa prost inspirată de a-i planta un final. Gândindu-mă mai bine, mi-am dat seama că episoadele de pierdere a cunoștinței crescuseră și ca frecvență, și ca intensitate pe măsură ce eforturile mele dădeau greș, iar ziua sosirii lui Crabtree se apropia.

— N-am prea mâncat mare lucru. Iar în ultimele două zile am băut mult. Ceea ce știu că nu-mi face bine.

— Iar soția te-a părăsit.

M-am așezat la loc pe marginea patului. Rochița din hârtie albastră a foșnit zgomotos.

— În fișa mea scrie și asta? am zis.

— Am vorbit cu femeia care ți-a salvat viața, m-a lămurit tipul, cu o voce egală și lipsită de tonuri melodramatice, de parcă toată lumea ar fi cunoscut o astfel de femeie sau ar fi știut măcar de unde se poate închiria una.

— Aha.

Mi-am atins buzele cu degetele. Gura-mi era încă sensibilă și dureroasă din cauza presiunii repetate a sărutului dător de viață al Sarei.

— Își face griji pentru tine, a continuat doctorul Greenhut.

Apoi băiatul s-a uitat, pe furiș, la ceas. Ca să-și camufleze gestul, doctorul purta ceasul întors, cu fața lipită pe interiorul încheieturii. Era un puști simpatic, care se străduia să se intereseze de cazul meu, însă îmi dădeam seama că reprezentam doar o turbulență minoră în cursul laminar al epuizării care-i traversa viața.

— Ar trebui să consultați un doctor, domnule Tripp. Un internist.

— Așa o să fac, l-am asigurat.

A urmat o pauză. Doctorul Greenhut s-a uitat la clipboardul pe care-l avea în mână, apoi la mine.

— Cred că ar trebui să vă gândiți serios să consultați și un psiholog.

— Ai aflat de chestia cu câinele, am spus.

El a dat din cap. A pus mâna pe un fotoliu din piele din spate, l-a târât până la capătul patului și s-a așezat cu prudență, de parcă s-ar fi temut că n-o să mai fie în stare să se ridice.

— Ai o problemă cu drogurile, Grady. De acord?

A rostit cuvintele fără vreo blândețe ieșită din comun, dar și fără dispreț.

— Și e limpede că nu te-ai îngrijit. Ești subnutrit. OK? Câinele ăla care te-a mușcat de picior? Rana s-a infectat. Ai avut noroc că te-au adus la spital când te-au adus. Dacă mai trecea o zi sau două îți puteai pierde piciorul. A trebuit să pompăm în tine o doză masivă de antibiotice.

— Mulțumesc, am șoptit abia audibil.

— În ceea ce privește leșinurile, nu știu ce să zic. Din câte am înțeles, în ultima vreme ai fost foarte neliniștit. Asta ar putea fi o explicație.

— Sunt atacuri de panică?

— E posibil.

— Asta e puțin dezamăgitor.

Doctorul s-a frecat ușor în colțul gurii cu încheietura unui deget. Am presupus că era mult prea obosit ca să mai râdă.

— Deci prietena mea – Sara – mai e încă aici?

— Nu, mi-a răspuns el îngăduind unei sclipiri vagi de milă să i se aprindă în ochi. Mi-a spus că avea casa plină de invitați la o petrecere.

— Trebuie s-o văd, am zis. O să mă cerți dacă vreau să mă externez?

— Mmmm.

Preț de câteva secunde, Greenhut a făcut o trecere amănunțită în revistă a cazului, fără să recurgă însă la notele de pe clipboardul de aluminiu de la subsuoară. Într-un final, cred că și-a bazat decizia pe expresia disperată din ochii mei.

— Uite cum facem, mi-a spus el. Te las să pleci, cu o singură condiție.

— Care?

— Să promiți că asta e ultima prostie pe care o mai faci.

— Atunci aș face mai bine să mă întorc în pat, am replicat. De data asta, doctorul n-a mai dus mâna la gură.

— Am glumit.

— Uite, a zis el consultându-și ceasul fără să se mai ascundă. Dacă vrei să pleci, eu nu prea pot să te țin aici. O să vorbesc cu asistenta. O să-ți scriu o rețetă pentru un tratament cu ampicilină. Pentru mușcătura aia, da? Când pleci, treci pe la farmacie să-ți iei medicamentul. Și ai grijă să-l iei până la sfârșit.

— Până la sfârșit, am repetat eu. Hei, mulțumesc!

Dar doctorul ieșise deja pe ușă, cu coada halatului fluturându-i în spate. După un minut, în cameră a intrat o asistentă care m-a deconectat de la tubul care-mi servea cina. Mi-am tras pe mine blugii pătați de noroi, cămașa care mirosea a transpirație și haina din catifea reiată cu buzunarul sfâșiat. Când am dat să ies din încăpere, am aflat și identitatea vecinului tăcut din patul alăturat.

— Să nu vă uitați toba, domnule Tripp, m-a atenționat asistenta. Sau ce naiba e aia.

Desigur, era vorba de umbra cea neagră greoaie, de acel Alecto din alamă, de tuba lui August Van Zorn. Instrumentul a coborât cu liftul alături de mine, m-a urmat de-a lungul holului și-a ieșit cu mine pe ușile spitalului și m-a privit în timp ce estimam distanța pe care ar fi trebuit s-o parcurg pe jos până la Sara și mă chinuiam cu exercițiul nefamiliar de a lua o decizie. Dacă glezna mea cea proaspăt reparată mă ținea, atunci aș fi putut ajunge într-o jumătate de oră, dar ce să-i fi spus când aș fi intrat în casă? Weekendul din urmă îmi lămurise două lucruri: primul, că la felul în care trăiam eu în prezent, viața mea nu era una în care un copil să fie introdus în mod responsabil, iar al doilea, că relația mea cu Sara nu avea să supraviețuiască în urma unei întreruperi de sarcină. Sara alesese să considere acest gest – și am bănuț că pe bună dreptate – ca pe momentul definitiv al istoriei imprecise a dragostei noastre: din clipa aia, noi doi aveam să fim fie părinții unui copil sau un cuplu de foști amanți cătrăniți, care privesc înapoi, la cei cinci ani de viață iroșiți. Fusesse un noroc îngrozitor faptul că spermatozoizii mei șubreziți de marijuana reușiseră să-și mai adune forțele pentru o ultimă și nebunească aventură prin trompele uterine și că acei cinci ani de dragoste, parteneriat plăcut și senzație de însuflețire generată de tăinuirea relației se încheiau cu un referendum vizând capacitatea mea de a fi tată. Dar asta era situația.

Am trecut tuba în cealaltă mână. Am încercat să mă închipui peste opt luni, ținând la pieptul lăsat monstrulețul cel dulce, acea himeră minusculă, parte din Sara, parte din Grady și parte dintr-o înflorire întâmplătoare a genelor. Mi-am imaginat un copil cu capul mare și ochii goi, gen Edward Gorey, îmbrăcat într-o cămășuță de noapte antică, cu pumnii micuți strânși cu putere și un caracter de vandal. Mi-am spus: hai să zicem, de dragul discuției, că aducerea pe lume a încă unui mutant bestial din neamul lui Tripp n-ar

fi o idee proastă prin definiție. Cum știe un om, în general, dacă vrea sau nu un copil? În toată perioada în care eu și Emily ne chinuiserăm, cum ar veni, să rămână borțoasă, niciodată nu-mi trecuse prin minte să mă întreb dacă-mi doream ca efortul nostru să reușească – poate pentru că, în inima mea, nu crezusem niciodată că o relație îndelung expusă la radiațiile maligne ale caracterului meu era capabilă să producă un asemenea fruct. Oare un om chiar *simțea* nevoia de un copil – o simțea ca pe o poftă a nervilor, ca pe un dor spiritual, ca pe înțepăturile fantomatice ale unui membru pierdut al corpului?

Am cărat tuba la loc, în holul spitalului și-am mers cu ea până la biroul de informații, deservit în seara aia de o voluntară bătrână și elegantă, îmbrăcată într-o rochie în dungii. Femeia avea părul argintiu, o broșă cu smaralde, și manichiură franțuzească. Bătrâna citea cel de-al treilea roman al lui Q. – cel despre legistul înnebunit după sex – cu o expresie absorbită și dezgustată.

— Aveți cumva și nou-născuți în spitalul ăsta? am întrebat-o când a ridicat ochii. Știți, într-un loc din ăla unde te poți uita la ei din spatele unui geam?

— Păi, mi-a răspuns ea punând cartea jos, da, avem o secție de nou-născuți, dar nu știu...

— E pentru o carte pe care o scriu.

— A? Sunteți scriitor? a sărit ea interesată, dar privind tuba cu suspiciune.

— Încerc, i-am zis.

Apoi am ridicat tuba.

— Orchestra mă ține teribil de ocupat.

— Extraordinar! Eu și soțul meu am fost la concert vinerea trecută. Cum vă place chestia aia? *Harold în Italia*. A, avem abonament, sunt sigură că am văzut...

— De fapt, eu fac parte dintr-o orchestră simfonică din Ohio, am întrerupt-o. Se numește, ăăă, Filarmonica Steubenville.

— A!

— E o orchestră foarte mică. Mergem și cântăm mai mult pe la nunți.

Femeia m-a privit acum cu mai multă atenție. M-am prins de pieptul cămășii, acolo unde-mi lipsea nasturele, străduindu-mă să arăt ca și când aș fi fost un suflet muzical.

— Etajul cinci, mi-a anunțat ea finalmente.

Așa că eu și tuba ne-am dus să ne uităm la copii. Momentan, nu erau expuși decât doi. Stăteau în pătuțurile lor din sticlă, ca o pereche de gulii agitate. Un bărbat despre care am presupus că era tatăl uneia dintre gulii se lipise de fereastră. Era un tip la fel de bătrân ca mine, cu rumeguș pe pantaloni, cu părul vopsit și o față de șef de magazin, grasă și semiadormită. Omul se uita când la un copil, când la celălalt, mușcându-și buzele, de parc-ar fi încercat să se decidă pe care să-și cheltuiască banii câștigați cu greu. Chipul lui părea să spună că nici unul dintre bebeluși nu reprezenta tocmai o achiziție, de vreme ce ambii aveau capul neregulat, pielea purpurie, venele umflate și niște mâini și picioare care fremătau spasmodic, de parcă s-ar fi luptat cu cine știe ce dușman sau arătare invizibilă.

— Doamne, am spus, ce mi-ar plăcea să am și eu unul!

Bărbatul a sesizat ironia din vocea mea, dar a interpretat-o greșit. S-a uitat la mine, apoi a ridicat un deget în direcția copilului care probabil era al lui. Buzele i s-au încrețit într-un zâmbet abia schițat.

— Am o veste pentru tine, amice, mi-a spus el. Ai deja unul.

După mai bine de o jumătate de oră, am intrat pe strada plină de frunze din centrul Point Breeze-ului, unde, în zilele demult apuse, moștenitorii unor mari averi făcute din oțel și condimente se amuzau prin iarbă, lovind mingi prin porțițe de argint, cu ajutorul unor ciocane de crichet din aur. Am mers de-a lungul gardului sinistru din fier până am ajuns la casa soților Gaskell. Era o seară răcoroasă de primăvară, într-un oraș traversat de-un râu, aflat la poalele munților.

În aer stătea animată o ceață fină. Toate luminile de pe stradă păreau blânde și învăluite în halouri, de parc-ar fi fost frecate cu degetul de un pastelist sentimental. Continuam să car tuba, pentru nici un alt motiv decât acela că, în circumstanțele date, trecea drept un companion potrivit. Țasta e un alt fel de-a spune că instrumentul respectiv era tot ce mai aveam. Casa soților Gaskell avea toate ferestrele luminate. Când am intrat pe alee, am auzit clinchetul suav al unui vibrafon. N-am auzit nici voci ridicate, nici alte sunete specifice oamenilor care se distrează, dar treaba asta nu m-a surprins, pentru că ultima petrecere din weekendul Word Fest-ului, oriunde s-ar fi ținut, era, în general, un soi de bal al supraviețuitorilor, era o adunare sobră și mahmură, la care veneau foarte puține persoane. Am pus tuba jos, lângă mine și am sunat la sonerie.

Am așteptat. Toate frunzele din copaci au început să zornăie și să se cutremure. Două secunde mai târziu ploua cu găleata. Am bătut. Am apăsut cu degetul pe clanta masivă, iar aceasta a cedat. Am pășit peste prag, inundat de fior ascuțit de groază.

— E cineva? am spus.

Casa era pustie. Am străbătut tot parterul, trecând prin sufragerie, bucătărie și-apoi prin ușile batante, în dining. Peste tot se vedeau semne de locuire recentă: pahare de plastic sărutate de femei, chiștoace de țigări în scrumiere, pălării și pulovere abandonate, ba chiar și o pereche de pantofi. Un aer de calm straniu, postdezastru, plutea peste întreaga scenă, ca în urma unor radiații mortale sau a unui nor toxic strălucitor.

— E cineva acasă? am strigat înspre etaj, după care am început să urc scările, urmând cursul nesigur al propriei voci.

N-am primit nici un răspuns. O picătură de ploaie îmi aluneca în jos, pe ceafă, producându-mi un fior de vibrafon de-a lungul șirei spinării. Ușa de la intrare era încă deschisă. Râsul șoptit al ploii care răvășea copacii și băltoacele de afară se armoniza straniu cu stepul scheletic al vibrafonului. O casă goală, un bărbat nesăbuit, necugetat, care urca treptele

spre propria dammare și muzica fantomatică a unei orchestre de drăcușori și de ciudați: devenisem eroul unei povești de August Van Zorn. M-am gândit că poate niciodată nu fusesem altceva. În clipa aia, chiar în spatele meu s-a auzit o bufnitură puternică, ca și când un corp s-ar fi prăbușit pe podea. Am sărit în sus și m-am întors, pregătindu-mă să fiu înghițit de gura nesătulă a Nimicului Celui Mai Bătrân și Mai Negru în persoană. Dar nu era decât tuba. Instrumentul căzuse pe verandă într-o rână – ori asta, ori încerca să se deplaseze.

— Nu pot să-ți întorc spatele nici o secundă, i-am spus glumind numai pe jumătate.

Am luat-o repede înapoi pe scări. M-am oprit în hol, unde am rămas nemișcat. Stăteam cu un ochi pe tubă și încercam să-mi imaginez ce se putuse întâmpla, unde se dusesse toată lumea. De unde stăteam, vedeam în lungul holului până-n bucătărie și-așa am observat, prin ferestrele din spate, că în curte era aprinsă o lumină. Așa că m-am dus din nou în bucătărie și mi-am lipit nasul de geam. În seră era aprins unul din radiatoarele alea înalte și mov, de grădină. Nu exista nici un motiv pentru care să nu bănuiesc că uneori Sara le mai lăsa pornite, dar mi-era greu să presupun că alesese tocmai seara aia ca să verifice cum îi creștea sângele-voinicului. Cu toate astea, mi-am ridicat gulerul hainei și-am luat-o la goană prin grădina inundată. Am bătut la ușă de câteva ori, apoi am deschis-o și m-am lăsat inhalat în interiorul ciudatei case de sticlă, care mirosea a emulsie de pește, a flori și a putreziciune. Nu mai fusesem niciodată în seră noaptea. Nu era aprinsă decât o singură lumină. În restul încăperilor era întuneric. Am rămas pe loc, încercând să mă adaptez la lumina scăzută și la aerul greu de respirat, care te înnebunea din cauza aromelor de vanilie luxuriantă și de dulce putreziciune, miros pe care l-am identificat ca provenind de la narcise.

— Sara? am spus.

Cu cât pătrundeam mai în adâncul serei, cu atât murmurul florilor devenea mai sonor. Când am ajuns însă în

atrium central, am descoperit că nervii nu-mi fuseseră chinuți de un parfum greu – nu era vorba decât de sforăitul ironic și eliptic al unui maestru modern al prozei scurte. Q. zăcea inconștient întins pe canapeaua veche și purpurie, sub palmierul din urnă. Cămașa îi ieșise din pantaloni, șlițul îi era descheiat, iar în picioare nu avea decât o pereche de șosete cu degetele roșii, pline de noroi. Deci ai lui erau pantofii abandonți în sufragerie. Se părea că până și în somn Q. și *doppelgängerul* lui se țineau, în continuare, de treabă fiindcă, deși sprâncenele îi erau împletite în semn de suferință, restul chipului arăta senin, ba chiar mulțumit, ca și când Q. se bucura de o odihnă binemeritată. Pe lângă noroiul de pe șosete, Q. mai avea și o pată de sânge încheșat pe buzunarul de la cămașă și un număr de telefon sau un mesaj pentru el însuși scrijelit pe dosul mâinii stângi. M-am aplecat încercând să-l citesc. Scriitura era mult prea mânjită ca să mai poată fi lecturată, dar prima literă părea a fi C. M-am gândit că CROATOAN¹ ar fi fost o variantă potrivită. Am aprins o lumină de deasupra.

Q. a deschis ochii larg.

— Nu! a urlat el întinzând mâinile, cu degetele răsfirate, de parc-ar fi vrut să mă împiedice să mai înaintez.

— Ușurel, omule! am spus. Totul e în regulă.

Q. s-a ridicat în capul oaselor.

— Unde sunt? Ce e mirosul ăsta?

— Așa miroase respirația plantelor, l-am lămurit. Ești la Sara în seră.

Q. s-a frecat pe față și și-a flexat maxilarele. Apoi s-a uitat împrejur, în sus, la frunzele țepoase ale palmierului, și în jos, la șosetele înnoroițe. După care a clătinat din cap.

— Nu, a zis el.

— N-ai habar cum ai ajuns aici, așa-i?

— N-am nici cea mai vagă idee.

¹ Insula Croatoan este situată aproape de Cape Hatteras, în SUA. Conform unor teorii, se spune că aceasta a fost destinația coloniștilor Roanoke, în anul 1590.

L-am strâns ușor de umăr.

— Nu-i nimic, l-am asigurat. Fii atent la asta! Toți oamenii de la petrecere. Știi cumva unde s-au dus?

Am dat din cap pe direcția casei.

— Peste tot e pustiu. Arată de parcă toți au plecat în grabă. Și-au lăsat paharele, țigările și toate cele aruncate prin casă. M-am uitat la ceas. Nu era încă ora nouă. Mi se pare că petrecerea s-a spart cam prea devreme.

— Da, ăăă, așa e, a început el șovăitor. Sara.

A clătinat din cap.

— I-a dat pe toți afară.

— Ce-a făcut?

Nu-mi venea să cred că Sara făcuse ceva atât de necuviincios în public – un astfel de comportament nu se potrivea cu imaginea grațioasă și rațională a rectorului, pe care Sara și-o elaborase cu atâta grijă. Am simțit că mi se strânge inima.

— Nu e ceva obișnuit la Sara.

Nu exista decât o singură explicație: femeia se hotărâse, o dată și pentru totdeauna, să-și curețe pânțelele îmbătrânite de progenitura lui Grady. Dintr-odată, am fost cuprins de certitudinea irațională că, de fapt, Sara făcuse deja gestul ăsta – că-i gonise pe toți din casă, după care plecase cu mașina, singură și isterică, la cabinetul unui doctor de noapte, dintr-o parte tragică a orașului.

— De ce a făcut asta?

— Nu-mi aduc aminte, mi-a răspuns Q., după care și-a amintit.

A ridicat capul, cu ochii măriți și imploratori, de parcă eu aș fi fost trimis acolo ca să-l pedepsesc pentru indiferent ce-o fi făcut. După care omul a pus capu-n pământ.

— Cred că i-am spart nasul lui Walter Gaskell, a murmurat el către guler.

— Glumești! Doamne-Dumnezeule!

Q. luase o atitudine defensivă.

— Poate că nu, a replicat el ciupindu-se de capătul sferic al nasului. Abia dacă l-am atins cu chestia aia, a continuat

el clătinând din cap ca să se liniștească, pe măsură ce detaliile îi reveneau în memorie. Doar nu l-am pocnit cu centrul de lovire.

— Centrul de lovire?

— Mă jucam cu una din bătele lui de baseball. Una mare, de-un kilogram. Una galbenă și plină de pete. Arăta ca un colț vechi de elefant. Era una din bătele lui Joe DiMaggio.

Fața ridată a lui Q. s-a relaxat puțin din cauza acelei amintiri.

— Un obiect foarte frumos.

— O știu, i-am spus.

— Totuși, băta mai avea încă vână. Când o balansai. Era ca și cum în ea mai exista ceva puternic care încerca să iasă.

— Probabil că și era, am remarcat eu. Probabil c-a ieșit și i-a spart nasul lui Walter.

— Îhî, mi-a confirmat Q.

Apoi și-a lăsat capul pe un umăr, iar vocea i s-a asprit.

— Măcar eu n-am furat-o.

— Ai perfectă dreptate, l-am asigurat eu. Deci ce s-a întâmplat? L-a dus la spital? Mă refer la Sara.

Eu bătusem atâta drum ca s-o văd, iar ea probabil că fusese la camera de gardă a spitalului în tot timpul ăla.

— Nu știu. Walter sângera și urla și probabil că și eu am urlat nițel. La un moment dat, Sara a intrat în cameră și, o vreme, au urlat *unul la celălalt*. Scuze, nu-mi aduc aminte pe ce subiect. Apoi Sara i-a gonit pe toți din casă. Dacă nu e în casă, atunci nu știu unde s-a dus.

— Și Walter? am zis eu.

Q. a ridicat o sprânceană și a arătat cu vârful inegal al bărbiei înspre ușa de la intrarea în seră. Apoi mi-a zâmbit. Eu m-am zgâit la el câteva clipe fără să înțeleg. Apoi am observat sclipirea poznașă de *doppelgänger* din ochii lui. Voia să mă întorc. M-am întors, așteptându-mă, pe jumătate, să văd tuba stând în picioare în spatele meu.

— Salut, Grady, mi-a spus Walter.

Doctorul Gaskell stătea parcă la pândă în umbrele din seră, balansând în mână vechea bâta a lui DiMaggio. Aia pătată cu smoală. Bâta respectivă era un obiect pe care-l cumpărase toamna trecută, atunci când fusese cuprins de o frenezie a achizițiilor atât de intensă, încât uitase complet de ziua de naștere a Sarei. Ulterior, încercase s-o dregă folosind pe post de cadou – un cadou jalnic și nesincer – chiar fragilul băț de frasin. Din punctul de vedere al Sarei, asta s-a dovedit a fi o insultă fatală pentru sănătatea mariajului lor, iar dacă iubita mea reușea să găsească forța să-l părăsească pe Walter o dată și pentru totdeauna, atunci bâta respectivă, oficialmente a ei, ar fi fost unul dintre motive. Asta era una dintre puținele bâte despre care se spunea că ar fi fost mânăuită de Joe DiMaggio la acel faimos joc din 1947. De aceea merita o oarecare doză de devotament așa cum îi explicasem eu Sarei la vremea respectivă. În cealaltă mână, Walter ținea o pungă de gheață, pe care și-o lipise de puntea nasului. Pe cămașa albă cu care era îmbrăcat se vedeau pete de sânge.

— Salut, Walter, i-am răspuns.

— Îmi pare rău de nasul tău, Walter, a spus și Q. Cred că eram destul de beat.

Walter a clătinat din cap.

— O să-mi revin.

— Și, am continuat eu, eu, aaa, știu că în clipa asta o să sune destul de cretin, dar vreau să știi că și mie îmi pare rău. Pentru tot. Mă simt într-adevăr foarte prost.

Am făcut o pauză și mi-am umezit buzele. Adevărul era că, de fapt, nu mă simțeam chiar așa de prost. Numai că nu voiam ca Walter să-ncerce să mă vindece cu bâta.

— Mi-aș... mi-aș dori să mă pot revanșa față de tine.

— Nu cred c-ai putea să te revanșezi vreodată, Grady, mi-a tăiat-o Walter.

A continuat să-și balanseze bâta în lungul coapsei. Degetele îi mușcau din banda bătrână și uzată care învelea mânerul. Îmi amintesc că Walter nu arăta furios, deosebit de punitiv

sau de fericit, așa cum arată oamenii în filme, atunci când răzbunarea la care au visat li se cuibărește în colțurile răutăcioase ale gurii. Ochii lui Walter erau încercănați din cauza oboselii, peste nas avea proptită o pungă cu gheață și, mai mult decât orice altceva, avea aerul hărțuit al unui decan care și-a petrecut toată noaptea certându-se cu firma de contabilitate, iar acum se gândește reducerile dureroase de buget care i-au fost desemnate pentru anul următor.

— Firește, catedra va trebui să te trimită în concediu disciplinar.

— OK, am spus. Mi se pare logic.

— Mă tem că pentru o perioadă nedeterminată. E foarte posibil să-ți și pierzi postul. Desigur, eu o să fac tot ce pot pentru ca asta să se întâmple.

M-am uitat la Q. Privirea acestuia se muta de la mine la Walter și de la Walter la mine. Q. părea calm, dar mi s-a părut că detectez și un aer de frustrare. I-ar fi plăcut să aibă un pix, ca să ia ceva notițe.

— Ești un șarlatan nenorocit, Grady. De când ești aici, n-ai produs absolut nimic, i-a dat înainte Walter cu o voce blândă. Adică de șapte ani. Aproape opt.

Apoi i-a numit pe doi dintre colegii de catedră.

— În ultimii șapte ani, am scos nouă cărți. Așa cum sunt sigur că știi, una dintre ale ei a câștigat un premiu național. *Tu* ce-ai făcut, Grady?

Astea erau exact cuvintele, acuzațiile de care mă temusem și pe care le anticipasem de multă vreme, dar în tot acest timp nu reușisem să găsesc un răspuns adecvat. Așa că am lăsat capul în jos.

Q. și-a dres glasul.

— În afară de faptul că s-a culcat cu nevastă-ta, vrei să spui, a adăugat el săritor.

Walter a coborât mâna cu punga de gheață, pentru ca apoi să dea drumul obiectului pe jos. Bâta s-a ridicat din lateral și-a început să descrie arcuri de cerc micuțe în aerul dintre noi. Doctorul Gaskell o ținea acum cu ambele mâini,

flexându-și degetele pe mâner. Fața i se umflase și i se înroșise, în schimb ochii de Doctor Dee erau remarcabil de albaștri și de calmi.

— O s-o folosești pe mine?

— Nu știu, mi-a răspuns el. S-ar putea.

— Dă-i drumu', l-am îndemnat.

Iar Walter exact asta a și făcut. Sunt convins că majoritatea gesturilor de violență care intervin între bărbați sunt, într-un fel sau altul, produsul unor remarci usturătoare și arogante. Eu i-am spus să-i dea drumul, iar el s-a apropiat și și-a repezit la mine băta cea istorică. Eu am ridicat brațul, dar Walter tot a reușit să-mi plaseze o lovitură razantă în tâmpla stângă. Ochelarii mi-au zburat de pe nas. Un bolovan a aterizat zgomotos pe o bucată de metal, iar unul dintre becuri a explodat, astfel că un trandafir retinal luminos mi-a înflorit și s-a ofilit instantaneu în interiorul ochiului afectat. Lovitura m-a durut, dar nu atât de tare cât aș fi anticipat. După ce am clipit de control de câteva ori, mi-am ridicat ochelarii, mi i-am așezat pe nas, m-am ridicat în poziție verticală și, făcând dovada unei demnități exagerate, am plecat din seră cu pași de bețiv. Din nefericire, pentru demonstrația mea curajoasă de indestructibilitate și stăpânire de sine, am luat-o în direcția greșită și-am ajuns în cea mai îndepărtată aripă din fundul serei, acolo unde picioarele mi s-au încălzit într-un balot de sârmă peste care m-am prăbușit.

— Grady? a strigat Walter pe un ton sincer îngrijorat.

— Sunt bine.

Mi-am regăsit picioarele, m-am extras din mormanul încurcat de sârmă și m-am lansat pe traiectorie spre locul unde îmi aminteam că e ușa. Pe drumul de întoarcere prin atrium, am trecut pe lângă canapeaua purpurie și m-am oprit.

— Ai reținut tot? l-am întrebat pe Q.

El a dat din cap. Mi s-a părut cam palid.

— Vreau să-ți pun o întrebare, l-am anunțat arătând spre mâna lui. Ce scrie acolo?

Q. și-a coborât privirea la mânjeala de cerneală albastră de pe dosul mâinii stângi și s-a încruntat. I-a luat vreo câteva secunde ca să-și aducă aminte.

— Scrie „Frank Capra“, m-a lămurit el ridicând din umeri. E ceva ce-am văzut astă-seară. Cred că s-ar putea să iasă o carte din chestia asta.

Am clătinat din cap și am dat noroc. Spre ieșire am trecut razant pe lângă Walter și m-am împiedicat puțin, iar el a întins o mână spre mine de parc-ar fi vrut să mă ajute să-mi regăsesc echilibrul. Preț de-o clipă, aș fi putut să mă prăbușesc în brațele lui, dar l-am dat la o parte și-am traversat grădina bătută de vânt, îndreptându-mă spre casă.

Am urcat scările din spate și-am trecut prin casă. Cu fiecare pas pe care-l făceam, eram din ce în ce mai amețit. Când am ajuns pe veranda din față, tuba era încă acolo și mă aștepta. Aproape că m-am bucurat s-o văd. Am rămas în picioare, în lumina care se revărsa prin ușa deschisă din spatele meu. Câteva picături de ploaie mi se lipiseră de lentilele ochelarilor, altele mi se prelingeau pe aripile nasului, iar eu mă chinuiam să-mi fac curaj să merg pe jos până la casa pustie de pe Denniston Street. M-am uitat în hol ca să văd dacă nu cumva cineva lăsase pe-acolo vreo umbrelă sau dacă nu găseam altceva să-mi acopăr capul. Nu era însă nimic. M-am întors, am tras adânc aer în piept, am ridicat tuba deasupra capului, ca să mă protejez puțin, și-am luat-o înspre casă. Totuși, instrumentul era mult prea greu ca să-l car tot drumul în felul ăla, așa că, după o vreme, l-am ținut doar așa, în mână și mi-am văzut de drum udându-mă complet. Hainele mi s-au îngreunat, pantofii au început să-mi chițăie, buzunarele hainei mi s-au umplut cu apă. În cele din urmă, m-am așezat pe tubă și, ca un om care stă agățat de un butoi gol, am așteptat să fiu luat de potop.

Potopul, m-am gândit. Asta era finalul perfect, original, pe care îl plănuisem mereu pentru *Wonder Boys*. Într-o zi de aprilie, după o iarnă grea, râul Miskahannock avea să se umfle, să dea pe-afară și să inunde tot acel oraș chinuit —

Wonderburg, PA. Pentru ultimul paragraf, întotdeauna îmi închipuisem imaginea unei fete tinere și a unei bătrâne cocoșate conducând un schif prin holul lung al casei familiei Wonder. Ceva din viziunea asta cu o bărcuță, în care tot ceea ce mai rămăsese din familia Wonder se revărsa afară învârtindu-se, trecând de ușa de la intrarea în casă, pentru ca apoi să se piardă printre resturile și epavele plutitoare ale lumii, mă mișca până la lacrimi. Automat mi-am pipăit buzunarele în căutarea unui pix și a unei bucăți de hârtie pe care să fac câteva note. Era ceva în buzunarul hainei. Erau cele șapte pagini din *Wonder Boys* care supraviețuiseră împăturite și poroase din cauza ploii. Le-am lipit de coapsă și le-am netezit cu grijă.

— Ei? am zis spre tubă. Ce părere ai dac-am încheia chestia asta așa cum trebuie?

Am luat vrafal de hârtii și l-am împăturit. Am îndoit colțurile din partea de sus, le-am ridicat pe cele din partea de jos, apoi am pliat acele ultime șapte pagini până când am obținut o bărcuță moale și umedă. Apoi am așezat neobișnuitul obiect în rigola de la picioarele mele și-am urmărit-o cum se avânta, lovindu-se de pereții canalului, din ce în ce mai departe, coborând în josul străzii, spre râul Monongahela și spre oceanul cel mare. Și astfel, așa cum fusese prezis în profețiile vrăjitoarelor și în schița de roman de nouă pagini pe care o alcătuisem într-o după-amiază de aprilie, cu cinci ani înainte, apa învolburată venise și luase cu ea rămășițele familiei Wonder. M-am ridicat și mi-am dat seama că aveam capul remarcabil de limpede, că toată amețeaua de dinainte părea să se fi transferat, ca un curent electric, în celelalte membre. Mâinile îmi erau amețite, picioarele îmi tremurau, iar inima aproape că-mi devenise imponderabilă. Nu eram fericit – înglobasem în cartea aia mult prea mulți ani din viață, mult prea multe mii de pagini trudite din greu, mult prea multe episoade și întorsături elegante de fraze ca să nu mă despart de ea în profundă tristețe. Și totuși, mă simțeam ușor. Mă simțeam de parc-aș fi fost ridicat în marginile

zdrobitoare ale planetei Jupiter, pentru ca apoi să fiu eliberat, masiv și viu, ca să țopăi pe străzile din Point Breeze, cu pași de trei metri, având la dispoziție doar o tubă, care să mă ancoreze de pământ.

După ce, o vreme, am pornit-o spre casă, tremurând ca varga și rumegând gânduri despre un bărbat care fusese pocnit cu o Louisville Slugger¹, o mașină a tras lângă mine și-a rămas bolborosind în marginea trotuarului, luminând ploaia cu proiecția în evantai sclipitor a farurilor, care se întindea în fața ei. Era un Citroën DS23 roșu. Stropii de ploaie se loveau sonor de acoperișul din pânză neagră.

Am cărat tuba până la marginea trotuarului și m-am aplecat să mă uit în mașină. Înăuntru era cald și totul era scăldat în lumina dulce și gălbuie a bordului. Interiorul mirosea a scrum umed și a lână udă – lâna din care era făcut paltonul Sarei – și era însuflețit de susurul reclamelor de la radio. Când m-am aplecat, Sara s-a strâmbat la mine. A căscat nițel ochii, ca să pricep că era încă supărată pe mine, dar că nu-și pierduse simțul umorului. Părul blond îi stătea lins din cauza ploii, chipul îi era îmbujorat și cineva o sărutase pe obraz cu un ruj portocaliu.

— Vrei să te duc cu mașina? m-a întrebat ea cu falsă blândețe.

Sara se prefăcea că nu era deloc surprinsă că dăduse peste mine în felul ăla, însă eu îmi dădeam seama, după modul în care își păstra expresia perfect serioasă de pe buze și dintr-o oarecare dilatare a nărilor, că fusese panicată ore întregi și probabil că și în clipa aia mai resimțea starea de panică.

— Te-am căutat peste tot, mi-a mărturisit ea. M-am dus înapoi la spital, am trecut pe la tine pe-acasă... Dumnezeuule, Grady, ce-ai pățit la cap?

— Nimic, am răspuns ducând o mână la tâmpla stângă. Da, cucuiul se umfla foarte frumos.

— Bine. Walter m-a lovit cu o bâtă de baseball.

¹ Marcă de băte de baseball.

Acum, că aveam în ce să mă văd, mi-am dat seama că ochiul stâng nu mi se prea corela cu dreptul.

— Sunt în regulă. E clar c-am meritat-o.

— Ești sigur?

Sara și-a îngustat ochii și m-a studiat atent. Încerca să-și dea seama dacă eram drogat.

— De ce clipești așa?

— Cum clipest? Sunt bine. Nu sunt drogat, am asigurat-o și, spre uluirea mea, mi-am dat seama că ăla era adevărul. Pe cuvânt.

— Pe cuvânt, a repetat Sara dubitativ.

— Mă simt grozav.

Și asta era adevărat. Mai puțin în ceea ce-mi privea corpul.

— Mă bucur așa de tare să te văd, Sara. Am așa de multe să-ți spun... mă simt... mă simt așa de ușor...

M-am apucat să-i povestesc cum murisem, despre ultima călătorie a navei *Wonder Boys* și despre inopinata și magică stare de imponderabilitate din bătrânul meu sistem jupiterian.

— Am valiza în portbagaj, m-a anunțat Sara întrerupându-mă, ca de obicei, înainte să apuc să tulbur apele unei discuții importante cu gângurelile mele mercuriene. Emily se întoarce acasă?

— Nu cred.

Ochii lui Sara s-au îngustat din nou.

— Nu, am spus. Nu, nu. Nu se mai întoarce acasă.

— Atunci pot să stau la tine? Doar pentru vreo câteva zile. Până-mi găsesc unde să mă mut. Dacă, a adăugat ea repede, vrei și tu.

Eu n-am scos un cuvânt. Ploaia se întetise, iar tuba îmi disloca cotul, dar parcă nu-mi venea s-o las jos, iar Sara nu mă invitase încă să intru în mașină. Aveam sentimentul că răspunsul mea avea s-o hotărască dacă să mă mai invite sau nu. Așa că am rămas în ploaie, amintindu-mi de promisiunea pe care i-o făcusem doctorului Greenhut.

— OK, în regulă, a zis Sara băgând în viteză și începând să deplaseze încet mașina.

— Așteaptă o secundă, am spus. Stai pe loc!

Stopurile de pe acoperișul mașinii s-au aprins.

— OK, am încuviințat alergând s-o prind din urmă. Sigur că poți să stai la mine. Te rog. Mi-ar face mare plăcere.

După asta am așteptat ca Sara să suradă, să-mi spună să urc în mașină, să mă ducă acasă și să mă întindă pe Honor Bilt, unde să dorm pentru următoarele trei zile. Dar Sara nu era gata să încheie negocierile.

— M-am hotărât să-l păstrez, m-a informat ea studiindu-mi fața ca să observe efectul aceluia anunț. Asta în cazul în care te întrebai ce-am de gând să fac.

— Chiar mă întrebam.

Pentru prima dată în seara aia, Sara a luat mâinile de pe volan și le-a întors cu palmele în sus, cu degetele răsfirate, într-un gest nenumit, mai elocvent și mai politicos decât o ridicare din umeri.

— A început să mi se pară o chestie bună, mi-a explicat ea. Mai ales dacă n-o să mai am nimic altceva.

— Crezi că așa stau lucrurile?

— Momentan.

M-am îndreptat de spate, m-am îndepărtat de marginea trotuarului și m-am mai uitat o dată, printre stropii de ploaie, la cerul gol de deasupra capului. Apoi am așezat pe pământ ultima dintre poveri și am întins mâna spre portieră.

— Atunci cred că nu mai are nici un sens să mai țin tuba asta, am concluzionat.

Unul dintre cele mai ciudate resturi plutitoare care a apărut, eșuat, în urma potopului care m-a purtat, într-un târziu, tocmai în orașul meu natal, a fost o jachetă din satin negru, cu guler din hermină, cu un nasture lipsă și materialul de la coate puțin uzat. Cu toate că, în mod legal, avea dreptul să-i ceară lui Walter să-și vândă mult-iubită colecție și să-i dea jumătate din banii obținuți în perioada căsătoriei, Sara s-a oferit să renunțe la restul bunurilor – la puloverele

din flanel, la cele trei mii de cartoline din pachetele cu gumă de mestecat și, mai presus de orice, la bâta de baseball pătată cu smoală –, dacă Walter o lăsa pe ea să păstreze jacheta. Eu aș fi fost mai mult decât încântat să nu mai văd niciodată haina respectivă, dar pentru ea, jacheta lui Marilyn era o amintire, în egală măsură ironică și prețioasă, a weekendului care ne pecetluisese soarta. Toate celelalte posesiuni comune i le-a cedat lui Walter, care s-a dovedit dispus să renunțe la un mic bun, deși nu insignifiant, în schimbul celorlalte achiziții din vastul lui imperiu. Când amândoi am devenit, în sfârșit, liberi de orice alte încurcături trecute, de natură atât socială, cât și profesională, eu și Sara ne-am căsătorit aici, la primărie, în fața unui judecător care era un văr îndepărtat de-al bunicii mele. La ceremonie, mai în glumă, mai în serios, Sara a îmbrăcat jacheta lui Marilyn. Mie nu mi s-a părut c-ar fi un semn de bun-augur, dar asta era a patra căsătorie pentru mine, așa că, într-o anumită măsură, orice discuție legată de semne de bun sau de rău-augur nu-și avea sensul.

Mai bine de un an de zile de când *Wonder Boys* a zburat deasupra aleii din spatele magazinului cu materiale sportive al lui Kravnik, n-am mai reușit să scriu absolut nimic. Am îndesat tot ghiveciul explodat de ciorne de capitole, schițe de personaje și inserții inutilizabile într-o cutie de băuturi, pe care am băgat-o sub pat. Viața mea era foarte tulbură și poate pentru că nu mai vedeam așa de bine cu ochiul stâng, mi-a luat foarte mult până când mi-am recăpătat echilibrul narativ și percepția scriitoricească a profunzimii. Am ajuns să-mi cunosc avocatul și vreo câțiva juriști din Pittsburgh, n-am mai fumat marijuana și m-am străduit cât am putut să fiu soț și tată pentru fiul meu. Sara a căpătat postul de decan la Colegiul Coxley și a aranjat să fiu angajat, cu jumătate de normă, la catedra căreia Albert Vetch îi dedicase atâția ani din viață. Ne-am mutat înapoi, în acest oraș vechi de munte, cu casele lui colorate în nuanțele frunzelor moarte, unde o firmă din neoane arde în nopțile friguroase cu o claritate dureroasă și unde sezonul fotbalistic e perpetuu. Apoi,

într-o după-amiază de duminică, după vreo câteva săptămâni de când locuia pe Whateley Street, într-o casă închiriată, aflată la o stradă depărtare de colțul lui Pickman, acolo unde vechiul hotel McClelland încă mai rezistă, am scos de sub pat cutia de băuturi, am dus-o în curtea din spate și-am ars-o pe pământul înghețat și negru, sub un tufiș de glicină.

Acum scriu dimineța. Asta dacă mă lasă băiatul. Și mai scriu și după-amiezile, atunci când nu predau, și uneori seara, când mă întorc acasă de la taverna Alibi. În zilele când nu-mi merge prea bine cu scrisul, îmi place să-mi petrec câteva ore în fața barului din oțel ciobit de la Alibi. Și tot acolo mă găsiți în serile de marți, după ce termin seminarul. Trebuie doar să căutați minotaurul pe jumătate orb, cu o haină din catifea reiată și o servietă ronțăită din piele, în capătul cel mai îndepărtat al barului, lângă tonomat, care ține în mână o halbă de bere Iron City, în care are, de dragul sănătății, o limonadă slabă și dulce. Dacă stați destul pe scaunul alăturat, probabil c-o să vă spună că lucrează din greu la un roman despre baseball și Războiul Civil sau la o istorie a Berkley-ului din perioada de început a anilor '70 sau la un scenariu numit *Sora întunericului*, bazat pe o serie de povestiri îmbucate între ele, așternute pe hârtie de un alt om de litere din localitate, care a scris sub pseudonimul August Van Zorn. De obicei, stă împreună cu unul sau doi tineri, studenți de-ai lui, băieți teribili ale căror inimi sunt pline de groaza și misterul cărților pe care se cred hărăziți să le scrie. La vremea lui, a cunoscut o serie de autori celebri și admirați și-i place să-și avertizeze și să-și amuze mai tinerii companioni cu povești despre acea boală incurabilă care-i face inevitabil pe toți scriitorii buni să sufere soarta chin-tesențială a personajelor pe care ei înșiși le-au creat. În majoritatea timpului, tinerii îl ascultă respectuoși. Din când în când, unii dintre ei fac efortul și se duc la biblioteca facultății, de unde scot unul sau altul dintre romanele lui. Se cuibăresc acolo, printre rafturi, și răsfoiesc nerăbdători paginile, căutând pasajele care par adevărate.

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului
literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România,
Cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001,
B.C.R. Unirea, București

Tehnoredactor
MANUELA MĂXINEANU

DTP
DUMITRU OLTEANU

Corector
MARILENA BĂLĂȘEL

Apărut 2008
BUCUREȘTI – ROMÂNIA

Lucrare executată la C.N.I. „CORESI” S.A.

În colecția **Raftul Denisei** au apărut

Arthur Golden, *Memoriile unei gheșe*
Sarah Hall, *Michelangelo Electric*
Kurt Vonnegut, *Pianul mecanic*
Stefan Heym, *Relatare despre regele David*
John Fante, *Întreabă praful*
Nick Hornby, *Turnul sinucigașilor*
L.P. Hartley, *Mesagerul*
Salman Rushdie, *Furie*
Raymond Queneau, *Florile albastre*
Marguerite Duras, *Stăvilă la Pacific*
Laura Restrepo, *Delir*
Anaïs Nin, *Incest*
Nikos Kazantzakis, *Zorba Grecul*
Almudena Grandes, *Castele de carton*
Mitch Albom, *Mărți cu Morrie*
D.M. Thomas, *Hotelul alb*
Guillermo Martínez, *Crimele din Oxford*
Christopher Isherwood, *Adio, Berlin*
Kurt Vonnegut, *Bufoniada*
Anthony Burgess, *Portocala mecanică*
Irvin D. Yalom, *Plânsul lui Nietzsche*
Anaïs Nin, *Foc*
Andrew Sean Greer, *Confesiunile lui Max Tivoli*
Leo Perutz, *Călărețul suedez*
Jeanette Winterson, *Pasiunea*
Naghib Mahfuz, *Akhenaton, cel ce sălășluiește în adevăr*
Jim Crace, *În clipa morții*
António Lobo Antunes, *Bună seara lucrurilor de pe-aici*
Eric-Emmanuel Schmitt, *Milarepa*
Eric-Emmanuel Schmitt, *Domnul Ibrahim și florile din Coran*

Eric-Emmanuel Schmitt, *Oscar și Tanti Roz*
William Golding, *Împăratul muștelor*
Pascal Quignard, *Vila Amalia*
Almudena Grandes, *Vârstele lui Lulú*
Ismail Kadare, *Palatul Viselor*
Jesús Díaz, *Spune-mi ceva despre Cuba*
Paul Auster, *Palatul lunii*
Nicole Krauss, *Istoria iubirii*
Carlos Fuentes, *O companie neliniștitoare*
Alessandro Baricco, *Castele de furie*
Taichi Yamada, *Străini*
Leonid Tîpkin, *O vară la Baden-Baden*
Yasunari Kawabata, *Maestrul de go*
Ingeborg Bachmann, *Malina*
Dave Eggers, *Să te ții alergătură!*
Jonathan Safran Foer, *Extrem de tare și incredibil de aproape*
Richard Zimler, *Ultimul cabalist din Lisabona*
Sarah Dunant, *În compania curtezanei*
Jan Koneffke, *O iubire la Tibru*
Péter Esterházy, *Un strop de pornografie maghiară*
John Fante, *Drumul spre Los Angeles*
John Updike, *Teroristul*
Anaïs Nin, *Delta lui Venus. Povestiri erotice*
Julio Cortázar, *Armele secrete*
James Meek, *Un gest de iubire*
Jeanette Winterson, *Scris pe trup*
John Berendt, *Miezul nopții în grădina binelui și a răului*
Hanif Kureishi, *Buddha din suburbie*
Daniel Kehlmann, *Măsurarea lumii*
Anne Tyler, *Căsătorie de amatori*
Joey Goebel, *Torturați-l pe artist*
Ann Patchett, *Belcanto*
John Updike, *Vrăjitoarele din Eastwick*
James Frey, *O mie de fărâme*
Arnon Grunberg, *Istoria calviției mele*

Mihail Bulgakov, *Maestrul și Margareta*
Sarah Dunant, *Nașterea lui Venus*
Gonzalo Torrente Ballester, *Cronica regelui aiurit*
Friedrich Dürrenmatt, *Justiție*
Kurt Vonnegut, *Sirenele de pe Titan*
Douglas Carlton Abrams, *Jurnalul pierdut al lui Don Juan*
Eric-Emmanuel Schmitt, *Viața mea cu Mozart*
Will Self, *Cum trăiesc morții*
Kelly Jones, *Al șaptelea licorn*
Peter Carey, *Furtul. O poveste de iubire*
Hubert Selby Jr., *Recviem pentru un vis*
Fumiko Enchi, *Măștile*
Jonathan Safran Foer, *Totul e iluminat*
Ismail Kadare, *Umbra*
Anaïs Nin, *Henry și June*
Rachel Cusk, *Arlington Park*
Jesús Díaz, *Cele patru fugi ale lui Manuel*
John Fante, *O să vină și primăvara, Bandini*
Douglas Coupland, *Toate familiile sunt psihotice*
Mitch Albom, *Încă o zi*
Diane Setterfield, *A treisprezecea poveste*
Nikos Kazantzakis, *Hristos răstignit din nou*
Milorad Pavić, *Mantia de stele*
Sarah Dunant, *Transgresiuni*
Joey Goebel, *Anomalii*
Andrei Makine, *Fiica unui Eron al Uniunii Sovietice*
Ellis Avery, *Foc în pavilionul de ceai*
Ludmila Ulițkaia, *Al dumneavoastră sincer, Șurik*
Yasunari Kawabata, *Dansatoarea din Izu*
Didier van Cauwelaert, *Evangelia după Jimmy*
Gregor von Rezzori, *Memoriile unui antisemit*
Alessandro Perissinotto, *Celei care mă judecă*
Eric-Emmanuel Schmitt, *Copilul lui Noe*
James Frey, *Prietenul meu Leonard*
Alessandro Perissinotto, *Celei care mă judecă*

Douglas Coupland, *Generația X*
Pablo De Santis, *Caligraful lui Voltaire*
John Updike, *Fugi, Rabbit*
David Mitchell, *Atlasul norilor*
Sawako Ariyoshi, *Soția doctorului*
Laura Restrepo, *Dulce companie*
Leo Perutz, *Iuda lui Leonardo*
Taichi Yamada, *În căutarea unei voci din depărtare*
Kurt Vonnegut, *Bun venit printre maimuțe*
Martin Suter, *Diavolul din Milano*
Carol Shields, *Jurnal în piatră*
Amos Oz, *Povești despre dragoste și întineric*
Michael Chabon, *Băieți teribili*

În pregătire

Rick Moody, *Furtună de gheață*

Michael Chabon s-a născut în 1963 în Washington D.C. Este unul dintre cei mai importanți scriitori americani actuali și a primit numeroase premii literare. După ce își ia licența în literatură engleză la University of California (1987), urmează un masterat în *creative writing* și arte vizuale și, în chip de lucrare de disertație, scrie un roman, *The Mysteries of Pittsburgh*, pe care profesorul lui îl trimite unei agenții literare. Romanul apare în 1988, ajunge bestseller și rămâne pe locul întâi în topul celor mai vândute cărți al *New York Times* vreme de mai multe luni. Adaptarea cinematografică a romanului, din 2008, îi are în distribuție pe Sienna Miller, Mena Suvari și Nick Nolte. Chabon publică în continuare volume de proză scurtă – *A Model World and Other Stories* (1991), *Werewolves in Their Youth* (1999) – și romane: *Băieți teribili* (*Wonder Boys*, 1995), ecranizat în regia lui Curtis Hanson (*LA Confidential*, *8 Mile*), *The Amazing Adventures of Kavalier & Clay* (2000), distins cu Pulitzer Prize și adaptat pentru marele ecran în regia lui Stephen Daldry (*Ore*). Îi urmează *Summerland* (2002), recompensat cu Mythopoeic Fantasy Award, *The Final Solution* (2004), *The Yiddish Policemen's Union* (2007), care primește Nebula Award și urmează a fi ecranizat în 2009 de frații Coen. Cel mai recent roman al său, *Gentlemen of the Road* (2007), a fost publicat parțial în foileton în *New York Times* și se bucură de același succes la public.

recomandat de

cinemagia

www.cinemagia.ro

Băieți teribili, unul dintre cele mai faimoase romane de campus, este publicat în peste cincisprezece țări, fiind desemnat în 1995 Best Book of the Year de *Publishers Weekly* și A Notable Book of the Year de *New York Times*. Ecranizarea *Wonder Boys* (2000) îi are ca protagoniști pe Michael Douglas, Tobey Maguire, Robert Downey Jr. și Katie Holmes și a primit un Golden Globe și un Oscar.

Grady Tripp, profesor de engleză și scriitor pierdut în ceața *joint*-urilor, și-a rătăcit, nici el nu știe cum, manuscrisul romanului pe care nu mai reușește de ani buni să-l termine. Însoțit de studentul său, James Leer, un scriitor talentat, dar obsedat de sinucideri și mitoman compulsiv, Tripp pornește într-o odisee donquijotescă pe străzile din Pittsburgh ca să-și recupereze romanul pierdut și să-și regăsească muza. Dincolo de povestea cu întorsături neașteptate, ***Băieți teribili*** e o meditație subtilă și ironică asupra absurdului încercărilor prin care trece un om.

„Michael Chabon e unul dintre cei mai străluciți reprezentanți ai literelor americane din ultimii ani.“

The Washington Post Book World

„Un roman fără cusur, inventiv și original, cu dialoguri iuți și bine ținute, în care întâmplări insolite se succedă într-un ritm amețitor.“

Publishers Weekly

„O poveste provocatoare și captivantă despre vulnerabilitatea și forța scriitorului în fața lumii și despre abilitatea lui de a se refugia în actul creației.“

Chicago Tribune

„Michael Chabon e un magician al cuvintelor care reinventează mereu realitatea, izbutind să scrie ceea ce puținii izbutesc: comedie satirică.“

Lea 34.99 mes Book Review

ISBN 978-973-689-191-5

9 789736 891915